

Giới thiệu Dạ Thuyền Xuy Định Vũ Tiêu Tiêu

Truyện dù vẫn mang tính chất bi thương như những tác phẩm khác của Thương Nguyệt, nhưng **Dạ thuyền xuy định vũ tiêu tiêu** vẫn có một cái kết cực được coi như HE đối với nam và nữ nhân vật chính.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thuyền Xuy Định Vũ Tiêu Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 1: Vào đề

Năm Thiệu Hưng thứ mười lăm đời vua Cao Tông, Thành Lâm An.

“Mẹ, xem này! Chậu hoa biết nhảy! Đẹp quá!”

Đó là một năm thanh bình an khang.

Trên ngõ Thiên Thủy trong thành Lâm An, người đi đường lục tục cất bước, tiếng rao hàng của những người buôn bán lật vạt vang lên không ngớt. Đột nhiên, một giọng trẻ con trong vắt vang lên, đượm vẻ kinh ngạc đến cùng cực.

Một mỹ phụ nghiêm trang bị một cậu bé chừng tám, chín tuổi kéo quay lại xem một khung cửa nhỏ: cánh cửa khép hờ, trên bậc thềm đặt mấy chậu hoa đang tắm mình trong ánh dương quang.

Hiển nhiên đó là một hiệu bán hoa, vốn đầy rẫy ở kinh thành. Hiện nay tuy giang sơn tàn phá nhưng chỉ cần đặt chân sang Giang Nam, trong những nhà vương công quý tộc đều chiếu theo phong phạm xa hoa của tiên triều: Dùng nhiều cây cối tạo cảnh trí cho khu vườn, bao nhiêu loại hoa thơm cỏ lạ đều thu gom về. Thậm chí học theo cách xây Hoa Thạch cương của Huy Tông hoàng đế trước kia, phạm loại hoa cỏ nào lạ một chút trong thiên hạ liền gom hết về Biện Kinh.

Gió ấm đưa đưa say du khách

Sao bảo Hàng Châu cũng Biện Châu (1)

Trong trào lưu như vậy, on trời mưa móc, thành Lâm An dưới thời Cao Tông hoàng đế xuất hiện rất nhiều hiệu bán hoa, những nơi nổi danh về chăm sóc hoa như Tăng gia hay chế tác chậu cảnh như Hạ gia càng được vua yêu, mọi loại hoa trồng ra đều được cung cấp cho đại nội thưởng ngoạn. Trước đây, Huy Tông hoàng đế từng ban cho Tăng gia một tấm biển, trên đề ba đại tự “Đạo thiên công”.

Vì thế mà những người trồng hoa, làm vườn hèn mọn đột nhiên trở thành nghề thời thượng. Khắp hang cùng ngõ hẻm trong phủ Lâm An, các cửa hàng hoa mọc lên như nấm sau mưa.

Ngõ Thiên Thủy không phải là đường chính của thành Lâm An, người qua lại không nhiều. Những cửa hàng hoa mở ở đây hiển nhiên sinh ý không thịnh, hình như cũng không có loại hoa, cây cảnh nào đặc biệt để trưng bên ngoài, chỉ có mấy chậu hoa bình thường bày trên bậc thềm, khách đi qua đi lại hầu như không để ý tới.

Nếu không phải con trai kêu ầm lên, chắc mỹ phụ cũng không chú ý đến hiện tượng kì quái đó: một chậu hoa trên bậc thềm trồng mấy cây hoa màu vàng nhạt không gió mà lay động, liên tục nghiêng qua nghiêng lại theo con đường, động tác cực kỳ bất mắt.

“Ồ, hay quá - mẹ, con muốn, con muốn!” Hiển nhiên bình thường cậu bé được mẹ chiều sinh hư, giờ bắt đầu vồ vĩnh, “mua cho con đi!”

Ánh mắt của thiếu phụ mỹ lệ đượm vẻ âu sầu không tương xứng với tuổi tác, phảng phất như đã trải qua nhiều dâu bể. Nàng chiều lòng con trai, cất bước tiến về phía cửa hàng hoa nhỏ xíu.

Đến trước bậc thềm, nàng nhắc chân, ngẩng đầu nhìn, sắc mặt đột nhiên tái nhợt: “Hoa Kính.”

Trên tấm biển đã hơi sứt sờ có viết hai chữ tiểu triện đỏ rực.

Bàn tay thiếu phụ mặc hoa phục trang nghiêm đột nhiên run rẩy, cơ hồ không giữ nổi hài tử, liên tục thoái lùi mấy bước, mặc kệ con trai kêu khóc, mặc kệ việc nàng vừa đá đổ một chậu hoa, loạng choạng lùi lại rồi bước đi thật nhanh.

“Trương phu nhân.” Hình như tiếng chậu hoa vỡ đã kinh động chủ nhân cửa hiệu, cánh cửa vô thanh vô tức mở ra, một giọng nói trầm thĩ cất lên phía sau lưng.

Sắc mặt thiếu phụ trắng nhợt đến mức gần như trong suốt, toàn thân cứng lại bất động.

Phía sau cánh cửa là một vùng tối tăm, một thiếu nữ mỹ lệ vận bạch y đứng trong tối nhìn theo thiếu phụ ôm con, cất tiếng oán: “Trương phu nhân... phu nhân vừa đá vỡ chậu hoa của muội.”

Mỹ phụ được gọi là Trương phu nhân chậm chậm quay đầu lại, tựa hồ dùng hết dũng khí mới dám nhìn thiếu nữ đứng sau cánh cửa một lần, sắc mặt lại trắng thêm vài phần, ánh mắt sáng rực sụp xuống, lẩm bẩm: “Bạch cô nương...”

Trong phòng bày bệ ngàn hoa cỏ, có chậu nhỏ cỡ nắm tay, có chậu vuren cao đến tận xà nhà. Hoa và cây quá nhiều nên tuy mở cửa sổ nhưng ánh sáng trong phòng vẫn hơi mờ mờ. Vòng qua tấm bình phong bỏ đầy hoa mạn đà lỵ là một khung cửa nhỏ, hình như thông ra sân.

Mọi thứ vẫn như mười năm trước.

Trong phòng thoang thoang mùi hương kì dị, không biết từ chậu hoa nào tỏa ra, nhưng mùi thơm nồng đượm vẫn như mười năm trước, khiến người ta như đang trong mộng ảo. Căn phòng liền yên lặng cực độ, chỉ có thân sắc Trương phu nhân tỏ ra vô cùng khẩn trương.

“Mời ngồi.” Bạch y thiếu nữ dẫn Trương phu nhân vào phòng, phẩy mấy lá hoa lan rơi trên bàn, mỉm cười hỏi, “phu nhân uống trà gì? Tiểu muội vừa mới pha được một ít bích mai khô thượng phẩm.”

“Không dám phiền Bạch cô nương.” Trương phu nhân lại lấy dũng khí ngược nhìn thiếu nữ áo trắng mỹ lệ, chợt cảm giác lạnh buốt từ trong lòng trĩu nặng. Vẫn toàn thân phủ một lớp bạch y, thân hình gầy gò, mái tóc dài đen như mực, gương mặt mảnh mai nhợt nhạt, đôi tròng mắt đen sâu thăm thẳm, khóe mắt trái có một nốt ruồi mỹ nhân màu đỏ tươi, hết như một giọt lệ chực nhỏ xuống.

Quả nhiên không có gì thay đổi! Mười năm rồi... Từ dạo gặp nữ hài này ở Tuyền Châu phủ cũng đã mười năm, mà nữ hài tên Bạch Loa vẫn không mấy thay đổi, đáng vẻ vẫn như thiếu nữ mười sáu, mười bảy tuổi.

Trương phu nhân run lập cập, theo ý thức ôm chặt hải tử - cậu bé hình như đi tung tăng ngoài phố này giờ đã mệt, không biết từ lúc nào nhắm mắt ngủ say sưa trong lòng mẫu thân.

“Trương phu nhân hình như sống rất vui vẻ.” Trà đã pha xong, cánh hoa xanh biếc từ từ nở rộ trong làn nước nóng, mỹ lệ vô cùng. Bạch Loa mỉm cười, hỏi thăm.

“Cũng nhờ phúc của cô nương.” Trương phu nhân khẽ khàng đáp, ngừng một chút, giọng hơi run run, “thiếp thân đã tái giá, chồng thiếp thân họ Thôi.”

“A, vậy ư, trí nhớ của muội kém quá... vậy phải xưng hô là Thôi phu nhân.” Bạch Loa mỉm cười ngọt ngào, nốt ruồi như giọt lệ nơi khóe mắt sa xuống, khiến khuôn mặt cơ hồ muốn khóc, “hải tử đã lớn gần đây rồi – đúng là khá ái.”

Nàng nhìn cậu bé đoạn cầm một chậu hoa nhỏ xíu, cười nói: “Ồ, Chu Vũ thảo rất hợp với hải tử này – coi như quà gặp mặt của muội cho tiểu công tử...”

Cây cỏ đó không cao, lá như lưỡi kiếm, cánh hoa màu vàng, mỗi lần nghe thấy tiếng người lại tự nhảy múa. Cây được trồng trong một cái chậu sứ nhỏ màu xanh, trên cành hoa treo một tờ giấy nhỏ.

“Không! Mang đi, mang đi...” từ lúc vào trong nhà, mỹ phụ vẫn khẩn trương, giờ đột nhiên kêu lên kinh hãi, vung tay vận lực gạt phắt chậu hoa mà bạch y nữ tử đưa tới, rít lên chói tai, “không cần!... Xin cô nương tha cho con trai thiếp thân! Thiếp thân không cần vật này.”

“Thôi phu nhân.” Bạch Loa bình thần đưa mắt nhìn thiếu phụ chực phát tác, hiển nhiên mười năm nay thiếu phụ hoàn toàn chìm ngập trong hạnh phúc bình phàm, ánh mắt nàng lóe lên tia sáng thương cảm.

“Được, được... cô nương nói đi, chuyện mười năm trước, cô nương muốn làm thế nào? Cô nương cần bao nhiêu tiền?” Thôi phu nhân cơ hồ sụp đổ, ôm con trai thật chặt, trừng trừng nhìn thiếu nữ kỳ dị, giọng nói chuyển thành uất nghẹn, run rẩy, “xin cô nương đừng nói với tướng công tôi... xin cô nương đó.”

“Thôi phu nhân...” Bạch Loa cúi đầu, hình như đã thở dài, nhìn lá cỏ xoay xoay, nhảy múa rất sinh động, nhẹ giọng: “Phu nhân hiểu lầm rồi – muội không hề định dùng việc này uy hiếp phu nhân. Phu nhân đã trả tiền, sự tình coi như chấm dứt, không phải sao?”

“...?” Thân mình Thôi phu nhân vẫn run lên vì kích động, ngây ra không thốt thành lời, cơ hồ không dám tin vào những gì bạch y thiếu nữ nói.

“Vị tướng công trước đây của phu nhân say rượu, trượt chân té xuống lầu mà chết. Mọi người đều biết, đúng không?” Bạch Loa mỉm cười, khẽ khàng cất tiếng, đưa mắt nhìn sắc mặt mỹ phụ lại đang nhợt nhạt hẳn đi, “phu nhân không làm gì – mà chỉ làm đúng bổn phận của thê tử, muội cũng không làm gì – mà chỉ bán cho phu nhân một chậu hoa. Đúng không?”

“Đúng, đúng vậy.” Thôi phu nhân cuối cùng cũng lên tiếng, sắc mặt nàng lợt lạt, lẩm bẩm: “Ta không làm gì... không làm gì.”

“Đúng. Nên phu nhân không cần khẩn trương như thế... phu nhân không làm gì.” Bạch Loa mỉm cười, vỗ nhẹ lên vai Thôi phu nhân, cảm giác kinh mạch nàng ta khẽ nhảy lên, “hà huống, mười năm nay phu nhân sống rất vui vẻ.”

Thôi phu nhân cuối cùng cũng cúi đầu, ánh mắt hơi đảo qua đảo lại, rõ ràng dần bình tĩnh lại: “Bạch cô nương... cô, cô nương thật sự sẽ không nói ra?”

“Phu nhân cứ hỏi bất cứ người khách mua hoa nào xem Bạch Loa đã bao giờ thất tín chưa?” Bạch y thiếu nữ có vẻ không vui, đáp lạnh tanh.

“Đa, đa tạ...” Thôi phu nhân thở phào, cúi đầu có vẻ hổ thẹn, ánh mắt lại ngập nét cười, “tướng công hiện giờ đối với tôi rất tốt, Bạch cô nương à.”

“Ồ, có phải là Thôi tướng công ở ngõ phía trước không?” Khóe môi Bạch Loa mỉm cười, nhưng tuy nàng cười mà gương mặt vẫn đượm vẻ bi ai – có lẽ vì nốt ruồi giống như giọt lệ đó.

Tiền hai mẹ con đi khỏi, bạch y thiếu nữ đóng cửa thờ dài, lăm bằm với gian phòng trống bày đầy hoa và cây cảnh: “Ồi... Tuyệt nhỉ, người xem đó, mặc cho ta không có ác ý, nàng ta vẫn sợ đến vậy.”

Lời chưa dứt, “vèo” một tiếng, một con anh vũ lông trắng từ trên bụi cây bay lên, đậu xuống bàn tay thiếu nữ đang xòe ra, há mồm líu lo: “Đúng vậy, Bạch Loa cô nương nói rất đúng! Nói rất đúng!”

“Thế nên người coi, không ai chịu nhớ lại những ngày tháng tội ác – nàng ta không muốn gặp ta.” Bạch Loa lại thở dài, “dù ta chỉ muốn hỏi thăm xem nàng ta hiện tại sống thế nào.”

“Nói rất đúng! Nói rất đúng!” Bạch anh vũ ngoẹo đầu, lặp lại câu nói.

“Nhưng hiện giờ nàng ta không phải rất hạnh phúc sao? Hải tử của nàng ta khá ái quá...” Thiếu nữ có phần cảm thán, tiếp tục lăm nhăm, “hên những gì đã làm năm xưa cũng đáng giá.”

“Nói rất đúng!” Loài chim học tiếng người chỉ biết lặp lại một câu.

“Ồi, phí công dạy người bao nhiêu năm, có mấy câu cũng học không xong!” Trong lòng Bạch Loa dấy lên lửa giận.

“Gã cho người! Gã cho người! – khi nào Bạch Loa sẽ được gã cho người ta?” Con chim anh vũ quả nhiên đổi câu nói, bay vù vù trong phòng, kêu lên trong vút. Bạch y thiếu nữ tức giận tung ra một cước, đuổi theo bắt nó.

Trên đường phố, ánh nắng thật rực rỡ, quanh mình toàn là người đi lại, ai cũng hớn hớn hờ hờ.

Thôi phu nhân ôm con trai đi trên phố, tay còn cầm một chậu cỏ xanh biếc.

“Mẹ! Cỏ mùa kia!” Cậu bé nằm trong vòng tay mẹ vừa tỉnh ngủ, khẽ dụi mắt kêu lên kinh ngạc, đưa tay nghịch chậu cỏ, chăm chú quan sát điệu múa, tờ giấy treo trên cây quay tít. Thôi phu nhân thấy bên trên tờ giấy có viết mấy chữ: phú quý bình an.

Nàng vẫn lo lắng, không hiểu con trai lúc ở trong Hoa Kinh gặp phải giấc mơ gì. Nhưng thấy cậu bé xòe cánh tay nhỏ xíu đùa vui, chắc đó là giấc mộng đẹp.

Phía trước là hiệu bán gấm vóc của gia đình, từ xa đã thấy tướng công và hỏa kê đang tíu tít bày một lô lụa Tương Công mới chuyển đến. Sinh ý hôm nay xem ra rất vượng – trước mắt nàng chợt mơ hồ.

Không hiểu vì sao, tuy đã ra khỏi Hoa Kinh, trong lòng nàng vẫn ngập đầy cảm kích và vương vấn – bắt giặc ngoài đầu nhìn về phía ngõ Thiên Thủy.

Những chuyện cũ phẳng phất như mới xảy ra hôm qua.

(1): Đây nguyên là hai câu thơ trong bài Đề Lâm An đề của Lâm Thăng: Sơn ngoại thanh sơn lâu ngoại lâu, Tây Hồ ca vũ kỷ thời hưu, Noãn phong huân đắc du nhân túy, Trục bả Hàng Châu tác Biện Châu. Riêng hai câu cuối cùng hàm ý chê trách bọn quyền quý chỉ lo ăn chơi mà không ngó ngàng đến việc nước.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thuyền Xuy Dịch Vũ Tiêu Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 2: Lam anh túc

Mười năm trước ở phủ Tuyên Châu.

Lại một ngày nắng đẹp, tiết thu lúc nào cũng trong xanh, khoáng đạt, hoa cỏ đều muốn vươn mình lên đón ánh dương quang. Bạch Loa bày chậu to, chậu nhỏ trước bức rèm cửa, vừa thăm mỗ hỏi vừa thở phào.

Người bán ‘lương phần lục đậu thang’ gánh hàng đi qua. Nam nhân này khoảng ba mươi tuổi, thân hình dong dỏng cao, sắc mặt trắng trẻo, y phục tuy rách rưới nhưng được giặt giũ sạch bong.

Bạch Loa tuy mới dọn đến chưa đầy tháng nhưng nhận ra đó là Thôi Nhị ở cùng ngõ. Ngõ Vĩnh Ninh này là nơi quần cư, người ra người vào phức tạp, mọi hộ buôn bán lật vạt, thượng vàng hạ cám tụ tập cạnh nhau.

“Nhị thúc, cho cháu một bát.” Thấy món ăn mát ruột này, Bạch Loa lấy khăn tay lau mồ hôi rồi mỉm cười gọi lại mua.

“Ồ, hôm nay Bạch cô nương ra ngoài rồi.” Thôi Nhị gánh hàng lại, nói liến thoắng, “chúng tôi buôn bán ngoài này đều nói cửa nhà cô nương cả ngày không thấy mở lần nào.”

Vừa nói y vừa đặt gánh xuống, lấy chiếc bát mẻ ra chuẩn bị múc.

“Khoan, nhị thúc đợi chút, cháu sẽ lấy bát ra tự múc.” Bạch Loa vội ngắt lời, quay về phòng lấy một cái bát ra.

Nàng vừa từ Thành Đô xa xôi ngàn dặm chuyển tới đây, đồ đạc còn chưa sắp xếp gọn ghẽ, hồi lâu mới tìm được một cái tô lớn, đáng hận là sau nửa tháng, lớp cỏ ngoài cửa đã bò lên, bám chặt vào cái tô sứ Thanh Hoa khiến nàng khá chật vật mới bới ra được.

Sợ Thôi Nhị ở ngoài sốt ruột, nàng vội vàng cầm cái tô chạy ra.

“Con mụ này! Tới nay mà nguoi còn không vâng lời, lão tử sẽ bán nguoi vào lầu xanh.”

Vừa ra đến cửa Bạch Loa đã nghe thấy tiếng quát vang lên như sấm động, hòa lẫn với hơi rượu và ác khí nồng nặc. Nàng khẽ nhúm mày, ở con ngõ này quả thật không dễ chịu, cả ngày phải nghe mấy tên du côn, vô lại chửi bới.

“Nguoi đánh chết ta đi! Đánh chết càng tốt! Những việc như thế bảo ta làm sao tuân theo?”

Lẫn trong tiếng nam nhân lại quát mắng, loáng thoáng giọng nói run rẩy của một nữ tử.

“Phi! Con mụ nguoi đừng ra vẻ đoan trang nữa! Lại ngửa ngáy muốn ăn đòn hả?” Một cái bạt tai nên thân giáng xuống mặt nữ tử, Bạch Loa nhảy qua ngạch cửa, thấy ngay giữa lòng đường, một hán tử khôi ngô đáng đánh một nữ nhân kêu khóc vang trời. Nữ tử ràn rụa nước mắt, thân hình gầy gò, gàn như không thể phản kháng.

Thôi Nhị không bán lương phần nữa, vội gánh hàng đến kéo hán tử ra: “Lão ca, giữa đường giữa chợ thế này, lão ca sao lại nặng tay đánh phụ nữ như thế?”

Hán tử điên tiết hét vang Thôi Nhị ra, giận giữ quát: “Liên quan gì đến nguoi! Lão tử đánh vợ mình, cứ cho là đánh chết giữa đường cũng không đến phiên nguoi lèm bèm.”

Toàn bộ hàng xóm sống cùng phố đều thò đầu ra xem, Lý tú tài bán thuốc, Vương tứ tẩu bán hàng xén, cả Mộc đầu tam bán bánh đa nướng... Tuy nhiên ai nấy đều đứng xem, không ai dám ra ngăn cản.

“Cho nguoi biết! Đại gia ta thiếu hán tiền, tới nay nguoi không đi không được!” Không đếm xỉa gì đến lời van cầu của nữ nhân, đại hán sắc súa mùi rượu dụng lực chop lấy tay nàng, “con mẹ nguoi còn ra vẻ đoan trang cái gì? Lúc ở nhà bảo ăn trộm của một hán tử cũng không nên thân, để nguoi đi qua đêm với người ta một lần thì có làm sao? Đừng quên cả nguoi cũng do ta đem tiền mua về.”

“Ta không đi! Đánh chết ta cũng không đi!” Nữ tử khóc lóc, cố gắng vùng vẫy nhưng không còn khí lực, nàng bị một toán tóm lấy, đẩy vào trong một cỗ kiệu nhỏ mà vẫn liên tục gào khóc.

“Nhị thúc, chuyện gì vậy?” Bạch Loa đứng trên hàng lang nhìn theo, chậm rãi hỏi, đồng thời đưa cái tô sứ Thanh Hoa trong tay ra. Đám đông đã giải tán, Thôi Nhị ngoái lại đón lấy cái tô, vừa múc lương phần vừa thờ dài liên tục: “Là vợ lão Trương mập — đó, cái nhà gỗ ba tầng ở đầu đường.”

Bạch Loa ngẩng lên, nhìn theo hướng Thôi Nhị chỉ, thấy ở đầu đường có một căn nhà gỗ — ở ngõ Vĩnh Ninh, căn lầu ba tầng đó càng nổi bật, chẳng qua hình như căn nhà đã lâu không được tu sửa, vừa trát trên tường bong xuống gần nửa, lan can lầu hai, lầu ba chỉ còn lưa thưa, lộ rõ vẻ hoang tàn.

“Nhà có vẻ rất giàu, sao lại đánh vợ ngay giữa đường phố nhỉ?” Nàng tùy tiện hỏi một câu.

Thôi Nhị vừa múc lương phần vào bát vừa thao thao bất tuyệt: “Có tiền? Tiền là cái gì - lão Trương mập ham cờ bạc, bao nhiêu tiền bạc cha hắn để lại đã nướng sạch rồi. Căn nhà đó chỉ còn cái vỏ, mọi đồ dùng đã bị bán hết rồi... ồ, chỉ còn lại mỗi người vợ tên Thúy Ngọc - nuôi từ bé mà.”

“Ồ, vợ lão xinh đẹp thật.” Bạch Loa mỉm cười, bồi thêm một câu.

“Không chỉ tướng mạo mà tính tình cũng tốt. Có một người vợ xinh đẹp, hiền đức như thế lẽ ra là phúc khí... mặt rệp thế này rồi mà Thúy Ngọc vẫn không chê lão. Chỉ là lão mập Trương không phải con người, không chỉ nướng sạch số tiền Thúy Ngọc ngày đêm may vá cực nhọc kiếm ra, còn thường xuyên trút giận lên vợ giữa đường... khục khục, nửa đêm nửa hôm cũng đánh vợ kêu khóc cả ngõ nghe thấy.”

Thôi Nhị múc đầy một bát lương phần, đưa cho Bạch Loa đứng trên hành lang rồi lắc đầu thở than.

Bạch Loa cời túi đựng tiền, lấy ra mười xu đưa cho Thôi Nhị: “Sao hôm nay hán lại đánh vợ giữa đường phố nhỉ?”

Về mặt Thôi Nhị sầm xuống, lại lắc đầu: “Ồi... đúng là tội nghiệp. Trương mập mấy hôm trước lại thua, lần này không còn gì trả nợ, định đem vợ cho người ta dùng một đêm. Nhưng Thúy Ngọc thà chết không nghe, hán nổi giận mới đánh vợ giữa đường... lâu như vậy... đúng là tội nghiệp, tội nghiệp.”

Thôi Nhị nói liền mấy câu tội nghiệp, nhưng Lý tú tài bán thuốc cạnh đó lại cười vang, thò đầu ra nói: “Thôi lão nhị, người đừng có đau lòng nha! Ai chả biết người thương Thúy Ngọc... lần nào nằng ta bị đánh người chả liều mạng khuyển Trương mập.”

Lời vừa dứt, cả dãy phố vang lên tiếng cười rần rần, mặt Thôi Nhị đỏ lựng, rồi lâu mới rặn được một câu chống chế: “Có gì đâu? Thấy một phụ nữ bị đánh như vậy giữa đường, ta không thể nói một hai câu chẳng?”

“Hà, ta nói này Thôi lão nhị, người đau lòng thì nghĩ cách kiếm nhiều tiền đưa cho Trương mập - chưa biết chừng hắn sẽ để Thúy Ngọc Nhi bồi tiếp người.” Về mặt tay tú tài nghèo mặt mặc trường sam hiện rõ nụ cười méo mó và dâm ô.

“Lý tú tài, người đọc cái rắm gì trong mấy cuốn sách thánh hiền thế hả?” Thôi Nhị đột nhiên gầm lên, về mặt giận dữ đượm nét hung hãn khiến Lý tú tài ngậm miệng ngay đoạn y lại quày quả gánh hàng đi.

“Khục, khục... các người xem, Thôi lão nhị còn ra vẻ nghiêm chỉnh.” Đợi Thôi Nhị đi xa, Lý tú tài bán thuốc mới thò đầu ra tiếp tục bàn chuyện thị phi với hàng xóm, mỉm cười dâm tà, “ta thấy y và Thúy Ngọc Nhi đến tám phần có thông gian.”

Vương tứ tẩu bán hàng xén cười hắc hắc mấy tiếng: “Có cũng chả trách được - người xem Thôi Nhị cũng ba mươi ba rồi vẫn không chịu cưới vợ, lẽ nào lại không phải vì có chủ ý với nằng ta. Hai người ở cạnh nhau không phải sẽ rùng rục lừa sao?”

Mọi người chung quanh nhao nhao khen phải, dường như tìm được một chủ đề bàn tán mới, càng bàn càng hứng khởi.

Bạch Loa đứng dưới hàng hiên đang uống bát lương phấn, lắng lắng nghe mọi người bàn luận thị phi, chợt thấy khó chịu, không nuốt nổi nữa, thuận tay quăng luôn cái tô lán lóc trên bậc thềm.

Hoa kiều đã đi xa, tiếng khóc vang trời của người thiếu phụ cũng lặng tắt.

Sớm ngày thứ hai, Bạch Loa vừa tỉnh dậy, dòi chậu Phúc thọ thảo đến dưới mái hiên, chợt nghe có tiếng bước chân.

Trời còn chưa sáng hẳn, các tiệm bán hàng trong ngõ Vĩnh Ninh còn chưa mở cửa, cũng chưa có khách lai vãng. Bạch Loa không khỏi kinh ngạc, đứng dậy nhìn ra đầu ngõ, bắt gặp sững người.

Nguyên là thiếu phụ bị bắt lên kiều hôm qua.

Nữ tử tên Thúy Ngọc Nhi đầu tóc rối bời, trên mặt còn vết thâm tím, thần thái hoảng hốt từ đầu ngõ chạy vào, bước chân khấp khểnh, vang lên rõ mồn một trong con ngõ yên lặng giữa buổi sớm mai.

Hiển nhiên nằng ta bị đã kích quá lớn nên mất thần trí, ngay cả tà áo xộc xệch cũng không khép lại, lộ rõ làn da trắng ngần như tuyết, khoe miệng rỉ máu, nằng ta chạy cuống cuống, vừa chạy vừa lăm bắm gì đó.

Thấy tình cảnh Thúy Ngọc Nhi hoảng hoảng hốt hốt chạy vụt qua trước nhà, ánh mắt Bạch Loa chợt lóe sáng.

“Trương phu nhân.” Bạch Loa không nén được cất tiếng gọi. Nhưng Thúy Ngọc Nhi hình như không nghe thấy, mắt trừng trừng nhìn thẳng, bước chân chệnh choạng chạy về căn lầu gỗ.

“Ta phải giết hắn. Giết hắn...”

Lúc Thúy Ngọc đi qua, Bạch Loa nghe thấy nằng ta đang lăm bắm như thế, hai tay nắm chặt, ánh mắt trợn trừng đáng sợ.

Nằng ta nghiêng răng, vừa lăm bắm vừa chạy về nhà.

Bạch Loa chợt lên tiếng: “Thúy Ngọc cô nương.”

Giọng nằng vang vang, ngữ điệu đượm nét kì dị khó tả. Nữ tử Thúy Ngọc đang thất thần hơi sững sốt, dừng bước như mới tỉnh khỏi cơn mộng, ngoái lại nhìn Bạch Loa.

Nụ cười ôn hòa bùng nở trên gương mặt Bạch Loa: “Cô nương có muốn mua một chậu hoa chẳng?”

“Hoa? Mua hoa?... Ha ha.” Thúy Ngọc lăm bắm hỏi lại một câu, chợt bật cười kì quái. Sau mấy tiếng cười, hiển nhiên thần trí nằng khôi phục được đôi chút bình tĩnh, lắc đầu bước đi.

“Nữ tử đáng thương, có phải không, Tuyết nhi?” Bạch Loa lăm bắm nhìn theo bóng dáng liêu xiêu, “vèo”, một con anh vũ trắng muốt từ trong phòng bay ra đậu trên vai nằng, cất giọng lãnh lút: “Nói đúng quá! Bạch Loa tiểu thư nói đúng quá.”

“Ta muốn gọi nằng ta lại một chút cũng có tác dụng... nếu không nữ nhân này nhất định muốn về nhà làm những việc ngu ngốc.” Bạch y thiếu nữ thờ dài sườn sượt, vuốt ve con anh vũ.

Nhưng đến hoàng hôn hôm đó, nằng gặp lại Thúy Ngọc Nhi.

Lần này khí sắc Thúy Ngọc Nhi đã khá hơn, nhưng ánh mắt vẫn tiêu tụy. Lúc Bạch Loa đang chuẩn bị đóng cửa thì thấy nằng ta từ trong tiệm thuốc ở

ngõ đối diện đi ra.

Bàn tay Lý tú tài hình như vừa buông khỏi tay nàng, đắm đuối nhìn theo, ánh mắt ánh lên tia sáng giao trá xen lẫn đắc ý. Bước chân Thúy Ngọc Nhi hơi chệch choạng bước ra ngoài, giữ khư khư một gói thuốc.

Bạch Loa khẽ nhủ mày.

“Trương phu nhân.” Lúc Thúy Ngọc đi ngang qua cửa hàng hoa, Bạch Loa lại lên tiếng gọi, tuy nhiên nàng ta vẫn tiếp tục cất bước như không nghe thấy gì, nhần thần hoảng hốt.

“Phu nhân bệnh sao? Mua thuốc gì vậy?” Bạch Loa mỉm cười hỏi thêm một câu.

Thúy Ngọc Nhi giật bắn người phảng phất như chạm vào điện, ngẩng đầu nhìn nàng, trong mắt thoáng qua nét sợ hãi, đoạn lạnh lùng đáp: “Tôi đau tim nên mua một lá tử kim tán.”

“Tử kim tán mà để trị đau tim à.” Bạch Loa bám vào cánh cửa khẽ mỉm cười, nhìn vào sắc mặt hoảng loạn của Thúy Ngọc Nhi, hạ giọng xuống, “e rằng Trương phu nhân muốn tìm người khác đau nhĩ?”

Thúy Ngọc Nhi biến sắc, không nói thêm câu nào, quay người đi ngay.

Nàng ta vừa quay đi, Bạch Loa đã cản lại, không hiểu dùng động tác gì đã phát tay đoạt lấy gói thuốc, đưa lên mũi ngửi rồi hỏi khẽ: “Là tí sương?”

Thúy Ngọc Nhi đột nhiên suy sụp, sắc mặt trắng nhợt, muốn đi mà chân mềm nhũn, lảo đảo: “Cô... cô nương... muốn thế nào?”

Bạch Loa mỉm cười, dưới bóng chiều chạng vạng, nốt ruồi cạnh khóe mắt nàng như một giọt lệ máu toan rơi xuống.

“Không gì cả, không biết phu nhân có hứng thú vào mua một chậu hoa không?”

Đèn được thắp lên, nhưng trong phòng có nhiều cây lá tạo thành những dải bóng xiêu xiêu.

Thúy Ngọc Nhi ngồi bên án, cảm giác từng giọt mồ hôi lạnh thấm qua áo trong chảy ra rồi xấm ướt áo ngoài. Bạch y cô nương kỳ quái kia đã vào trong phòng hơn nửa thời thần, mặc nàng một mình trong đại đường bày đầy kì hoa dị thảo.

Lòng nàng nóng như có ai cào xé, thấp thỏm không an, mấy lần muốn đẩy cửa bỏ đi nhưng lại nghĩ việc mình mua độc dược nằm trong tay đối phương, không biết mình sẽ được đối đãi thế nào, toàn thân nàng không còn chút khí lực nào, đầu óc loạn xạ hết thành một mớ bòng bong, việc vốn đã định phải tiến hành giờ đâm ra do dự, trong lòng dâng lên nỗi sợ.

Không hiểu loại hoa nào trong phòng xộc nở mà một mùi hương kì dị khó tả tỏa ra khiến người người thấy liên nghĩ mê mết.

Tuy trong lòng khản trương nhưng nữ tử áo quần xốc xếch bất giác dựa vào thành ghế nhắm mắt lại, phảng phất như đã mệt mỏi lắm rồi.

Ánh lê minh hế rạng, căn phòng dần sáng tỏ.

Bạch y nữ tử như bóng u linh từ căn phòng chứa hoa phía sau đẩy cửa tiến vào đại đường, vô thanh vô tức đến bên bàn, đưa mắt nhìn Thúy Ngọc Nhi đang chìm trong mộng – nữ tử đáng thương này mắt nhắm nghiền, khóe môi mím chặt, đang ngủ mà vẫn mang nét phẫn hận, sẵn sàng nhắm mắt đưa chân.

Nhưng mi mắt nàng đang khép mà đôi ngươi vẫn khẽ chuyển động, hiển nhiên đã nhìn thấy gì đó trong mộng, sắc mặt lộ vẻ phức tạp xen lẫn kích động, ngón tay mảnh mai hơi run run.

Bạch Loa ôm một chậu hoa tới, vừa quan sát, khóe môi hé nụ cười kì dị. Nàng khẽ cúi xuống, dịu dàng nói mấy câu vào tai Thúy Ngọc Nhi đang say trong giấc mộng.

Giọng nói rất dịu, phảng phất như lời thăm thì vang lên trong giấc mơ nhưng về mặt Thúy Ngọc Nhi lại tùy theo lời nàng thăm thì mà biến hóa... Bạch Loa mỉm cười, nàng đã hiểu Thúy Ngọc Nhi mơ thấy điều gì.

“A!” nữ tử đang ngủ gục trên bàn chợt kinh hãi tỉnh lại, ngẩng phắt đầu lên, bắt gặp nụ cười trên gương mặt trắng nhợt của nữ tử đối diện thì như thấy ma quỷ, nháy tung lên, chạy về phía cửa.

“Phu nhân muốn đi sao? Phu nhân tưởng Lý tú tài không biết phu nhân mua thuốc làm gì sao?”

Thúy Ngọc Nhi vừa chạy đến cửa, giọng nói lạnh lẽo của Bạch Loa chợt cất lên sau lưng khiến nàng rùng mình dừng bước.

“Nếu lão mập họ Trương đột nhiên chết, loại tiểu nhân bỉ ổi đó biết được bí mật, phu nhân thấy hắn có bỏ qua cho phu nhân không? Nửa đời về sau của phu nhân chắc gì đã hơn ở cạnh lão Trương mập hiện giờ?” Nữ tử có ánh mắt sắc lạnh, khuôn mặt trắng muốt, mái tóc đen dài buông xõa chậm rãi nói, nàng ta đứng bên bàn, tay vẫn cầm một chậu hoa.

Bước chân Thúy Ngọc Nhi cơ hồ bị dính cứng lại, không di chuyển nổi nửa thốn. Nàng nghĩ thông, chợt sụp xuống, ôm mặt khóc nức lên: “Tôi không

chịu nổi nữa!... Một ngày tôi cũng không chịu nổi nữa! Hắn là một tên súc sinh.”

“VẬY phu nhân có nên vì một con súc sinh mà bỏ đi tính mạng.” Ngừ điệu Bạch Loa càng trầm xuống, lạnh lẽo hơn, khuôn mặt ẩn trong căn phòng đầy hoa lá tạo thành vẻ đẹp có phần không thật: “Hơn nữa... phu nhân có nghe những người ngoài kia đàm tiếu không? Nếu việc phu nhân giết chồng lộ ra, không chừng còn liên lụy đến Thôi Nhị.”

“Sao lại thế? Y là người tốt – vốn có liên quan gì đâu!” Thúy Ngọc Nhi đang khóc chột giắt này mình, ngẩng đầu lên hỏi.

Nhớ lại những lời bàn luận của đám người buôn bán trong ngõ, khuôn mặt thanh lệ vô song của Bạch Loa thoáng qua nét chán ngán, ôm lấy chậu hoa, lạnh lùng lắc đầu: “Miệng lưỡi đáng sợ. Nếu phu nhân không tin có thể thử... chỉ là mất mạng mình thì không sao, không nên liên lụy người khác.”

Thúy Ngọc Nhi lại tỏ ra trù trừ, cúi đầu lấy khăn tay lau nước mắt không nói gì.

“VẬY... cô, cô nương bảo phải làm sao mới được?” Hồi lâu sau nàng mới ngẩng lên nhìn bạch y thiếu nữ, hỏi với giọng mắt phượng hướng. Nhưng không hiểu sao trong lòng nàng tràn lên niềm vui hòa lẫn kích động kì dị – có lẽ tại giấc mộng hiện lên lúc vừa này nàng chớp mắt, và cả những lời thì thầm vọng về nữa.

“Phu nhân đã nghĩ thông.” Bạch Loa lại mỉm cười, giọt lệ yêu kiều bên khóe mắt chực rơi xuống, “trong giấc mơ vừa rồi phu nhân nghe thấy rõ rồi chứ?”

Nụ cười của nàng hiển hiện nét thần bí và mị lực khó tả.

Bên ngoài trời sáng hẳn, Trương mập tỉnh dậy mà không thấy thê tử về liền lớn tiếng chửi văng cả con ngõ, sắc mặt Thúy Ngọc Nhi lại trắng nhợt, ánh mắt lóe lên tia sáng lạnh lùng, quyết liệt.

“Đây là một chậu lam anh túc – mong phu nhân mua.”

Tiền khách về, Bạch Loa mỉm cười đứng dưới mái hiên, đưa chậu hoa cho Thúy Ngọc Nhi, Lý tú tài ở gần đó thò đầu quan sát, thấy nàng mua hoa đi ra, tỏ ra vô cùng kinh ngạc.

Chậu hoa đó mỹ lệ phi thường, từng đóa hoa lại vô cùng mỏng manh, tuy chỉ cao có hai xích nhưng cuống hoa hình như hơi quá mềm, phải dùng một cành gỗ nhỏ làm trụ đỡ. Gió sớm mon qua, khe khẽ lay động những cánh hoa xinh đẹp rạp xuống rồi lại thẳng lên.

Mỏng manh vẫn lộ rõ nét dẻo dai, quả thật có phong vận rất riêng.

“Đẹp quá.” Tuy đang kiệt quệ tâm lực nhưng thấy đóa hoa như vậy, Thúy Ngọc Nhi không nhịn được kêu lên khe khẽ.

Bạch Loa mỉm cười, đưa tay chỉ vào cánh hoa anh túc mềm mại như tơ: “Loại hoa này vốn sinh trưởng tại đảo Phù Tang ở Đông Doanh... Phù Tang, Phù Tang...”

Bạch Loa lẩm nhẩm mấy câu, phảng phất nhớ lại chuyện cũ, ánh mắt nàng trở nên xa xăm, hồi lâu sau mới nói tiếp: “Nữ tử Phù Tang ôn nhu, mỏng manh như đóa lam anh túc này... nhưng tính cách lại kiên định bất khuất, có thể vượt qua mọi hiểm nguy, cay đắng trong cuộc đời.”

“Hy vọng, Thúy Ngọc cô nương... cũng được như đóa hoa.”

Ngón tay Bạch Loa tỏ vẻ quyến luyến những cọng rời khỏi đóa hoa, mỉm cười đưa chậu hoa cho Thúy Ngọc Nhi: “Cứ làm những gì phu nhân muốn làm... không cần cố đánh con cá chết để lưới rách, tất sẽ có cách thôi mà. Phu nhân sẽ có hạnh phúc của riêng mình.”

Lời lẽ dịu dàng, ánh mắt nàng phảng phất như yêu ma giữa trời đêm, khiến người khác mê say nhưng lại thấp thòm bất an.

Mấy sợi tóc mai của Thúy Ngọc Nhi bay tán loạn, nội tâm như đang cuộn sóng nhưng nàng vẫn cúi gằm, khuôn mặt đỏ ửng, thấp giọng: “Nhưng... tôi, tôi không có cả tiền mua hoa - - thuốc mua vừa này là Lý tú tài cho.”

“VẬY, gói tí sương đó cho tôi.” Bạch Loa bình thản đáp.

“Ồ!” Thúy Ngọc Nhi kinh hãi, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt thâm trầm mạc của bạch y thiếu nữ.

“Đưa cho tôi.” Bạch Loa đưa tay ra, bình tĩnh nói, “coi như trao đổi chậu hoa này.”

Kỳ thật ngõ Vĩnh Ninh chỉ có hư danh.

Mỗi ngày đều vang vọng tiếng kêu gào, tiếng mắng chửi cùng tiếng đàm tiếu. Cả tiếng Trương mập say rượu đánh chửi vợ ngày nào cũng tuần tự.

Mùa hạ nóng nực, nghe những âm thanh đó càng khiến lòng người phiền muộn.

Tối hôm nay, Trương mập uống đến ngất ngây, không cần lý do lại ra tay đánh vợ nhưng Thúy Ngọc Nhi không phản kháng kịch liệt như những lần trước mà chỉ khóc lóc van xin.

Trương mập thấy nàng nhu thuận nghe lời cũng không buồn đánh nặng tay như mọi bận, đám mây đám xon liền hằm hằm hừ hừ đi vào nhà, chân nam

đá chân chiêu, được vài bước liền gục xuống bậc thềm ngáy o o, hiển nhiên đã say mềm. Thúy Ngọc Nhi lau nước mắt, lặng lẽ bước đến, dùng hết khí lực mới đỡ được ông chồng say xin lên, dịu già đàn ông đang lăm nhăm mắng chửi đi dọc theo lề đường, bóng tịch dương trải bóng nàng dài dằng dặc.

Lúc đi qua cửa hiệu bán hoa, Thúy Ngọc Nhi đột nhiên ngẩng nhìn Bạch Loa mỉm cười, nụ cười vô cùng bí ẩn, thoáng chốc đã tan biến.

Vương nhị tẩu bán kim chi, cầm mấy cây châm thêu hài càn lên đầu, cười lạnh: “Coi như số mệnh nhỉ? Một con chó má thể kia mà cũng phải theo – Cả ngày vất vả được cái gì? Chi là một trận đòn.”

Chi có ánh mắt Lý tú tài tỏ ra nghi hoặc, có lẽ hẳn còn nghĩ tới gói tì sương Thúy Ngọc mua mấy hôm trước.

Bạch Loa nhìn theo bóng hai người dắt díu nhau, lại sắp đặt từng chậu hoa cỏ, ánh mắt lạnh băng.

Nàng ngẩng đầu nhìn tòa lầu gỗ ba tầng của Trương gia, gió lửa qua khiến song cửa mục nát kêu lảnh phành, phảng phất như tiếng khóc của Thúy Ngọc Nhi lúc bị đánh trên phố.

Nàng lại cúi đầu, thò tay bẻ một cành tử trúc mềm mại bên cạnh, hướng cành trúc tím ngắt bé xíu xuống đất rồi thả tay, “bộp”, cành trúc tưởng gãy lại mềm mại bật lên thẳng đứng.

Có những người cũng thế... tuy luôn im lặng nhẫn nhịn, phảng phất như vô lực phản kháng bất cứ điều gì nhưng khi đến cực hạn sẽ bộc phát trong nháy mắt sức mạnh đã tích tụ bằng cả sinh mệnh.

Cũng như đóa lam anh túc nhu nhược.

Tôi nay nhất định Trương mập phải chết.

Trên đường có khá nhiều người tận mắt thấy phút giây hấn ngã xuống lầu. Từ trên tòa lầu cao cao ở đầu ngõ, chiếc bóng đen ngòm lác lác lư lư, hiển nhiên đã uống say, đi đến cạnh cầu thang không hiểu sao lại dừng bước. Mọi người đều nghe thấy tiếng hàng lan can mục nát vang lên tiếng gãy gục, rồi một bóng đen đập đập trên không, từ trên lầu cao ngã xuống mặt đường lát đá, phát ra âm thanh va chạm trầm đục.

Hắn không kịp kêu lên một tiếng.

Lúc đó, Thúy Ngọc Nhi đang ở trong tiệm thuốc của Lý tú tài, nói trượng phu uống nhiều quá muốn mua thuốc giải rượu. Tất cả, bao gồm luôn nàng tận mắt thấy Trương mập ngã xuống.

Người chết rồi, khắp ngõ Vĩnh Ninh đều tùm nập ba bàn tán, ai nấy đều ngấm ngấm rí tai hỏi nhau “chân tướng” Thúy Ngọc Nhi mưu sát thân phu – nhưng lúc Trương mập ngã lầu, nàng không ở nhà, hẳn ngã xuống đích đích xác xác do tự mình trượt chân.

Ngay cả Vương nhị tẩu thích ngồi lê đôi mách nhất cũng cảm thấy chuyện đó là không thể, chỉ nhủ mảy mìn Thúy Ngọc Nhi, toan tìm ra bằng cớ nào thiết thực.

Lý tú tài nhớ đến gói tì sương — tin này vừa lan ra, người tổng ngõ Vĩnh Ninh coi như tìm được chứng cứ mới, lời lẽ được thêm dầu thêm mỡ cho thêm phần tron tru.

Không biết ai đem “hảo sự” đi báo quan mà một hôm thấy ngõ tác (1) đến ngõ Vĩnh Ninh. Ai cũng vác khuôn mặt đi xem kịch hay bám theo, chỉ có Thôi Nhị tỏ ra lo lắng.

Thấy ngõ tác đi qua, Bạch Loa đang đứng dưới hàng hiên lau mồ hôi, khóe môi thoáng hiện nụ cười.

Ngoài trừ rượu, không hề có thành phần của độc dược .. hoàn toàn chết do trượt chân ngã xuống lầu.

Kết luận sau cùng của ngõ tác khiến đám đông thích xem náo nhiệt thất vọng vô cùng.

Chỉ có Thôi Nhị cao hứng nắm chặt tay ngõ tác, nói với Bạch Loa đứng cạnh đó: “Tôi biết mà! Tôi biết là Thúy Ngọc không đòi nào giết người... nàng không phải là người làm ra những việc như thế.”

Bạch Loa im lặng mỉm cười, nốt ruồi bên khóe mắt như giọt lệ yêu kiều chực rơi xuống.

Thúy Ngọc Nhi quả thật không làm gì – nàng bất quá không giống như mọi bận: dịu chồng lên giường nghỉ sau khi hẳn say túy lúy, mà chỉ đặt hẳn trên tầng lầu... theo đúng tư thế bình nhật vẫn nằm ngủ trong phòng: đầu hướng về phía Đông, chân duỗi xuống phía Tây, tựa vào tường phía Bắc, đồng thời đặt tay hẳn nắm vào lan can mục nát.

Hôm đó là mùa hè, trời nóng nực, dẫu có người thấy Trương mập ngủ ngoài trời cũng cho rằng như thế càng mát. Hà hướng... trong bóng đêm, có ai chú ý đến một người nằm ngủ tại một nơi cao như thế trên tòa lầu.

Thúy Ngọc Nhi không có làm gì, nàng chỉ dịu chồng đến đó.

Sau đó đi mua mấy thứ... kỳ thật mua gì cũng không quan trọng, trọng yếu là để mọi người thấy trong lúc đó nàng không có mặt ở nhà.

Người say rượu bị gió lạnh khiến cho tỉnh dần, trong lúc mơ mơ hồ hồ bèn xuống giường đi vệ sinh. Hắn chỉ không ngờ mình ngủ tại hành lang.

Trương mập theo thói quen tung mình xuống “giường.”

Bên tay tay trái là tòa lầu cao cả trăm thước...

Chân hắn không đạp trúng nền, mây hàng lan can mục nát không chịu nổi trọng lượng hắn, kêu lên rầm rắc rồi gãy gục. Thân thể phì nộn như một bao tải từ trên không giáng xuống, khiến cả ngõ Vĩnh Ninh hô lên kinh hãi.

Người vợ yếu nhược của hắn đang đứng trong tiệm thuốc ngẩng lên, tận mắt thấy cảnh chồng “trượt chân.”

Không hề có dấu vết gì... họa chăng Bao Công tái thế mới tìm ra.

Bạch Loa bình thần mỉm cười, khẽ vuốt mái tóc óng ả như tơ, không thèm để ý đến đám người hàng xóm lăm điều, quay về với chôn hoa cỏ của mình.

Thúy Ngọc Nhi dọn đi vào buổi sớm.

Trời chưa sáng hẳn, một mình nàng nhấc bao y phục, thuê một cỗ kiệu nhỏ lặng lẽ khóa cửa rồi ra đi.

Căn nhà đã được bán, dấu sao cũng không được mấy đồng. Ôn ào liên mấy tháng rồi câu chuyện cũng chìm vào quên lãng, nàng chỉ muốn vĩnh viễn rời khỏi nơi đau đớn này.

Sớm mùa thu, hơi lạnh nhẹ lan tỏa, chỉ có lúc này ngõ Vĩnh Ninh mới đúng với cái tên của nó. Các cửa tiệm còn chưa mở, chỉ có tiếng bước chân của kiệu phu nện xuống nền đường lát đá xanh.

“Dừng lại một chút.” Đi đến tiệm bán hoa mang tên Hoa Kính, sắc mặt Thúy Ngọc Nhi trắng nhợt đi, chợt mỉm môi, nhẹ giọng dặn dò mấy câu. Rèm kiệu vén lên, người thiếu phụ mỹ lệ đặt gót sen xuống, tay ôm một chậu hoa bằng sứ, chậm chậm đi vào hàng hiên của tiệm hoa.

Thúy Ngọc Nhi cúi đầu, lặng lẽ đặt chậu hoa lên bậc cửa sổ, đoạn móc trong ngực áo ra một tấm ngân phiếu, cẩn thận nhét vào trong khe cửa.

Nhưng kì quái là nhét liền mấy lần vẫn không tài nào nhét vào được.

Chả lẽ bên trong có keo dán kín lại?

“Trương phu nhân.” nàng đang nỗ lực thì từ cửa sổ cạnh đó vang lên tiếng nói của bạch y thiếu nữ. Giọng nói lạnh lùng như không phải của người trên cõi nhân gian khiến Thúy Ngọc Nhi run rẩy. Nhớ lại lúc ở trong tiệm hoa, nhớ lại hành động kỳ quái của Bạch Loa cô nương này cùng giấc mộng ở trong đại đường đầy hoa cỏ... trái tim người quả phụ dần chìm trong giá lạnh.

Là cô ta! Trong giấc mộng, nàng đã gặp chính giọng nói này.

Vậy... giấc mộng đó được dẫn dắt, những gì xảy ra sau đó hoàn toàn đúng với giấc mộng.

Giọng nói trong mộng đó vừa lạnh lẽo vừa ngọt ngào, pha trộn giữa thiên sứ và ác ma.

“Không cần thêm tiền... một chậu hoa lẽ nào lại cao giá đến thế.” Cửa sổ không mở ra nhưng giọng nói lạnh lùng của Bạch Loa từ trong vang ra, không cho nàng được quyền phản bác, “phu nhân đã trả đủ rồi, Bạch Loa tuyệt không phải loại người tham tiền tài.”

Sắc mặt Thúy Ngọc Nhi càng phức tạp, tròn mắt lấp lánh nỗi sợ hãi, run giọng hỏi: “Vay cô, cô nương lại.... Thật ra cô nương định làm gì?”

“Bạch Loa chẳng qua là một người con gái của hoa...” Các lớp song cửa, thân ảnh bạch y nữ tử yêu kiều khác thường nhưng giọng nói lại lạnh tanh, “tôi bày bố tất cả vì nó đã tự khai hoa kết quả... tôi chỉ là người đứng xem. Vô luận là thiện hoa, hay là ác quả đều không liên quan đến tôi.”

“Hoa anh túc mỹ lệ nhưng khi kết quả lại vừa có thể chữa bệnh, cũng có thể là độc dược. Thiện ác vốn không thể xác định rành mạch, chỉ là ý niệm mà thôi. Chăm chút cho chậu lam anh túc này... mà kết thành quả cũng coi như món quà tặng cho nữ tử như phu nhân. Ài...”

“Tuyệt nhị, tiền khách.”

Nói đoạn, bóng hình xinh đẹp phía sau song cửa mờ dần.

Ngón tay Thúy Ngọc Nhi lạnh băng, chợt nghe một tiếng “vù”, con anh vũ lông trắng muốt không hiểu từ xó xỉnh nào bay ra, dừng lại dưới hàng hiên, kêu lên một tràng: “Tiền khách! Tiền khách! Lam anh túc! Lam anh túc!”

Thúy Ngọc Nhi đứng đơn côi hồi lâu trong buổi sớm lạnh lạnh, rồi ôm lấy chậu hoa bước vào trong kiệu.

Gió sớm mon man, cây lam anh túc trong lòng lay động, cánh hoa mỹ lệ rạp xuống nhưng khi gió thổi qua lại đứng thẳng. Trong mảnh mai hiển hiện nét dẻo dai, cũng như phong vận của sinh mệnh hay khát khao hạnh phúc.

Dẫu cho kết thành quả cũng ẩn chứa tội ác.

Nhìn chậu hoa anh túc tươi tốt trong lòng, chợt Thúy Ngọc Nhi có cảm giác muốn đập nát tất cả - nàng không muốn nhìn thấy loại hoa này.

Chiếc kiệu rời khỏi ngõ Vĩnh Ninh, rẽ rồi lại rẽ...

Thoáng sau chiếc kiệu đã ra khỏi thành Tuyên Châu... Thúy Ngọc Nhi vén rèm, thấy ngay thân hình nam tử gánh hàng đợi ở cửa thành.

Thời Nhị hình như đợi đã lâu, trong làn gió lạnh tiết đầu thu, y xoa xoa tay có vẻ vui mừng khi nhìn thấy chiếc kiệu đang tiến tới. Thường ngày y ngại nàng đã có chồng, dù có đồng tình với cảnh ngộ của nàng nhưng không dám nói ra, đến hôm nay hai người cuối cùng cũng có cơ hội ở bên nhau.

Ánh mắt mệt mỏi của Thúy Ngọc Nhi chợt ánh lên nụ cười mênh mang.

Đáng chứ... tất cả đều đáng giá. Nếu có tội nghiệt gì cứ để nàng ghé vai gánh lấy!

Nàng miết móng tay bẻ cuống hoa, bóp nát quả hình tròn đã kết. Chiếc kiệu đang từng bước tiến ra phía ngoài thành Tuyên Châu, nàng đưa ngón tay thấm đẫm nhựa trắng vào miệng mút sạch.

Đáng quá... loại quả này đáng ngậm.

Nhưng vị đắng mê hoặc ấy lại khiến người ta muốn vĩnh viễn chìm sâu trong đó mà không muốn tỉnh lại.

Tiểu chú: Anh túc là một loại cây có hạt quý, hoa nở mịn màng như gấm, rực rỡ như mầu đơn. Hoa có nhiều màu: hồng thắm, hồng phấn, trắng pha tím, trắng pha màu son môi, hoặc đỏ thắm, rực rỡ vô vàn, đặc mấy trăm chậu cạnh nhau ắt trăm sắc đua chen, đẹp đến vô cùng.

(1) ngổ tác: viên chức khám nghiệm tử thi ở nha huyện

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thuyền Xuy Dịch Vũ Tiêu Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 3: Bảo châu mặt lị

Tan nương nhìn xem, như thế này đã đủ chưa?”

Một chiếc hộp thép vàng đặt lên bàn, từng lớp, từng lớp được mở ra, một bàn tay nuột nà như ngọc thò vào vốc đầy trân châu mỹ ngọc đổ xuống mặt bàn vang lên những tiếng lanh canh.

Lớp hộp cuối cùng cũng được mở. Lúc nhìn thấy đôi vòng tay phi thủy trên lớp nhưng màu lam sẫm, khỏe mắt lão nữ nhân trên đầu đeo đầy châu ngọc hơi động dấy, nhưng vẻ mặt vẫn cứng đờ như khúc gỗ, không buồn mở miệng nói nửa câu.

Chân chừ một lúc, chỉ nghe tiếng vòng xuyến leng keng va nhau, cánh tay phải thon thả của nữ nhân run rẩy, tháo hết trang sức trên đầu, trên mình, lại dịu dàng nói: “Can nương... mọi thứ con đều để lại. Can nương tính sao?”

Khuôn mặt bự phẫn của tú bà vẫn không mấy lay động, bà ta dùng móng tay son đỏ chót búng lớp bột trà, khẽ nhấp một ngụm. Lăn lộn trong chốn phong trần bao nhiêu năm, đã nếm trải những ngọt đắng của đời người, biết được nữ tử một tay đào tạo ra còn kiếm được cho mình bao nhiêu tiền, làm gì có chuyện dễ dàng cho cô ta thỏa nguyện?

“Can nương, bao nhiêu năm nay, Nguyệt nhi giúp người kiếm được không ít tiền, bây giờ con chẳng cần gì cả, chỉ cần được người không ra khỏi đây – lẽ nào can nương cũng không chấp thuận?” Nàng gần như van xin.

“Tâm Nguyệt à...” người được gọi là “can nương” thong thả thổi lớp bột trà, rốt cuộc cũng chịu mở miệng, giọng nói đượm nét cười cợt lạnh lẽo, “năm đó sau khi xuống phía nam, phụ mẫu con nghèo đói bệnh tật, chỉ biết trông mong vào mấy lạng bạc bán con để cứu mạng. Tuy chỉ là mười lạng, nhưng khế ước lại vĩnh viễn, hôm nay nếu không được ta đồng ý, con đừng hòng đi đâu.”

“Can nương...” nữ tử định nói; vẻ cười cợt càng hiện rõ trên mặt người đàn bà chủ lầu xanh: “Tâm Nguyệt, con nói thử xem, mười lăm năm nay có bao giờ ta động một ngón tay đến con? Từ lúc con tám tuổi đã mời người đến dạy cảm kỳ thư họa để con không mất đi phong vị xuất thân thư hương, đến lúc con mười lăm tuổi mới đem ra làm chiêu bài, tấm lòng can nương đổ lên mình con, có thể cùng bạc mà đánh đổi sao?”

Bà ta uể oải dùng móng tay gạt tiếp một lớp bột trà, búng đi thật xa: “Bước chân vào nghề này, tính gì đến cái gọi là chân tâm? Tiểu tử của Nhan gia chỉ là thư sinh áo vải – thiếu gì đạt quan quý nhân (?) để mất đến con, can nương có cho con đi, không dám đảm bảo sau này con được bình bình an an.”

Lão nữ nhân nói năng hết sức lạnh nhạt, những người sống trong chốn phong trần đều thế. Nhưng dẫu bà ta hắt hủi một chậu nước lạnh cũng không thể dập tắt nhiệt tâm của một người.

Nhận thấy can nung thần sắc bất động, tình hình đã trở nên vô vọng, giọng nói rụt rè van cầu bỗng lạnh băng.

“Can nung muốn thu hồi cả tính mệnh của con sao? Thôi, để Nguyệt nhi thành toàn cho người.”

Cánh tay mảnh mai như mỹ ngọc rút khỏi đồng châu bảo chất trên bàn, làn sáng lóe lên, “soạt” một tiếng, nghe như tiếng xé lụa.

“Ồi!” Mọi tỷ muội nha hoàn trong phòng kêu lên kinh hãi, làn da óng ả như tơ rách toạc.

Một vết rách sâu hoắm từ mày phải kéo xuống môi, máu phun như suối, thoáng chốc đã biến gương mặt như hoa như ngọc thành đáng sợ như la sát. Từng giọt máu đỏ tươi từ gương mặt ngọc ngà của nữ tử rớt xuống đất như hạt hạt mã não, châu báu rụng rơi.

Nữ tử áo tím xinh đẹp, tay cầm chiếc cây thoa hình chim phượng bằng vàng khảm ngọc, lạnh lùng nhìn can nung đang điềm nhiễm uống trà, mũi thoa nhọn hoắt dính một giọt máu, càng tô thêm vẻ rùng rợn.

Rốt cuộc sắc mặt tú bà cũng thay đổi, đứng phắt dậy, chung trà trong tay sánh mắt hơn nửa.

“Hủy rồi... cuối cùng cũng bị hủy rồi! Hòn ngọc mười tám năm tốn bao tâm lực mài giũa, hoa khôi lưng lẩy kinh sư ba năm nay, đệ nhất danh đán Lâu Tâm Nguyệt của Dương Liễu Uyển... lại bị hủy như thế này sao?”

Xưa nay tính tình Lâu Tâm Nguyệt vẫn hòa nhã, không ông ẹo là loi hay lên mặt khinh người, ngay cả can nung nuôi nấng từ nhỏ tới lớn cũng không ngờ nàng hành động rõ đại như thế.

Chỉ trong một sát na, toàn bộ bảo bối đều vỡ vụn.

Sắc mặt tú bà vừa kinh ngạc vừa phẫn nộ, ném thẳng cánh chung trà trên tay vào nữ tử đứng giữa phòng, rít lên chói tai: “Hay! Hay cho Lâu Tâm Nguyệt! Cút ngay cho ta! Nửa xu cũng không được mang theo, lập tức cút ngay khỏi Dương Liễu Uyển.”

Thoáng chốc, ngay cả trang sức cài đầu cũng bị lột sạch, nữ tử áo tím lại mỉm cười: “Đa tạ can nung thành toàn.” Nàng khấu đầu, máu vẫn đỏ xuống mặt, đoạn đứng dậy bước đi không hề ngoái lại.

Trên mặt đất hằn rõ dấu máu của một lạy vừa rồi.

Đệ nhất ca vũ đất kinh sư, hoa khôi số một Dương Liễu Uyển Lâu Tâm Nguyệt đã tự chuộc thân như thế.

Ngày hôm sau, tin tức truyền khắp thành Lâm An, đâu đâu cũng nghe thấy người ta bàn tán, đoán xem công tử họ Nhan đủ khả năng khiến tuyệt thế mỹ nữ dứt tình với Dương Liễu Uyển là nhân vật phong lưu tiêu sái cỡ nào?

“Múa như Tâm Nguyệt vườn liễu rù,

“Hát tựa Đào Hoa mặc gió đùa.”

Điệu múa của Lâu Tâm Nguyệt cô nương tại Dương Liễu uyển cùng lời hát của Tiết Ca Phiến cô nương tại Đào Hoa cư được xưng tụng song tuyệt chốn thanh lâu trong thành Lâm An. Biết bao bậc vương tôn công tử quẳng ngàn vàng một tối chỉ vì điệu múa lời ca mê đắm lòng người của mỹ nhân.

Nhưng gió ẩm vẫn đu đưa làm say du khách, điệu ca vũ của Triệu Yến (°°) cuối cùng cũng tiêu tan. Ngọc đã vỡ, phong lưu cũng trôi theo mây gió.

Khắp từu quán trà lâu, chỗ nào người ta cũng xôn xao, có cả văn nhân nhà sĩ cảm khái mà ngâm vịnh, như thể một truyền kỳ xuất hiện. Nhưng không ai muốn hỏi tiếp đoạn kết câu chuyện thế nào, tựa hồ họ đều cho rằng truyền kỳ nên ngưng lại trong màu máu đỏ điểm lệ mà thê lương

Kinh sư tất nhiên không giống những nơi khác, ngày mới tràn lên ngõ Thiên Thủy sớm hơn nhiều, lúc Bạch Loa mở cửa hiệu đã nghe loáng thoáng tiếng người.

“Mau lên, mau lên! Cô nương có thể cho tại hạ tạm thời ẩn thân một lúc chăng?” Bạch Loa vừa nhích ra, đã thấy một nam tử trẻ tuổi, dáng vẻ nho nhã thư sinh nhảy lên bậc thềm, nhận ra chủ hiệu là một nữ tử liền hơi tỏ ra do dự, nhưng thấy các cửa hiệu quanh đó chưa mở cửa, bèn đánh bạo, vừa thở hổn hển vừa hỏi. Không đợi Bạch Loa hỏi đáp, y tiến vào trong.

Bạch Loa không cản cũng không đồng ý, bàn tay mảnh mai chạm hờ vào mép cửa, bình thần đánh giá anh chàng thư sinh kia.

“Cô nương xin đừng hiểu lầm, tại hạ không phải người xấu. Chỉ là có việc riêng tư không tiện cho người ngoài biết...” Thư sinh trẻ tuổi đương nhiên nhận ra bạch y thiếu nữ đang nghi ngờ, vội vàng giải thích, đồng thời thò đầu ra nhìn ngó quanh quất kỹ lưỡng: “Nếu có nữ tử áo tím đến tìm người, vạn lần xin cô nương nói rằng không gặp...”

Y chưa nói dứt lời, thấy nơi góc đường thấp thoáng màu áo tím, tức thì quay người trốn vào sau bình phong.

Bạch Loa không cần hỏi cũng lờ mờ đoán ra vài phần, khước miệng hé nụ cười lạnh lẽo. Nàng vừa mở cửa, chưa kịp rửa mặt bèn quay vào lấy một chiếc lược bằng sừng trâu, múc đầy chậu nước rửa mặt, nhúng lược vào chậu, buông tóc xuống chậm rãi chải.

“Xin hỏi... vừa nãy cô nương có thấy ai qua đây?”

Bạch Loa đang rửa mặt, chải đầu, bên tai chột vang lên giọng nói dịu dàng của nữ tử, tuy có phần gấp gáp vẫn không che được nét ưu nhã – quả nhiên đến ngay. Nàng nghiêng đầu chải tóc, không lắc cũng không gật.

“Xin cô nương... tôi thấy chàng đi vào ngõ này, chắc cô nương nhìn thấy. Xin cô nương cho tôi biết Nhan công tử ở đâu!” Thoáng chốc, giọng nói mát hẳn bình tĩnh, Bạch Loa vốn định tiếp tục chải đầu, người đó bước đến trước mặt nàng, nắm tay áo run giọng cầu xin.

Gương mặt đối phương đập vào mắt, đột nhiên bạch y thiếu nữ đang bình thân cũng hít sâu một hơi khí lạnh.

Gương mặt tan nát này... phảng phất như miếng ngọc thạch mỹ diệu nhất bị rạch một đao, bất nhẫn cùng cực.

“Tôi tìm chàng đã lâu, vất vả lắm mới thấy chàng chạy vào đây! Cầu xin cô nương, cho tôi biết chàng ở đâu!” Nữ tử áo tím vẫn nắm tay áo Bạch Loa, ánh mắt lộ rõ vẻ nóng lòng, nhưng dáng vẻ ấy càng khiến gương mặt thêm đáng sợ. Vết thương trên mặt mới đóng vảy, kéo dài từ khóe mắt xuống miệng, nhìn vừa ghê rợn vừa thảm liệt.

“Lâu cô nương?” Bình thường vẫn nghe mọi người ngoài phố bàn tán, lúc này Bạch Loa chột bật lên câu hỏi.

Nữ tử áo tím ngẩn người, theo phản xạ kéo tấm khăn lụa trên cổ lên che vết thương trên mặt, mắt ánh lên nét phức tạp, nghiêng răng gật đầu, dịu giọng nói: “Vâng... cô nương, xin cô cho tôi biết, thật ra Nhan công tử ở đâu?”

Bạch Loa chăm chú quan sát nữ tử thảm thương như mảnh ngọc vỡ nát, trong mắt liên tục lóe lên tia sáng, bàn tay giữ tóc buông xuống, khua khua trong chậu nước rửa mặt. Nàng không dùng trầm vấn lên mà buông tay, mái tóc dài đen nhánh buông xuống như thác đổ, xòa lên bờ vai.

Tiếng gõ chưa dứt, trong phòng chột vang lên một tiếng “vù” như có loài chim nào đó bay qua. Đoạn vang lên tiếng hô “Ồi chà,” đau đớn, từ sau bình phong nhảy ra một nam tử, vừa ôm đầu vừa khua tay loạn xạ.

“Tuấn Khanh!”, vừa thấy người, nữ tử mới đến kinh hãi xen lẫn vui mừng, vội chạy tới.

Thư sinh nho nhã bộ dạng khá khó coi, trên đầu rách toạc, liên tục xua tay: “Con gì đấy? Con gì mổ ta?” Y từ sau bình phong nhảy ra, “vù”, một con chim trắng muốt cũng từ đó đập cánh bay ra, đậu trên đám cây cối.

“Tuấn Khanh... chàng không sao chứ?” Thấy tình lang như vậy, Lâu Tâm Nguyệt vội rút một vuông khăn tay ra nhưng Tuấn Khanh chạm vào mặt nàng, nghiêng đầu tránh đi như chạm vào điện, sắc mặt thoát trắng thoát đỏ.

“Tuấn Khanh, mấy hôm nay muội tìm chàng đến khổ...” Thấy y tránh đi, sắc mặt Lâu Tâm Nguyệt trắng bợt, cúi đầu khe khẽ nói, “muội biết gia đình chàng không đồng ý chuyện của chúng ta, nhưng muội đã chuộc thân, ngày tháng còn dài, có thể từ từ...”

“Ta lại không muốn nàng chuộc thân!” Nhan Tuấn Khanh giậm chân, “nàng coi mình đi... chuyện gì cũng quyết làm bằng được, hôm nay mới thành thế này, ta...” Y không nói nốt được, bởi chạm vào ánh mắt Lâu Tâm Nguyệt, chột thấy hoảng hốt, không nói được tiếng nào nữa.

“Nguyệt nhi, chúng ta ra ngoài tìm chỗ nào nói chuyện, được chăng?” Giọng y nhu hòa hẳn, miễn cưỡng dùng ánh mắt ôn nhu nhìn lên gương mặt tan nát khiến người khác bất nhẫn – y vừa lòng người, quả nhiên đáng vẻ dịu dàng hẳn.

Ánh mắt sáng rực khiếp người của Lâu Tâm Nguyệt cũng nhu hòa theo, trong mắt ầng ậng – lòng nặng nề cực độ, không tin rằng mình đã thua như thế.

“Tuấn Khanh...” Nàng định nói nhưng Nhan Tuấn Khanh đã chộp lấy vai nàng, kéo đi.

Ra khỏi cửa, thư sinh vẫn nhã giặn dừ trừng mắt nhìn nữ chủ nhân Hoa Kính.

Con anh vũ lông trắng chao cánh đậu xuống vai Bạch Loa, trên chiếc mỏ nhọn sắc còn vương lại vết máu.

“Tuyệt nhi... người đoán tiếp theo sẽ thế nào?” Bạch Loa cảm lược lẩm bẩm hỏi một câu, nhìn theo đôi tài tử giai nhân đi về phía sâu trong ngõ Thiên Thủy, vừa đi vừa thấp giọng trao đổi.

Chim chóc tuy thông minh nhưng chung quy lại vẫn không thể trò chuyện với con người, anh vũ đập cánh, lặp lại mấy câu được dạy: “Lấy chồng! Lấy chồng! Khi nào thì Bạch Loa tiểu thư lấy chồng?...”

“Chà...” Mấy câu lạc lõng được nói lên bằng giọng nhừa nhựa khiến bạch y thiếu nữ bật cười khanh khách, gương mặt vốn lạnh lùng trầm tĩnh như có gió xuân thổi qua, tràn đầy niềm vui, nàng mỉm cười: “Sức sinh ngu xuẩn, từ lúc nào học được cái thói mồm mép châm chọc ấy hả? Lân trước đứng ra nên cắt đứt hẳn lười người mới phải.”

“Gà cho người ta! Gà...” Anh vũ tựa hồ biết chủ nhân đang cười, càng làm bộ làm tịch, nhưng thần tình Bạch Loa thoáng chốc trầm xuống, đôi mày u ám hẳn, đưa tay chải tóc. Con anh vũ đậu trên vai bị bức bay vụt đi, đậu lên vành chậu rửa mặt, nó không hiểu chuyện gì xảy ra, ngoẹo đầu nhìn chủ nhân, lú lú lo lo.

Gà cho người ta. Vì sao những nữ tử đó, đầu cho thông tuệ như Lâu Tâm Nguyệt, đã gặp qua nhiều hạng người mà vẫn không thoát khỏi lối suy nghĩ thường tục. Có lẽ... mọi nữ tử trên đời đều ký thác tình cảm vào một nơi sai lầm chẳng?

Nỗi niềm thâm lương của Ngu Cơ có khí phách cái thế của Bá Vương, tấm lòng trinh liệt của Lưu Lan Chi có Tiểu Trọng Khanh (1) sống chết không rời - còn bao nhiêu người khác, lại hoàn toàn không tìm được nơi đáp lại cảm tình tương xứng. Không hiểu sao Lâu Tâm Nguyệt và Nhan Tuấn Khanh lại gọi cho nàng liên tưởng đến một truyền thuyết khác ở Lâm An: mối tình giữa Bạch Xà và Hứa Tiên (2).

Nữ tử ôm một mối thâm tình lại gặp phải loại nam tử như thế. Thụ hương môn đệ như Nhan Tuấn Khanh đúng là có chút tài khí, chút đồng cảm với nàng nhưng thật ra y quá nhu nhược, giả tạo – làm khách tìm vui ở thanh lâu ắt không ảnh hưởng gì, nhưng nam tử như thế... không thể nào kết hợp với hoa khôi trong lòng luôn phân chia tình cảm rạch ròi.

"Ngu xuân, ngu xuân quá!" Đột nhiên, Bạch Loa đang trầm mặc chài đầu, quăng ngay lược vào trong chậu khiến nước bắn lên tung tóe, con anh vũ sợ hãi đập cánh bay lên. Sắc mặt nàng lạnh lùng, phức tạp, nốt ruồi như giọt lệ bên khóe mắt gần như rơi xuống.

Một thời thần sau, các cửa hiệu trong ngõ Thiên Thủy lục tục mở cửa, một ngày ồn ã, tất bật lại bắt đầu.

Bạch Loa đứng dưới hàng hiên chăm chút hoa cỏ, đưa mắt liếc về một góc con ngõ.

Hồi sau, cuối cùng Bạch Loa cũng thấy chiếc bóng mặc áo tím từ góc đường ơ thờ bước ra. Lâu Tâm Nguyệt lấy khăn lụa che mặt, men theo con hẻm lát đá xanh, bước chân hình như hơi phiêu hốt, bên cạnh nàng ta không thấy bóng dáng thư sinh Nhan Tuấn Khanh.

Nàng đứng thẳng dậy, nhìn Lâu Tâm Nguyệt bước tới.

Khuôn mặt tuy không dám để người khác nhìn thấy nhưng thân hình xinh đẹp kia vẫn thế, gọi cho người ta nhớ đến vũ nữ nổi danh đất kinh sư.

"Lâu cô nương, vào nghỉ chút nhĩ?" Bạch Loa thấy nàng ta thông thả bước tới, sắp đi qua cửa, không nén được bèn bật lên tiếng gọi.

"Chàng nói... đầu tôi đã chuộc thân nhưng vẫn là gái lầu xanh. Trừ phi tôi có thân thể thanh bạch, còn thì chàng không thể đưa tôi về nhà gặp cha mẹ." Nữ tử áo tím nháp một ngụm trà nhài, thẽ thọt nuốt xuống cổ họng, trầm mặc hồi lâu cuối cùng cũng lên tiếng, giọng nói khàn đặc chứa chan niềm tuyệt vọng.

Nàng không biết bạch y cô nương chủ tiệm hoa này là ai nhưng vẫn thấy đó là người duy nhất mình có thể coi lòng.

"Bạc tình lang." Bạch Loa chăm chút đám hoa cỏ, nhẹ nhàng đặt cành văn trúc mới mọc cố định lên giá, ngữ điệu có phần lạnh lùng.

Thân hình Lâu Tâm Nguyệt rung động, nghiêng rặng cổ nén mấy giọt lệ không rơi xuống chung trà, lí nhí: "Chuyện này, chuyện này... không thể trách chàng... gia đình thụ hương môn đệ sao... sao có thể chấp nhận một người..."

"Cô nương đã minh bạch, lúc đó sao còn chuộc thân để theo y?" Bạch Loa vấn tóc, lạnh nhạt thốt, tưới chút nước vào chậu hoa – văn trúc ưa ẩm, cần phải chăm chút kỹ lưỡng, cứ mang đến nơi trực tiếp nhận ánh dương quang là khô héo.

"Tôi cho rằng... chàng chân tâm với mình nên quyết tâm, sớm muộn gì cũng thuyết phục được phụ mẫu chàng." Lâu Tâm Nguyệt cầm chặt chung trà, thanh âm càng lúc càng nhỏ, "Tôi thật sự chỉ muốn cùng chàng sống trọn đời... Thật vậy ư! Cõi đời này chấp nhận một nữ tử bán tiếng cười chứ không thể chấp nhận một nữ tử hoàn lương sao?"

Bạch Loa ngẩng đầu, vừa toan lên tiếng nhưng Lâu Tâm Nguyệt thấy ánh mắt lãnh liệt của thiếu nữ áo trắng bèn đứng phắt lên, thanh âm cũng trở nên quả quyết: "Nhưng tôi không hối hận! Cô nương không cần phải nói những lời không hay về Tuấn Khanh, tôi nói cho cô nương biết, bất kể sự việc thế nào – cũng là tôi chọn lựa, tôi sẽ không hối hận."

Nàng cố nén lệ, làm ra vẻ cứng cỏi, nhưng vì vậy mà khuôn mặt càng khó coi – đầu nàng xinh đẹp như trước, thư sinh đó vị tất đã chịu cưới nàng, huống hồ giờ nàng xấu xí như la sát.

Bạch Loa cúi đầu thờ dài, tiếp tục dùng một chiếc thùng nhỏ xới đất cho mấy chậu hoa cỏ.

Nếu sau năm, bảy năm nữa, nếm đủ mùi vui buồn, sướng khổ của đời, có lẽ Lâu Tâm Nguyệt không bất cần như hôm nay --- nhưng nàng vẫn còn trẻ, trái tim nàng vẫn còn ấm nóng, nên sẵn sàng đem đánh cược mọi thứ.

Ái tình tuổi trẻ lẽ nào đều như thế? Mù quáng, điên cuồng, bất chấp tất cả, dù cho đất trời hòa làm một, mây gió tan tành vẫn thế không hối hận --- người ngoài nhìn vào có lẽ khinh miệt nói rằng: đó không phải ái tình mà chỉ là mê luyến, là con mê nhất thời... nhưng đầu chỉ là con mê thoáng qua, có khi lại lấy đi những thứ vĩnh hằng.

--- gương mặt tuyệt mỹ giờ tan nát của vũ nữ này là minh chứng.

"Chỉ trách thân tôi không trong sạch... nếu không phải nữ tử phong trần thì tốt quá... nếu không phải thì tốt quá..." Ngữ khí chao chát kiên định vừa thốt ra đã tan biến, Lâu Tâm Nguyệt mặt mũi gục xuống, dùng chung tì lên trán, "Tôi cũng muốn thanh thanh bạch bạch gả cho chàng... nhưng, nhưng cha mẹ đã bán tôi, không phải lỗi của tôi!"

Rốt cuộc, vũ nữ danh động kinh sư khe khẽ cất tiếng khóc, bao nhiêu năm nàng phải gín giữ đáng về yêu kiều nên ngay lúc khóc cũng không dám phóng túng, vẫn lay động lòng người.

Bạch Loa khom người xén tia chậu văn trúc, mái tóc rũ xuống che ánh mắt của nàng. Bàn tay nàng cũng hơi chậm lại.

“Thoát thai hoá cốt một lần là lại thanh thanh bạch bạch ngay, và chẳng có thể thật, liệu có vẫn hồi được không?” Đột nhiên Bạch Loa cúi đầu, bình thân hỏi một câu, “Nếu cô nương thật sự muốn thế, tôi có thể giúp.”

Giọng nói lạnh lùng mang theo ma lực khó tả khiến nữ tử áo tím nghe xong mở lớn cặp mắt, nhìn sang với vẻ không dám tin.

“Cách!” một tiếng vang lên khe khẽ, Bạch Loa bẻ một cành cong queo trên cây vân trúc.

“Đây là...”, từ lúc khép cửa tiến vào, Lâu Tâm Nguyệt đã thấy một chậu hoa để trên bàn tỏa ra mùi hương thơm ngát, bèn ngạc nhiên hỏi.

Bàn tay Bạch Loa cẩn thận đặt chậu hoa xuống, mỉm cười: “Đây là bảo châu mặt lệ (3) -- rất hiếm đấy.”

Lâu Tâm Nguyệt quan sát đóa hoa còn e ấp, hoa nhài bình thường đều cánh đơn màu trắng tinh, nhưng cánh của đóa hoa này lại trùng trùng điệp điệp, thậm chí tạo thành hình tú cầu, màu xanh nhạt.

“Chậu bảo châu mặt lệ này không phải để cho cô nương chăm sóc...” Bạch Loa khẽ mỉm cười, tỏ ra thần bí khó đoán, nốt ruồi như giọt lệ sắp rơi trên khóe mắt lại khẽ động, nàng hơi cúi xuống, thở dài, “mà cần cô nương đào nó lên, bứt rễ và ăn sạch.”

Thân hình Lâu Tâm Nguyệt rung động, ngẩng đầu nhìn bạch y thiếu nữ thanh lệ thần bí, buột miệng hỏi: “Ăn xong thì sao?”

“Sẽ chết.” Bạch Loa che miệng mỉm cười, “ăn vào rồi sẽ vô cùng đau đớn, lập tức chết ngay...”

“Chuyện đó...” từ y nữ tử kinh ngạc nhìn chậu hoa mỹ lệ, tỏ ra hơi sùng sốt.

“Bất quá cô nương không cần phải sợ... đó chỉ là giả chết.” Không đợi Tâm Nguyệt hỏi, Bạch Loa xua xua tay, khẽ cười: “Rễ bảo châu mặt lệ mà dùng vào sẽ có công dụng bẻ khí ngưng mạch – mỗi thốn rễ duy trì giả chết được một ngày... ‘Lâu Tâm Nguyệt’ sẽ ‘chết’ rất dễ dàng, còn ‘cô nương’ sẽ ‘sống lại’ một lần nữa.”

Ánh mắt Tâm Nguyệt sáng lên – người lan tâm huệ chất như nàng, không cần giảng giải nhiều cũng hiểu phải làm sao.

Không sai... nếu có loại kỳ hoa này, nàng sẽ đi gặp Tuấn Khanh thương nghị chuyện giả chết phục sinh – đó khác nào thoát thai hoá cốt! Cái túi da “Lâu Tâm Nguyệt” này có chôn đi cũng không sao, mấy ngày sau tỉnh lại sẽ đường đường chính chính bước vào Nhan gia... sống những tháng ngày cử án tề mỹ, phu xướng phụ tùy.

“Tôi biết cảm tạ cô nương thế nào? Hiện tại tôi không còn gì... đúng rồi.” Trong lúc quá vui mừng, giọng nói của vũ nữ danh động kinh sư thoáng run rẩy, vội vàng cho tay vào ngực áo tìm, chợt nhớ ra một việc, móc tiểu ngọc phật đeo trên người, “tôi chỉ mang cái này theo, những thứ khác để lại hết cho can nương... vật này do Tuấn Khanh tặng tôi, chẳng nói là ngọc Lam Điền cực phẩm.”

Thấy ánh mắt nữ tử áo tím không giấu nổi tia kích động, cầm tiểu ngọc phật trong lòng tay, sắc mặt Bạch Loa vẫn bình thân – Lâu Tâm Nguyệt nhận ra, tâm lý lạnh hẳn... ánh mắt thiếu nữ áo trắng như được phủ một bức màn lạnh ngắt, không khác gì ánh mắt can nương ở Dương Liễu Uyển.

“Ồ Hoa Kính chỉ còn lại một cây hoa này... đại khái trên đời cũng không còn mấy cây... Mấy hôm trước nghe nói Dụ vương gia mang ngàn lạng bạc trắng đến phủ Phúc Châu tìm kiếm mà đành tay không quay về.” Ánh mắt Bạch Loa vẫn lạnh nhạt, quay người đùa nghịch với con bạch anh vũ, lạnh lùng thốt.

Sắc mặt Lâu Tâm Nguyệt trắng nhợt, trông mắt hiện rõ tia tuyệt vọng, nhưng thần bí thiếu nữ lại nói tiếp một câu: “Cửa hiệu bán hoa của tôi có một quy củ, nếu muốn chậu hoa này – cần dùng thứ mình trân quý nhất trao đổi.”

“Nhớ lấy, gốc bảo châu mặt lệ này đã sống mười hai năm, rễ dài năm thốn – tôi đa cô nương chỉ được dùng ba thốn.” Nữ chủ nhân Hoa Kính đặt chậu hoa vào tay Lâu Tâm Nguyệt, dặn dò thêm một lần, “Giả chết mà quá ba ngày, quan tài được chôn xuống, không khí trong đó sẽ hết dần, dầu cô nương có tỉnh lại cũng vô dụng.”

“Tôi nhớ rồi... đa tạ Bạch cô nương.” Lâu Tâm Nguyệt dùng khăn lụa che mặt, đón lấy chậu bảo châu mặt lệ, gật đầu liên liền, ngữ khí có phần kích động, “on tái tạo này, tôi và Tuấn Khanh nhất định sẽ đến tận nơi khấu tạ.”

“Đợi đến ‘ngày đó’ hẵng nói...” Bạch Loa vẫn bình thân mỉm cười, trong mắt sâu thẳm lóe sáng, “nên nhớ, cô nương còn thiếu tôi tiền mua hoa – cô nương cũng đã đồng ý sẽ dùng vật quý giá nhất để đổi lấy.”

Sắc mặt Lâu Tâm Nguyệt hơi nhợt đi, điều kiện cô quá quái!

Nàng là một nữ tử thông minh, bình thường có lẽ sẽ nhận ra ngữ khí của bạch y thiếu nữ có phần cổ quái nhưng bây giờ đang bị chữ “tình” che mắt, chỉ muốn làm sao nhanh nhanh đạt được ái tình viên mãn nên không nghĩ ngại nhiều mà đồng ý ngay. Trừ tấm thân tàn ra, nàng còn gì đáng gọi là “thứ trân quý nhất”?

“Đúng rồi, ngọc phật này... coi như đặt cọc lại chỗ của cô nương.” Lâu Tâm Nguyệt đi được mấy bước, liền quay lại, cứ thế mà đi khiến nàng áy náy nên cúi đầu ngọc đặt vào tay Bạch Loa, không hiểu sao, ánh mắt nàng ảm đạm hẳn đi, “được cô nương khảng khái tặng cho danh hoa hân thế, kiếp này Tâm Nguyệt không thể báo đáp, tương lai sẽ kết cỏ ngậm vành báo đáp đại ân của cô nương.”

Bạch Loa mỉm cười, nữ tử thiên tính thông minh này tuy bị tình cảm che mắt nhưng vẫn dựa vào trực giác nhận ra được có chuyện không bình thường.

“Đợi chút đã.” Thấy vũ nữ áo tím ôm chậu hoa toan cất bước đi, Bạch Loa không nín được, cất tiếng gọi lại, nàng ngẩng nhìn một hồi đoạn quay người vào trong lấy ra một túi gấm nhỏ: “Vật này, cô nương nên mang theo.”

Lâu Tâm Nguyệt nhìn nàng với vẻ hơi kinh ngạc, nhưng không đợi nàng ta hỏi, Bạch Loa đã xua tay: “Đừng hỏi gì nữa, dù gì cô nương cũng nên nghe tôi, đừng cho Nhan công tử biết vật này, cứ lẳng lặng mang nó theo, bất luận sống chết gì cũng không được bỏ lại, cô nương hiểu không?”

Lâu Tâm Nguyệt tuy kinh ngạc, có phần cảnh giác đối với thần bí thiếu nữ, chủ nhân hiệu bán hoa cỏ này, nhưng vẫn dụng lực gật đầu, cất túi gấm không dây một xích vào tay áo.

“Tấm bùa hộ mệnh này... sẽ mang đến vận may cho cô nương.” Thấy Lâu Tâm Nguyệt thu nhận, Bạch Loa khẽ mỉm cười, giọt lệ như nốt ruồi chực rơi phảng phất như đang khóc, tạo nên vẻ đẹp mê ly, “mau đi tìm Nhan công tử thương lượng nên làm gì tiếp theo – Lâu cô nương, nhớ bảo trọng.”

Bóng áo tím đi xa, thiếu nữ bạch y trường phát chợt thu lại nét cười, thở dài sườn sượt. Bạch anh vũ bay đến cạnh cang, thấy khuôn mặt chủ nhân có vẻ lạnh lùng hơn thường nhật.

“Ngọc Lam Điền cực phẩm?” Đưa mắt nhìn ngọc phật trong lòng tay, Bạch Loa khẽ liếc biết ngay đồ giả, nụ cười lạnh tanh treo trên khóe môi, nàng vung tay, quảng viên đá phế vật vào chậu hoa.

Nữ nhân... có phải đều mù quáng như thế không?

“À, lão tam, người coi kia --- sáng sớm đã đưa đi, con cái nhà ai nhỉ?”

“Các người có biết hoa khôi Lâu Tâm Nguyệt của Dương Liễu Uyển không?”

“À... không phải mấy ngày trước cô nương này mới theo một tên mặt trắng ư? Hình như tự hủy nhan sắc... không có gì hay, còn nhắc đến cô ta làm gì? Hiện tại nổi nhất phải là Tiết Ca Phiến cô nương!”

“Ha ha... tin tức của các huynh không linh rồi nhỉ? Ta nói cho các huynh biết, Lâu hoa khôi chuộc thân vốn định đi theo một tên tiểu tử họ Nhan - kết quả mệnh bạc, rồi Dương Liễu Uyển mới hai chục ngày đã mắc bệnh mà chết tại một biệt viện...”

“Hả, cái gì? Thật chết vậy à?—Đúng là hơi đáng tiếc thật.”

“Chứ không phải sao? Mới mười tám tuổi, lại vừa hoàn lương, khiến tiểu tử họ Nhan khóc lóc chết đi sống lại.”

“Hắn khóc cái gì? Dù gì nữ nhân đó cũng đã qua tay, hiện tại mặt mũi đã xấu như dạ xoa – ta nói tên mặt trắng đó có phúc khí vì Lâu hoa khôi chết rất đúng lúc – bằng không, người tương hán có thể chôn chính cưới nàng ta chắc?”

“Nói đúng lắm... ôi, đào hoa vận như thế bao giờ mới đến lượt Tồn lão tam ta?”

“Khi nào người đủ đức hạnh...”

Tiếng máy kè vô lại uống trà bàn tán nhỏ dần, bạch y thiếu nữ đứng dưới mái hiên buông kéo cất hoa xuống, nhìn theo đội khâm liệm đi qua phía ngoài ngõ Thiên Thủy.

Tang lễ hết sức bình thường. Nếu không có nam tử khóc lóc thương tâm và người nằm trong quan tài không phải là hoa khôi từng danh động kinh sư thì đó đơn thuần chỉ là chuyện sống chết ở đời.

Bao nhiêu người cùng đi đưa tiễn, chẳng qua vì muốn xem truyền kỳ đẹp đề mà mê lương hạ mần thế nào.

Nhan Tuấn Khanh mặc áo tang nhưng dùng vải bố trắng che mặt đừng không ai nhận ra. Y khóc lóc mê lương, tuy mất đi hình tượng nam tử hán nhưng bậc công tử phong lưu ôn nhu như y đau lòng vì mất người yêu tất hành động như thế, khiến những người đi xem buồn tiếng thở dài.

Nhưng ánh mắt Bạch Loa không để tâm đến thư sinh đau lòng quá độ mà vừa chạm vào nắp áo quan liền biến sắc. Anh vũ phảng phất cảm giác thấy trên mình chủ nhân toát ra sát khí đáng sợ, “vù” một tiếng bay lên đám cây cối cạnh đó.

“Quả nhiên là vậy.” Đội đưa đám rình rang đi qua hồi lâu, Bạch Loa mới thốt lên mấy tiếng, chợt cười lạnh, vung tay – “soạt”, một cảnh sơn trà khô bị lưỡi dao sắc lẹm cắt đổ.

Nửa đêm ba ngày sau, thành Lâm An chìm trong mưa xuân lay rây.

Ở khu mộ phần ngoài thành bắc, đêm tối đen như mực, thỉnh thoảng vang lên tiếng rên rỉ mê lương.

“Sạt, sạt, cạch, cạch”, âm thanh vang lên trong bóng đêm, vừa cấp thiết vừa điên cuồng.

- Đó là tiếng móng tay cào vào gỗ, rùng rợn vọng vào tai.

“Ngọt ngọt... ngọt ngọt quá.”

“Cho tôi ra! Cho tôi ra!”

Trong không gian nhỏ hẹp đến ngạt thở, nàng dùng toàn lực đẩy nắp quan tài nhưng không mấy may ăn thua – không thể nào... không thể nào! Rõ ràng Tuấn Khanh đã bảo rằng quan tài không đóng đinh, sau ba ngày y sẽ tới đón nàng.

Y từng an ủi nàng: Chỉ cần nàng mở mắt ra, y sẽ ở cạnh đợi nàng tỉnh lại – rồi cưới nàng làm vợ.

Nhưng sao giờ Tuấn Khanh không tới? Vì sao y không tới?

“Cho tôi ra!... Khó thở quá... cho tôi ra!”

Đẩy một hồi... nặng quá! Nắp áo quan đóng đinh cứng ngắc, hoàn toàn bất động.

“Tuấn Khanh! Tuấn Khanh! Tuấn Khanh!”

Trong bóng đêm vang lên tiếng gào lạc giọng, mỗi lần gào lại dùng toàn lực đẩy nắp áo quan chắc nịch như màn trời che phủ, nhưng móng tay cọ vào gỗ liền gãy gục, phát ra âm thanh soàn soạt, bóng đêm từ vọng vẫn trầm trầm.

“Tuấn Khanh, Tuấn Khanh... Tuấn Khanh...” Hơi thở của nữ tử trong áo quan mỏng manh dần, lần bấm gọi đến kiệt lực, tinh thần một hồi, nàng đột nhiên bật cười cuồng dại – hóa ra là thế! Hóa ra kết cục là thế.

Đem một người còn sống cho vào quan tài là thành toàn cho y cả về hiếu đạo và tình nghĩa... đúng, nàng “bệnh”, bệnh rất nặng, chắc chắn phải chết – cơ hội tốt như thế, y lại thông minh, đời nào chịu bỏ qua?...

Lúc dùng trăm vàng rạch mặt, nàng kiên định vô hồi, nhưng lúc dùng đinh sắt đóng lên nắp quan tài, sao y lại tuyệt tình đến thế?

“Tuấn Khanh! Tuấn Khanh! Tuấn Khanh!”

“Ta không cam lòng... ta không cam lòng! Dù phải mất mạng dưới ba tấc đất, cũng phải hóa thành lệ quỷ đến tìm ngươi.”

Trong quan tài, nữ tử cuồng loạn cào nắp và thành quan tài, ngón tay đầm đìa máu. Không khí giảm dần, nàng nghẹt thở, lồng ngực như đang có ngàn vạn con kiến cắn xé tìm phổi, ngón tay nàng tự cào vào da – đột nhiên, chạm vào vật gì đồ trong lớp áo lót.

- Túi gấm. Thiếu nữ thần bí đó có trao cho nàng túi gấm.

Trong bóng tối, nữ tử thở hắt ra, bàn tay liên tục run rẩy, cảm vật trong túi gấm mà phảng phất như tìm được cây cọc cứu mệnh: đó là một cây chùy thủ không đầy một xích, phát ra hàn khí bức nhân.

“Đó là bùa hộ thân của cô nương.” Thiếu nữ áo trắng dặn.

Thanh lý xong gian phòng cuối cùng, Nhan Tuấn Khanh thờ dài nhìn Yêu Nguyệt biệt viện trống trơn – cuối cùng, tất cả đều qua. Trường phong lưu khiến ai ai cũng biết này chắc cũng chôn vùi theo bụi trần tục.

Nhớ lại những xáo trộn náo nhậy ngày qua, y không khỏi bồi hồi: chẳng phải trong chốn phong trần không có chân tâm sao? Sao y lại gặp phải một nữ tử cái gì cũng cả tin là thật? Vũ nữ sắc nghệ quán tuyệt kinh sư lại vì y mà gây ra ngàn ấy chuyện, khiến khắp thành xôn xao – còn nghĩ nữa mà làm gì, loại điểm phúc đó y có nguyện ý tiếp thụ chăng?

Nếu chấp nhận, y biết ăn nói thế nào với cha mẹ, phụ thân xưa nay nghiêm cẩn mà biết y ra vào chốn phong lưu hoa nguyệt, tất sẽ theo gia pháp giáo huấn đến nơi đến chốn, lý nào chịu nhận một thanh lâu nữ tử bước vào nhà? Còn cả việc chung thân được định từ nhỏ - thế tử chưa đón về là con gái Chu thị lang – mối nhân duyên như thế, y chịu mất sao?

Hướng hồ, chạm mặt vào gương mặt khủng khiếp của Tâm Nguyệt, y không thể chịu đựng nổi.

Nàng không biết y chỉ thích dáng vẻ xinh đẹp, múa dẻo hát hay ư? Dung mạo nàng như bây giờ, y làm sao chịu để mất, đừng nói cái gì mà trọn đời trọn kiếp? Thế nguyên ư... những lời trong chốn phong nguyệt, có câu nào là thật?

Hôm nay... đã là ngày thứ tư rồi sao?

Y bất giác rung mình, đoạn vội vàng tự an ủi: chắc không sao... không sao, y mua quan tài bằng gỗ lê hoa thượng phẩm, nắp dày hai thốn, lại tận mắt cho thợ đóng tới hai lớp đinh lên.

Dù là một nam tử khỏe mạnh, mà tay không cũng đừng hòng phá được. Không sao đâu... hấn có gì phải lo lắng, sau này cưới vợ sinh con, làm quan... khung cảnh chăn gối nệm êm sẽ khỏa lấp những phong lưu bây giờ. Xuôi ngược gì thì chuyện người trong quan tài sống lại, ngoài y cũng không có ai biết được.

Món nợ lúc thiếu niên hồ đồ, thôi thì vùi sâu xuống cho nó tự rửa nát.

Nhan Tuấn Khanh lại thờ dài nhìn biệt viện trống trải, thu tâm vũ y bảy màu Lâu Tâm Nguyệt mặc khi trước, vo lại đưa cho thư đồng Mặc Yên: “Mọi thứ thu vén hết chưa? Mớ y phục này mang đến đầu đó đốt hết đi... mọi thứ của Lâu cô nương không cần để lại gì.”

Mặc Yên lạnh lợi nhưng hôm nay lại hiểu sai ý, cho rằng thiếu gia tâm tình chán nản, đảo mắt nhìn đồng y phục, không thấy bộ binh thường Lâu cô nương thích mặc nhất, lấp bắp hỏi: “Chiếc trần châu sam đó thiếu gia có giữ lại làm kỉ niệm không? Những thứ khác nô tài sẽ đốt hết.”

“Trần châu sam? Không phải cũng trong đó sao?” Nhan Tuấn Khanh lấy làm kỳ quái, không buồn lật lại đồng y phục xua xua tay cho gã thư đồng ra ngoài – dù gì toàn bộ những thứ ở đây, y không định giữ lại gì.

Mặc Yên đi rồi, y nhìn tòa biệt viện trống trải, chợt thấy thương cảm vu vơ...

Một năm rồi nhì? Nơi đây từng tha thướt phong quang biết bao nhiêu? Tựa gối thề nguyện, lẳng lặng mở cửa sổ ngắm trăng, cười đùa dưới khóm hoa... mỗi tối trước khi đi ngủ, Tâm Nguyệt đều mặc tâm vũ y nàng yêu thích nhất, múa cho mình y xem.

Phong thái tuyệt thế đó... đủ để nghiêng thành nghiêng nước.

Nhưng đến hôm nay chỉ còn là những mảnh vỡ trong quá khứ.

Y hơi buồn bã – kỳ thật y không muốn thế --- nhưng dù gì y vẫn chỉ là kẻ nhu nhược, không có dũng khí phản kháng phụ thân và gia tộc, vứt bỏ công danh lợi lộc.

Y chỉ có dũng khí làm một việc duy nhất, là đóng đinh lên áo quan, đóng những hai lớp.

Bàn tay thư sinh từ từ nắm chặt lại, ánh mắt thường ngày vẫn nhả chột ánh lên những tia ác độc.

Đã nửa đêm rồi – y đến biệt viện này thu thập mọi thứ cũng để tránh tai mắt người đời. Trong thành Lâm An, ai nấy xôn xao bàn tán về nam tử trong màn kịch phong lưu này nhưng chỉ biết y họ Nhan mà thôi... từ đầu y đã lưu tâm, không nói tên thật với đám người hỗn tạp chốn phong trần. Tuấn Khanh chỉ là tên giả... Tuấn Khanh, Tuấn Khanh... bao lần nghe Tâm Nguyệt gọi trong lúc say mê, lần nào y cũng ngẩn ra rồi mới có phản ứng là tên mình.

Nữ tử ngốc nghếch... một mình nàng ta say là được rồi, còn muốn kéo y xuống vũng bùn nữa sao?

Màn đêm âm u, ngoài trời rì rầm mưa đổ - Giang Nam lúc đầu hạ đều mưa như thế, y vừa thấy vô vị vừa cảm hoài, chợt muốn ngâm lên một bài thơ. Nhưng y chưa kịp đọc lên câu đầu thì loáng thoáng nghe trong tiếng gió có lời ca vang vọng – “Gió xuân lật phất làn mưa bụi, Sấm động phù dung hé nhụy lòng.”

Tiếng ca thê thiết của nữ tử, vọng trong tiếng mưa gió phiêu diêu, quả nhiên là bài Vô Đề của Lý Nghĩa.

Lắng nghe tiếng ca, tay Nhan Tuấn Khanh chợt rung lên... giọng hát đó... giọng hát đó.

“Vàng trắng bẽ khóa hương ngan ngát, Ngọc hồ vương tơ mãi xoay vòng.”

Tiếng ca quen thuộc không hiểu từ đâu vọng đến, lòng lộng khắp biệt viện trống trải chìm trong cơn mưa đầu hạ.

Là nàng... là nàng!

Sắc mặt thư sinh trắng bợt, bàn tay run rẩy đẩy cửa phòng, chạy đến ngoài hành lang, chuẩn bị lao ra khỏi đại môn.

Nhưng vừa đến hành lang, chân y như mọc rễ, mắt tròn trũng nhìn về phía trước: dưới ánh đèn u ám ở hành lang, một nữ tử thướt tha, yêu kiều mặc trần châu sam, phất ống tay áo dài, đang uyển chuyển múa, đẹp đến nỗi không thốt thành lời. Nàng phất tay, ngoái lại, y nhìn rất rõ vết thương đáng sợ trên mặt nàng.

“Tuấn Khanh, muội về gặp chàng đây.” Trong lúc thoáng ngừng múa, nàng mỉm cười nói với y.

Nhan Tuấn Khanh thấy nàng đưa tay tới, mười đầu ngón tay đầm đìa máu, tựa hồ cào vào vật gì đó mà biến thành nông nỗi ấy. Nữ tử mỉm cười: “Tuấn Khanh, muội đợi chàng rất lâu mà không thấy chàng đến... vì sao chàng lại không đến?”

“Quý, quý!” Thư sinh bay hết hồn vía, sắc mặt chuyển màu xanh lợt, trong mắt kinh hoàng co lại, cơ hồ nứt ra. Đoạn y loạng choạng chạy theo hành lang, bước chân không còn tí khí lực nào, được mấy bước liền ngã lăn ra.

“Ồi...” Thấy y như vậy, nữ tử lại thờ dài, trong mắt sáng rực lên, “Tuấn Khanh, không phải chàng vẫn bảo sống cùng nhau, chết chôn cùng huyệt sao?... Muội rất yêu chàng, chàng biết không?”

“Bi...ết...” Nhan Tuấn Khanh run rẩy lùi lại từng thốn một, gật đầu liên liên.

“Chàng không biết.” Nữ tử chợt tắt ngay nét cười, lạnh nhạt thốt, “chàng căn bản không biết!” Nàng cười vang, đưa tay lên phất ống tay áo, tiếp tục hát khúc Vô Đề:

“Cô thị vén rèm trông Hàn thiếu,

“Mặt phi buông gối Ngụy vương buồn.”

“Lòng xuân cùng sánh hoa đua nở,

“Một mảnh tương tư hóa tro tàn.”

Nàng ca vừa múa, thanh âm mỗi lúc một cao, hát đến câu cuối cùng trải ra thê lương như tiếng chim Ô Thước kêu đêm. Vũ y quay tròn như con ốc, nữ tử danh động kinh sư phiêu hốt bất định như bóng u linh khiến người ta hoa mắt. Bước chân nhanh dần, tới gần... tay áo phát phới chọt lóe lên lãnh quang – tất cả liền yên lặng như cũ.

“Cộc, cộc, cộc!”

Tiếng gõ cửa lúc nửa đêm vang lên gấp rút, nghe rất rõ ràng khiến chủ nhân thức giấc.

Bạch Loa mặc áo thấp đèn, lúc mở cửa hiệu cũng phải rùng mình – ngoài trời mưa lớn quá. Nhưng ánh mắt nữ tử đó còn lạnh lùng hơn.

“Lâu cô nương?” Bạch y thiếu nữ thấy khách đứng dưới mái hiên, toàn thân ướt sũng, liền tỏ ra ái ngại, đưa giá nến lên soi, nhận rõ bóng dáng bèn khẽ mỉm cười, “Lâu cô nương không phải quý... đã như thế, cung hỉ cô nương trùng sinh tái tạo. Mau vào đi!”

“Trùng sinh? Ha ha ha...” Lâu Tâm Nguyệt cúi đầu, nước mưa nhỏ tong tong từ vạt áo xuống đất, nở nụ cười lạnh tanh, “tôi mang đến trả cho cô nương tiền mua hoa còn thiếu.”

Nàng ta vẫn cúi đầu, không nói thêm gì, đưa chiếc bao vẫn ôm trong lòng ra: “Ở trong này – đó là thứ tôi trân quý nhất!”

Ánh mắt Bạch Loa thoáng ngưng lại, chăm chú nhìn vào chiếc bao ướt nhẹp. Nhìn kỹ mới thấy từng giọt đỏ lỏm từ trong bao thấm ra ngoài.

“Cô, cô nương... đã giết y?” Bạch Loa có vẻ bất ngờ, buột miệng hô khẽ, “trời ơi!”

“Đúng.” Lâu Tâm Nguyệt ngẩng phắt đầu dậy, ánh mắt vốn nhu hòa chợt sáng lóe như điện.

Nàng ta mở bao, nhìn chiếc đầu vói về thâm tình, khẽ hôn lên trán rồi chậm rãi đưa tới: “Cô nương đã nói tôi phải dùng vật mình trân quý nhất để đổi bảo châu mặt lị. Bây giờ, tôi mang Tuấn Khanh... Tuấn Khanh đến đưa cho cô.”

Không sai... đó là thứ nàng yêu quý nhất.

Cho dù mất tất cả, trong đáy lòng nàng vẫn còn lại niềm tin và khát vọng vào ái tình.

--- Mà bây giờ cả đầu tình nhân nàng cũng giao ra.

Ánh mắt Hoa Kính nữ chủ nhân hơi tối đi, khóe môi thoáng hiện nụ cười thương cảm, đưa tay đón lấy chiếc bao. Trong đêm mưa lại gặp chuyện dính đến máu me này mà thiếu nữ kỳ quái đó không hề tỏ ra may mắn kinh hoàng.

Nhưng ngón tay nàng vừa chạm vào chiếc bao, bàn tay Lâu Tâm Nguyệt rút lại cực nhanh. “Dừng tay!”, Bạch Loa biến sắc, không kịp đón lấy đầu người, lao tới như ánh chớp, giữ cánh tay phải Lâu Tâm Nguyệt dừng lại ngay trước tâm tạng – lưỡi chủy thủ dài không đầy một thước mới chạm vào làn da người vũ nữ bạc mệnh.

“Đề mặc tôi.” Từ y nữ tử ngẩng đầu, nghiêng răng nhìn Bạch Loa, vẻ mặt càng khó coi hơn, “Không phải việc của cô nương, mau buông tôi ra... buông tôi ra.”

“Có liên quan đến tôi.” Ngón tay Bạch Loa vô cùng mảnh mai, nhưng Lâu Tâm Nguyệt có cảm giác mấy ngón tay búp măng kia chạm vào cổ tay mình xong, toàn thân nàng ta chột mềm nhũn vô lực. Ánh mắt Bạch Loa lóe sáng, phảng phất như một đĩa đèn lúc mờ lúc tỏ: “Lưỡi chủy thủ này là tôi cho Lâu cô nương mượn, hiện tại nên trả cho tôi.”

Đoạn phát tay đoạt lấy. Lưỡi chủy thủ cắt sát như bùn lọt vào tay đối phương rồi, ánh mắt Lâu Tâm Nguyệt cơ hồ trống rỗng, thân hình nghiêng đi, tựa vào khung cửa không thốt lên lời. Vốn, nàng ta đem tâm tình không muốn sống nữa đến Hoa Kính, chuẩn bị kết thúc mọi sự xong là giải thoát... nhưng thiếu nữ kỳ quái kia đã cản lại.

“Đây là cửa hiệu của tôi, nếu Lâu cô nương muốn chết, xin tìm chỗ nào xa một chút.” Thiếu nữ bạch y trường phát ngồi xuống nhắc chiếc bao lên, lạnh lùng thốt, “cả vật này nữa, cô nương cũng nên đem theo. Bây giờ y vĩnh viễn thuộc về cô nương. Tên khốn này cũng có bản lĩnh đấy, lúc còn sống khiến cô nương thần hồn điên đảo, chết rồi vẫn suốt nửa kéo theo cô nương tuần tình là sao nhỉ?”

Chiếc đầu bay tới, Lâu Tâm Nguyệt theo ý thức đưa tay ra đón, đầu tình nhân lọt vào lòng nàng, vòng tay trĩu mến như lúc hai người còn nồng đượm thủ thi tâm sự. Nàng ôm lấy chiếc đầu, gục xuống khóc nức nở. Tuấn tình? Nàng muốn cắt đứt mối tình này, nhưng... đó là chân tình đến mức nàng phải chết theo sao?

Bên ngoài mưa gió sục sùi nghe như tiếng khóc.

“Ngày mai, lúc cửa thành mở, cô nương nên rời khỏi Lâm An. Đến Phúc Châu, đến Đại Lý... càng xa càng tốt.” Bạch Loa đưa ngón tay vuốt lười chủ thủ sắc như nước, thông thả hoạch định, “đem bán số ngọc trên chiếc trâm châu sam đủ cho cô nương tiêu pha thoải mái một thời gian dài – Lâu cô nương, ngày tháng sau này của cô nương còn dài lắm.”

“Nhưng... nhưng tôi đã giết người...” Khóc lóc một hồi, Lâu Tâm Nguyệt cũng tỉnh lại, nhận ra mình vừa gây ra chuyện đáng sợ thế nào, sắc mặt nhợt đi, run lẩy bẩy, “tôi đã giết người! Quan phủ sẽ tìm ra tôi.”

“Không sao, không sao... đừng sợ.” Bạch Loa cúi xuống, phảng phất như mẫu thân an ủi con gái, “Lâu Tâm Nguyệt đã chết rồi, không phải sao? Người cả thành Lâm An đều biết, không ai hoài nghi cô nương cả, có ai đi hoài nghi người chết đâu...”

“Tôi đã chết rồi sao?” Vũ nữ áo tím lăm lăm, ngẩng lên nhìn bóng đêm vô biên chìm trong màn mưa.

“Đúng, cô nương đã chết.” Bạch Loa lại mỉm cười an nhiên, bỗng nhấn mạnh từng chữ: “nhưng cô nương cũng vẫn còn sống. Nhất định phải sống.”

Thân ảnh đơn chiếc của Lâu Tâm Nguyệt khẽ run lên, chợt mỉm cười cay đắng, vịn vào khung cửa đứng dậy. Tuy yếu ớt nhưng cuối cùng nàng cũng đứng dậy, tay vẫn ôm chiếc bao.

Hai nữ tử cứ thế đứng yên lặng trong đêm mưa.

Hồi lâu sau, Bạch Loa chợt hỏi: “Năm thốn rễ cây, cô nương còn lại bao nhiêu?”

“Hai thốn.” Lâu Tâm Nguyệt bặm môi, thấp giọng đáp: “Cô nương dặn dò không được uống nhiều, hai thốn còn lại tôi đã chôn xuống đất.”

Bạch Loa cúi đầu ngẫm nghĩ, nhẹ giọng bảo: “Lâu cô nương, xin nhờ cô một chuyện có được không?”

“Kết cỏ ngâm vành cũng xin báo đáp cô nương.” Lâu Tâm Nguyệt mỉm cười, thần sắc thê lương, ánh mắt mệnh mang buồn bã, lí nhí: “Nhưng, tôi giúp được gì cho cô nương?”

“Bảo châu mặt lị này trong hiệu của tôi đã không còn, hai thốn rễ hoa đỏ xin nhờ cô nương chăm sóc - năm tới mọc lên lại mang đến cho tôi một chậu, thế nào?” Bạch Loa xoay xoay cái muống trong tay, chậm rãi nói, ngữ khí không cho người nghe chối từ.

Mưa tạnh dần, gió cũng lặng... ngày mai, liệu trời sẽ hừng?

Bạch Loa cảm giá nên, đứng bên cửa đưa mắt tiễn bóng áo tím xinh đẹp lẫn mất vào màn mưa chợt thở một hơi thật dài, chợt tựa vào cánh cửa nhắm mắt lại --- Lòng xuân cùng sánh hoa đua nở, Một mảnh tương tư hóa tro tàn.

Tuy vậy, nếu Lâu Tâm Nguyệt có thể nhẫn nại thêm một, hai năm chắc sẽ hiểu rằng: Dù thống khổ thế nào rồi cũng qua. Đáng sợ nhất là những người trong con tuyệt vọng không thể chờ đợi được dù chỉ mấy giây phút ngắn ngủi, bất chấp tất cả mà tìm đến giấc ngủ vĩnh hằng...

Vì thế, nàng chỉ biết giao Bảo châu mặt lị cho nàng ta.

Nữ tử như Lâu Tâm Nguyệt tuy đa tình đến ảo tưởng nhưng cũng không kém phần khí tiết – đã đồng ý rồi nhất định sẽ chăm sóc chậu hoa cho đến ngày hoa nở, như nỗi niềm kiên trinh với ái tình.

-- Tuy nhiên, chỉ người nào có loại hoa đó mới biết, bảo châu mặt lị chỉ còn lại có hai thốn rễ vĩnh viễn không thể mọc mầm... vĩnh viễn không nở hoa.

Hoa có nở hay không quan trọng gì. Chỉ cần nữ tử đó có thể đợi đến lúc gió xuân xua đi giá lạnh trong tim, trở lại vui vẻ là được rồi...

Chỉ cần nàng ta sống sót là được rồi.

Tiểu chú: Mặt lị còn có tên là mặt lọi, Đông Pha đặt lên là loài hoa hương thầm, tên khác là mạn hoa, vốn xuất xứ từ Ba Tư, phần lớn sinh trưởng tại những vùng ẩm áp ở phương Nam... Riêng bảo châu mặt lị bông hoa tuy nhỏ nhưng được coi là quý giá nhất, ban sớm chưa nở cụp lại như viên ngọc, đến chiều tối sẽ xòe cánh, hương thơm khắp nhà, thanh lệ vô cùng.

(°) đạt quan quý nhân: những người giàu có, quyền quý

(°°) Triệu Yến: hay còn gọi là Triệu Phi Yến, đại mỹ nhân đời Hán Thành Đế, có tài múa rất hay, điệu múa nhẹ nhàng uyển chuyển như bay như lượn tựa chim yến.

(1) Lưu Lan Chi và Tiêu Trọng Khanh: câu chuyện được coi là thiên tình sử của Trung Hoa. Cuối thời Đông Hán, thiên hạ loạn lạc, có một cô gái thông minh diễm lệ tên là Lưu Lan Chi. Nàng và thư sinh Tiêu Trọng Khanh yêu nhau thắm thiết nhưng khi kết hôn, mẹ của Tiêu Trọng Khanh lại ghét nàng, buộc con trai phải bỏ vợ. Phải vâng lời mẹ, Tiêu Trọng Khanh đành đưa Lan Chi về lại nhà mẹ đẻ, với nguyên sẽ mãi không xa nhau, đợi thời cơ thích hợp sẽ trùng phùng. Nhưng anh trai của nàng lại bức hôn, gả nàng cho con trai của Viên thái thú. Cặp tuyệt không thành, cuối cùng hai người đã dùng cái chết để đòi lấy tự do ái tình...

(2) Bạch Xà và Hứa Tiên: Chuyện kể về phú ông họ Hứa nhân buổi nhàn du đã ra tay cứu giúp một con Bạch Xà thoát khỏi lũ trẻ ngây thơ đang đùa

ngịch. Ngàn năm sau, Bạch Xà tu thành chính quả về trả ơn ân nhân (chuyển thể thành thần y Hứa Tiên). Hai người nên duyên, trong một lần say rượu, Bạch Xà hiện nguyên hình, Hứa Tiên hoảng sợ xua đuổi vợ mình khiến Bạch Xà vừa đau lòng vừa tức giận bỏ đi. Trải qua nhiều khổ mệnh (chống đối cả thiên đình, Bạch Xà bị nhốt trong tháp Phong Lô, Hứa Tiên quỳen sinh), linh hồn đôi uyên ương mới được mãi mãi bên nhau...

(3) bảo châu mặt lệ: hoa nhài châu ngọc

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thuyền Xuy Dịch Vũ Tiêu Tiêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 4: Thất minh chi

Núi liền với biển, biển ôm lấy núi.

Hơi khói nối liền núi và biển. Dưới dốc núi thăm thẳm là một vùng biển xanh cát vàng.

Ngón tay vạch trên mặt cát, lớp cát ẩm ướt rẽ thành đường chảy theo ngón tay. Một rãnh nhỏ được ngón tay tạo ra khiến nước biển xanh biếc tràn vào, một con còng trắng tinh thấy dòng bọt nước, vội vàng chui xuống dưới lớp cát.

Tiểu Ngư bắt lấy nó, cho vào chiếc giỏ đeo bên hông - trong đó đầy những vỏ sò các màu rực rỡ, lấp lánh vô cùng đáng yêu. Cô đi chân trần trên bãi cát, lớp cát vàng ẩm ướt bị ngón chân màu mặt ấn lún xuống, tạo thành dấu chân ngậm nước.

Cô nhảy chân sáo trên bãi cát, thỉnh thoảng lại hất lên một dải bọt sóng, tiếng sóng vỗ bờ phía sau lưng càng lúc càng lớn, đã đến lúc nước triều lên.

Tiểu Ngư nhảy lên bãi đá phía cuối dải cát, ở đó rải rác những viên đá đen từ trên Thanh Tụ sơn lăn xuống đây, tạo thành những đồng tán mác, mỗi ngày đều bị thủy triều nhấn chìm nên màu đen pha lẫn ánh nước. Chỗ đá lõm xuống chứa nước, có những con cá, cua nhỏ xíu theo nước triều lên rồi bị giữ lại boi tung tăng, phảng phất như nghe thấy tiếng nước triều tràn lên liền cuống quýt, nóng lòng muốn về với hải dương.

Nước triều từ từ dâng lên đuổi theo cô, bàn chân trần của Tiểu Ngư tung tăng trong bãi đá, như một con én nhỏ đang bay theo làn sóng, thoáng chốc đã vượt qua bãi đá, đặt chân lên con đường nối Thanh Tụ sơn với bãi biển.

Nước triều lên thật nhanh, cô vừa ở lưng chừng bãi đá, nhảy lên liền mấy bậc, ngoảnh lại đã thấy sóng trắng ào ào nuốt trọn bãi cát vàng dưới chân vách đá.

Cô nhìn về đám mây trắng nơi đường chân trời giao nhau, bất giác thở dài một hơi, nhớ đến câu hỏi từng day dứt cả ngàn lần từ nhỏ đến nay: Bên kia bờ biển, dưới đám mây đó là nơi nào?

Trời tối, mùi thơm lừng bay khắp vách đá.

Tiểu Ngư lấy con dao nhỏ cắt thịt trai nướng thành từng miếng hỏi thanh y nhân ngồi cạnh: “Ăn không?”

Người đó chỉ nhìn nước triều dần rút đi dưới chân vách đá đến xuất thần, ánh mắt xa xăm. Tịch dương soi bóng xuống khuôn mặt nhợt nhạt đượm âm ảnh, khiến sắc mặt tô thêm nét gầy gò. Kỳ thật y chưa đến ba mươi tuổi nhưng ánh mắt khiến người ta có cảm giác y đã ngoài bốn mươi.

Tiểu Ngư luôn hiếu kỳ với con người lạ lắm bị thủy triều đưa đến dưới vực Quỷ Thần này. Y tựa hồ khác hẳn những người trong thôn, ánh mắt luôn xa xăm, không giống với người trong vòng mười, hai mươi dặm quanh đó đi buôn bán, cũng không giống với những thương nhân từ trấn thành cách xa cả trăm dặm đến mua hải sản.

Trong mắt y ánh lên hình ảnh núi non trùng trùng điệp điệp, rộng khôn cùng của Trung Nguyên phía sau Thanh Tụ sơn.

Nam tử từ vùng núi đến khiến cô lần đầu tiên thắc mắc: kết thúc Thanh Tụ sơn là nơi nào?

Cái ngày Tiểu Ngư đưa người sắp chết đuổi từ bãi biển về, cô đứng trên vách đá, lần đầu tiên tự ngoảnh lại nhìn ra ngoài đại sơn, rồi lại nhìn trời xanh biển biếc, thở dài sùn sùt.

Giữa núi và biển, đất trời bao la.

Từ khi cha mẹ mất đi, cô ít khi gặp người ngoài, mỗi tháng đều ra ngoài vào thôn mua bán, cũng chỉ mang những hải sản đánh bắt được đổi dầu muối mắm tương mang về, tuy cô hiếu kỳ với vùng đất nơi Thanh Tụ sơn kết thúc nhưng càng quyen luyến vùng biển xanh biếc này hơn.

“Hài tử, nhìn thấy gì? Mé biển đó là long cung... có cung điện dưới đáy sâu, cùng phòng ốc bằng san hô và trân châu, Long Vương và Hải Thần đều ngụ tại đó.”

Lúc còn nhỏ, cha cô nhiều lần ôm cô ngồi trên vách đá, chỉ sang bờ biển rồi kể chuyện, lúc đó cô từng nghĩ đến một ngày nào đó nhờ những hải khách

đưa mình ra biển, sang bờ đó xem cho biết.

Đáng tiếc, những người đi biển đều cho rằng nữ nhân lên thuyền vô cùng xui xẻo nên không ai chấp nhận yêu cầu của một tiểu cô nương.

Tiểu Ngư lắc đầu, tỉnh khỏi tâm trạng thần thờ, lay lay nam tử đang nhìn biển đến xuất thần: “Ồ, cả ngày người không ăn gì rồi! Từ vực Quỷ Thần bị đẩy lên, nhất định khổ sở lắm – cứ thế này không được.”

Nhớ đến hôm trước cô liều mạng lao xuống dòng ám lưu dưới đáy vực kéo nam tử mất hết tri giác lên bãi biển, sắc mặt y trắng nhợt cùng bàn bàn tay lạnh như băng khiến Tiểu Ngư rung mình: lúc đó cô cho rằng mình đã chết vì y – không nhiên lại lao xuống vực Quỷ Thần! Đúng là... không cần tính mạng nữa.

“Bên đó! Nhìn đi...” Trong lúc cô lo lắng quan sát sắc mặt đối phương, thanh y nhân hình như chợt tỉnh lại, đưa tay chỉ vào một góc tối sẫm trên mặt biển, ngữ khí kích động – nước triều vừa rút đi, vùng biển nông phía tây bắc ánh lên sắc tịch dương, đáy nước hiện rõ hoa văn kỳ dị.

Thanh y nhân không giấu nổi niềm vui: “Ồ đó! Ở đó là cửa nối với thánh điện... cô, cô nhìn thấy không? Chỗ đó đó.”

Tiểu Ngư bực dọc giật tay ra, bỏ hạt dưa và thịt trai vào một chiếc vỏ trai lớn, đưa cho y: “Tám trăm năm trước đã thấy rồi! Không đi được đâu, dưới đó có quỷ.”

Thanh y nhân rung mình, chăm chăm nhìn thiếu nữ đánh cá: “Có quỷ? Cô thấy rồi sao?”

Tiểu Ngư đang dùng dao mở một con trai biển vỏ đen, lớp thịt hồng tươi ánh lên màu ngọc, cô hoan hô, định đưa dao móc ra thì cổ tay đột nhiên bị giữ lại.

“Cô đã đến đó sao? Cô nhìn thấy gì?” Sắc mặt người chợt biến thành cuồng quýt, kêu lên kinh hãi, ngón tay khẽ động, Tiểu Ngư chỉ thấy từ cùi tay đến cổ tay cứng đờ, “cheng”, con dao rơi xuống.

“Người định làm gì?” Tiểu Ngư rít lên, cảm giác như đang bị bạch tuộc quấn lấy tay, nhưng tay người đó hình như còn bám chắc hơn cả bạch tuộc, tay cô mềm hẳn đi, không thể động đậy được.

“Cô đến được nơi đó?” Ánh mắt thanh y nhân sáng lên, nhìn vào cánh tay Tiểu Ngư, trong mắt không giấu nổi niềm vui cuồng dại, “cho tôi biết làm cách nào đến được thần miếu, cho tôi biết đi! Tốt quá rồi!”

Tiểu Ngư thấy ánh mắt mê mẩn của thanh y nhân đột nhiên hiện hiện nét vui mừng nóng bỏng, từ đáy lòng dấy lên nỗi sợ hãi xen lẫn phản cảm: “Bỏ tay ra! Không cho người biết, là không cho biết.” Cô dùng lực không giật tay ra được, kêu âm lên nhưng khuôn mặt thanh y nhân ngập trong kích động, mặc kệ cô kêu gào, nắm càng chặt hơn.

Tiểu Ngư giật dử, đột nhiên há miệng cắn mạnh lên tay y.

Thanh y khách bất ngờ, đau đớn rút tay lại, cổ tay chảy ra dòng máu đỏ lôm. Y biến sắc, trong con giận liên xuất thủ chụp lấy tay Tiểu Ngư. Thân thủ cô vốn nhanh nhẹn, người đó vừa buông tay là nhảy lùi ngay nhưng không hiểu sao y vừa xuất thủ, tay cô đã bị y dễ dàng chụp lấy.

Lần này cô thật sự kinh hãi... trùng trùng nhìn đối phương, nhưng không chịu phục.

“Trời ơi, ta làm gì thế này... điên rồi.” Nhìn vào ánh mắt kinh sợ nhưng không chịu phục của thiếu nữ, thanh y khách dần đổi sắc mặt, phảng phất như tỉnh lại khỏi cơn cuồng hỷ, lâm bầm một câu rồi buông tay.

Nhưng thân thể y thoáng run lên, đưa tay chặn vào xương đầu mày.

Y vừa buông tay, Tiểu Ngư bật lên như thỏ hoang, không dám ở lại nữa mà chạy ngay ra ngoài động.

Nhưng vừa ra khỏi, đặt chân lên bậc đá, cô không nén được ngoảnh lại nhìn. Kỳ quái thật, thanh y khách không nói gì, cũng không đuổi theo, đưa một ngón tay bọ vào vách động, chậm chậm ngồi xuống, quay nhìn về phía biển, ánh mắt lại trống rỗng.

Y... không nhìn thấy gì chẳng? Trong lòng Tiểu Ngư chợt ngáy ngẩn.

Mấy hôm trước đưa người bị nước biển đánh dạt lên bờ về nhà, câu đầu tiên khi y hỏi tỉnh lại rằng đây là đâu? Sao lại tới thế này? Tiểu Ngư nhìn lên vầng dương chính ngọ sáng soi trên đầu, thờ hất ra: nguyên lai là một kẻ mù.

Nhưng chừng nửa ngày sau, thanh y khách đã ngồi dậy nhìn cô, mỉm cười: “Cô nương, đa tạ ơn cứu mệnh.” Thần thái trong mắt ngáy ngơ.

Cô cũng mỉm cười bỏ qua, chỉ nghĩ chắc tại bị vực Quỷ Thần đẩy lên bờ nên lúc tỉnh lại người này thần trí mơ hồ. Không ngờ, mấy ngày sau, cách một ngày y lại xuất hiện hiện tượng tạm thời mất minh mẫn.

Tiểu Ngư không dám hỏi nguyên do, thanh y khách từ ngoài núi đến vùng bờ biển này thường thích ngồi trên vách đá, hướng ánh mắt xa xăm nhìn nước biển, chăm chú quan sát vùng đáy biển nông chèo phía tây bắc vực Quỷ Thần.

Lần nào, cô thấy ánh mắt y cũng trống rỗng, liền biết y đã không còn nhìn được.

Nhưng thanh y khách lại bất động thanh sắc, chỉ ngồi trên đó nhìn nước biển, thỉnh thoảng biết cô bắt trai, đánh cá cạnh đó lại mỉm cười, kể cho cô nghe rất nhiều chuyện: về cô đạo Trường An, về nhà quê, đô thành, về những hiệp khách lướt trên mái nhà, và cả những thiếu nữ quý tộc sắc đẹp khuynh thành...

Nghe những câu chuyện đó, có lúc cô phân thần, thuận tay quăng viên trân châu mới lấy được vào đồng mỡ cá vàng hươm rồi lại vội vàng đi móc ra. Cô muốn quan sát kỹ người lạ đến từ ngoài núi nhưng lại e ngại, mãi đến khi biết mất y mà mới dám nhìn thật kỹ khuôn mặt nhuộm đầy phong sương xem có lần ra manh mối gì không. Trên mảnh đất rộng lớn bên kia núi chắc chắn xảy ra tất cả những điều y kể.

Người này... là người tốt hay xấu? Y đến vùng hoang vắng này làm gì?

Vì sao lại bị vực Quỷ Thần đẩy lên bờ?

Thoát được khỏi tay thanh y khách sắp phát cuồng, Tiểu Ngư đi được mấy bước lại không đành lòng bỏ đi, lặng lẽ đứng ngoài cửa động, quay lại nhìn. Chỉ thấy y lại ngồi xuống, nghiêng tai lắng nghe tiếng thủy triều, sắc mặt chợt ảm đạm hẳn.

Chợt hào quang lóe sáng, y tuốt kiếm, vạch một đường ngang trên bức vách đối diện.

Cứ nghĩ mà xem, một nữ hài đánh cá, liệu ở cùng một người đến từ một thế giới hoàn toàn khác được chăng?

Trước khi phụ mẫu cô chết trong một lần biến động, ba người nhà họ sống trong Thanh Tự sơn, ngay dưới vách đá giáp với vực Quỷ Thần.

Xuất thân ngư gia nên từ nhỏ cô đã tinh thông bơi lội, thường lặn xuống nước mò ngọc bắt cá, thậm chí có thể bế khí lặn dưới đó nhẫn một tuần hương, thoải mái như một con cá – dù vậy cô cũng không dám lại gần đáy sâu nhất của vực Quỷ Thần.

Phụ thân dạy: vực Quỷ Thần có ác quỷ oán linh, nơi sâu nhất ấy là lối những quỷ thần đang ngủ say thường lai vãng dương thế, ngàn vạn lần không được đến gần, bằng không sẽ bị bắt mất hồn phách.

Lúc nhỏ có lúc cô nghịch ngợm, mặc kệ lời cảnh cáo của phụ thân, đến gần chỗ sâu nhất đó.

Bơi nửa ngày trời mới đến, tâm lý không khỏi hoan hỷ – màu lam của nước biển tuy có vẻ hơi quỷ dị, cơ hồ trong suốt, ánh sáng có thể chiếu xuống mấy chục trượng dưới vực sâu, hóa thành những hoa văn rực rỡ, biến ảo liên tục. Nơi đó vô cùng sạch sẽ, không có những đồng bùn đất thường chất dưới đáy biển, thậm chí cũng không có nổi một con cá hay một cọng tảo.

Ánh mắt cô chạm vào một vật trắng muốt lấp ló cạnh tảng đá trước mặt – trong sát na đó, cô phảng phất thấy hơi thở bất tường áp sát, đang do dự xem có lùi lại hay không liền được chứng kiến cảnh tượng kỳ dị hơn: dưới đáy biển mấp mô lõm xuống một góc nên nhờ ánh sáng rọi xuống, cô thấy trên khối đá lõm đó có khắc hoa văn kỳ quái gì đó.

Tuy lặn đã lâu, ngực hơi có cảm giác nghẹt thở mà mắt cô vẫn sáng lên, lòng hiếu kỳ mãnh liệt đẩy cô bơi đến góc đó – khối đá hóa ra là một... thạch điều nối nhau, sắp xếp rất có trật tự - bậc đá chăng?

Dãy bậc đá không hiểu dẫn xuống nơi nào phía dưới đáy biển.

Cô đưa ngón tay chạm vào thạch điều bên trên – nhận ra do nhân lực điều khắc thành, đã nằm lặng ở đây qua không biết bao nhiêu kiếp dâu bể, từng bậc nối nhau thông xuống một nơi mịt mờ phía dưới.

Bất giác, cô thuận theo từng bậc đá bơi xuống – phía cuối là một lối đi, cô cả kinh nhận ra bên rìa có nhiều không kể xiết đá tảng, tựa hồ là thành lũy gì đó. Cô lại đạp nước, chậm chậm bơi tiếp.

Trong lúc vô tình, hình như cô thấy phía trước có vật phát ra ánh sáng mờ mờ - như thể xếp theo từng phiến, trải dài về phía thò ở cuối con đường. Cô hơi hiếu kỳ, lại bơi dần về phía đó.

Chợt cô cảm giác tốc độ nhanh hẳn, hình như bị hấp lực kéo tuột xuống dãy bậc đá. Cô cố gắng bơi ngược lại nhưng thân thể bất tự chủ lao tới – cuối cùng cô cũng nhìn rõ vật trắng toát dưới hàng bậc đá... là hài cốt người chết.

Từng bộ nằm rải rác theo bậc đá, hốc mắt trống rỗng lạnh lẽo nhìn kẻ xâm nhập trùng trùng. Có những lọn tóc chưa kịp tan nát, rập rờn trong nước như những cọng rong đen nhánh.

Trời ơi! Kinh sợ đan nhau, cô cất người lên, hai chân đạp nước thật mạnh, dốc sức bơi lên.

Nhưng ở đáy biển dòng chảy khá xiết, ào ạt dồn xuống phía dưới, phủ kín mình cô rồi kéo mạnh – cô liều mạng giãy giụa, ngửa đầu vươn lên thật mạnh. Nhưng ánh mắt chợt kinh hãi: dương quang trên đầu không còn nữa.

Vàng âm ảnh trải rộng, thoáng chốc che kín ánh sáng trên đầu cô, bóng tối lan tràn.

Ngẩng đầu lên, cô thấy một con hải xà to đến khó tin, đang ngúc ngoác thân thể thô thấp từ vùng tối dưới thạch đài chậm chậm bơi lên. Vây nó vương đầy hải thảo, trên đỉnh đầu hình tam giác xấu xí mọc ra một chiếc sừng, cặp mắt xanh biếc đang lạnh lùng nhìn cô.

Rỗng? Có phải rỗng không?

“A... a!” Cô bất chấp tất cả kêu lên, tia không khí cuối cùng trong miệng trào ra.

Lúc cô mất tự chủ bị hút xuống vực sâu, con hải xà cuốn mình tới thì cô mất tri giác.

Lần đó cô cũng không hiểu sao mình lại lên bờ được. Lúc mở mắt ra liền thấy ngay gương mặt méo xệch vì lo lắng của cha mẹ, cô thở phào một hơi, cảm giác toàn thân mềm nhũn, không còn chút lực khí nào.

“Tiểu Ngư, con lại đến chỗ cấm hả? Con không muốn sống nữa sao...” Mồ hôi thấy cô mở mắt, không nén được bật khóc, ôm lấy cô, “con xem chút bị chết đuối, có biết không? Hôm nay biển động mà nha đầu hư hỏng này lại dám lặn xuống nước... dọa mẹ sợ muốn chết.”

Cô định mở miệng nhưng bị mắc nghẹn, cúi xuống nhỏ vật trong miệng ra.

Đó là một phiến đá màu trắng, bề mặt dày đặc nhưng lỗ nhỏ li ti, ánh mắt cô hơi mờ ra, kỳ quái... vật này không phải món đồ phát quang mà cô thấy lúc con hải xà xuất hiện dưới đáy biển sao?

Cô định hỏi nhưng kỳ quái là nhả viên ngọc thạch ra rồi, lập tức thấy thượng thân cực kỳ khó chịu.

“Ngậm vào đi, không được nhả ra.” Chợt bên tai cô vang lên tiếng nói lạ lẫm, “hải tử còn nhỏ quá, hàn khí ở thất khiếu chưa tan hết, cần mượn Thất minh chi trấn áp mới xong.”

Cô ngẩng đầu lên, thấy một bạch y tỷ tỷ chừng mười sáu, mười bảy tuổi nhả viên ngọc thạch dưới đất lên, thả vào chén trà, lắc lắc rồi đưa vào miệng cô. Lúc đó cô mới mười hai tuổi, thấy nàng ta cầm viên ngọc thạch đưa tới, tuy bụng dạ nôn nao nhưng không chịu ngậm vào.

“Tiểu Ngư nghe lời đi, vị Bạch Loa cô nương này là ân nhân cứu mạng con.” Phụ thân cô vừa định thán lại liền quát khế, trừng mắt nhìn con gái, “mau nghe lời tỷ tỷ đi.”

Cô không muốn tí nào nhưng vị bạch y tỷ tỷ chỉ mỉm cười im lặng, cầm mảnh ngọc thạch ngồi xuống cạnh giường nhìn cô – con mắt của cô bé mười hai tuổi đầu cảm giác nụ cười của tỷ tỷ này khá kỳ quái: khỏe mắt có nốt ruồi sa xuống như giọt lệ khiến nét cười ẩn ước nỗi buồn.

“Sau này đừng đến đó chơi nữa, nữ hải ngoan đừng đem tính mạng làm trò đùa.” Thấy dã nha đầu chịu nghe lời ngậm mảnh ngọc, vị mỹ nhân tỷ tỷ khẽ nói một câu, vừa như vói cô, lại như dặn dò cha mẹ cô, “chỗ đó tà dị vô cùng, không đi được.”

“Vì sao tỷ lại tới đó?” Tiểu Ngư không nhịn được lên tiếng hỏi, đang ngậm viên đá nên giọng hơi lúng búng, ngoẹo đầu nhìn vị tỷ tỷ kỳ quái, “viên, viên đá này... không phải lấy ở đó sao?”

Cô trong nganh đưa ngón tay vạch miệng, lấy lưỡi đá vào mảnh ngọc thạch cong queo, tiếng ngọc chạm vào hàm răng leng keng: “Tỷ đi được, sao muội lại không nhỉ!”

“Đó không phải là đá.” Không đợi cha mẹ Tiểu Ngư quát cô không biết lễ phép, bạch y cô nương đã mỉm cười giải thích, “đây là Thất minh chi... linh chi tỷ vừa hái xong.”

Bạch y cô nương hơi sùng sốt, hiển nhiên đang tính cách khiến nữ hải hiếu động chịu phép, sau cùng nàng gật đầu: “Tiểu cô nương, chỗ đó có quỷ... vốn đó là một nơi náo nhiệt tên Trạch Quốc, nhưng ba trăm năm trước, một con biển động nhấn chìm tất cả xuống đáy biển.”

“Chìm xuống?” Tiểu Ngư giật nảy người, cơ hồ quên mất đang ngậm viên đá – cô nhớ đến thạch đài dưới đáy biển – đúng, đó là phòng ở và bậc thềm

“Đúng vậy. Biển động. Trong một đêm mà cả tòa thành chìm xuống... mấy vạn người, toàn bộ biến thành quỷ hết.” Bạch y thiếu nữ u oán thở dài, thấy nhân thân Tiểu Ngư co lại, liền nở nụ cười quý dị, cúi thấp đầu xuống hạ giọng, “biết không? Ở đó có mấy vạn con quỷ? Muội có thấy gì kỳ quái không?”

“A!” Thấy thần sắc quý dị trong mắt Bạch Loa, Tiểu Ngư chợt nhớ lại cảnh xương trắng rải rác cùng đại hải xà quần qua liền hoảng sợ, quên cả đang ngậm Thất minh chi, kêu ầm lên.

“Còn may gặp được ta...” Bạch cô nương vỗ vai Tiểu Ngư thở dài nhưng ánh mắt lại đượm vẻ vui mừng, “đừng chạy lung tung nữa, biết chưa? Lần tới ta cũng không cứu được.”

Tiểu Ngư ngần ngại nhìn vị tỷ tỷ kỳ quái, không thốt thành lời. Mẹ cô vội bước tới, lấy viên ngọc thạch khỏi miệng cô rồi đẩy vai: “Từ nha đầu! Mau cảm tạ Bạch cô nương... mau nói là sau này sẽ không đến đó nữa.”

“Vâng... không đi nữa.” Tiểu Ngư chân tâm thật ý lẩm bẩm.

Bạch Loa cô nương khẽ mỉm cười, đón lấy Thất minh chi trong tay mẹ cô, không nhận lời cảm tạ hay ở lại thêm một đêm, chỉ cười bảo: “Tôi phải đi rồi... vốn định đến đây hái Thất minh chi này. Cô bé dùng rồi, không cần lo lắng thêm nữa.”

Hừ... đi càng tốt. Tỷ tỷ kỳ quái kiểu này, Tiểu Ngư càng nhìn càng e dè.

Đang lúc bực dọc, bên tai cô chợt vang lên giọng nói mỏng mảnh của nữ tử: “Tiểu cô nương, lớn mật lắm, sau này có nạn nhớ tự gánh... cẩn thận đấy.”

Tiểu Ngư quả thật lớn mật, lúc trời tối, cô không nên được, lại từ vách đá chạy theo hàng bậc đá xuống tìm thanh y khách trong động. Chân trời cuộn cuộn mây, xem ra sắp có bão, chim én biển hoảng hốt bay là là mặt nước.

Cô ngẫm nghĩ nhưng không yên tâm để một người mù đơn độc ở trong động nên đi xuống, tìm đập thành thạch, chỉ sợ y lại gây ra việc kỳ quái gì, nên một mặt sẵn sàng nhấc chân chạy ngay.

Trời tối dần, gió thổi tới mang theo hơi ẩm và mùi vị đặc trưng của biển cả.

Cô men theo con đường đá duy nhất đi xuống, phát hiện trên bãi đá và mặt cát có dấu chân – ả? Ai đã đến đây?

“Uy uy! Ngươi mau lên đây, tối nay có bão, đừng ngẩn ra trong động nữa.” Trong động tối om, hiển nhiên thanh y khách không đốt đèn, cô lo lắng, đứng ngoài cửa động gọi to.

Nhưng từ vách đá cạnh đó vang lên tiếng rít chói tai lạnh ngắt như tiếng kim thiết va chạm. Tiểu Ngư kinh ngạc nhảy khỏi dãy bậc đá, thấy trên đỉnh núi cây cối ngổn ngang, một cánh tay thò khỏi bãi cỏ cạnh thạch đài, thoáng ánh lên màu vàng sẫm.

“A! A!” Nhìn theo cánh tay trắng nhợt, cô thấy người chết nằm trong bụi cỏ liền buột miệng hét vang. Chưa dứt tiếng, trước mắt sáng lóa, một ngọn đao đặt ngang yết hầu cô.

“Diệp Khuynh, ngươi... ngươi mà qua đây, ta giết nha đầu này liền.” Bàn tay cầm đao run lên, cây đao rung rung liên tục, cơ hồ cắt thành vệt máu trên cổ Tiểu Ngư. Giọng người này vang bên tai cô, hoảng loạn xen lẫn gấp rút, thờ hồng hộc: “Giao Quỷ thân đồ ra mau.”

Cô giật mình hét lên thất thanh – với cô, cướp biển trên Đông Hải cũng chỉ là truyền thuyết. Từ nhỏ đến giờ, cô đã khi nào thấy ai đó động tý là đao kiếm sát nhân!

Cô trông thấy thanh y khách – nam tử nhìn biển đến xuất thần đó - đang đứng trên vách đá, không hiểu sao y lại đứng rất vững vàng, tà áo xanh lất phất trong gió, tay cầm một thanh kiếm sáng loáng, hình như bề mặt thanh kiếm có máu nhỏ giọt xuống.

Y nhìn sáng phía cô, mặt lạnh tanh, nhãn thần trống rỗng.

“Giao ra? Không biết tốt xấu.” Giọng y vang lên mồn một trong gió biển, lạnh lùng xen lẫn quả quyết, “bỏ cô bé ra, có tin ta đếm đến ba là đầu ngươi lia khỏi cổ chẳng?”

“Diệp Khuynh, ngươi...” Kê bắt cô dừng lại, chặt vật nuốt nước bọt, thè lưỡi ra rồi lên tiếng, “ta thả nha đầu... ngươi cam đoan sẽ bỏ qua cho ta?”

Thanh y khách tên Diệp Khuynh lặng lẽ gặt đầu, mũi kiếm trong tay chúc xuống.

Tựa hồ đối phương đã được bảo chứng, liền thả cô ra, lùi lại từng bước, đoạn loạn choạng men theo lối mòn, cuống cuồng chạy mất bóng.

“Cô không sao chứ?” Đợi lúc địch nhân khuất bóng, Diệp Khuynh mới lạnh nhạt lên tiếng.

“Không... không sao.” Tiểu Ngư mặt mày nhợt nhạt, cố gắng giữ giọng không run nhưng vẫn lộ ra niềm lo lắng, “Đó là người xấu? Hắn chạy rồi có gọi người đến gây khó cho ngươi không?”

Thanh y nhân trên vách đá có vẻ hơi bất ngờ, chần chừ cười khở, đưa tay vuốt vách đá, nhẹ giọng: “Cô lên đỡ ta xuống... được không? Lại tối om rồi.”

Tiểu Ngư ngây người – tịch dương vừa lặn xuống biển, vàng rắng khắp trời, cảnh vật còn nhìn thấy khá rõ.

“Mất, mất người... lại không nhìn thấy nữa?” Cô chợt hiểu, vội đến đỡ y, cẩn thận nhắc y không vấp vào đá, “ngươi đánh nhau với chúng, dần dần không nhìn thấy gì sao?”

Cước bộ y vẫn khinh linh vô cùng, theo lời cô nhắc, nhẹ nhàng từ trên vách đá bước xuống, dùng kiếm chống xuống đất, lần theo mùi máu, hất toàn bộ các thi thể xuống đáy vực: “Đúng vậy, bệnh phát tác mỗi lúc một dày, cách mấy thời thần lại không thấy gì.”

“A, nếu... nếu những kẻ đó đến tìm ngươi thì sao?” Tiểu Ngư cả kinh, cô sợ mùi máu tanh nên lùi lại mấy bước nhìn thanh y khách hất từng thi thể xuống – nơi này đã xảy ra một trường ác đấu.

Hơn mười người vây đánh một người không thấy gì – thật quá đáng.

Tiểu Ngư chỉ nghĩ cũng thấy phần hận bất bình.

“Chúng còn chưa biết ta không nhìn thấy gì.” Diệp Khuynh vừa đi theo lối mòn vừa xử lý thi thể, xong cái xác cuối cùng mới đứng dậy, lặng lẽ nghe tiếng nước triều lên, hồi lâu mới nói, “nếu ta mù, chắc các lộ cao thủ sẽ hùng hổ kéo đến.”

“Nhiều người lắm hả? Họ sẽ gây khó cho ngươi? Ngươi nợ họ tiền hay bắt nạt họ?” Tiểu Ngư ừ ừ, vừa đỡ y đi xuống vừa hỏi. Diệp Khuynh tựa hồ hơi

tránh đi, sau cùng ngẫm nghĩ thế nào lại không nghiêng người nữa, đưa tay phải cho cô, khoe môi hiện lên nụ cười: “A... hình như ta còn chưa cho cô biết tên.”

Y hơi ngừng lại rồi nhẹ nhàng nói: “Ta tên Diệp Khuynh – đương nhiên cô chưa nghe qua. Nhưng ở vùng bên kia dãy núi, ta cũng là người nổi danh, rất nhiều người muốn đánh gục ta – thế là đủ chứng minh ta lợi hại rồi. Hiểu không?”

Y men theo con đường đá xuống núi, đoạn bảo: “Hơn nữa ta có một vật mà chúng ham muốn.”

“A, là cái Quỷ thần đồ gì đó hả?” Tiểu Ngư buột miệng, chợt thấy cánh tay mình đang nắm cứng lại, cô nổi lời, “kẻ kia muốn lấy nó, có phải không?”

Diệp Khuynh không đáp, hồi lâu mới lên tiếng: “Cô bảo là từng thấy nó ở dưới đáy vực Quỷ Thần?”

Tiểu Ngư ngần ngại, nhớ lại cảnh lúc ban ngày, y kích động thế nào khi nghe thấy cô nói về vực Quỷ Thần, đâm ra sợ hãi, chớp chớp mắt: “Đúng... ta từng lặn xuống nước, thấy một hàng bậc đá dẫn xuống đáy biển.”

“Quả nhiên không sai.” Tay Diệp Khuynh rung lên, giọng nói vạn phần kinh hãi xen lẫn vui mừng, “họa đồ không nói sai. Lối vào Trạch Quốc đi chỉ chính ở đáy vực Quỷ Thần.”

“A, đừng nắm chặt, ta đau lắm.” Tiểu Ngư rút cánh tay bị nắm chặt lại, cổ tay ửng lên một vết đỏ bầm, cô trừng mắt nhìn Diệp Khuynh, thấy vẻ mặt hờ hững ánh mắt trống rỗng của y, lòng cô lại mềm hẳn: “Vô dụng thôi... nơi đó ta cũng không tới được, còn có cả quỷ và rắn...”

Nhớ lại hải xà năm xưa, cô không khỏi rùng mình.

“Giúp ta nào, xem trên vách đá gần cửa động có mấy vạch?” Đến cạnh tòa động, Diệp Khuynh chợt dừng bước hỏi.

Tiểu Ngư nhìn y sững sốt, nhưng vẫn y lời, đi tới đếm rồi ngoái lại bảo: “Bảy vạch.”

“Vậy chỉ còn lại ba ngày?” Thanh y khách cúi đầu, thờ dài rồi im lặng.

Tiểu Ngư quay lại cạnh y, hỏi với vẻ hiếu kỳ: “Cái gì mà còn lại ba ngày?”

Diệp Khuynh chỉ mỉm cười lắc đầu không đáp.

“Tối nay lại có bão, người đừng qua đêm ở đây, về nhà ta đi.” Tiểu Ngư không hỏi gặng, nhìn về bên kia biển đang dày đặc mây đen, đàn én biển gấp gáp bay là là sát mặt nước.

Tối đến, gió cuồng bạo hẳn, tiếng nước biển ào ào vỗ bờ.

Ánh đèn trong căn nhà nhỏ trên vách đá bị thổi chao chát.

“Ài, gió lớn quá – không biết có biến động không?” Bốn bức tường không kín hẳn, thỉnh thoảng vẫn có cơn gió lọt vào, Tiểu Ngư cúi nhìn tấm lưới, lòng thoáng lạnh lẽo, mỉm cười có vẻ xin lỗi khách, “người lạnh hay không?”

“Ta không sợ lạnh.” Diệp Khuynh bật cười, ánh mắt lại tỏ vẻ gấp rút: “Mưa bão này lúc nào sẽ tạnh? Ta định ngày mai sẽ xuống đáy vực Quỷ Thần thám thính một phen.”

Thoi hơi ngừng lại, Tiểu Ngư ngẩng đầu nhìn y: “Người thật không sợ chết? Lần trước bị dạt lên bờ từ đó, suýt nữa chết đuối mà còn muốn đi nữa sao? Lẽ nào ở đó có hoàng kim bảo thạch?”

“Ở đó có Thất minh chi.” Nói đến ba chữ này, nhãn thần Diệp Khuynh sáng lên, phảng phất như ngọn lửa chói rạng, y nghe thấy tiếng sóng biển vang lên, lạnh lùng lên tiếng, “nếu chết vì mù, ta ta chết như thế.”

Tiểu Ngư chợt hiểu, cảm thoi dẹt lưỡi, không nói gì thêm.

“Ba ngày... có phải là trong ba ngày nữa người không lấy được Thất minh chi ắt không bao giờ nhìn thấy gì?” Cô truy hỏi nhưng Diệp Khuynh lại lảng đi, khe thờ dài: “Nơi này cô không ở lại được nữa...” Đoạn y lấy một nén bạc đặt lên bàn, tỏ vẻ xin lỗi Tiểu Ngư: “Chắc ngày mai chúng sẽ tới, tiểu cô nương nên tìm một nơi tránh đi – có lẽ chúng sẽ gây khó dễ cho cô.”

“Ta không phải tiểu cô nương.” Tiểu Ngư không thèm nhìn nén bạc, bữu môi tức giận đáp: “Ta mười bảy tuổi rồi.”

“Mười bảy... người lớn quá nhì.” Diệp Khuynh không nhìn được, khoe miệng hiện lên nét cười, “nhưng cũng đến tuổi gả cho người ta rồi, chỗ bạc này coi như tặng cô nương mua nữ trang.”

“Có gì mà cười.” Tiểu Ngư đỏ bừng mặt, lùi lại một bước, cúi nhìn tấm lưới đánh cá, “không được gọi ta là tiểu cô nương! Còn gọi thế nữa... hừ, ta sẽ gọi người là đại thúc.”

“Đại thúc?” Diệp Khuynh ngậy người, chợt cười vang, Thanh Sam kiếm khách Diệp Khuynh tung hoành giang hồ nhiều năm, nổi danh hiệp kiếm phong lưu, lần đầu tiên có người gọi y là đại thúc.

Y mỉm cười, theo ý thức vuốt tóc mai – đã có sợi bạc đầu tiên. Đúng là giang hồ khiến người mau già... Còn mấy năm nữa mới đến tuổi lập thân mà tóc mai đã lấm tấm, lẽ nào mấy năm nay mình đã già rồi?

Y dần không cười nổi, bó gối nhìn ánh đèn trong nhà, trầm mặc nghe gió biển rít vù vù bên ngoài.

“Ai da, đại thúc giận hả.” Tiểu Ngu chuẩn bị phản kích thanh y khách nhưng hồi lâu không thấy y hồi đáp đâm ra hơi lo. Diệp Khuynh lắc đầu, im lặng mỉm cười.

Tiểu Ngu bĩu môi: “Chấp nhật quá...” Đoạn nhìn sắc mặt y, gạt nén bạc trên bàn qua một bên: “Được rồi, ta nhận – nhưng không cần nhiều bạc đến thế. Đồ ăn đều lấy từ biển...”

Cô ngẫm nghĩ đoạn này ra chủ ý, mở chiếc đũa duy nhất trong phòng, lấy ra một cái bao bố, đưa cho y: “À, cái này cho đại thúc.”

Diệp Khuynh nhìn cô với vẻ dò hỏi, Tiểu Ngu đưa tay tới, ngoẹo đầu với vẻ tiếc nuối: “Nếu ta có Thất minh chi thì tốt quá... tiếc là ta không có, chỉ có cái này cho đại thúc.”

Diệp Khuynh mở bao, liền ngẩn người.

Ánh sáng nhu hòa hắt lên mặt, trong thoáng chốc, người lẳng tích giang hồ nhiều năm, kiến thức quảng bác như y cũng kinh ngạc – chiếc bao bố rách nát chứa hơn hai chục viên minh châu, viên nào cũng cỡ ngón tay cái, sáng áp lánh, thuộc hàng cực phẩm.

Giữa tiết trời mưa gió bồi bồi, trong căn nhà ánh đèn lập lờ, thiếu nữ đang ngồi dệt lưới nghiêng đầu nhìn y, ánh mắt cô vẻ đắc ý ranh mãnh: “Đẹp không?”

“Không ngờ nha đầu gia tư cự vạn.” Diệp Khuynh cầm một viên minh châu lên quan sát, hơi mỉm cười, liếc mắt nhìn Tiểu Ngu: “Tùy tiện bán một viên cũng đủ cho cô thành tiểu thư ở vùng đất bên kia núi cả đời.”

“Không bán.” Tiểu Ngu cười hi hi, lắc đầu: “Từ lúc ta mò được những thứ này, chọn vài viên nhỏ đem bán, những viên lớn đều để lại làm đồ chơi – à, tổng cộng có hai một viên, tặng cho đại thúc...”

“Quà lớn đấy. Tiểu cô nương.” Diệp Khuynh nhìn cô bé, ánh mắt sâu thẳm ẩn chứa nhiều ý vị.

“Đại thúc, có thể khâu thành vòng, tặng cho... hi hi, tặng cho đại thẩm.” Lời cô buông ra khiến ánh sáng trong mắt y thoáng chốc đông đặc lại.

“Vô dụng thôi.” Y gấp chiếc bao lại, đẩy trả Tiểu Ngu.

“Ồ?” Tiểu Ngu cả kinh.

“Nàng đã chết lâu rồi.” Diệp Khuynh thân nhiên nói, nhìn sang Tiểu Ngu với vẻ cảm hoài: “Nàng chết lúc tuổi cũng tương tự tiểu cô nương...”

Tiểu Ngu ngây người, nhìn chiếc thoi dệt lưới, không biết nên nói gì.

“Ngày mai biển có động không...” Nghe tiếng gió ngày một mãnh liệt bên ngoài cùng tiếng thủy triều vỗ ào ạt, Diệp Khuynh lẩm nhẩm, cơ hồ muốn chuyển chủ đề.

“Đáng thương thật...” Tiểu Ngu lại không hiểu ý, không trả lời theo câu hỏi mà tiếp tục truy vấn: “Đại thẩm vì sao lại mất lúc còn trẻ thế? Đại... đại thúc có đau lòng không?...”

“Mười năm rồi... cũng không đến nỗi đau lòng quá.” Diệp Khuynh thấy câu chuyện dẫn đến nước này, đành thờ dãi đáp – nhiều năm nay, đây là lần đầu tiên y thố lộ với người ta niềm đau giấu kín trong tim. Y nhìn mấy viên minh châu, trước mắt chợt mờ hồ, không hiểu vì nước mắt hay lại đến lúc không nhìn thấy gì.

“Cúi xuống.”

Chợt y quát vang, vươn người vung tay lên, ngón tay đập lại, kẹp cứng ba mũi đoản tiễn từ ngoài song cửa bắn vào. Mưa gió hình như lùa qua cửa tràn vào quất rất mặt người, Tiểu Ngu chưa hiểu ắt gặp gì đã bị kéo ngã vào góc tường.

“Chết tiết, cả ban đêm cũng mò tới.” Cô nghe thấy tiếng Diệp Khuynh quát khê, cổ tay khê cong lại, trường kiếm phảng phát tự nhảy vào tay y, nhanh chóng dệt lên một dải ngân quang trước mặt. Tiếng choang choảng vang lên không ngớt, cơ hồ lưỡi kiếm va chạm với rất nhiều thứ.

“Cáo lỗi.” Diệp Khuynh quát khê, thấy ám khí bốn bề bay tới như mưa, tay không ngừng xuất ra, ngón tay khê quét một vòng, hơn hai mươi hạt minh châu trên bàn nhanh chóng xé không khí bay ra, bên ngoài căn nhà liên tục vang lên tiếng thét thảm thiết.

“Uy – không được.” Tiểu Ngu vẫn còn con nít, không hiểu giờ đang lúc sinh tử, chỉ thấy minh châu trên bay bay đi như đạn đồng, liền buột miệng kêu lên.

“Mắt ta sắp không nhìn thấy gì nữa.” Diệp Khuynh búng số minh châu thay ám khí bay đi như cuồng phong, cúi xuống giải thích thật khê bên tai Tiểu

Ngư.

Tiểu Ngư ngăn người, ngẩng lên liền thấy có vật gì đó lẳng lẹ xé không khí bay tới, ánh mắt Diệp Khuynh lại trống rỗng, tuy ngưng thần lắng nghe nhưng mưa gió ngoài trời đã nhiễu loạn thính lực y, rút kiếm về hơi chậm, cô nhận ra trên cổ tay y có máu chảy xuống.

Cô cả kinh, trong lúc nóng lòng liền nảy ra sáng kiến, phất tay hất đĩa đèn trên bàn.

“Choang”, đĩa đèn lăn xuống đất, Diệp Khuynh tuy không thấy gì nhưng hiểu ngay, mỉm cười trong bóng tối: tiểu nha đầu thông minh lắm. Nhất thời, vách đá trên vực Quỷ Thần tối om, xòe bàn tay không thấy ngón.

Đèn tắt phụt, âm khí từ phía ngoài quả nhiên chậm lại, tiếng sột soạt vang lên, hình như có rất nhiều người đang từ từ tiếp cận.

“Ngăn ra đây làm gì, tìm góc nào trốn cho kỹ, ta ra ngoài xử lý chúng.” Diệp Khuynh vỗ lên vai thiếu nữ, phát giác cô tuy không nói thành tiếng nhưng không giấu được rằng mình đang run lên, y thở dài: “Xin lỗi.”

Lời vừa dứt, y tung người bật kiếm, nhảy khỏi song cửa.

Gió vẫn lùa qua, đêm dài đằng đẵng, một trường ác đấu rồi cũng kết thúc.

Máu không ngừng nhỏ xuống từ vết thương, y phong bế mấy đại huyết gân đó, nhưng vẫn cảm giác thân thể suy nhược cực độ. May mà đêm qua gió mưa tối tăm, địch nhân cũng không thấy gì nên không chiếm được tiện nghi.

Nhưng kẻ đến tấn công toàn cao thủ có hạng, y cũng trọng thương mới hạ nổi.

Gió thổi mạnh hơn, bên tai y không còn tiếng hò hét và tiếng binh đao va nhau.

Y đứng đó, uể oải dùng kiếm chống xuống đất, lắng nghe tiếng thủy triều, định xác định xem mình ở đâu nhưng chỉ thấy tiếng sóng ào ào vỗ bờ kinh tâm động phách, mưa gió ràn rạt thổi tung tà áo.

Mất y... vẫn không thấy gì.

Trận đấu hung hiểm vừa rồi đã giúp y quét sạch địch nhân, nhưng không hiểu đã qua bao lâu, hiện thời là sáng sớm hay vẫn còn đêm tối?

Y... y đang ở đâu.

“Uy, tiểu...” Ánh mắt y trống rỗng, lộ rõ vẻ đơn côi khôn tả trong mưa gió, chân chừ hồi lâu mới buột miệng định gọi nữ hài tử, y không muốn lộ ra vẻ mềm yếu thế này. Không ngờ mở miệng rồi mới nhớ ra mình không biết tên cô bé, có lẽ cô đã nói qua nhưng y không để tâm lắng nghe.

"Tiểu nha đầu! Tiểu nha đầu!" Y đành dùng cách xưng hô này gọi to, mưa gió vẫn ào ào, song tiếng gọi của y vọng đi rất xa, vang vang khắp biển trời, “không sao rồi, ra đây đi.”

Nhưng hồi lâu vẫn chỉ có tiếng gió mưa, ngư gia thiếu nữ không hề nhảy nhót tiến ra, nhíu mày tức giận phản kích gọi y là “đại thúc.”

Có phải... có phải trong trường loạn chiến vừa nãy, cô bé không may gặp phải bọn người võ lâm kia?

Y chợt cảm giác được nỗi sợ hãi khó tả, vốn đang đứng im lặng lắng nghe mà giờ không tài nào giữ được tâm tình bình tĩnh nữa, hoảng loạn khua khoắng định tìm nữ hài nhi: “Tiểu nha đầu! Tiểu nha đầu! Ra đi...”

“Đứng im, trước mặt là vách núi.” Đột nhiên một giọng nữ tử lạnh lùng vang lên.

Y lập tức dừng bước, thốt lên kinh ngạc xen lẫn vui mừng: “Tiểu nha đầu không sao chứ?”

Thuận theo phương hướng giọng nói, y quay phắt lại, phảng phất vui mừng quá độ bước tới. Nhưng đang mỉm cười, nhanh chóng lao tới, y đột nhiên bật kiếm cực nhanh chém vút xuống.

Đó không phải giọng tiểu nha đầu... nữ nhân này nhất định là con cá lọt lưới trong đám người đến ám sát y đêm qua.

Mưa gió bồi bồi, thế chém của thanh sam kiếm khách như lời đình, điện quang lóe lên rồi tắt ngay. Đòn tấn sát này, khắp võ lâm không có ai tiếp được mà còn sống.

Nhưng thân hình y lao đến chỗ có giọng nói, lòng liền lạnh buốt – y đánh trượt.

Chỉ mình y biết, trong sát na y tuốt kiếm, thần bí nữ tử tựa hồ lướt đi với tốc độ không tưởng.

“Trước mặt hai mươi mốt trượng là phòng ốc.” Giọng nữ tử lại vang lên trong làn mưa gió ngoài xa, cực kỳ lạnh nhạt: “Tiểu Ngư vừa bị ám khí có độc làm bị thương, đã hôn mê trong nhà.”

Tiểu Ngư... đó không phải tên của ngư gia thiếu nữ sao? Hà có nữ tử này lại biết.

“Ngươi là ai... ở lộ nào?” Y trầm giọng hỏi, lòng tay ướt đầm mồ hôi lạnh, vừa nãy y đã đoán đi đoán lại vô số lần lai lịch của nữ tử, lục lại lại tình hình các môn các phái, đều không thể nào tìm ra một nữ tử võ công cao tuyệt thế này.

“Ta chỉ là người qua đường.” Nữ tử nhạt nhẽo đáp: “Ngươi không cần đoán nữa, bằng không Tiểu Ngư lại độc phát mới là phiền phức... ta thấy ngươi nên vào thăm cô bé đó.”

Nói xong câu cuối, giọng nữ tử tan vào xa vắng, mơ hồ như ẩn trong làn gió.

Mất tuy không nhìn được gì nhưng sau một hồi, con ngươi y loáng thoáng lấy lại chút tri giác, mơ mơ hồ hồ y nhìn thấy một vài tia sáng – trắng nhờ nhờ, hóa ra đêm đã qua rồi.

Trong buổi lễ minh đầy mưa gió, y chân chừ đứng trên vách đá, tuy hoài nghi lai lịch của nữ tử thần bí, thậm chí hoài nghi trong phòng có cạm bẫy nhưng nghĩ đến việc tiểu nha đầu sắp phát độc, y không nén được, lần mò theo phương hướng nữ tử đã chỉ dẫn.

“A... ta đã lại ngủ thiếp đi.” Thiếu nữ tỉnh khỏi cơn hôn mê, thấy thanh y khách ngồi cạnh nhìn mình, liền tỏ vẻ ngượng ngập đưa tay dụi dụi mắt, lẩm bẩm, đoạn cô nhìn ra ngoài căn phòng, ồ lên một tiếng: “Bọn cường đạo đi đâu rồi? Suýt nữa cướp sạch cả nhà... ừ, ta nhận ra đại thúc, đúng là xui xẻo.”

Ngủ dậy? Diệp Khuynh dờ khóc dờ cười nhìn đáng về cô bé vươn vai – làm sao nói cho cô biết rằng đêm qua cô trúng ám khí độc cửu tử nhất sinh, để bức độc cho cô, y suýt nữa cạn hết chân lực.

Ngoài trời mưa gió ngày càng lớn, trời đất âm u, căn nhà cỏ liêu xiêu, trên nóc đột mấy lỗ hồng lớn, nước mưa tạt thẳng vào nhà.

“Ai da, đại thúc lại chảy máu sao?” Tiểu Ngư ngồi dậy, nhìn thấy vết máu đầm đề trên tà áo xanh liền cả kinh.

“Tiểu nha đầu.” Y không để ý đến vết máu trên ngực của cô, mà chỉ nhìn lên vòm không ngập gió mưa bên ngoài, cùng mặt biển xanh thẳm cuộn sóng ngoài xa hỏi: “Hôm nay có biến động không?”

Lời chưa dứt, y lại cảm giác được vách đá rung lên, phảng phất có đại lực xô vào tuyệt bích, gió rít lên những tiếng chói tai kỳ dị, tiếng ầm ầm vang vọng, xem ra có vô số tảng đá lớn từ trên núi bị nước triều cuốn xuống lòng biển. Thanh Tụ son rung chuyển.

“Biến động dữ quá.” Tiểu Ngư ôm gối ngồi dưới đất, nhìn về vùng biển trời xa tít tắp thành một đường kẻ ngoài xa. Màu nước biển hơi khác thường, không hẳn là màu lam, mà đen một cách quỷ dị. Cô lắng nghe tiếng nước triều, tỏ vẻ hoảng sợ: “Từ nhỏ đến lớn... cháu chưa thấy biến động lần nào dữ dội thế này. Thanh Tụ son có sập không?”

“Còn hai ngày nữa.” Diệp Khuynh có vẻ ủ rũ, cúi đầu thốt lên một câu

Tiểu Ngư run lên, ôm vai như thể sợ khí lạnh, mím môi không nói gì.

Mưa gió không có vẻ gì sẽ ngừng, lùa qua cửa vu vu, cỏ lợp trên mái nhà dần bị thổi bay, nước mưa rơi ngập nền phòng lát đá.

Sắc trời vẫn u ám, vàng vọt một cách quỷ dị, gió lùa ào ào khắp vùng biển trời, rít lên sắc nhọn.

Tiếng nước biển càng lúc càng lớn, gió vỗ ầm ầm vào bờ đá, Thanh Tụ son liên tục rung rinh.

Tiểu Ngư lấy một ít cá khô và hoàng ngư cao còn lại trong phòng, nấu bữa không biết là sáng hay trưa cho Diệp Khuynh ăn, đoạn y băng bó vết thương, ngồi xuống điều tức, cô nhìn thỉnh thoảng bên ngoài đến ngây người.

Hồi lâu, cô đứng dậy, cầm thoi dệt lưới ra ngoài.

“Tiểu nha đầu ra ngoài làm gì?” Diệp Khuynh vẫn nhắm mắt dưỡng thần hình như thấy được hành động của cô, lên tiếng hỏi khiến cô giật nảy người.

“Cháu đi tìm minh châu về.” Tiểu Ngư giậm chân, ảo não đáp, đoạn liếc y: “Đại thúc không biết người ta tìm số ngọc đó vất vả thế nào mà lấy làm đàn nhẹ tênh, bắn mất sạch. Có đền cho cháu không?”

“Được được được... đợi ta về Trung Nguyên sẽ đền, bán sạch gia sản cũng đền.” Thấy cô nổi giận, Diệp Khuynh vội liên tục đáp lời. Tiểu Ngư hừ lạnh bước ra ngoài, chột dưng bước, lặng lẽ quay đầu lại nhìn y một lần nữa.

Thanh y khách nhuộm đầy máu đang nhắm mắt điều tức, sắc mặt nhợt nhạt mà vẫn bình tĩnh.

“Trung Nguyên... Trung Nguyên. Ở bên kia núi sao?” Tiểu Ngư lặng lẽ nhìn đỉnh núi mệnh mang trong mưa gió, khe thờ dài. Nơi đó núi non trùng trùng, chằng chịt như mê cung, ra khỏi sẽ là thế giới thế nào?

Cô quay đi, nhìn mặt biển gầm gào, nơi tận đầu phủ đầy mây đen, ẩn ước có sấm sét.

Khuôn mặt thơ trẻ của cô đột nhiên hiện lên thần tình khiến người khác hoảng sợ, cô nhấc chân, thoáng chốc đã lẩn vào màn mưa mịt mùng.

“Đại thúc! Đại thúc!”

Lòng lạnh như nước, nội thị thất khiếu thông nhau, chân khí lưu chuyển khắp kỳ kinh bát mạch không ngừng nghỉ, qua mỗi chu thiên lại thấy vết thương giảm đi một phần, nội lực gần như hao tận trong trận chiến đêm qua dần tăng lên.

Nhưng đang lúc nhập định điều tức, y chợt nghe thấy tiếng gọi mơ hồ từ đâu đó văng lại.

Tâm ma?

Lẽ nào tâm lý y vô tình lạc vào “chưồng”?

Y thăm kinh hải, cố ổn định tâm thần, không để mình nghe thấy thanh âm đó. Không được, không được... không được để ý, không để nó lọt vào trong lòng, nhiều năm phiêu diêu giang hồ, hợp tan đều vô tình, y sớm đã đạt đến cảnh giới không còn vương vấn tục lụy.

“Đại thúc...” Nhưng tiếng hô hoá mỏng manh vẫn vang lên, phảng phất hàm chứa thống khổ cùng cực, y cứ trầm mặc nên tiếng gọi dần nhòa đi.

“Tiểu Ngư.” Y chợt kinh hải, buột miệng kêu lên, mở bừng mắt.

Ngoài trời vẫn chỉ có tiếng gió mưa ràn rạt, tiếng nước triều ào ào xô bờ.

“Tiểu nha đầu!” Y chợt hiểu ra, mặc kệ bão bùng, lao thẳng vào màn mưa mênh mang.

Gió thổi ràn rạt, cơ hồ không mở mắt nổi.

Y đành thi triển khinh công, đề khí men theo con đường đá lao xuống.

Nước biển đã rút đi một phần, bãi cát dưới đáy hơi lộ ra nhưng vô cùng lộn xộn, đầy những xác cá và hải thảo đã bốc mùi bị nước triều đẩy lên, thi thể các loại sinh vật phơi mình trên cát, mùi vị vô cùng quỷ dị. Loáng thoáng thấy được xương người trắng muốt.

Diệp Khuynh chạy điên cuồng... không biết phương hướng nào, chỉ biết cắm đầu lao đi trong màn mưa hòa lẫn tiếng cuồng phong gào rú.

Quả nhiên, y xác xác thật thật nghe thấy tiếng gọi mỏng manh trong gió: “Đại thúc! Đại thúc!...” Giọng của thiếu nữ đầy thống khổ, gấp rút, mỗi lúc một yếu ớt dần.

Y chạy theo hướng của tiếng gọi, từ con đường đá trên núi lao thẳng vào lòng biển gầm gào.

Màu nước biển vô cùng quái dị, đen khác thường, sóng dâng như những ngọn núi nhỏ, lao vào Thanh Tụ sơn. Nhưng những con sóng hung hãn đều hóa thành bọt tại bãi cát... đã đến lúc nước triều rút rồi.

Thoáng chốc, y nhìn thấy Tiểu Ngư – cô đang ở trong ngọn sóng, dùng toàn lực bơi vào bờ nhưng sóng biển đen ngòm trùm lên cô, gió lốc cuốn cô lại, mỗi lần cô nhô lên liền kéo xuống lòng biển.

“Đại thúc... đại thúc.” Cô chìm xuống làn nước, nhưng mỗi lần thủy triều cuốn lên, y đều nghe thấy tiếng cô gọi yếu ớt, cô vẫn đập nước, cố gắng bơi vào bờ.

Nhưng tất cả đều công cốc, mỗi lần đến gần bờ, thủy triều lại vô tình đẩy cô lùi lại. Trong làn nước biển cuộn trào, phảng phất có tiếng cười văng vẳng, cuốn lên sóng thần – không hiểu có phải ảo giác không mà Diệp Khuynh nhìn thấy một con rồng cực lớn lóe lên trong làn sóng sau lưng Tiểu Ngư.

“Tiểu nha đầu!” Mặt y nhợt nhạt, gào lên với cô, vừa điểm chân vào mấy tảng đá rải rác trên bãi cát lao xuống biển – nha đầu này đúng là chán sống, lại xuống biển... trong lúc biển động.

“Tiểu nha đầu!” Y hét lên, vẫy tay với thiếu nữ bị cuốn vào lòng biển để cô chú ý.

Động tác của cô càng lúc càng chậm, tựa hồ đã dốc hết lực khí, nhưng cô vẫn ẩn ước nghe được tiếng y gọi, gắng gượng trườn lên đầu ngọn sóng, bơi vào gần bờ.

Diệp Khuynh chạy đến bờ biển, trong sát na đó, một ngọn sóng lớn dậy lên.

Ngọn sóng cao bất thường, nhìn từ xa đã vậy nhưng lúc vào gần bờ y mới nhận ra nó cao mấy chục trượng liền.

Tiểu Ngư hình như dốc hết làn hơi cuối cùng, mượn làn sóng trợ lực bơi vào bãi cát, nhưng không hiểu sao bị kéo lại ba trượng, cơ hồ vẫn ở trong nước – trong tích tắc đó Diệp Khuynh thấy một thân thể cực lớn cuốn vào cô.

Không phải ảo giác... tuyệt đối không phải.

Trong làn sóng khủng khiếp đó có một con rắn lớn chưa từng thấy.

“Đón lấy, đón lấy này.” Ngọn sóng tiến sát vào bờ, Tiểu Ngư ở trên đỉnh ngọn sóng, mặt nhợt nhạt, lúc con rắn quấn lấy thân thể, chợt cô há miệng phun

ra một vật, dùng tay ném vào.

“Tiểu Ngư.” Vừa hét lên, Diệp Khuynh vừa nhảy lướt tới đầu ngọn sóng, thuận tay đón lấy, tay còn lại nhanh chóng bật kiếm, chém vào con mãng xà.

Nhưng nước triều dâng tràn, sức mạnh như thiên địa hồng hoang xô tới, hất y văng ngược lại.

Lúc y loạng choạng đứng dậy từ trong bãi loạn thạch, thị tuyến mơ hồ, con sóng đã tan, con rắn quấn lấy Tiểu Ngư nổi lập lò trong làn sóng gầm gào, thân thể to lớn dần thít lại.

Y nắm chặt tay chợt thấy lòng tay đau buốt bèn mở ra, là một vật như ngọc thạch khá mỏng, bề mặt chỉ chít những lỗ nhỏ... quả nhiên là Thất minh chi.

Đề lấy linh chi dưới đáy biển trước khi mất y mù hắc, nha đầu ngọc kia đã liều mạng xuống nước trong lúc biển động hái tiên thảo... không ngờ lại đánh động quái thú bảo vệ.

“Tiểu nha đầu! Tiểu nha đầu!” Trong con sóng gió, y hét lên lao vào nước biển nhưng mấy lần bị sóng đánh dạt vào bờ, trước sức mạnh kinh hồn của tạo hóa, có ai chịu được một đòn.

Cánh tay Tiểu Ngư vấy vấy trong nước rồi mất hút.

Không hiểu cô chìm xuống nước hay mất y mơ hồ mà trước mặt y chỉ là một vùng trắng xóa.

“Muốn cứu cô bé, mau quãng linh chi xuống.” Đột nhiên, trong tiếng gió gầm rít, bên tai y vang lên giọng nói lạnh lùng của một người, giọng nói quen thuộc, nhưng mất y dần mơ hồ. Không kịp nghĩ ngợi, nhân lúc ánh sáng trước mắt chưa tắt hẳn, y vận đủ chân lực, quãng Thất minh chi xuống biển...

“Ào, ào.” Y nghe rõ tiếng sóng oàm oạp, phảng phất có một vật cực lớn từ dưới nước bay lên, tiếng gió càng dữ dội hơn, thậm chí khiến thân hình hắn loạng choạng, mấy vết thương trên mình nứt toác, máu chảy ra đầm đìa.

Một con sóng hất văng lên, tuy không nhìn thấy, y vẫn xòe tay ra đón.

Nhưng rồi, con sóng chìm xuống, nhấn chìm tất cả.

Lúc tỉnh lại đã ở trong gian nhà tranh trên vách đá.

Nước mưa từ kẽ đột trên mái rơi xuống, có mấy giọt đậu trên mặt y. Diệp Khuynh vô lực ngoái đầu lại, định tránh nước mưa nhưng lại nghe thấy tiếng người đang khóc tí tè.

“Tiểu... tiểu nha đầu.” Thần trí quay lại, thị tuyến cũng rõ dần, y nhận ra một khuôn mặt kẻ sát, đôi ngươi đỏ ửng như hai trái đào. Y chậm rãi mỉm cười, lên tiếng gọi.

“Xú đại thúc!” Cô bé vẫn ương bướng như trước, phản ứng lại lời trêu chọc của y, đưa tay quạt mũi, nước mắt vẫn rơi không ngớt từ đôi ngươi đỏ ửng, “ngốc như heo vậy, sao, sao lại quãng linh chi xuống nước? Người ta phí bao nhiêu sức lực... từ đại thúc, xú đại thúc!”

“Đang lúc gấp rút...” Diệp Khuynh thờ dãi, chặt vật định ngồi dậy nhưng thương thế toàn thân càng ác hóa, khẽ động là đau thấu cốt, “lúc đó chậm chút nữa là tiểu nha đầu coi, coi như xong đời.”

Tiểu Ngư không nói gì, nhìn y chăm chăm đoạn bật cười: “Ai da, đại thúc muốn nói là – thà cả đời không nhìn thấy gì cũng lo lắng cho tính mệnh cháu, đúng không?”

Diệp Khuynh nhìn đôi mắt tròn xoe của cô, khác nào hai giọt hắc thủy ngân nằm giữa vùng bạch thủy ngân, bất giác cười vang.

“Hay đại thúc muốn nói, nếu cả đời không nhìn được, chi bằng chết đi,” Tiểu Ngư nhìn xuống, nháy mắt đầy giảo hoạt, đoán tiếp, “hoặc là đại thúc muốn nói thà chết cũng muốn cháu giữ được mạng, đúng không? Đại thúc tốt với cháu quá.”

“À?” Diệp Khuynh không ngờ tiểu nha đầu kết luận như vậy, muốn phản bác nhưng không biết nói sao.

“Đừng gọi ta là lão đầu từ... năm nay ta mới hai mươi tám tuổi, sao lúc nào cũng bị nha đầu gọi là lão.” Diệp Khuynh nhũ mày, cố nén cười, làm vẻ nghiêm nghị, “lúc ở biển, tiểu nha đầu gọi lớn thế, ta ở trên bờ nghe thấy hết.”

“Ồ?” Tiểu Ngư ngậy người, ngẩng đầu nhìn y, tỏ vẻ kinh ngạc, “lúc ở dưới biển cháu không gọi đại thúc! Cháu đang ngậm nhánh linh chi này, tay chân đập nước, lẽ nào còn mở miệng được?”

“.....” Diệp Khuynh tắc tị, trầm mặc một chốc. Quả nhiên... là y nhập “chương” chẳng?

Tiểu Ngư nghi hoặc nhìn y, nhưng y liền bật cười, đưa tay xoa búi tóc đen nhánh của cô bé – thôi vậy, nhận thua thì sao? Lão giang hồ nhiều năm như y cũng chịu phép dưới tay tiểu nha đầu này.

Mưa gió tạnh dần, tiếng nước triều từ xa vọng lại.

“Là biển động chăng? Ta thật muốn nhân lúc còn nhìn được ra xem một lần...” Diệp Khuynh nhìn ra bên ngoài, thở dài. Tiểu Ngư đứng dậy, lấy áo tới, đưa tay kéo y ra.

“Đại thúc, nhìn thấy hay không chẳng quan hệ gì, sau này cháu là mắt của thúc.” Vừa đi, Tiểu Ngư vừa thốt lên một câu khê khàng, ánh mắt chợt sáng lên, dừng phắt lại, cạnh son nhai trong con mưa gió có một bạch y nữ tử tóc dài lặng lẽ nhìn biển trong con mưa, trên vai đậu một con chim lông trắng.

“Là cô nương. Chính Bạch cô nương này.” Tiểu Ngư buột miệng, “đã cứu chúng ta. Cô ta là yêu quái.”

“Yêu quái?” Diệp Khuynh hơi kinh hãi.

Tiểu Ngư tuy kinh ngạc nhưng không sợ hãi, chỉ vào bạch y nữ tử nói: “Năm năm trước cô ta đến đây hái Thất minh chi về mà không bị đại xà ăn thịt, không phải là yêu quái sao? Hơn nữa... năm năm rồi mà cô ta không thay đổi gì. Lúc đó cháu mười hai tuổi, hiện tại cô ta vẫn ở độ tuổi như cháu...”

“Tiểu Ngư.” Trong lúc cô đang kinh ngạc, bạch y nữ tử trên vách đá quay đầu lại, mỉm cười với hai người, “coi như còn sống quay về. Tiểu cô nương lớn bằng này rồi sao vẫn còn lớn mặt làm càn.”

“Hừ.” Tiểu Ngư hơi nổi giận, đá văng một viên đá, Diệp Khuynh đứng cạnh cô chợt biến sắc – y đã nghe ra. Giọng nói này... không phải của nữ tử hôm qua hai lần chỉ điểm cho y sao?

“Đa tạ ơn cứu mạng của Bạch cô nương.” Y nghiêm nghị ôm quyền.

Nhưng bạch y nữ tử mỉm cười, khẽ lắc đầu: “Sống chết mong manh, lúc đó lựa chọn là do công tử, chính bản thân công tử cứu mình. Công tử có tâm lòng cao khiết, Bạch Loa sao dám nhận công lao.”

Nàng mỉm cười, nốt ruồi giọt lệ bên khóe mắt chực rớt xuống, ánh mắt vẫn bình thản: “Bạch Loa chỉ là một người lên núi vào rừng hái thảo mộc, ghé qua nói hai câu mà thôi – không cần để ý.”

Trong con mưa gió, nàng quay lại nhìn xuống mặt biển, chợt nở nụ cười mỉm, phất tay chỉ xuống vực Quý thần: “Ngàn năm một lần, thành thị dưới đáy biển sẽ mọc lên... các vị đến xem này.”

Nàng giơ tay, bạch anh vũ trên vai bay lên đậu trên ngón tay vàng, mở giọng học nói: “Mọc lên. Mọc lên.” Bạch Loa búng ngón tay, quát khê: “Đi ngay, Tuyệt nhi.”

Diệp Khuynh và Tiểu Ngư song song tiến tới, vừa nhìn xuống liền buột miệng hô lên kinh hãi.

Nước triều rút đi, bãi cát phía dưới lại lộ ra – lần này rút sâu hơn bình thường nhiều, không chỉ bãi cát mà cả lớp đáy gần bờ cũng lộ ra.

“Thạch đài kia.” Tiểu Ngư chỉ xuống góc tây bắc ở vực Quý thần kêu lên, “ờ kia, kia kia.”

Thạch đài rộng lớn chắn ngang không khí, bề mặt sáng lên một vàng sáng đã lâu không thấy ánh sáng. Từng bậc dẫn xuống phía dưới - ở đó trên lối đi cuối dãy bậc đá ẩn ước lộ ra thân thể đại xà, lẫn vào trong di chỉ loạn thạch gần đó, uể oải bò tới.

Quanh lối đi dưới vùng đáy biển nông trải ngút mắt là phòng ốc bằng đá, vươn lên sừng sững.

Đó là thành thị chìm xuống đáy biển nhiều năm trước, sau rất lâu mới xuất hiện trước mắt thế nhân.

“Thật vậy... trên Quý thần đồ cũng thế này.” Diệp Khuynh nín thở trong khoảnh khắc, nhìn hải xà uốn thân trong thần điện, ẩn ước lóe sáng đoạn chằm chằm thốt lên, “trong miêu thờ thần thật sự có Thất minh chi cùng vô số bảo tàng người Trạch Quốc hiến phụng sao?”

Bạch Loa mỉm cười, quay lại nhìn y: “Cũng vì truyền thuyết này mà Quý thần đồ mới thành vật người giang hồ mơ tưởng sao? Nhân tâm...” Nàng thở dài, đưa ngón tay chỉ xuống vách đá: “Kỳ thật không cần đồ hình gì cả, hiện tại nó đáng trải ra trước mặt chúng ta đó sao... ngàn năm một lần sẽ nổi lên mặt biển.”

“Lần biển động này lợi hại quá nhỉ?” Tiểu Ngư không nén được kêu lên.

Bạch Loa gật đầu, tỏ vẻ buồn bã: “Ta tính được lần biển động này sẽ khiến truyền thuyết xuất hiện mới đến xem. Các vị đều là người hữu duyên, mau nhìn... lần cuối, sau này không còn cơ hội nữa.”

Nàng nhìn xuống mặt biển xanh lam gầm gào phía dưới, đưa ngón tay chỉ về chân trời – ở đó mây trời cuộn cuộn, sóng dâng ngút trời, đang tràn tới gần: “Biển động đến nơi rồi... lần này nước triều rút hết, lúc lên càng đáng sợ hơn, không chỉ nhân chìm di tích mà e rằng Thanh Tự sơn cũng khó thoát.”

Diệp Khuynh và Tiểu Ngư kinh ngạc, nhìn mặt biển sôi trào, lòng dâng lên nỗi sợ khó tả.

Con anh vũ tên Tuyệt nhi bay về đậu trên vai bạch y thiếu nữ, mờ ngậm một vật gì đó sáng chói.

Bạch Loa xòe tay, một viên minh châu lặng lẽ rơi xuống lòng tay, lẫn qua lẫn lại.

Tiểu Ngư buột miệng: “Ai da, ngọc của tôi.”

Bạch Loa mỉm cười, lấy một túi gấm ra, bỏ viên ngọc vào, túi gấm trĩu xuống, chắc phải có đến mười mấy viên. Nàng mỉm cười đưa túi tới: “Đúng vậy, Tuyệt nhi vừa bay đi tìm những viên minh châu như thế này, đúng là một lòng giúp cô.”

“Chúng ta đi thôi, lên đỉnh núi gần đây xem cảnh tượng biển động nhún chìm tất cả.” Bạch Loa nhìn làn sóng khổng lồ vừa hình thành ở phía kia bờ biển, hơi nhú mầy quay đi.

Đỉnh núi bên ngoài Thanh Tự sơn, cao chạm mây, phủ đầy hơi nước.

Dưới gốc đại thụ vang lên tiếng hai người tâm sự.

“Nước biển dâng lên rồi chẳng?”

“Lên rồi... cách chút xíu nữa là đến. Đáng sợ thật, chắc phải đến trăm trượng?”

“Thanh âm lên nhanh quá. Đáng tiếc là ta không nhìn thấy.”

“Ồ, để cháu tả cho đại thúc biết, gần lắm rồi... sóng lớn quá. À... tràn qua núi rồi! Thật đấy, thật sự đã vượt qua đỉnh Thanh Tự sơn rồi! Nhà của cháu... hức, hức.”

“Đừng khóc, đừng khóc... về đến Trung Nguyên, chúng ta sẽ dựng nhà lớn hơn, được không?”

“Được... cháu muốn ra vách núi ngắm nhìn rồi còn muốn ra bờ biển...”

“Ừ, cùng được... mấy năm nữa ta sẽ đưa cháu ra biển, được không?”

“Hi hi, đại thúc đúng là người tốt... những đồ đạc lật vật đó không cần cũng được, tránh để người ta đến quấy nhiễu. Dầu sao Thanh Tự sơn cũng không còn, vực Quỷ Thần cũng thay đổi, những thứ đó cũng thành vô dụng rồi.”

“Soạt”, một lưỡi kiếm sắc lẹm cắm trên thân cây cạnh quan đạo trên đỉnh núi, rung rung găm qua một tờ giấy da dê đã úa vàng.

Tiểu Ngư chạy đến xem thử, cầm tờ giấy lên đọc rồi quay lại đỡ Diệp Khuynh.

Cô tung tăng chạy đi, chọt từ ngực áo rút xuống một vật, vãi ra đất.

Nguyên là túi gấm Bạch cô nương đưa cho trước lúc ra đi, Tiểu Ngư cúi xuống nhặt, đột nhiên cảm thấy đáy túi có vật gì đó, lấy làm kinh ngạc dốc ngược, “keng.”

Một tiếng vang lên khe khẽ, một vật trắng muốt như ngọc thạch từ trong túi rơi ra.

Tiểu chú:

Thất minh chi sinh trưởng lại những vách đá gần biển, lá có bảy lỗ, cứng như chất đá, ban đêm sẽ thấy ánh sáng kỳ lạ. Nếu mọc đủ bảy nhánh, bảy lỗ sẽ thông nhau.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thuyền Xuy Dịch Vũ Tiêu Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 5: Lục nguyệt tuyết

Mưa đột nhiên trút xuống – thời tiết tháng ba ở Giang Nam thay đổi thất thường như tính nết một tiểu thư đông đánh, vừa nãy trời còn xanh biếc, chỉ nháy mắt đã thấy mây đen giăng mắc, mưa rào đổ xuống, đất trời một màn trắng xóa.

Tô Doanh vội thu hết chỗ y phục mang ra giặt bỏ vào giỏ trúc, có mấy bộ đang giặt dưới suối sắp bị nước cuốn, bèn vội vàng đưa tay rút lại. Luống cuống một hồi, nàng cũng gom nhặt xong xuôi, vào một ngôi tiểu đình ven đường nghỉ chân, tà áo bằng vải bố màu lam ướt sũng.

Nàng vội đặt giỏ trúc nặng chịch xuống, đứng dưới mái hiên vắt áo.

Giặt y phục cả ngày, lớp da tay nàng phồng rộp lên thành từng cục, chạm vào đau thấu tâm can. Nàng đưa bàn tay nhột nhột vắt mạnh tà áo bằng vải bố màu lam, cảm giác không phải đang vắt nước mưa mà vắt máu trên tay xuống.

Đó là tay nàng sao? Bàn tay một người giặt thuê... đôi tay này từng mịn màng trắng trẻo như ngó hành, ánh lên sắc hồng hào như bảo thạch – bởi đó là tay của tiểu thư nhà Thôi viên ngoại ở Tuyền Châu.

Nếu nàng không gặp Tống Vũ, có lẽ hiện giờ đôi tay này vẫn đẹp đẽ như thế chẳng?

Lúc nàng nâng vạt áo lên vắt, chợt cảm giác có người đang nhìn mình, chẳng lẽ trong tiểu đình ở nơi heo hút như Bạch Sa tuyền còn có người khác nữa?

Nàng ngoái lại nhìn, quả thật thấy một thư sinh trẻ tuổi chừng mười bảy, mười tám tuổi, mi thanh mục tú, đầu đội khăn tơ bát bảo, bên trong tà áo màu lam lộ ra áo lót màu thiên thanh, tay cầm quạt ngà voi nhưng bàn tay còn trắng hơn, trên ngón lấp lánh nhẫn phi thúy. Trang phục tuy cổ ý ăn mặc theo lối thông thường nhưng không che được nét phú quý.

Thư sinh hiển nhiên ghé vào tránh cơn mưa bất chợt, gõ gõ cây quạt vào lòng bàn tay, chăm chăm nhìn màn mưa với vẻ sốt ruột. Vừa thấy Tô Doanh đi vào, ánh mắt y liền chuyển sang nhìn nàng. Nàng hơi đỏ mặt, buông vạt áo trong tay ra, quay nhìn cơn mưa ngoài trời, không để ý đến y.

“Xin hỏi thư thư, đường nào đến Khúc Viện Phong Hà?” Tuy nàng ngoảnh mặt đi nhưng thư sinh vẫn như bắt được vàng, vừa cẩn thận tránh khỏi nước mưa lọt qua lỗ đột trên nóc đình, vội vàng bước tới hỏi.

“Từ đây đi về phía Triều Tây hồ, men theo bờ hồ về hướng nam là tới.” Tô Doanh cảm giác được công tử trẻ tuổi đến sát sau lưng, không buồn quay đầu lại, bất giác nhú mày nhìn ra ngoài lạnh nhạt đáp.

“Nhưng ở đây phân biệt hướng nam, hướng bắc thế nào?” Công tử trẻ tuổi không chịu đi mà tiếp tục bám lấy nàng, bất chợt mỉm cười, nắm chéo áo nàng, tỏ ra vô lại: “Hay thư thư đi cùng một chuyến, tiểu đệ sẽ trả tiền.”

Tô Doanh biến sắc, lễ giáo đời Tống cực kỳ nghiêm ngặt, nữ tử như nàng không được đơn độc đối đáp với nam tử lạ mặt, giờ đối phương lại cột nhà, gần như vô lễ.

Nàng nhắc giò trúc lên đi ra ngoài, nghiêm mặt nói: “Công tử đừng cười cợt nữa, xin hãy tự trọng.”

“Công tử?” Vị công tử ngây người, chợt hiểu nguyên do, bật cười vang – nụ cười ngây thơ khôn tả khiến Tô Doanh đang căm ghét cũng mềm lòng, dù gì y cũng còn quá trẻ, mới chỉ là thiếu niên, có khi chẳng có lòng dạ gì xấu xa.

“À, xin lỗi, muội quên mất hôm nay đã mặc bộ y phục này... thư thư, đi cùng muội nhé?” Dứt tràng cười, công tử trẻ tuổi nháy mắt với Tô Doanh đang ngây người, khẽ phát mở tóc mai: “Xem này, thư thư.”

Tô Doanh thấy cần cổ nàng trắng như tuyết, dưới dải tai có lỗ khâu, đeo một chiếc khuyên tai vàng đính bảo thạch.

“Muội là con gái... ban nãy đường đột quá.” Công tử trẻ tuổi cười tươi như hoa, cúi người sát đất: “Tiểu muội họ Hạ tên Phương Vận, tên chữ là Thiên Hương, năm nay mười sáu tuổi.”

Tô Doanh bị nàng ta đùa cợt đến quay cuồng, dờ khóc dờ cười nhìn thiếu nữ ăn mặc nam trang đang cười hớn hở, gò má trắng muốt hiện lên hai lúm đồng tiền. Nụ cười lộ ra phong tư phơi phới, thân phận con gái được thể hiện hết ra ngoài.

Hạ gia... Tô Doanh bất giác ngây người, lập tức nhớ đến Hạ gia chế tác chậu cảnh trong thành, cùng được xưng tụng Đoạt thiên công với Bách hoa Tăng gia. Hạ gia nhiều năm chuyên cung cấp chậu cảnh cho đại nội cấm cung, được bề trên yêu mến, hiển nhiên có tên trong hàng ngũ phủ đệ đạt quan quý nhân, cộng thêm gia cảnh giàu có, trở thành phú hộ nổi danh ở Lâm An.

Hạ Phương Vận lại kéo tay áo nàng, ngược nhìn màn mưa ngoài trời, tỏ vẻ nóng lòng: “Hôm nay muội ngắm ngắm mặc y phục này trốn nhà, vốn định đến Khúc Viện Phong Hà, nhưng đến đây lại lạc đường, trời cũng đổ mưa, không tìm được ai hỏi lối. Ôi, nếu hôm nay muội đến muộn, người ta chắc sẽ nổi giận.”

Tô Doanh mỉm cười, nữ hài tử này nói năng quá thẳng thắn, bóc hết gan ruột – kỳ thật nàng ta ăn mặc hoa lệ đi ra nơi hoang dã, vạn nhất gặp người xấu ắt không phải chuyện chơi.

Tính cách ngây thơ này... đích xác là tiểu thư khuê các nhà giàu.

Hạ Phương Vận liú lo nói cười, hai lúm đồng tiền lộ rõ, khả ái phi thường, chợt nhớ ra: “À, còn chưa hỏi tên thư thư.”

“Tôi họ Tô.” Tô Doanh giảm hẳn đề phòng với thiếu nữ ngây thơ, cười đáp: “Sống ở gần đây.”

“Thư thư xinh đẹp lắm.” Ánh mắt Hạ Phương Vận sáng lên, nhìn tấm áo vải bố màu lam của Tô Doanh, chợt lùi lại một bước, đưa tay áo che miệng ho khẽ, rồi mỉm cười xin lỗi.

Ánh mắt Tô Doanh chợt mờ hẳn, khóe môi lộ ra nụ cười. Ngày trước, tài phú địa vị của Thôi phủ ở Tuyền Châu không kém hơn Hạ gia ở Lâm An mà bây giờ nàng chỉ là người giặt thuê. Nữ tử này, từ tính cách đến gia thế giống nàng năm năm trước như tạc, ngay cả nụ cười cũng vậy.

“Được, Hạ cô nương, tôi đưa cô đến Khúc Viện Phong Hà, được chứ?” Nàng không muốn nói với Hạ Phương Vận nữa, quay nhìn màn mưa ngoài trời đang ngớt dần.

Ở nhà còn ba chậu quần áo lớn đợi nàng giặt, sớm mai người ta sẽ đến lấy, nói là muốn mừng thọ nên phải giặt thật sạch, bốn chậu lớn lấy mất đứt một ngày của nàng. Hôm nay lại mưa, e rằng không kịp.

“A, vẫn còn mưa... đợi thêm chút nữa, tạnh rồi chúng ta sẽ đi, được không?” Hạ Phương Vận tỏ vẻ bối rối, người như nàng chưa bao giờ biết mùi khổ ải.

Tô Doanh không nói gì, liếc vị tiểu thư nhà giàu: “Tôi phải về nhà giặt giũ, không thể chần chừ.”

Nàng không phải người hầu nhà họ Hạ, hà tất phải chiều Hạ Phương Vận? Nếu không vì thấy nàng ta ngây thơ khá ái, nàng thậm chí không buồn trả lời. Hiện giờ tuy sa sút những tính tình nàng vẫn thế, quyết không xu phụ người quyền thế.

Nghe nàng đối đáp lạnh nhạt, Hạ Phương Vận đỏ mặt, định nói nhưng lại bật lên tiếng ho, vội quay đi dùng ống tay áo che miệng ho hồi lâu, đến lúc gương mặt ửng hồng dần lặn.

Thấy Hạ Phương Vận đỏ bừng mặt, Tô Doanh giật nảy người. “Đào hoa lao?” Nàng buột miệng hỏi, thần sắc tỏ vẻ không tin nổi.

Hạ Phương Vận ngoảnh đi ho hồi lâu, đợi khi hơi thở bình thường trở lại mới đối đáp với nàng, vẻ mặt vẫn tươi cười: “Đúng... mắc bệnh này đã hơn một năm rồi, muội thấy trừ ho đến vã mồ hôi ra không có gì bất thường, nhưng bọn lang băm lại bảo là bệnh nặng, kê ra cả toa thuốc thất đức, không cho muội ra ngoài – buồn chết được.”

Tô Doanh cúi đầu, không biết nên nói gì... Hạ Phương Vận ngây thơ xinh đẹp như thế mà mắc chứng bệnh này.

Đào hoa lao... năm xưa nàng từng trông mắt nhìn mẫu thân mắc phải bệnh này, thử đủ mọi phương thuốc mà vẫn gặp người ho cả ngày lẫn đêm, mất lúc mới hai mươi bảy tuổi.

Chả trách... mắc bệnh này, thầy thuốc đã dặn nàng ta không được nhiễm mưa.

Nàng chợt thấy tiếc thương xen lẫn thân thiết, đặt giò trúc xuống đất ngồi lên chiếc ghế xiêu vẹo trong đình, mỉm cười: “Mưa chắc sắp tạnh rồi, chúng ta đợi một chút rồi đi.”

Hạ Phương Vận tỏ vẻ bất an, mặt đỏ lựng: “Thư thư bận rộn, lại phải tốn thời gian vì muội, Thiên Hương thật không dám nhận. Thế này đi.” Nàng ngẫm nghĩ rồi thò tay vào ống tay áo, lấy ra một chiếc vòng phi thủy bịt vàng đặt vào tay Tô Doanh: “Vật này xin tặng cho thư thư, mong thư thư đừng chê.”

Tô Doanh xuất thân nhà giàu mà thấy nàng ta phóng tay như vậy cũng hơi ngỡ người, chiếc vòng này giá trị không dưới ngàn lạng mà nàng ta nói tặng là tặng ngay, hết sức thân nhiên, nếu không phải người nhà chiều chuộng nàng ta, hẳn cô bé này không mấy may có quan niệm về tiền bạc.

“Không cần đâu, chỉ là giúp đỡ sơ sơ thôi mà.” Nàng mỉm cười, trả chiếc vòng lại.

Hạ Phương Vận định nói chợt cảm giác lồng ngực khó chịu, quay đi ho nhưng không kịp.

Tô Doanh bỗng nhiên thấy mùi máu phả lên mặt.

Chỉ trong thoáng chốc, vị thiên kim tiểu thư của Hạ gia này ho ba lần, xem ra bệnh tình không nhẹ, đáng giận là người nhà không trông coi cẩn thận, để nàng ta ra ngoài.

Những dù mắc bệnh, nữ hài tử đơn thuần này vẫn không hề sợ hãi, cười trong veo... sao... sao lại ngây thơ đến thế được nhỉ?

Tô Doanh chợt mỉm cười chua xót, nắm chặt tay Hạ Phương Vận, kéo vào lòng, khe khẽ vỗ lên tấm lưng đang phập phồng vì ho.

Nàng mới hai mươi ba tuổi nhưng lúc này cúi nhìn thiếu nữ mười sáu tuổi như người mẹ hiền nhìn con gái.

Trong nháy mắt, nàng có cảm giác mình đang ôm chính mình ở tuổi hoa niên.

Đến Khúc Viện Phong Hà, trời vẫn lay rây mưa, tuy nhiên Hạ Phương Vận không hề bị ướt, Tô Doanh lấy một tấm áo choàng vừa giặt sạch vắt lên sào trúc thành lọng che cho nàng ta.

“Thư thư, đến đây muội biết đường rồi... thư.. thư không cần đưa nữa, phía trước có người đang đợi muội.” Trước mặt là hồ nước mênh mang khói sóng, Hạ Phương Vận chợt dừng chân, cúi đầu mỉm cười, ánh mắt nhìn chăm chăm vào mặt hồ.

Tô Doanh dõi giò trúc sang tay kia, lúc lắc bàn tay đỏ ửng áo: “Không sao, đến đây rồi, để tôi đưa cô nương đến nơi đến chốn.”

Nàng tiếp tục đi thêm mấy bước mới nhận ra Hạ Phương Vận không theo chân, ngoái lại nhìn mới thấy nàng ta đang cầm lọng đứng trong bãi cỏ, lần đầu tiên về mặt tỏ ra ngượng ngập, xen lẫn gấp rút, phảng phất không biết nói gì, chỉ cười chum chim.

Nàng chợt hiểu ra, cười nhún nhó, hình như mình hơi nhiều chuyện, thiên kim nhà giàu này giả nam trang đến đây không phải du sơn ngoạn thủy, chắc định gặp tình lang?

Không hiểu sao, lòng nàng chìm hẳn xuống.

Giống quá... nữ hài tử này vì sao lại giống nàng lúc xưa đến thế?

“Được, tôi quay lại vậy, từ đây men theo hồ nửa dặm về phía nam sẽ đến Khúc Viện Phong Hà.” Nàng thầm thở dài, mỗi người có con đường riêng của mình, người khác làm sao can thiệp đến cùng được?

“Ồ.” Hạ Phụng Vân đáp, gần như nhảy chân sáo tới, cởi tấm áo bỏ trả cho nàng rồi nói với vẻ chân tâm thành ý: “Thư thư, hôm nay không có thư thư, chắc muội đã lạc đường.”

Đôi mi nàng ta hấp háy, mắt nheo lại đầy ngọt ngào.

“Cô nương... phải cẩn thận.” Bất giác Tô Doanh buột miệng dặn dò, Hạ Phụng Vân lại nhảy chân sáo, chợt quay đầu lại giữa màn mưa bụi lất phất, mỉm cười: “Thư thư, hôm khác muội sẽ đến nhà báỉ phỏng.”

Tô Doanh chỉ biết cười buồn, gật đầu cho phải phép, cũng không coi lời vị thiên kim tiểu thư kia là thật.

Nhưng Hạ Phụng Vân lại dừng chân hỏi: “À, nhà thư thư ở đâu?”

Thấy nàng ta nhìn mình không chớp đầy hy vọng, Tô Doanh thở dài cười đáp: “Từ ngôi đình ban nãy đi về phía bắc, đến khúc quanh của Bạch Sa tuyến, nhà tôi dưới gốc cây ô cữu (1)”

“Được, lần sau muội sẽ đến thăm.” Hạ Phụng Vân mỉm cười, rồi xòe cây chiết phiến trong tay, ra vẻ phong lưu tiêu sái, cúi người chào: “Thư thư, tiểu sinh cáo từ”.

Đoạn khuất bóng vào con đường mòn.

Dưới ánh đèn mờ mờ, Tô Doanh giặt xong chậu quần áo thứ ba, chợt nghe dưới gốc cây trước nhà vang lên tiếng vó ngựa. Nàng biết Tống Vũ quay về nhưng không có ý đứng dậy đón hân.

“Doanh nhi, ta về rồi.” Tiếng đẩy cửa kèn kẹt, gió lùa vào kéo theo mùi thơm thoang thoảng. Tống Vũ bước vào, tựa hồ hôm nay hân vui vẻ, thấy nàng không ra đón cũng không sầm mặt mắng mỏ.

Tô Doanh nhấc tay khỏi làn nước, gạt mấy sợi tóc xòa ngang trán, lặng lẽ nhìn hân: áo quần thẳng thớm, gương mặt tuấn tú có phần đắc ý, không hiểu hôm nay đến nhà nào chơi bởi mà lúc về chỉ đắc ý mẫm, không mở mồm ra là oán hận có tài mà không gặp thời.

“Com trong bát còn nóng.” Nàng thở dài, nhấc bàn tay phồng rộp khỏi làn nước, lau vào áo, dù sao hân cũng là chồng nàng, dù hân thường rời nhà chơi rong nhưng mỗi lần hân về đều có com nóng canh ngọt đợi sẵn.

Bất kể thế nào, hân cũng là nam tử năm xưa nàng một lòng đi theo.

Tống Vũ khệnh khạng ngồi xuống cạnh chiếc bàn bát tiên, không buồn động cả ngón tay, đợi nàng bày biện thức ăn ra mới tỏ vẻ oán trách: “Sao lại đạm bạc thế này? Nàng là tiểu thư mà nấu ăn chẳng ra gì. Tống Tĩnh Hồ ta vì nàng sa vào hoàn cảnh này, thật sự thâm quá.”

Vừa nói, hân vừa cầm đũa gấp miếng măng hầm thịt lên nhai rau rầu.

Tô Doanh không đáp, lại ngồi xuống, cầm chày giặt tiếp tục công việc.

Nàng không muốn nghĩ nữa, mỗi ngày hân đều rong chơi rồi về nhà ăn đầy bụng, chưa từng mang nổi một xu về nhà, không hiểu sao nàng chịu đựng nổi đến giờ? Từ vị trí trưởng nữ Thôi gia giàu có, nàng sa sút thành người giặt thuê, thậm chí phải đêm hôm làm lụng nuôi hân – thật ra ai nợ ai?

Nàng không nói gì, theo hân hơn ba năm, trải qua quá nhiều sóng gió, lòng nàng đã nhạt, không còn hờn giận như thừa mới quen, nhiều lúc thậm chí nàng không còn cả sức lực trách móc hân.

“Sao vậy, nàng không ăn hả?” Ăn một lúc, Tống Vũ mới phát giác thê tử không ăn, tỏ vẻ kinh ngạc cúi xuống hỏi. Dưới ánh đèn mờ mờ, chỉ có tiếng chày giặt vang lên rõ rệt, Tô Doanh đưa tay áo lau mồ hôi, thản nhiên đáp: “Thiếp uống mấy ngụm nước com rồi, số y phục này phải giặt xong trước sáng mai, sợ rằng không kịp.”

“Ài...” Thấy bàn tay thê tử cầm chày nổi từng vệt đỏ, Tống Vũ lau miệng, thở dài: “Doanh nhi, không ngờ Tống Vũ ta đầy bụng thi thư mà sa vào cảnh này.”

Tô Doanh dừng tay, liếc hân, dịu dàng nói: “Tĩnh Hồ, khoa cử năm nay, chàng nhất định phải đỗ cao.”

Nghe thê tử an ủi, bất giác Tống Vũ lại thấy nóng lòng, quăng đũa, phần hận rít lên: “Nữ tử vô tri, nàng không biết thời thế ra sao chẳng! Những nhiều đảo điên, đâu đâu cũng thấy người ta đưa thiếp báỉ sư thỉnh cầu tiến cử, mấy kẻ dựa vào chân tài thực học đi thi? Kẻ sa sút như ta, tìm đâu ra chỗ dựa?”

Tô Doanh buông chày giặt xuống, thở dài: “Tĩnh Hồ, bằng tài học của chàng, không cần lùn lệt cũng có ngày vươ lên. Lần này không trúng vẫn có thể đợi lần sau, thiếp không tin trên đời vĩnh viễn bất công.”

“Nhưng ta không thể đợi nữa.” Tống Vũ càng nóng nảy, đi đi lại lại, nhìn ánh đèn mờ mịt trong phòng soi lên chiếc bóng đen sầm chao chát trên tường: “Những kẻ đồng niên cùng thi cử với ta năm xưa hiện tại đều là quan tước. Tống Vũ ta tài hoa hơn hân chúng lại phải đổi tên lang bạt giang hồ, sống tạm

bộ qua ngày.”

Tô Doanh thấy hân nóng nảy, thoáng đau lòng nhưng trong mắt vẫn lạnh lùng – hân lại nhắc đến chuyện này.

Mấy năm nay, mỗi lần thất chí, hân lại nhắc đến chuyện phải đổi tên trốn đi cùng nàng, cơ hồ muốn ngẫm nhắc nàng hân đã phải hy sinh đến thế nào.

Ngày xưa, thật ra vì sao nàng lại bất chấp tất cả để cùng hân trốn từ Tuyên Châu đến Lâm An? Có lẽ tất cả chỉ tầm thường như câu chuyện lưng ngựa nóc tường.

“Thiếp trèo tường hái trái mơ xanh

Chàng ruồi ngựa qua, liễu buông mình

Nóc tường lưng ngựa cùng đôi mắt

Thiếp biết lòng chàng nhuộm điêu linh.

Chàng nát cõi lòng thiếp cũng đau

Núi nam từng bách héo âu sầu

Hiếu thảo chân tình người quân tử

Kết tóc tiến chàng cất bước mau.”

Rồi cả hai được Bạch cô nương giúp đỡ chạy khỏi Tuyên Châu đến Lâm An, nghe ngóng tin tức mới biết, vì nàng bỏ đi khiến cha mẹ nổi giận, nói với người ngoài rằng nàng đã chết, đem quan tài không chôn “Thôi Doanh” xuống ba tấc đất đen.

Từ đó, nàng không còn là thiên kim tiểu thư, trở thành một dân phụ bình phàm vất vả kiếm kế sinh nhai... Thoáng cái đã ba năm, nàng cũng không hiểu vì sao từ mộng đẹp bị kéo về hiện thực mà mình chịu nỗi ngần ấy năm?

Bạch cô nương không đoán sai, nàng phải đối diện với đời sống khác hẳn những tưởng tượng phơi phới lúc còn được bao bọc trong phòng khuê nhưng lạ.

Lúc còn ở Tuyên Châu, ngẫu nhiên nàng đến hiệu mua một chậu hoa, không hiểu vì cớ gì lại trò chuyện với chủ nhân thân bí của cửa hiệu. Nữ tử có con chim anh vũ trắng đậu trên vai đó, đứng lẫn trong hoa cỏ nghe nàng kể chuyện muốn trốn đi cùng tình lang, từng lạnh lùng cảnh cáo nàng về cảnh ngộ hiện thời – quả thật không mấy may sai lạc.

Nàng khẽ thờ dài, tiếp tục vung chày giặt.

Bạch Loa cô nương tuy nói đúng nhưng vẫn sai một điểm, đến giờ nàng chưa từng oán hận tình cảnh này, vẫn ở cạnh Tinh Hồ, dù nghèo nhưng mối quan hệ giữa hai người không kết thúc trong oán hận.

“Nghỉ sớm đi, chàng mau tắt đèn, đừng phí dầu, thiếp giặt dưới ánh trăng cũng được.” Nàng thấy con giận của chồng từ từ xẹp đi, ủ rũ ngồi xuống bèn mỉm cười, dịu dàng khuyên.

Tổng Vũ ngây người, phảng phất bị lời nói của thê tử đẩy lên cảm khái, ngần ngừ một lúc rồi đến sau lưng Tô Doanh, nắm lấy vai. Nàng nhắm mắt, tựa vào hân, tạm thời rũ hết lo toan, khoe môi nở nụ cười. Có lúc Tinh Hồ cực kỳ biết thông cảm, mỗi lần như thế, nàng đều cho rằng quyết định khi xưa đúng đắn.

Tổng Vũ ôm vai thê tử, mục quang biến đổi liên tục, sau cùng móc ra một vật: “À, Doanh nhi, ta biết nàng vất vả, xem ta mua gì cho nàng này?”

“Nhà ta còn nghèo, chàng mua làm gì?” Tô Doanh trách yêu, mắt hiện rõ niềm vui.

Nhưng thấy vật trong tay hân, nụ cười cứng lại – một chiếc vòng phi thủy bịt vàng đang phát sáng giữa bàn tay.

“Chàng lấy đâu ra?” Nàng buột miệng, biến sắc hẳn.

Tổng Vũ vốn tưởng nàng sẽ vui mừng cảm lấy ngấm nghĩa, không ngờ thê tử phản ứng như thế, lạnh lùng trách hỏi, bèn sầm mặt: “Ta mua đó, sao hả?”

Tô Doanh nhìn chiếc vòng tay đính kim cương, tỏ vẻ kinh ngạc: “Vật quý thế này, chàng lấy đâu ra tiền mua?”

Tổng Vũ biến sắc, thu chiếc vòng lại, cười lạnh: “Doanh nhi, nàng thấy ta thế này, cho rằng ta không mua nổi vật gì chăng? Nàng đã không thích, ta hà cớ phải vất vả tìm lời chê trách.”

Y buông một câu nhạt thếch: “Ta ngủ đây.” Rồi không buồn thổi đèn, trèo ngay lên giường.

Tô Doanh quên cả ngọn đèn, ngây người nhìn ngọn lửa, chiếc vòng đó sao lại giống của Hạ Phương Vận đến thế? Lẽ nào...

“Bộp”, chày rơi xuống chày, nước bắn tung tóe, lập tức đánh thức nàng. Không phải đâu... của hiệu trang sức nào chẳng có nhiều đồ như thế, nhất định chỉ là xảo hợp.

Nàng quay người thổi tắt ngọn đèn dầu, cầm chày lên – ngày mai phải giao đồng y phục chất cao như núi này, vất vả kiếm sống khiến nàng không còn thời gian suy nghĩ vẩn vơ nữa.

Nhưng lúc nàng giặt dưới ánh trăng, mặt nước lại ánh xạ lên nụ cười ngây thơ của cô bé nhà họ Hạ, cũng như nàng ngày xưa.

Như nàng mấy năm trước. Ngay ra một hồi, sắc mặt nàng nhợt đi.

Hôm sau, Tô Doanh chặt vật mới giặt xong số quần áo, cảm giác lưng muốn gãy rời.

Trong nhà trống trải, Tống Vũ tựa hồ còn giận, ban nãy lặng lẽ rời nhà, vẫn như mọi ngày, không hiểu đến đâu chơi rồi mới về.

Nàng nằm xuống giường, định nghỉ một chốc nhưng không hiểu sao cảm giác bất an càng lúc càng rõ, mỗi lần nhắm mắt, hình ảnh thiếu nữ đeo vòng tay phi thủy bịt vàng lại hiện lên nhấp nháy trước mắt, nụ cười phảng phất biến thành bản thân nàng mấy năm trước.

Chợt nàng bật dậy, toàn thân đổ mồ hôi lạnh.

Lúc ra bờ Bạch Sa tuyến, nàng lại gặp thiếu nữ Hạ gia.

Nàng ta vẫn mặc nam trang, cầm chiết phiến theo con đường mòn đi về phía Khúc Viện Phong Hà, mặt mày hớn hờ, vừa đi vừa nhảy chân sáo, tựa hồ đang khe khẽ hát.

Tô Doanh đứng trong ngôi đình nhìn nàng ta tiến tới, trong lòng cảm xúc giao nhau. Nàng ta chỉ nhỏ hơn bảy tuổi mà nàng có cảm giác nàng ta là con gái mình.

“Hạ cô nương.” Nàng chợt buột miệng gọi.

Hạ Phương Vận quay lại, thấy nàng đứng trong đình liền mỉm cười, mắt sáng lên, chạy tới nắm tay nàng: “Chà, Tô thư thư! Thư thư...” Nàng ta nhìn xuống, không thấy gì liền cười: “Hôm nay thư thư không phải giặt đồ sao? Ở đây đợi muội?”

Tô Doanh ngây người, nha đầu này quả tính tế thông minh, trong lòng nàng thầm thở dài, gật đầu: “Đúng, tôi đợi cô nương, bệnh đỡ chưa? Cô nương nên phải tiếp tục uống thuốc, bằng không bệnh khó khỏi lắm.”

“A, muội ghét thuốc lắm. Bọn lang băm nghĩ ra phương thuốc quái quỷ đó không biết độc ác đến thế nào.” Hạ Phương Vận bĩu môi tức giận, lại kéo tay Tô Doanh, sắc mặt âm trầm hẳn: “Thư thư, đừng giặt đồ nữa tay thư thư... sắp nứt toác rồi.”

Trước tình cảm ngây thơ của nàng ta, Tô Doanh chợt hồ thẹn vì suy đoán trong lòng, cố nén xúc động nói ra những lời đã tính trước: “Đúng vậy, thư thư thiếu tiền, lẽ ra hôm nọ không nên thanh cao.... Chiếc vòng tay vàng đó, thư thư vẫn muốn lấy...”

Nàng chợt nhỏ giọng hẳn, quả thật không dễ nói tiếp.

Hạ Phương Vận ngây người, mãi mới hiểu ý, sắc mặt tỏ vẻ ngượng ngịu, buông tay ra. Tô Doanh mỉm cười, sắc mặt cũng hơi lúng túng.

Hạ Phương Vận thò tay vào ống tay áo, chợt đỏ ửng mặt, lý nhí: “Ngại quá, hiện tại muội không coi được vòng. Tô thư thư, vòng... tay đó, muội đã cho người ta rồi.”

Tô Doanh sững người, phảng phất bị người ta đánh mạnh vào trái tim, băng tuyết dâng lên khiến toàn thân lạnh ngắt.

“Cô... cô nương nói gì, cho người ta rồi? Thật sự cho người ta? Cô... cô nương cho người ta thật ư?” Nàng nắm tay Hạ Phương Vận, đầu óc mông lung, truy hỏi gắt gao.

Hạ Phương Vận giật mình, liên tục gật đầu: “Cho rồi, cho thật rồi mà! Hôm qua muội đã tặng Tống lang.”

Tống lang? Tống lang!

Cảm giác được bàn tay đối phương ngày càng xiết chặt, Hạ gia tiểu thư gần như đau đớn phát khóc, kinh hoàng nhìn Tô Doanh mặt mũi nhợt nhạt, phảng phất ánh mắt nàng sáng lên rợn người.

Nàng ta run lên, áp ứng: “Thư thư, thư thư bỏ muội ra... muội tặng thư thư hoa tai được không? Giá trị cũng như vòng tay! Khụ khụ, thư thư... định làm gì? Khụ khụ.”

Vừa khản trương, Hạ Phương Vận liền ho sù sụ, sắc mặt hồng lên, cổ gãy ra, nhưng tay Tô Doanh như mọc rễ, nhẫn tình thất thần nhìn nàng ta, phảng phất linh hồn cũng bay mất.

Hồi lâu Tô Doanh mới nhận ra mình thất thái, dọa Hạ Phương Vận hoảng sợ, vội buông tay cười khỏ, vuốt nếp áo cho nàng ta: “A, không phải đâu, Hạ

cô nương hiểu lầm rồi...”

Nàng ngừng lời, phát giác Hạ Phụng Vân nhìn mình kinh hãi, chắc nàng ta cho rằng nàng là nữ cường nhân cướp bóc tiền tài, đành cười nhạo, nghĩ ra được một cách giải thích: “Kỳ thật chiếc vòng đó giống hệt chiếc của mẹ tôi đeo trước kia. Mẹ tôi chết rồi, không để lại gì... vì thế thấy nó tôi mới...”

“A... biết vậy muội không cho người ta.” Hạ Phụng Vân hiểu ra, liền giậm chân: “Thư thư đừng đau lòng, muội quay về sẽ báo cha... khụ khụ, báo cha làm thêm một chiếc y như thế.”

“Không cần đâu. Dù sao đó cũng không phải là di vật của mẹ tôi.” Tô Doanh buồn bã, vốn định đưa tay áo lên che nước mắt, nhưng không hiểu sao, lệ vẫn tuôn trào: “Có nhiều thứ bề ngoài giống nhau nhưng bên trong khác hẳn.”

Nói đến câu sau cùng, nàng khóc không thành tiếng, bao nhiêu uất ức, phẫn hận, cay đắng trong mấy năm dâng lên khiến nàng run rẩy.

“Thư thư, thư thư.” Hạ Phụng Vân lại ngây người, thấy Tô Doanh thương tâm như vậy, mắt cũng đỏ theo, kéo tay áo nàng: “Đừng khóc nữa... đừng đau lòng. Muội... sẽ đòi chàng chiếc vòng đó, được không? Muội sẽ tặng thư thư... đừng đau lòng nữa.”

Tô Doanh chợt dừng lại, ngẩng lên nhìn nàng ta – nàng không thể hận thiếu nữ chưa hiểu sự đời này. Nàng ta thiện lương, ngây thơ, xưa nay nào có ý nghĩ hại ai.

“Không cần, ngàn vạn đừng đòi về...” Nàng hơi kinh hãi, nắm tay Hạ Phụng Vân kéo lại, run giọng: “Cô nương không nên đi gặp hắn! Không thể. Hắn, hắn sẽ hại cô nương.”

“Vi sao?” Hạ Phụng Vân kinh ngạc, chợt lùi lại, trừng mắt nhìn nàng, sắc mặt nghiêm túc hẳn: “Thư thư không nên tùy tiện nói xấu người khác. Tổng lang... Tổng lang tốt lắm. Chàng không bao giờ hại muội.” Tâm tình vừa kích động, nàng ta lại gặp người ho, sắc hồng trên mặt vừa tan đi lại ửng lên.

Nữ hài tử này... sinh mệnh đang chấp chờ, nhưng vẫn giữ gìn niềm tin vào chân thiện mỹ của cuộc đời.

Tĩnh Hồ, Tĩnh Hồ... Chàng định lặp lại sai lầm ư? Tàn nhẫn quá.

“Muội không nói với thư thư nữa. Chần chờ lâu quá, Tổng lang chắc nóng lòng lắm, muội đi đây.” Nghe người khác phê bình người trong lòng, nữ hài thiện lương hiển nhiên nổi giận, giậm chân cất bước, không nhìn đến Tô Doanh: “Thư thư... sau này đừng tùy tiện nói ra những lời đó. Muội ghét những người nói xấu Tổng lang.”

Tô Doanh ngồi trong ngôi đình nhìn bóng dáng thiếu nữ ngây thơ dần xa khuất, cảm giác tâm lực mệt mỏi, vùi mặt vào hai bàn tay, nước mắt theo kẽ tay nhỏ xuống.

Nàng không ngờ rằng kết quả lại thế này...

“Phu thê nghèo khó trăm sự khổ. Tô cô nương, không phải tôi độc miệng, chỉ là tôi thấy Tổng công tử e không thể sống đến lúc bạc đầu với cô nương... đến cuối lại là oán hận.” Ngày đó vị nữ chủ nhân Hoa Kính từng bình đàm khuyên nàng như thế.

Nàng mới mười bảy tuổi, lập tức nổi giận: “Bạch cô nương, cô không nên tùy tiện nói xấu người khác. Cô nương mới gặp mặt Tĩnh Hồ, sao lại nói lăng nhăng rằng chúng tôi sẽ trở thành oan gia?”

Nữ tử có nốt ruồi như giọt lệ chực rơi xuống trên khóe mắt chỉ thờ dài mỉm cười, đứng giữa vùng hoa cỏ: “Có lúc, nhìn một người chỉ cần một lần là đủ.”

Một câu thành lời phán.

Thiếu nữ tên Bạch Loa đó thật ra có phải là tinh quái trên trời? Vì sao còn trẻ thế mà nhân quang đã sắc bén đến vậy... Bốn năm sau trải qua vô vàn khổ ải, dày vò nàng mới nhận ra mặt trái của Tĩnh Hồ. Cũng những lời ấy, nàng nói với một thiếu nữ khác, lại khiến nàng ta tức giận bỏ đi.

Tô Doanh lau sạch nước mắt dính trên tay vào áo, cắn môi cười thầm: có lẽ Bạch cô nương đoán đều đúng, trừ một điều, nàng không hận Tĩnh Hồ, vĩnh viễn không hận. Trong lòng nàng vẫn yêu hắn, vẫn coi hắn là chồng nên không thể hận hắn.

Nhưng thiếu nữ mỹ lệ thuần chân nhà họ Hạ này... không thể để hắn làm đau lòng nàng ta.

Xưa nay nàng vẫn chịu đựng. Tĩnh Hồ không lo cho gia đình, cả ngày lang thang bên ngoài tán gẫu, chè chén, lúc về nhà lại nói với nàng là hắn đi mưu cầu hoạn lộ nhưng nàng vẫn là người vợ hiền lương, chưa từng nửa lời oán than hay chàm chọc.

Nhưng còn với Hạ Phụng Vân... Tĩnh Hồ, chàng quá lắm rồi.

Nàng chợt đứng phắt dậy.

Lúc về nhà, bất ngờ thấy Tống Vũ đang có mặt, sắc mặt tỏ ra nóng ruột, hiển nhiên gặp phải việc không như ý. Tô Doanh lạnh lùng nhìn hắn, biết hắn đến Khúc Viện Phong Hà đợi hồi lâu không thấy người mới quay về.

Tĩnh tình hắn nóng nảy, kiêu ngạo.

Đang lúc không vui nên thấy thế tử về nhà, hắn cũng không buồn ngẩng lên.

“Đưa chiếc vòng tay cho thiếp.” Hắn không ngẩng lên nhưng Tô Doanh tự động đến trước mặt hắn, thò tay ra.

Hắn sững sốt, thế tử xưa nay đoan trang, dù nghèo cũng thanh cao, hành động này khiến hắn không ngờ, ngẩng lên cười lạnh lùng: “Thế nào, cũng cần vật đó sao?”

Tô Doanh nhìn hắn chằm chằm, từ từ nói từng chữ: “Đưa cho thiếp – để thiếp trả lại Hạ gia tiểu thư.”

Giọng nàng bình thản nhưng Tống Vũ lại biến sắc, cơ hồ nhảy dựng lên. Sao Doanh nhi lại biết? Không phải mỗi ngày nàng đều bận đến nỗi không có thời gian ăn cơm sao? Hà có nàng lại biết... hắn làm gì bên ngoài? Sắc mặt hắn đỏ lựng, nhìn vợ với vẻ kinh hoàng.

“Đưa cho thiếp.” Sắc mặt Tô Doanh cũng nhợt đi, dáng vẻ vẫn bình tĩnh kinh người, đưa tay ra: “Thiếp sẽ trả chiếc vòng cho Hạ Phương Vận, mấy hôm nữa chúng ta chuyển đến phủ Đài Châu ở, chẳng không cần nói gì cả.”

Tống Vũ lấy chiếc vòng ra, thấy vợ bình tĩnh như vậy, thầm thở phào một hơi, lau mồ hôi tuôn ướt trán, dù gì con gái nhà giàu cũng biết hàm dưỡng, hắn chỉ sợ nàng khóc lóc âm ỉ, thậm chí để tin này lan ra ngoài... Thôi gia ở Tuyên Châu hận hắn dẫn con gái trốn đi, chỉ sợ đến hôm nay vẫn không chịu bỏ qua.

Hắn đưa chiếc vòng tới, Tô Doanh lạnh lẽo đón lấy, ngắm nghía hồi lâu, chợt nhạt nhẽo nói: “Tình Hồ, chúng ta ăn cơm.” Nàng quay người vào nhà, như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Tống Vũ thấp thòm đi theo, thầm đoán suy nghĩ của vợ, hình như nàng không nổi giận, đâm ra gan dạ hẳn, rụt rè lên tiếng: “Doanh nhi, nàng đừng giận. Ta... lý nào lại thích nha đầu đó? À có biết gì, so với nàng thế nào được...”

Hắn vốn định nói mấy câu nịnh vợ, không ngờ Tô Doanh quay phắt lại, nhãn tình như đao sắc quét qua mặt hắn, lạnh lùng thốt: “Không biết gì nên càng dễ dụ dỗ, đúng không?”

Tống Vũ thấy sắc mặt nàng trầm xuống, biết nàng nổi giận, liền hoảng sợ. Ba năm nay, tuy lưu lạc khôn đốn, chưa bao giờ hắn thấy nàng oán hận, hiển nhiên lần này đã chạm đến nỗi niềm của nàng.

“Doanh nhi, nàng đừng giận! Á tự đưa chân vào, ta... ta chỉ...” Hắn định cực lực rũ thoát can hệ, nhưng càng nghĩ càng uất ức, liền nổi giận: “Nàng xem. Mấy năm nay chúng ta sống thế nào! Cứ khổ thế này bao giờ chúng ta mới ngẩng mặt được? Ta không chịu nổi... nàng cũng phải chịu khổ mà. Hạ gia họ có tiền có thế.”

Hắn định nói nữa nhưng thấy sắc mặt Tô Doanh trắng nhợt nhạt, bất giác run rẩy.

“Hay, hay lắm... hóa ra chàng không yêu nàng ta.” Tô Doanh hoang mang chống tay xuống bàn, phảng phất không còn cả khí lực đứng vững, lẩm bẩm: “Hóa ra chàng dẫn dụ nàng ta nhưng không yêu thương.”

Tống Vũ vội gật đầu, cầm tay nàng: “Doanh nhi, ta quyết không hai lòng với nàng. Nha đầu nhãi ranh đó không có đầu óc, so với nàng thế nào được? Nàng không biết đâu, nha đầu đó mắc bệnh lao, chắc không sống được mấy nổi nữa...” Hắn dừng lại, cẩn thận quan sát thần sắc thế tử, thấy nàng không đáp, ánh mắt trống rỗng nhìn khoảng không trước mặt với vẻ hoang mang.

Hắn lấy lại dũng khí, sau cùng cũng nói ra suy nghĩ trong lòng: “Ta, ta... kỳ thật chỉ muốn vào nhà họ, với tài thế của họ thì ta đi thi có thành vấn đề gì?... Thiên Hương bắt quá sống thêm được nửa năm, Doanh nhi, nàng có thể... có thể nhẫn nhịn con giận nhất thời, đợi ả chết rồi thì phần gia sản đó...”

“Hay lắm... Tình Hồ, chàng tính toán hay lắm” Bất chợt, Tô Doanh lên tiếng, giọng nói phiêu diêu như từ xa xâm vọng về khiến hắn giật nảy mình.

Nhưng nàng không tỏ vẻ phần nộ, chỉ với nụ cười nửa miệng nhìn chồng đang nói ướt đầm mồ hôi khắp mặt, khẽ thờ dài gật đầu: “Chàng tính toán hay lắm.”

Tống Vũ thở phào, đến gần nắm lấy vai thế tử: “Doanh nhi, ta cũng chỉ muốn tương lai chúng ta tốt đẹp hơn...”

“Năm xưa cùng thiếp trốn đi, vốn chàng cho rằng Thôi gia không nỡ bỏ đứa con gái duy nhất, đành chấp nhận hôn sự, đúng không?” Bất chợt Tô Doanh ngẩng lên, lạnh lùng hỏi hắn, “chàng cho rằng lấy được thiếp sẽ lấy được gia sản của Thôi gia, đúng không? Chàng không ngờ cha mẹ quyết liệt như vậy, lại rũ bỏ đứa con gái không biết tốt xấu này... tính toán của chàng thành công cốc, đúng không?”

Nghĩ vẫn vẫn đeo đẳng trong lòng nhưng không dám hỏi, hôm nay được chứng thực, nàng hỏi liền một hơi, ánh mắt sáng lên lạnh người, chợt vung tay, cho chồng một bạt tai thật mạnh.

“Chát.” Trên mặt Tống Vũ nổi rõ năm dấu đỏ, bị con giận của người vợ ôn thuận chấn nhiếp, ngây ngơ nhìn nàng, mặt thoát đỏ thoát trắng.

“Tống Tình Hồ! Chàng hại thiếp còn chưa đủ sao? Còn định nhắm vào nữ hài chưa hiểu sự đời của Hạ gia... Nàng ta còn trẻ, mắc chứng bệnh đó vốn đã số khổ, không ngờ... không ngờ còn gặp phải loại người như chàng.” Ánh mắt Tô Doanh sắc lẹm như chủy thủ, cơ hồ móc tim chồng ra, rít lên chói tai. Kỳ quái, trong thời khắc đó, nàng đau lòng cho nữ hài tử đó hơn tất cả.

“Nếu chàng yêu nàng ta, thiếp còn nhẫn nhịn được... coi như thiếp chấp nhận số mệnh. Nhưng...” Nàng dừng lời, ngón tay gần như cắm vào bàn, hít

một hơi rồi đưa mắt nhìn nam tử nàng phó thác cả đời: “Nhưng chàng muốn hại nàng ta! Quá, quá ti tiện... thiếp cho chàng biết, thiếp quyết không để chàng đắc chí, thiếp sẽ cho Hạ gia biết chàng thật ra là loại người nào.”

Sau cùng Tống Vũ cũng tỉnh lại, mặt nóng bừng, đầu tay hằn trên má hình như thổi bùng lên lửa giận trong lòng, găm văng lật tay tát Tô Doanh: “Tiện nhân, ngươi dám hả? Phải để ngươi nhận rõ mình là loại đồ chơi nào, ngươi tưởng ta đường hoàng cưới ngươi về sao? Chúng ta bá đường chưa? Ngươi bước chân vào nhà ta rồi sao?”

Gương mặt khốn kiếp cuối cùng đã bộc lộ.

Hắn tóm lấy tóc nàng, dụng lực tát thật mạnh khiến miệng nàng chảy máu mới dừng: “Tiện nhân, không đánh không được. Cưới là vợ, theo là thiếp, biết chưa hả? Căn bản ngươi không xứng là thiếp, dựa vào đâu đòi quản ta? Giờ ta sẽ đi cưới con nhóc đoan mệnh nhà họ Hạ, ngươi làm gì được?”

Thân thể gầy gò của Tô Doanh loạn choạng, đầu đập vào chậu giặt chảy máu. Nàng hao hết sức lực kiếm sống, thậm chí không có sức hoàn thù quyền cước của chồng. Trong khoảnh khắc đó, nàng hiểu rằng bạch y nữ tử thần bí nói không sai, nàng hận hắn. Cuối cùng nàng cũng hận hắn thấu cốt.

“Đừng lằng nhằng. Có tin lão tử đánh chết tiện nhân ngươi?” Hắn cầm tóc nàng đập vào tường, khiến nàng thét lên đau đớn.

Hắn cười lạnh, giắt chiếc vòng phi thủy, phất tay áo, nghênh ngang bỏ đi. Nam tử này bề ngoài phong lưu tiêu sái xiết bao, không phải năm xưa nàng gặp hắn, từng bị lời lẽ phong lưu văn nhã mê hoặc ư? Nhưng ai ngờ sau lớp áo lại là cầm thú.

Hắn định hại người, định hại một nữ hài tử mới mười sáu tuổi.

Nàng bò dậy, phần nộ đến cực điểm. Nữ tử ngây thơ như Hạ Phương Vận sao có thể sa vào tay quân cầm thú này.

Thấy hắn đắc ý dương dương đi về hướng Khúc Viện Phong Hà, nàng dốc sức bò đến bên chậu gỗ đứng dậy, chột tay chạm vào một vật cứng, cúi xuống nhìn, hóa ra là chân đá nàng thường dùng để giặt quần áo.

Hoàng hôn.

Kẹt một tiếng, cánh cửa gỗ ngoài tiểu viện bị đẩy ra, một cái đầu thò vào nhìn quanh quất, thấy cây ô cữu cổ thụ, hình như xác định rõ ràng mới thè lưỡi. Thanh niên đến thăm khẽ đẩy cửa tiến vào khoảng sân trống trải.

“Tô thư thư! Tô thư thư! Thư thư có nhà không?” Kinh ngạc trước tiểu viện phồn hoa mỹ lệ, lại nghĩ đến vị nữ chủ nhân xinh đẹp, thiếu nữ mặc nam trang gọi mấy tiếng.

Không ai trả lời, Hạ Phương Vận đi thêm mấy bước, gõ cửa căn nhà nhỏ: “Thư thư có nhà không? Muội đến xin lỗi. Sáng qua muội nóng giận mới nói linh tinh, thư thư đừng để tâm... thư thư, thư thư.”

Vẫn không có ai đáp lời.

Hạ Phương Vận thất vọng thở dài, quả thật xui xẻo, hôm qua đến Khúc Viện Phong Hà đội Tống lang, cả ngày không thấy hắn, nhớ lại chuyện nói năng thiếu khách khí với Tô Doanh, con giận hờn thiếu nữ qua đi, nàng đâm ra hối hận, định đến xin lỗi.

Nàng quay người nhưng luống cuống va vào một vật, cúi nhìn liền nhận ra là cái chân đá vẫn dùng để giặt quần áo, định đi tiếp chột ánh mắt hoa lên, toàn thân cứng lại bất động.

Máu! Máu! Đầu cây chân dính đầy máu.

Nàng thót thanh rú lên, chạy ngay xuống bậc thềm nhưng thấy dưới gốc ô cữu ở mé nam có một nắm đất chưa đắp xong, lộ ra thân trên của thi thể, phía sau đầu bị đập vỡ nhưng nàng vẫn nhận ra gương mặt quen thuộc, liền thét lớn.

Nữ tử ngồi trong bụi cây chậm chậm ngẩng lên, thấy nàng liền mỉm cười uể oải: “Hạ cô nương... đã làm cô sợ chăng? Ai, đừng sợ, tôi vì muốn tốt cho cô nương mới giết hắn.”

Sắc mặt Tô Doanh trắng bợt như tờ giấy, bình tĩnh rợn người, bị người khác nhìn thấy hành động giết người nhưng không hề hoảng sợ, cẩn thận vốc từng nắm đất rải lên mặt Tống Vũ: “Đừng nhìn hắn, Hạ cô nương đừng nhìn. Hắn đáng chết. Hắn chỉ biết hại người... hiện giờ mới thật sự chịu oan oan.”

“A!” Thiếu nữ mới mười sáu tuổi lùi lại, bị mồm lại ho sặc sụa, vừa ho vừa bỏ chạy điên cuồng: “Giết người, giết người rồi!”

Tô Doanh chưa kịp ngăn lại, Hạ Phương Vận đã chạy đi, rất nhanh nàng nghe thấy trong thôn cạnh đó có người hỏi: “Giết người ở đâu?” Nàng nhắm mắt thở dài, lại vốc đất rải lên mình Tống Vũ.

Vụ án Tô Doanh giết chồng lay chuyển Lâm An một thời, nữ tử nỡ lệ như thế lại độc ác đến mức giết chồng, khiến tất cả người Lâm An rung động, vây kín phủ nha xem xử án.

Nhưng lúc bị thẩm vấn, nàng an tĩnh kinh nhân, không hề hung hăng hay tuyệt vọng như mọi nữ phạm mắc tội giết chồng khác, nhất nhất trả lời rành rọt mọi câu hỏi của các vị đại nhân.

“Dân nữ giết Tống Vũ... đúng, dân nữ dùng chày giết đập đầu hấn từ sau lưng.” Nàng không hề thoái thác, nhận tội với phủ doãn ngay.

“Phạm phụ Tô Doanh, vì sao ngươi lại giết chồng?” Phủ doãn hơi kinh ngạc, nữ tử văn nhã này có khí chất cao quý khôn tả, hoàn toàn không giống một kẻ sát nhân.

Tô Doanh ngập ngừng hồi lâu mới đáp: “Không vì nguyên nhân gì, nhất thời cãi cọ, hấn đánh dân nữ... dân nữ thuận tay cầm lấy chày đập hấn.”

Người đến xem thì thầm: bà nương độc ác này nói năng thân nhiên như không.

Phủ doãn tuy còn hoài nghi nhưng nữ phạm thừa nhận quá dễ dàng khiến ông ta không biết hỏi gì nữa, lấy bút đỏ viết lên mấy chữ: “Chém đầu làm gương.”

Lệnh tiễn quăng xuống, đám đông hô lên vang lừng nhưng sắc mặt phạm phụ vẫn không hề biến đổi.

“Dân nữ vô tội.” Đột nhiên, nàng ngẩng lên nói một câu rất khê.

Chúng nhân ngây người, ngay cả phủ doãn cũng phần chấn hấn, có tình tiết mới phát sinh chăng? Trực giác của ông ta quả nhiên không sai, đằng sau vụ án này còn có ẩn tình... Tận lúc sắp mất mạng, nữ tử này mới định tiết lộ sự thật chăng?

“Hừ, phạm phụ to gan, có oan tình gì mau nói ra cho bản tọa nghe, lẽ nào ngươi không giết người?”

Nghe tiếng thước gõ gõ xuống, nàng chớp mắt, lắc đầu: “Không, người do dân nữ giết.”

Người xem mắng lớn, giết người còn nói mình oan uổng, nữ tử này định đùa với phủ doãn chăng? Lâm An phủ doãn biến sắc, Tô Doanh nhìn ông ta, ánh mắt trấn định vô cùng, nói từng câu: “Nhưng dân nữ vô tội, chỉ có trời cao mới biết những gì Tô Doanh này làm là đúng.”

Người xem cười vang, chưa bao giờ họ thấy ai thẳng thắn nhận tội, không tìm ra chứng cứ lại nói mình oan uổng.

“Chà, vị tiểu nương tử này, ông trời tin nàng oan uổng có tác dụng gì? Đến giờ hành hình, ngay cả cái đầu thiên kiều bách mị cũng không giữ được đâu.”

“Đúng đúng, mau nói xem thật ra ai giết chồng nàng? Nàng tự nhận oan uổng, vậy nói ra hung thủ đi.”

Nghe tiếng huyên náo bên dưới, Tô Doanh chỉ lắc đầu: “Người do tôi giết. Trời cao biết tôi vô tội.”

“Ồ! Trời biết? Trời biết có ích gì! Ngươi tưởng mình là Đậu Nga (2) chắc, tuyết rơi sẽ vào tháng sáu đại hạn để chứng minh ngươi không đáng chết sao?”

Người trong sảnh đường không nhin được, lớn tiếng cười nhạo mắng mỗ, nàng chỉ nhắm mắt không đáp.

Nàng tuyệt đối không muốn kéo thêm thiếu nữ đáng thương đó vào, việc này liên quan đến danh tiết cả đời của nữ tử, giữa đời Tống lễ giáo nghiêm ngặt này, nào phải chuyện tầm thường.

Hình luật Đại Tống phán nàng tội chết nhưng nàng tin rằng, lúc đối diện trời cao, nàng không làm sai, nàng vô tội.

Nàng không thẹn với lòng.

Lúc tù xa đến gần Thái Thị Khẩu, Tô Doanh thấy hai đường chật ních người đứng xem, họ nhận ra nữ tử xinh đẹp trong xe sắp bị chém đầu, đều thấy thú vị, nhao nhao đi theo xem hành hình.

“Nàng ta xinh đẹp thế này, sao lại giết người nhỉ?”

“Hung hấn lắm! Nghe nói dùng chày đá đập vỡ đầu chồng.”

“Khà khà... đúng, lại còn cứng cỏi nữa cơ, nhận tội ngay – kỳ quái là nhận tội giết người nhưng vẫn nói mình oan uổng. Vừa nhận mình giết người, vừa bảo mình oan uổng, không kỳ quái là gì?”

“Còn nói chỉ có trời cao mới biết thị không đáng chết... Bất quá trời cao cũng biết đến lúc thị phải chết rồi, ha ha.”

“Hắc hắc, chưa biết chừng trời cao nổi giận sẽ rải tuyết giữa tháng sáu, giáng sấm giữa mùa đông...”

Người xem liên tục bàn tán rồi cười cợt chỉ trỏ, tất thấy đều là những kẻ vô công rồi nghề đi xem náo nhiệt.

Xe đi qua ngõ Thiên Thủy, những lời bàn tán kinh động đến một bạch y nữ tử sống trong ngõ. Nàng đi ra khỏi cửa hiệu, liền biến sắc buột miệng: “Rồi cũng đến ngày này... Tuyết nhi, Tuyết nhi xem kia.”

Con bạch anh vũ vẫy cánh đậu lên vai nàng líu lo.

“Thôi cô nương, tôi kính cô một chén tiễn biệt.” Tô Doanh quý giữa đài hành hình, đang nhắm mắt không muốn nghĩ gì nữa, bên tai chợt vang lên giọng

nói bình tĩnh, trong lòng liền rung động. Thôi cô nương, nàng ta lại biết tên mình!

Tô Doanh kinh ngạc mở bừng mắt, trước mắt hiện ra một khuôn mặt trái xoan trắng trẻo, nữ tử đó trang phục trắng toát, tay cầm một bát rượu, ngồi trước mặt nàng, nốt ruồi ở khóe mắt cơ hồ rơi xuống.

“Bạch cô nương!” Nàng kêu lên kinh ngạc xen lẫn vui mừng, nếu không phải bị trói, chắc nàng đã nhảy tới nắm hai tay nữ tử, “cô, cô nương cũng ở Lâm An?”

“Một năm nay tôi vẫn ở Lâm An.” Bạch Loa mỉm cười.

“Đáng tiếc... tôi không biết. Nếu tôi biết sớm một chút, sẽ đến tìm cô nương.” Từ lúc tuyên án, từ công đường đến hình trường, nàng vẫn ung dung nhưng vừa thấy bạch y nữ tử, bất giác nàng buông tiếng thở dài ừ ừ: “Sự tình... chắc không đến nỗi thế này.”

“Cô nương giết Tổng công tử?” Bạch Loa hỏi, trong mắt nàng thần sắc mờ mịt.

Tô Doanh ngẩng phắt dậy, ánh mắt vô cùng kiên định: “Nhưng tôi biết mình không sai. Cô nương có tin tôi vô tội không... tôi giết hán nhưng ông trời biết được tôi không làm gì sai.”

Ánh mắt Bạch Loa mờ đi, đưa chén rượu đến sát môi Tô Doanh: “Tôi tin.”

Tô Doanh chợt mỉm cười, uống hết bát rượu nồng, nhìn quanh chúng nhân rồi thở dài: “Bạch cô nương... tôi hối hận lắm, khi xưa đã không nghe lời cô nương. Mấy năm nay...”

Nàng hạ giọng, kề sát tai Bạch Loa kể lại qua loa mọi gian khổ từng trải rồi ngừng mặt nhìn nữ tử thần bí, cười thê thảm: “Cô nương nói xem, có phải tôi mù không? Nhưng tôi không thể để hán tiếp tục hại người... Bạch cô nương, tôi sa vào cảnh này là tự chuốc lấy, cô nương thấy tôi sai lầm chăng?”

Trên thế gian này, nàng chỉ tin tin nữ tử áo trắng này, bao nhiêu cay đắng, oan ức trong lòng nàng muốn mang xuống tuyền đài, mang lên trời cao... nhưng gặp nữ tử này, nàng muốn kể hết.

Bạch Loa nắm lấy vai Tô Doanh, ngón tay run bần bật.

Nàng đã thấy nhiều việc trên đời, gặp nhiều nữ tử khác nhau, có người cười, người khóc, có người điên người cuồng... nhưng không ai như nữ tử trước mặt. Nữ tử trên đời kiên trinh tự lập như thế có mấy người, lại rủ bỏ mạng sống để bảo vệ một người khác, tính tình quyết tuyệt cương liệt này càng hiếm thấy.

Thấy Tô Doanh mỉm cười trước lúc chết, Bạch Loa cảm giác thành lũy vững chắc trong nội tâm từ từ rung động.

Tiếng thanh la vang lên, thời thần đã tới.

Đao phủ thô bạo đẩy hai người ra, nhưng ngón tay vừa chạm vào Bạch Loa, trên lưng chừng không chợt lóe lên bóng trắng, hung dữ mổ vào tay khiến hán kêu văng lên. Bạch Loa lùi lại một bước, con anh vũ Tuyết nhi lắc lư đáp xuống vai nàng.

Sắc mặt nàng nhợt đi, lặng lẽ nhìn Tô Doanh trong pháp trường, ngón tay xiết lại, cơ hồ cắm vào da. Bạch anh vũ cảm giác được nội tâm chủ nhân sôi trào, lập tức xù lông cảnh giác nhìn tứ xứ.

“Bạch cô nương, đa tạ đưa tiễn... on kiếp này không kịp báo đáp, kiếp sau Tô Doanh nhất định kết cớ ngậm vành.” Tấm bài sau lưng nàng bị rút ra, đao phủ giờ quỹ đầu đao lên, nàng vẫn từ từ quỹ xuống lạy một lạy.

“Khóc đi! Mau khóc đi! Xú bà nương, mồm miệng cứng lắm.” Người quanh đó vốn định đi xem kịch hay, không ngờ nữ tử như hoa như ngọc cứng rắn thế này, đâm ra thất vọng nên thi nhau kêu to.

Tô Doanh quật cường nhìn quanh vói vẻ khinh thường, rồi nhắm mắt lại quỹ xuống.

Sắc mặt Bạch Loa trắng như tuyết, ngón tay thu vào trong ống tay áo, định niệm quyết.

“Đừng xung động.” Chợt trong đám đông thò ra một cánh tay đặt lên vai nàng. Tuyết anh vũ bay lên, thấy thanh niên mặc kinh trang màu đen liền kêu quang quác đáp xuống vai, vẩy cánh vói về thân thiết.

Bạch Loa không quay lại cũng biết chủ nhân bàn tay là ai, tay nàng lỏng ra nhưng sắc mặt vẫn nhợt nhạt.

“Lòng trần đã động, nhúng tay vào hồng trần tục sự, bao nhiêu năm thanh tu của muội sẽ bị hủy hết... không thể quay về Doanh Châu (3) được. Hà huống hiện tại muội chưa có năng lực ấy.” Hắc y nam tử nhẹ nhàng nhắc, mắt nhìn vào pháp trường thở dài: “Loa nhi, muội tu luyện bao nhiêu năm vẫn chưa đủ định lực.”

“Thời thần đã đến, hành hình!” Tiếng thanh la vang lên, giám trăm quan quăng lệnh tiễn xuống, đao phủ giờ đao lên.

Thân thể Bạch Loa run lên, nhắm mắt nghiêng đầu đi, chỉ nghe tiếng rít khe khẽ vang lên như tiếng gió lùa qua, nàng biết âm thanh lúc máu phun khỏi cổ cũng giống tiếng gió.

Tiếng hò hét vang lên từ phía, hiển nhiên nhất chém của đao phủ cực gọn khiến họ mất nhận.

“Đi thôi, nàng ta chết rồi.” Người sau lưng nàng khẽ nói một câu rồi kéo nàng đi.

Bạch Loa vẫn nhắm mắt, đi theo thanh niên mấy bước, chợt dừng lại, buồn bã nói: “Nhưng... Trăm Lô, nàng ta thật sự oan uổng... vì nam nhân đó mà phải mất mạng. ‘Lực’ trong lòng nàng ta không kém hơn chúng ta.”

“Chỉ có trời cao mới biết nàng ta oan uổng hay không.” Hắc y thanh niên tên Trăm Lô vẫn lạnh lùng nhìn nàng, bình thản đáp: “Hà huống mỗi miếng ăn, ngụm nước đều có nhân quả. Chúng ta không phải người thế thiên hành đạo, Loa nhi, muội nên quên hết tình cảm đi.”

“Muội không thể đạt đến cảnh giới quên hết mọi sự.” Thân hình Bạch Loa lại run lên mở bừng mắt thờ dài: “Chỉ tiếc hiện tại muội chưa đủ sức, nếu Huyền Minh ở đây thì tốt quá... chắc sẽ không trở mặt nhìn nàng ta chịu khổ.”

Nghe đến cái tên này, không hiểu sao Trăm Lô cúi đầu không nói gì, ánh mắt cực kỳ phức tạp.

“Muội muốn tất cả biết rằng, nàng ta vô tội.” Hồi lâu sau, Bạch Loa nhấn mạnh từng chữ như tự hứa với mình.

Hôm đó Hạ gia đều cả trầm mặc, bầu không khí cực kỳ nặng nề, bệnh của tiểu thư đột nhiên trở nặng, mấy ngày liền không tỉnh, tuy đại phu nói nguyên nhân do bệnh lao nhưng chỉ có vú nuôi thân cận và mẫu thân nàng ta biết được ngọn nguồn.

Mấy năm nay Tiết đại phu gần như dùng hết cách, ngoại trừ việc dùng phương thuốc trái đạo lý. Nhưng vị tiểu thư xưa nay không chịu dùng vì hiềm phương thuốc đó âm độc, trong thời khắc liên quan đến sống chết lại gặt đầu đồng ý.

“Tiểu thư, tiểu thư, mau dùng thuốc. Nhân lúc còn nóng dùng ngay mới nhanh khỏi bệnh.”

Giờ Ngọ bốn khắc, Hạ Phương Vận gặp người ho trong trường, cha mẹ nàng nhìn nhau khóc ròng, biết rằng bệnh của con gái nặng lắm rồi, lần này e rằng không thể qua nổi. Đang yên lặng, vú nuôi từ ngoài bưng thuốc do khoái mã đưa về đến: “Tiểu thư, mau dùng thuốc đi, dùng xong sẽ khỏe lại.”

Bệnh nhân nằm trên giường cổ mở mắt, đồng tử sáng lên kỳ dị: “Có phải... khụ khụ, vừa lấy từ hình trường ở Thái Thị Khẩu về không? Khụ khụ, khụ khụ! Phải không?” Nàng vừa mở miệng lại ho dữ dội, hai gò má ửng lên.

“Đúng vậy, tiểu thư... mau nhân lúc nóng dùng đi.” Vú nuôi đưa đĩa tới.

Bánh mận thầu vốn trắng mịn, mềm nhũn, hút đầm máu tươi nóng bỏng, bốc hơi nghi ngút, nổi bật trên nền đĩa trắng tinh. Ánh mắt Hạ Phương Vận chợt sáng lên, không hiểu lấy đâu ra khí lực, tự ngồi dậy cầm bánh mận thầu đầm máu, nắm hơi chặt khiến một giọt nhỏ xuống tay.

“Ha ha... ta phải ăn nữ nhân ác đã giết chết Tổng lang. Khụ khụ, khụ khụ.” Thiếu nữ suy nhược cực độ, ánh mắt lại sáng đến lạnh người, chứa đầy căm hận cùng phẫn nộ, vừa cắn bánh vừa ho, máu từ khoe môi nhọt nhọt nhỏ xuống, vú nuôi vội lấy khăn tay lau giúp.

Chợt Hạ Phương Vận cảm chiếc mền thầu thấm máu, vừa ho vừa bật khóc nức nở, sắc mặt nhợt đi.

“Tiểu thư, tiểu thư, đừng khóc nữa... nữ nhân đó đã chịu tội rồi. Con giận trong lòng tiểu thư cũng nên tan đi.” Biết được tâm sự của tiểu thư, vú nuôi khuyên giải, Hạ Phương Vận không nói gì, tiếp tục ho sặc sụa, ngẩng lên nhìn vú nuôi.

Người đàn bà từng trải mưa gió mà thấy ánh mắt tiểu thư cũng bất giác hít một hơi khí lạnh, ánh mắt của người muốn chết, âm đạm mà vô lực, ẩn chứa thất vọng xen lẫn bi ai.

“Vú nuôi, vì sao... khụ khụ, lại trở thành thế này... khụ khụ!” Hạ Phương Vận nhìn cái mền thầu nhỏ máu trong tay, chợt khẽ nói một câu, thân thể ngã xuống.

“Tiểu thư, tiểu thư!” Cả nhà vang lên tiếng kêu khóc, cùng xúm lại.

Không ngờ còn có người đi nhặt xác an táng cho nữ tử giết chồng, hơn nữa nơi chôn cất lại là vị trí đẹp nhất ngay quan đạo phía bắc ngoài thành Lâm An.

Mộ phần tọa lạc dưới một gốc cây long não cổ thụ, bia mộ làm từ loại đá tốt nhất khắc hàng chữ: Thôi thị Doanh Doanh chi mộ. Nếu nhìn kỹ ắt thấy hai bên còn khắc đôi hàng chữ rất nhỏ ca ngợi khí tiết và ngạo cốt của nữ tử trong mộ:

“Sông núi chôn đây từng chôn ngọc;

Trăng gió ai người gạn đục vàng.”

Nét chữ mềm mại, tựa hồ do nữ nhân viết lên.

Lúc hạ táng là cuối xuân, Thảm tam thảm bán trà ngoài thành kể rằng người xây mộ là một bạch y nữ tử, thanh tú mỹ lệ như tiên tử hạ phàm. Nàng ta mặc áo trắng đến tể bái trước mộ, đốt hương khấn khứa rồi không hiểu làm gì mà còn quanh quẩn gần nửa ngày mới đi khỏi.

Quan đạo thường có người đọc sách đi qua, thấy hàng chữ trên bia đều hỏi han nguyên do nữ tử vì sao bất hạnh “nửa chừng xuân thoát gậy cành thiên hương” nhưng khi biết đó là ác nữ giết chồng, ai cũng lắc đầu thờ than: Sao đến nông nổi!

Nàng đã thừa nhận tội giết chồng nhưng lại thề trước trời cao rằng mình vô tội.

Thẩm tam thẩm thường kể cho khách uống trà vụ án chấn động Lâm An mấy năm trước, rồi chỉ vào ngôi mộ lẻ loi than thở: “Nếu trời cao biết nàng ta oan uổng, chắc sẽ rải tuyết vào tháng sáu, giáng sấm giữa mùa đông? Sao ta ở đây lâu thế rồi mà chưa thấy dấu hiệu gì? Cũng chưa từng nghe nói đến cả chuyện nàng ta báo mộng kể lại nỗi oan.”

Mấy tháng qua như gió thoảng, thoảng cái đã đến tháng sáu mùa hạ nóng nực.

Hôm đó, Thẩm tam thẩm dậy sớm ra ngoài thành mở quán, chuẩn bị một ngày buôn bán, chợt liếc mắt nhìn qua ngôi mộ bên đường, siêu nước trong tay rơi đánh choang xuống đất.

Bà cầm vạt áo lau mắt nhìn thật kỹ - không sai, giữa tiết trời tháng sáu nhưng trên ngôi mộ phủ đầy hoa tuyết, từng bông tuyết trắng ngần che kín đỉnh mộ, dưới ánh nắng cực kỳ bất mắt.

“Trời ơi! Ông trời... ông trời thật sự hiển linh.” Bà vỗ đầu gối kêu lên: “Trời ơi, đáng thương quá... nàng ta quả có oan khuất! Nàng ta không đáng chết.”

Người rời thành nhao nhao dừng lại nhìn ngôi mộ đầy tuyết trắng đầy kinh ngạc, xôn xao bàn tán.

“Quả nhiên tháng sáu có tuyết rơi! Ông trời đã mở mắt, minh oan cho nữ nhân yếu nhược này.”

“Nhưng... thời thế này... không biết có bao nhiêu dân lành vô tội chết oan, nữ tử đáng thương.”

“Chắc không phải nàng ta giết người?”

Hồi lâu mới có người gan dạ đến gần quan sát.

“A! Không phải tuyết! Là loại hoa gì nhỉ? Nở dày mật... lại giống như tuyết.” Người đó kêu lên kinh ngạc, ngón tay chạm vào, từng đóa xoa bé tí vỡ vụn rắc xuống như hoa tuyết rơi giữa tiết đông.

Không hiểu từ lúc nào, ngôi mộ chật ních người vây quanh xem bụi cây kỳ lạ, chỉ sau một đêm đã nở hoa, phủ kín ngôi mộ, từ xa nhìn lại như tuyết.

“Đó cũng là ý trời! Các vị xem này, đây là hoa gì? Đã ai thấy chưa?” Thẩm tam thẩm quyết ý tin tưởng đó là dấu hiệu của trời cao, cẩn thận vốc những đóa hoa như tuyết rơi lên: “Nhất định là ý trời... nàng ta có oan khuất, chết không nhắm mắt mới hóa thành loài hoa này.”

Người đi đường nhao nhao gật đầu, họ đều muốn tin vào câu chuyện truyền kỳ khúc chiết này, càng tin rằng nữ tử mỹ lệ nằm trong mộ không giết người nên trời cao mới giáng điềm báo rằng nàng ta oan ức.

“Loa nhi, muội nghe ngoài kia người ta kể gì chưa?” Trong hiệu bán hoa ở ngõ Thiên Thủy, hắc y thanh niên chậm rãi chải lông cho bạch anh vũ, bình thần kể: “Ai cũng kể rằng Tô Doanh chết oan uổng, trời cao rải tuyết vào tháng sáu để minh oan.”

“Nàng ta không đáng chết.” Bạch y nữ tử đang chăm sóc hoa cỏ nhẹ giọng đáp, ánh mắt sụp xuống u buồn.

Thanh niên tên Trầm Lô khẽ mỉm cười: “Tuy không thể vận dụng pháp lực nhúng tay vào những chuyện nơi tục thế này, nhưng muội vẫn có cách riêng lái câu chuyện theo ý mình. Loa nhi, đó là loại hoa muội mới tạo ra chẳng? Tên là gì?”

Bạch Loa thở dài thật khẽ, xuôi tay nhìn thỉnh không xanh ngắt: “Lục nguyệt tuyết.”

Đó là hoa tuyết trời cao giáng xuống để an ủi linh hồn Tô Doanh, nhưng chạm đất không hề khô héo mà hóa thành những đóa hoa trắng muốt, thắm lặng nói với mỗi người qua đường rằng: Trời cao biết nàng vô tội.

Tiểu chú:

Lục nguyệt tuyết còn có tên là tắt minh, một tên khác là tổ hình, nở hoa màu trắng vào tháng sáu. Lúc cây còn nhỏ, cánh lá thưa thớt, khá đẹp, có thể trồng vào chậu làm cảnh, cây ưa bóng râm, không hợp với ánh nắng, thường mọc dưới gốc cây cổ thụ trong núi sâu. Trồng vào mùa xuân hoặc lúc mưa lay rây mới cảm cảnh xuống, tưới bằng nước trà loãng.

(1) một loại cây có mùi thơm, thường được ép dầu làm sáp nến

(2) Đậu Nga: Xuất phát từ điển tích trong vở kịch nổi tiếng “Nỗi oan nàng Đậu Nga” của kịch tác gia tài ba Quan Hán Khanh thời Nguyên. Nội dung nói về việc ông trời thấy nàng Đậu Nga bị oan nên đã giáng một trận tuyết tháng sáu giữa mùa hè để minh oan.

(3) Theo truyền thuyết là chôn thần tiên sinh sống

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thuyền Xuy Dịch Vũ Tiêu Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 6: Kim hợp hoan

Tuổi xuân chiều tàn.

Mưa bụi lầy rầy rắc xuống không gian yên ả.

Dưới mái hiên trong đình viện, một nữ tử trẻ tuổi mặc áo mỏng màu nguyệt bạch lặng lẽ ngồi trên chiếc ghế tử trúc nhìn màn mưa, cổ tay nàng lộ khỏi ống tay áo, lấp lánh một chiếc xuyên vàng, càng khiến người ta thương xót cánh tay gầy gò.

Mây vẫn tụ,

ngọc xuyên qua,

áo mỏng manh khoác hờ qua vai,

khẽ nhú đôi mày ngài.

Gió thu lạnh,

mưa hắt hiu,

ngoài vườn lơ thơ vài khóm chuối,

đêm dài người tiếc nuôi.

“Phu nhân, trời lạnh rồi, về phòng nghỉ thôi.” Nha hoàn khom người thì thầm khuyên.

Nữ tử không đáp, ánh mắt vẫn chìm vào màn mưa xa xăm, thần sắc lạnh lùng, thoát nhìn ai nấy đều có cảm giác trang nghiêm cao quý nhưng nhìn thật kỹ sẽ thấy đôi đồng tử trống rỗng, không hề có ánh sáng.

Hình như đã quen với kiểu phản ứng của nàng, hoàng y nha hoàn ngược nhìn sắc trời sắp ngã tối, cúi xuống gỡ tấm áo choàng bằng tơ xanh đính ngọc, khoác lên mình chủ nhân.

Nữ tử bất động, mặc cho nha hoàn phục thị, vẻ mặt vẫn ngây ngô nhìn màn mưa mờ mịt.

Khu vườn này điển hình cho phong cách của một nhà phú quý, diện tích không lớn lắm nhưng cách bày biện hết sức tinh tế.

Cây cối thấp thoáng che đi một hòn giả sơn nho nhỏ. Đá núi được chuyển từ Hồ Châu về, hòn nào cũng thuộc hàng thượng phẩm, thủ pháp sắp xếp càng lộ rõ phong phạm đại hành gia. Giả sơn mọc đầy mộc liên, dây leo, điểm tuyết cỏ thơm, tỏa mùi hương thoang thoảng trong mưa. Ánh mắt nữ tử trẻ tuổi trông rỗng, chăm chăm nhìn một cây hoa phía sau giả sơn.

Cây hoa mềm mại tuy cao cả trượng nhưng cành lá đều mảnh mai, kỳ dị nhất là mọi phiến lá khép chặt lại, cành đan chặt vào nhau, phẳng phất như mỹ nhân gấp phải mưa gió, theo ý thức ôm lấy bờ vai.

Đó là một cây Kim hợp hoan đang lúc nở hoa, màu đỏ màu trắng rực rỡ nhưng cành lá có phần vàng úa.

“Tứ Đàn phu nhân, chúng ta về phòng nghỉ, được không? Tướng công mà quay về, thấy phu nhân ngồi hứng gió thế này, tỳ nữ khó thoát khỏi bị mắng.” Thấy nữ tử nhu thuận cho phép mình mặc y phục lên người, nha hoàn áo vàng Lan Nhi vừa khuyên vừa đỡ tay vào sườn nữ tử, định đỡ chủ nhân dậy.

Nhưng nữ tử được gọi là Tứ Đàn phu nhân vẫn không động dậy, tựa hồ không nghe thấy tỳ nữ đứng cạnh nói gì, ánh mắt hoang mang nhìn gốc Kim hợp hoan trong đình viện.

Mưa lớn dần, gốc cây vẫn đứng trong tĩnh lặng, mỗi khi có một trận gió lùa qua, vô vàn hạt mưa quất ràn rạt lên những phiến lá khô khô vàng cùng những đóa hoa tàn tạ. Hoa cũng kỳ dị, lớp tơ mượt như nhung trên cánh dựng lên tua tua như những mũi kim màu đỏ trắng.

Từng đóa, từng đóa vô thanh vô tức rơi xuống đất trong cơn mưa gió bão bùng.

Kỳ quái là lúc cuối xuân đầu hạ này mà gốc cây lại bắt đầu trút lá... xem ra gốc hợp hoan hoa này không còn bao lâu nữa sẽ khô héo.

Gió quay cuồng, mây đen dày đặc đùn lên thỉnh thoảng, bầu trời xám tối ảm đạm hẳn, bóng đêm buông xuống như đã khuya lắm. Lan Nhi thấy phu nhân bất động, liền thờ dãi bất lực, tiếp tục khuyên: “Phu nhân, mưa lớn lắm rồi, chúng ta vào nghỉ thôi.”

Ánh mắt Từ Đàm phu nhân trống không, không hề phản ứng, tựa hồ không nghe thấy gì.

“Phu nhân... vào nhà thôi. Chốc nữa Bạch Loa cô nương có lẽ sẽ mang phân bón hoa đến. A, thời tiết thay đổi nhanh quá, không biết Bạch cô nương có đến không nữa.” Lan Nhi thủ thi, đỡ tay vào sườn phu nhân, thân hình gầy gò của nữ tử được nâng ta nâng lên, nhẹ bẫng như một phiến lá.

Lan Nhi đỡ nàng đứng dậy, vẫn dịu dàng nói tiếp: “Chúng ta về phòng nghỉ ngơi, mưa gió lớn thế này, e rằng sẽ có sấm.”

Lời chưa dứt, xoẹt một tiếng, đất trời sáng chói, sấm chớp đan nhau nhĩ nhằng trên không.

Lan Nhi bắt giắc giật mình, định đỡ phu nhân về phòng nghỉ nhưng thò tay ra mới phát hiện Từ Đàm si si ngốc ngốc không ở cạnh mình, không biết từ lúc nào đã ra đứng dưới mái hiên, ngây ngô nhìn mưa nhỏ giọt xuống mặt sân, rồi tựa hồ có tri giác, chậm chậm ngẩng lên nhìn gốc Kim hợp hoan trong đình viện.

Ánh chớp sáng lòa nối nhau giáng xuống, như lưỡi dao rạch đôi màn đêm, mưa chọt đồ rào rào, tiếng nước quất xuống khóa lấp mọi âm thanh. Dưới ánh chớp, thiên địa trắng xóa một màu, màn mưa dày mịt ngăn cách thị tuyến.

Nhưng trong sát na ánh chớp chiếu sáng, Lan Nhi kinh hoàng nhận ra vẻ mặt phu nhân bộc lộ biểu tình.

Ba năm rồi, vị phu nhân bị đại phu chẩn đoán mắc chứng thất tâm phong luôn si ngốc, không phản ứng với vạn vật bên ngoài, mà trong sát na vừa rồi, được ánh điện quang chiếu sáng, gương mặt ngây ngô chột loáng qua thần sắc vô cùng đáng sợ.

Tầm áo choàng cơ hồ không gió mà tự động, rơi khỏi mình Từ Đàm phu nhân. Thấy gương mặt phu nhân méo mó, nỗi sợ vô hình bóp nghẹt trái tim cô bé nha hoàn, bất giác buột miệng hô lên.

“A! A a a!” Nhưng nàng ta chưa kịp thốt thành tiếng, Từ Đàm phu nhân chột ôm đầu rú lên, âm thanh chói lói, điên cuồng.

“Phu nhân! Phu nhân!” Lan Nhi vừa sợ vừa kinh hãi, trơ mắt nhìn phu nhân rú vang, ánh mắt sáng lên rợn người lao đầu vào cây cột hành lang. Nàng ta luống cuống, không biết nên xử trí thế nào, định chạy đến ôm phu nhân, nhưng trong lòng sợ hãi cùng cực.

Hôm nay, Vân thiếu gia cùng Trì Nghiên ra ngoài, chắc phải nửa đêm mới về, phu nhân đột nhiên phát bệnh, nàng ta không biết thương lượng với ai.

Mưa ràn rạt, gió rít ghen ngào, màn đêm chỉ còn lại màu nước trắng xóa, chớp liên tục giáng xuống khiến đất trời sáng chói. Trên nền đá lát sân, mưa chạm xuống văng tung tóe, bắn vào cả gốc Kim hợp hoan hoa tàn tạ.

Từ Đàm phu nhân rú vang, hòa cùng tiếng mưa, tiếng chớp, ôm đầu lao thẳng vào cây cột.

Lan Nhi bước tới một bước nhưng nhìn vào nhẵn thân phu nhân, bất giác run lập cập, lùi liền ba bước.

“Cộc cộc, cộc cộc.” Giữa đêm mưa chột vang lên tiếng gõ cửa.

“Ai... ai đấy?” Lan Nhi lạnh người, run giọng hỏi.

Tiếng gõ vang lên từ phía cửa ngách của đình viện, muộn thế này, lại đang lúc mưa to gió lớn còn ai đến nữa? Vân thiếu gia chắc chưa về, dù có về cũng không bao giờ đi cửa ngách, ai đang gõ cửa nhỉ?

“Cộc cộc, cộc cộc.” Tiếng gõ cửa lại vang lên thông thả. Giọng nói đồng thời cất lên: “Tôi đây, Bạch Loa. Lan Nhi cô nương phải không? Tôi mang hoa và phân bón đến.”

“Bạch cô nương...” Lan Nhi thở phào một hơi như gặp được cứu tinh, chạy nhanh ra cổng mở then: “Phu nhân, phu nhân hôm nay...”

Cô bé nha hoàn áo vàng quá đổi hoảng hốt khiến bạch y nữ tử mới đến chú ý. Bạch Loa bước vào hàng hiên, gấp chiếc ô cán làm bằng tương phi trúc lại, nước mưa nhỏ tong tóng xuống nền, chảy ngoằn ngoèo như một con rắn nhỏ.

“Từ phu nhân sao rồi?” Vừa vào đến cửa, xen giữa tiếng sấm ì ùng, Bạch Loa nghe thấy tiếng thét chói tai nên buột miệng hỏi nha hoàn mở cửa, đoạn đặt đồ mang tới lên chiếc ghế, rào bước đi vào.

“A! A a a! - -” Nữ tử căn bản không biết có người tới, tiếp tục hét vang, đập đầu vào cây cột khiến trán đầm máu, ánh chớp hắt vào, tô thêm nét rùng rợn cho gương mặt nàng.

“Từ phu nhân, trấn tĩnh một chút.” Từ Đàm định đập đầu vào cột, bạch y nữ tử nhanh chóng chế trụ, dụng lực giữ chặt vai nàng, liếc nhìn gương mặt rồi quay lại nói với Lan Nhi: “Mau lấy rượu đến đây. Mau lên.”

Lan Nhi vội vàng gật đầu, cắt chân chạy đi ngay.

Từ Đàm phu nhân dụng lực giãy giụa nhưng thân hình gầy gò không thoát khỏi cổ tay Bạch Loa, mắt vẫn chăm chăm nhìn màn mưa đêm, rú lên chói tai như phát cuồng.

“Bạch cô nương, tôi mang đến đây.” Lan Nhi từ hành lang tiến vào, tay cầm một vò rượu chưa mở niêm phong, “chỉ còn mỗi vò hùng hoàng tửu này,

được không?”

Bạch Loa không đáp, đưa tay ấn vào vai Từ Đàm phu nhân ngăn không để nàng phát cuồng, trầm giọng quát: “Cho phu nhân uống đi. Mau lên.”

Lan Nhi hơi ngần ngại nhưng vẫn làm theo.

Từ Đàm phu nhân nhìn màn mưa không chớp, vẫn không ngừng rít lên, ánh mắt trở nên điên loạn, Lan Nhi dốc rượu vào miệng nàng khiến tiếng kêu ngưng bật, nàng ho sặc sụa, giãy giụa liên hồi cự tuyệt.

Bàn tay Bạch Loa cơ hồ mọc rễ, nắm chắc vai nàng, hợp lực với Lan Nhi, cuối cùng cũng khiến Từ Đàm phu nhân chịu uống, tuy nàng uống vào lại thổ ra nhưng tiếng kêu ghê rợn ngừng bật.

Hùng hoàng tứ hải nhiên đang phát huy công hiệu, sắc mặt Từ Đàm phu nhân đỏ lựng, nhãn thần mơ hồ nhưng không giãy giụa kịch liệt nữa mà nhìn ra ngoài trời với vẻ ngả ngàng say.

“Tạ ơn trời...” Lúc đó Lan Nhi mới buông tay, “choang”, bình rượu trống không rơi xuống đất, vỡ thành mấy mảnh. Nàng ta ngồi thụp xuống ghế, nước mưa từ ngoài hắt vào làm ướt mái tóc, giọng nói nghèn nghẹn gần khóc: “Phu nhân điên rồi sao? Mấy năm nay phu nhân vẫn an an tĩnh tĩnh, hôm nay đã phát bệnh rồi sao? Trời ơi, phu nhân điên rồi, hoa nở, phu nhân liền phát điên.”

“Im ngay, cô muốn Từ phu nhân lại phát bệnh hả?” Trước khi nàng ta mất kiểm soát lời lẽ, Bạch Loa quát lớn ngăn lại. Lan Nhi cả kinh ngừng lời, hồi lâu sau mới run rẩy móc khăn tay ra lau vết máu trên trán Từ Đàm phu nhân, lý nhí hỏi: “Bạch cô nương, phu nhân, phu nhân thế nào rồi?”

“Thần chí sắp tan.” Bạch Loa đón lấy vuông khăn tay, thận trọng bỏ tay khỏi vai Từ Đàm, thấy nàng yên tĩnh lại mới nhẹ nhàng lau hộ, thấp giọng nói: “Người mắc thất tâm phong bị kích thích mạnh sẽ suy sụp như thế này, ban này phu nhân nhìn thấy gì?”

Lan Nhi lau mồ hôi lạnh trên trán, ngắc ngứ đáp: “Không có gì... không có gì hết. Phu nhân ngồi đây ngắm hoa cả trưa, cô nương cũng biết phu nhân thích như vậy mà, lúc nào cũng yên tĩnh, có lẽ... đúng, ban này sấm chớp khiến phu nhân sợ chẳng?”

Bạch Loa lặng lẽ nghe, vừa lau mặt cho Từ Đàm phu nhân vừa lẩm bẩm: “Ba năm nay, lẽ nào mỗi lần có sấm chớp, phu nhân đều như thế?”

Lan Nhi ngây người lẩm bẩm, tỏ vẻ nghi hoặc, toan nói rồi thôi.

Khăn tay của Bạch Loa khẽ lau qua mặt Từ Đàm, đột nhiên cảm giác bàn tay hơi động, phảng phất có dòng nước nóng tràn ra, nàng vội bỏ khăn tay ra, kinh ngạc phát hiện vị phu nhân trẻ tuổi đang khóc.

Gương mặt không còn trở khác, ngây ngô nhìn màn mưa, hai vai rung bần bật, khóc nức lên. Bạch Loa và Lan Nhi thuận theo ánh mắt nàng, trong đình viện đen sẫm, ngoại trừ hoa cỏ đang lay lắt trong mưa, hoàn toàn không có gì dị thường. Mưa quất ràn rạt xuống nền sân lát đá, nước bắn tung tóe.

Bạch Loa quan sát với vẻ hồ nghi, lại cúi đầu dùng khăn tay lau máu cho Từ Đàm, chợt vị phu nhân trẻ tuổi động đậy, ôm chặt nàng, miệng lắp bắp.

“Sao rồi? Từ phu nhân, sao rồi?” Bạch Loa không đẩy ra mà dịu giọng hỏi rồi quay sang nói với Lan Nhi: “Mau đi tìm xem còn rượu không?” Lan Nhi tỏ vẻ ngần ngại nhưng vẫn cất bước.

Thoáng sau, trong đình viện chỉ còn lại tiếng mưa gió rít gào cùng tiếng nữ tử khóc nức nở.

Bạch Loa nhìn vào đình viện, lá vàng xen lẫn những cánh hoa lá tả rơi trong mưa gió – hoa Kim hợp hoan đỏ rực. Ánh mắt nàng chợt sáng lên, dịu dàng cúi đầu vỗ về nữ bệnh nhân đang cơn suy sụp.

Một tia sét lướt qua, mục quang Từ Đàm phu nhân chăm chăm nhìn vào đình viện.

“Mưa... hợp hoan... máu.” Đột nhiên, Bạch Loa loáng thoáng nghe thấy nữ tử trong lòng áp úng thốt lên, bắt giác cả kinh cúi nhìn. Ánh mắt Từ Đàm phu nhân vẫn kinh hoàng, ôm chặt nàng, thân thể không ngừng run rẩy, ngón tay run lên chỉ vào màn mưa: “Máu, máu.”

Nàng liếc mắt nhìn theo Từ Đàm phu nhân, dòng nước chảy dưới sân cuốn trôi hợp hoan hoa và lá khô - làm gì có máu?

“Cứu, cứu tôi.. toàn là máu.” Bàn tay Từ Đàm phu nhân lập cập ôm nàng, gương mặt trắng nhợt ngập trong sợ hãi khôn tả, rồi ngẩng lên thần thờ: “Đều là máu.”

Không đợi Bạch Loa kịp quan sát cảnh tượng trước mắt, Lan Nhi vội vàng chạy tới: “Bạch cô nương, không còn rượu nữa, làm sao đây?” Chợt thấy Từ Đàm lâm bảm, ánh mắt cô nha hoàn hơi biến đổi, vội đỡ phu nhân dậy.

“Gió lớn quá, phu nhân cẩn thận không nhiễm lạnh.” Nàng ta vừa ân cần nói vừa nhặt tấm áo choàng rơi xuống đất lên.

Từ Đàm phu nhân giãy ra nhưng phảng phất bị nỗi sợ hãi vô hình trấn áp, lại chìm vào yên tĩnh, vẻ mặt ngây ngô, si si ngốc ngốc nhìn nước mưa từ giọt giọt nhỏ xuống.

“A... thời tiết xấu quá! Không dám làm phiền Bạch cô nương nữa.” Lan Nhi đỡ chủ nhân ngồi lên ghế, hiển nhiên đã bình tĩnh lại, mỉm cười khách khí, ăn ước có ý tiễn khách.

Bạch Loa nhìn cô nha hoàn, hiển nhiên hoàng y nha đầu này biết cách che giấu ánh mắt, vội cúi đầu, tránh ánh mắt sắc như dao cau của nàng.

“Vây tôi xin cáo từ.” Tuy hơi nhò dậ nhưng nàng không có ý rời đi ngay, Lan Nhi ngâ người, lập tức hiểu ý: “Ái chà, đợi một chút, tỳ tử sẽ đi lấy tiền trả cô nương.”

Nàng ta không mang ngân lượng, tựa hồ không yên lòng đi lấy, vừa cất bước vừa liên tục ngoái nhìn Từ Đản phu nhân ngồi ngâ người trên ghế.

Nàng ta vừa khuất bóng, Bạch Loa hạ giọng thật nhanh: “Từ phu nhân muốn nói gì? Mau nói đi.”

“Mưa... hợp hoan.” Ánh mắt Từ Đản phu nhân chậm chậm ngưng tụ lại, tựa hồ vô cùng nỗ lực mới nói ra được mấy chữ, ngón tay mảnh mai chụp lấy vạt áo, sứt nửa xé rách toạc, ánh mắt phiêu hốt bất định, phảng phất không định thần được: “Cô, cô nương xem, hoa nở rồi.”

Bạch Loa kinh ngạc thuận theo ngón tay nàng ta, kỳ quái là nàng ta không chỉ vào gốc hoa nào mà chỉ lên màn mưa phôi phới trên không. Ngoại trừ từng bông hợp hoan hoa đỏ nhạt cùng lá khô rơi rụng, chỉ còn mưa trút ào ạt.

“Hoa nở rồi.” Từ Đản phu nhân run giọng, thoáng qua nỗi sợ hãi mơ hồ: “Đều là máu, đều là máu. Cô nương...”

Bạch Loa hướng ánh nhìn sang dòng nước chảy từ giọt gianh xuống sân, bất giác thò tay đón lấy một cánh hoa đưa lên quan sát, định lên tiếng hỏi chợt thấy nhãn thần của Từ Đản phu nhân xuyên qua vai nàng nhìn ra phía sau, thoáng sững sờ rồi trở lại trống rỗng như cũ.

Nàng không ngoái lại nhưng ánh mắt chợt sáng lên.

“Ôi... Từ nhi, ta về rồi đây.” Ngay lúc nàng nắm chặt bàn tay, phía sau đột nhiên có giọng nam từ trầm trầm vang lên: “Bạch cô nương, mưa to thế này cũng mang hoa tới, tại hạ áy náy quá.”

Ánh mắt Từ Đản phu nhân mênh mang, phảng phất không nhìn thấy gì, trong sát na Bạch Loa đứng dậy, ngón tay bất giác thò ra thật nhanh, hất nhẹ tà áo choàng của nữ tử si ngốc, đồng tử sáng rực.

Nàng hít sâu một hơi, chậm chậm đứng dậy, quay lại hỏi: “Vân công tử khách sáo quá, Bạch Loa là người bán hoa sinh nhai, một chút mưa gió có đáng gì.”

“Ồ. Nữ tử kiếm sống bằng sức mình, quả thật cô nương là kỳ nữ tử.” Bạch y công tử bước vào hàng hiên, mỉm cười với nàng, sau lưng hắn là một thanh y thư đồng. Hiển nhiên cả hai mới quay về, tà áo ướt đầm nước mưa.

Đó là chồng Từ Đản phu nhân: công tử Vân Hoán Bạch nổi danh Lâm An, cũng là bậc lang quân tình nghĩa, mấy năm trước hắn bước chân vào Phương gia, nhạc phụ nhạc mẫu mất sớm, vợ lại mắc chứng thất tâm phong, đổi lại người khác chắc đã đi lấy vợ nữa nhưng hắn vẫn thương yêu thê tử, thậm chí chưa từng đến chốn lầu Tàn quá Sớ, xưa nay nghiêm cẩn giữ đạo làm chồng.

“Bạch cô nương, tiền hoa đây, xin lỗi để cô nương đợi lâu.” Lan Nhi từ trong phòng chạy ra, thấy công tử đã về, bất giác ngâ người rồi cúi xuống chào: “Công tử.”

“Muộn rồi, Tri Nghiê, mi đưa Bạch cô nương về.” Vân Hoán Bạch không nhìn đến thị nữ, gât đầu dặn thư đồng, ánh mắt lóe lên. Thanh y đồng tử gât đầu, cầm đĩa lưu ly dâng đi trước dẫn đường.

Bạch Loa cất bước theo Tri Nghiê, trước lúc đi còn ngoái lại nhìn Từ Đản phu nhân lần nữa.

Tà áo choàng tơ xanh khoác lên thân thể yếu kiều, Từ Đản phu nhân chăm chú quan sát màn mưa, ánh mắt trống rỗng cùng cực.

“Hừ!” Đồng tử vừa đưa khách đi, vị công tử ôn nhâ chợt vung tay, tặng cho Lan Nhi một bạt tai.

“Phé vật! Bào ngươi trông nom phu nhân, sao lại để nàng một mình tiếp xúc người ngoài.” Một bạt tai cực mạnh của Vân Hoán Bạch khiến khóe miệng Lan Nhi rỉ máu, “cút ngay cho ta.”

“Công tử...” Lan Nhi loạng choạng ngã xuống cạnh Từ Đản phu nhân, ánh mắt nàng vẫn thế, si si ngốc ngốc nhìn màn mưa. Lan Nhi tỏ vẻ oan ức, chỉ vào nàng nói: “Tối nay phu nhân, phu nhân đột nhiên phát cuồng! Nô tì không ngăn được.”

“Phát cuồng?” Vân Hoán Bạch ngăn người nhìn gương mặt tro khác như điêu khắc từ bạch ngọc của thê tử, rồi thuận theo thị tuyền của nàng, nhận ra dưới sân rải đầy hoa, lá Kim hợp hoan đã úa vàng, chợt biến sắc.

“Hông rồi... chắc sấm sét đã đánh tan phong ấn.” Hắn lẩm nhẩm.

“Đợi chút, nhắm đường rồi.”

Ngon lưu ly dâng chao chát, thanh y đồng tử nhanh nhẹn cầm đèn dẫn đường. Bạch Loa đang theo sát gót chợt dừng chân, lạnh lùng lên tiếng: “Đây không phải là đường về ngõ Thiên Thủy.”

Mưa ào ào che kín thị tuyền, ngoài ba thước đều nhòa nhạt không nhìn thấy gì ngoài một màu trắng xóa vây kín tứ bề. Bạch Loa đá mũi chân xuống đất,

dưới đó hiện lên một phiến lá Kim hợp hoan vàng úa.

“Cậu định đưa tôi đi đâu? Chúng ta vẫn chưa ra khỏi cửa, đúng không?” nàng cười lạnh nhìn Trì Nghiên: “Cậu cấm cúi đi nhưng vậy khốn tôi trong đình viện?”

Thanh y đồng tử quay phắt lại, ánh sáng hiu hắt từ ngọn lưu ly đăng chiếu lên khuôn mặt trẻ thơ chột u ám hẳn, quý dị khó hình dung nổi: “Công tử bảo ta đưa tiểu thư... xuống suối vàng.”

Lời vừa dứt, thân hình Trì Nghiên mờ đi, tan vào mưa như làn khói, đĩa lưu ly đăng phảng phất được một bàn tay vô hình điều khiển, phiêu phiêu đăng đăng giữa không trung, vừa quý dị vừa thần bí.

“Yêu nghiệt!” Sắc mặt Bạch Loa lạnh lẽo, mím môi thu cây dù lại, điểm cán vào ngọn lưu ly đăng. “Chát”, lưu ly đăng vỡ tan, văng tung tóe.

“Hự.” Giọng Trì Nghiên khê vang lên đầu đón trên không nhưng không rõ từ chỗ nào: “Thiên niên bồ đề mộc! Người, người là ai?”

“Yêu nghiệt không biết tốt xấu, còn chưa lui cho mau.” Bạch Loa thu dù lại cười lạnh, phát hiện mưa hình như không rơi xuống, bị ngưng lại trên không, từng sợi chặn trước mặt nàng.

Giọng Trì Nghiên nhỏ dần, cơ hồ bị trọng thương, không thể lớn tiếng.

Sắc mặt nàng chột đổi, một giọng nói từ tốn cất lên: “Xem ra Bạch cô nương là người nơi cõi tiên... hiếm có, hiếm có, lại giáng xuống phạm trần là sao?”

Vân Hoán Bạch!

Nghe câu nói này, gương mặt lạnh nhạt của Bạch Loa chột chấn động, ngẩng lên quát hỏi: “Yêu nghiệt phương nào? Đã biết xuất thân của bản cô nương sao còn dám giờ pháp thuật ra?”

“Ta đương nhiên dám...” Giọng Vân Hoán Bạch bình thản truyền tới, hơi hướm lạnh tanh: “Nếu ta đoán không sai, người xuống phạm trần tất năng lực thuật pháp yếu đi. Lại ở trong đình viện này, cô nương thoát thế nào được, chi bằng nằm lại luôn.”

Lời vừa dứt chợt những mảnh lưu ly vỡ chậm rãi từ dưới đất bay lên, lóe sáng kỳ dị, mỗi mảnh chiếu rọi một gương mặt thê thảm.

Từ linh... mỗi tia sáng đều mang theo một tử linh.

Bạch Loa rung mình ớn lạnh lùi một bước, nhưng sau lưng bị ngăn lại, nước mưa bị ngưng kết hóa thành lao lung giam cầm nàng... loại thuật pháp âm độc quý dị nào đây?

Từ linh chậm rãi bay đến gần, vô số cánh tay chộp tới. Bạch Loa buột miệng hô lên kinh hãi, trong số những tử linh trợ khác đang tấn công, nàng nhìn thấy gương mặt lạnh cứng của Tử Đàn phu nhân.

“Soạt.”

Đột nhiên, hào quang chói lòa như sao băng vạch ngang trời.

Vạch được nửa vòng tròn, bao nhiêu hạt mưa ngưng kết bị cắt đứt, tử linh gào rống tránh né.

“Loa nhi lui mau.” Hắc y nam tử vùng kiếm bức lùi hung linh, đưa tay trái kéo nàng lùi lại sau lưng: “Đây là Trần Hồn Thuật, tà pháp trấn hồn của Miêu Cuồng... lui mau.”

“Trạm Lô.” Bạch Loa kinh ngạc, buột miệng hô tên người bất ngờ xuất hiện.

Trạm Lô không đáp, điểm song chỉ ra, cây trường kiếm đen ngòm trong tay như giao long lao vào đêm mưa, giữa bóng tối mịt mùng chợt có tiếng thét thê thảm vang lên. Là giọng Vân Hoán Bạch.

Nhát kiếm rạch đôi màn đêm, đột nhiên, những hạt mưa ngưng kết lại rơi xuống.

Mưa đỏ như máu.

Hơi nước trắng xóa chung quanh chợt tan đi, quả nhiên là hòn giả sơn trông đầy cây bụi trong đình viện. Bạch Loa phát hiện mình chưa ra khỏi khoảng sân, đang đứng xuất thần giữa vùng hoa cỏ.

“Loa nhi, muội dọa ta suýt chết.” Kiếm quang xoay vòng, tụ vào tay Trạm Lô, y thở dài: “Muội bị lấy đi tiên cốt rồi đẩy xuống nhân gian, tuy tu hành lại đã trăm năm nhưng pháp lực vẫn nông cạn, gặp phải tà quý lợi hại thế này... Cũng may Tuyệt nhi thấy muội đi lâu không về, liền giục ta đến tìm.”

Y chưa dứt lời, tiếng ầm ầm vang lên, bóng đen nghiêng ngả, phảng phất có vật đổ xuống trong mưa.

Bạch Loa hơi kinh ngạc, ngẩng lên nhìn, hóa ra là góc Kim hợp hoan vừa trúng một kiếm của Trạm Lô.

Cây đổ xuống, những đóa hoa màu đỏ trắng rơi như mưa, phát phọt khắp không trung hóa thành máu.

Con mưa máu hình thành từ đây.

Vết chém trên thân cây cũng chảy máu không ngọt như vết thương của người, đáng sợ hơn là mặt đất dưới gốc cây phẳng phất có vật đang quẫy lộn, tựa hồ muốn thoát ra...

“Tà quỷ muốn xông ra?” Trầm Lô không đợi vật dưới đất trồi lên, khẽ lật bàn tay ẩn trong ống tay áo, tấm gương trong lòng tay lóe sáng chiếu lên bộ rễ Kim hợp hoan, tay phải rút một mảnh giấy, vạch mấy dấu ấn lên mặt đất rồi đi vòng quanh gốc cây.

“Aaaaa...” Chợt trong tiếng mưa gió truyền lại tiếng hét kỳ dị.

Hợp hoan thụ bốc lên làn khói trắng, bóng người dật dờ giữa bóng khói, bị hào quang tấm gương chiếu vào liền từ từ biến mất trong mưa.

“A, hán chết rồi?” Mưa vẫn rơi, Bạch Loa quay lại mái hiên, nhận ra thi thể đứt đầu của Vân Hoán Bạch, lồng ngực tan nát không hề chảy ra giọt máu nào.

“Thuật pháp dùng hợp hoan mộc nuôi quỷ bị phá, hán đương nhiên sẽ tan biến.” Trầm Lô liếc nhìn thi thể, xoay tấm gương chiếu tới, thi thể từ từ tan rã như bị cường toan ăn mòn: “Hai tên tiểu đồng thị nữ tu hành kém hán, bị ta chém trúng một kiếm đã tan biến cả thực hình.”

“Kỳ thật muội thấy lá hợp hoan thụ héo vàng trong tiết trời này đã biết là bất ổn...” Bạch Loa thờ dài, lấy cánh hoa trong ống tay áo ra: “Bất quá, tu vi còn kém, mới không nhận ra là bị tà khí xuất thổ nhiễm vào.”

“Cũng do đương kim thế đạo suy đồi, từ khi triều đình về nam tin dùng nịnh thần, trung lương chỉ khí bị gian nịnh áp bức mới khiến tà quỷ trà trộn vào nhân thế.” Trầm Lô gật đầu, nhìn sợi tóc cuối cùng trên thi thể Vân Hoán Bạch tan biến: “Nếu là minh quân thời thịnh trị, chính khí lan khắp Cửu châu, làm sao có việc thế này.”

Bạch Loa quăng cánh hoa trong tay đi, quay nhìn Từ Đan phu nhân ngồi tựa si ngốc vào hàng hiên, tình cảnh quỷ dị ban nãy không ảnh hưởng đến nàng, vẫn nhìn màn mưa như một cái xác không hồn.

“Từ Đan phu nhân còn cứu được không?” Bạch Loa thờ dài, hỏi Trầm Lô: “Tựa hồ nàng ta đã bị nhiếp hồn, ép xuống dưới gốc hoa?”

Trầm Lô bước tới, nhìn qua nữ tử si ngốc rồi ngừng bước, đứng thẳng lên vào đình viện mỉm cười: “Tựa hồ còn cứu được, hồn của nàng ta chưa bị diệt, chỉ không thể tiến vào thân xác.”

Y quay lại, dùng gương chiếu vào góc đình viện - ở đó có một nữ tử áo tím, mái tóc đen nhánh đáng đứng cúi đầu phía sau hòn giả sơn.

“Đừng rồi, ta quên mất rằng nàng ta không đến được, muội xem.” Bạch Loa cúi xuống mở tấm áo choàng ra, lẫn giữa màu trắng có một tiêu kí phù chú màu đen sẫm, phẳng phất có ai dùng máu vẽ ra.

“Muội nghĩ chắc Phurong gia lưỡng lão đều bị hại chết, biến thành tử linh nhập vào gốc hợp hoan thụ, loại cây này ban ngày cành lá xòa rộng, ban đêm khép chặt khiến họ không thoát được.” Bạch Loa nhìn phù chú khẽ thờ dài: “Từ Đan phu nhân tựa hồ sinh khí đầy đủ, Vân Hoán Bạch nhất thời sợ không áp chế được nàng ta mới dùng phù chú trấn áp. Sinh hồn của nàng ta không bị diệt, mới liều mạng cầu viện muội...”

Vừa nói nàng vừa gỡ tấm áo choàng của Từ Đan phu nhân.

Áo rơi xuống, bên tai nàng thoáng có tiếng gió thổi, trông mất Từ Đan phu nhân xoay chuyển, vừa thấy bạch y nữ tử liền run rẩy ôm lấy nàng: “Bạch cô nương... Bạch cô nương!”

“Đừng sợ, đừng sợ.” Bạch Loa thờ dài, vỗ lên bờ vai gầy gò: “Không sao đâu, hán không còn phiền được phu nhân nữa, đừng sợ.”

“Hán chết rồi? Vân lang... tên yêu quái đó chết rồi sao?” Từ Đan phu nhân nhợt nhạt mặt mày, rú vang rồi khóc nức lên, nhưng không hiểu sao lại tỏ vẻ đau buồn.

Nàng lại run rẩy, hồi liên tục hai ba lần, giọng đứt quãng: “Bạch cô nương có thấy không? Thấy không! Lan Nhi là khô lâu, cô nương không biết... đáng sợ thế nào đâu, một khô lâu cả ngày ở cạnh mình! Cha mẹ... cha mẹ...” Mới hồi phục thần trí, nàng lại run lên lâm bầm, ôm chặt vai mình khóc nức nở: “Cha mẹ đều bị hán hại chết. Tôi thấy hán giết! Dưới gốc cây... dưới gốc cây... Toàn là máu... toàn là máu...”

Bạch Loa thờ dài, xem ra để nàng ta bình tĩnh lại phải cần một chén hùng hoàng tửu.

“Đi thôi, không đi sẽ phiền lắm đó...” Thấy trong gian phòng phía trước tựa hồ có động tĩnh, Trầm Lô nhắc nhở: “Việc này không thể để lộ.”

“Được rồi, không biết lúc nào nàng ta mới định thần lại được?” Bạch Loa gỡ tay Từ Đan phu nhân, thấy nữ tử đáng thương này đang trong trạng thái bán hôn mê, lại thờ dài: “Quả đáng sợ, nhất là với một nữ tử, muội sợ lúc hồi hồn rồi, nàng ta lại hoảng sợ đến phát điên mất.”

Trong hiệu hoa ở ngõ Thiên Thủy, hoa lá sum sê, bạch anh vũ gục đầu đậu giữa bụi cây.

“Loa nhi, hình như nhiều năm tu hành rồi mà muội không tiến bộ chút nào.” Trầm Lô toàn thân mặc trang phục đen nhũ mảy, quan sát bạch y nữ tử chăm

sóc hoa: “Muội vẫn chưa đạt đến cảnh giới quên hết tình cảm, vì việc của Huyền Minh lần trước, chả lẽ muội còn chưa nếm đủ khổ ải?”

Bạch Loa ngẩng lên, mắt chạm vào thanh kiếm y đặt trên chiếc ghế trước cửa sổ. Thanh kiếm đen tuyền một màu, hoàn toàn không có tỳ vết.

Ngàn năm trước, đại sư đúc kiếm Âu Dã Tử luyện thành nó, thiên địa phong vân đều biến sắc, ông ta rơi lệ vuốt ve kiếm bởi mộng tưởng cả đời đã hoàn thành, đúc ra được cây kiếm sắc bén vô song, lại không có mảy may sát khí. Sau này, nó trở thành bội kiếm chí tôn đời đời lưu truyền khắp Cửu châu.

Suốt ngàn năm, cây kiếm lưu chuyển giữa cõi đời, kinh qua vô số bể dâu, ngưng tụ thành hồn phách bất diệt riêng.

“Trạm Lô, huynh là một cây kiếm... nếu muội được như huynh, tâm cũng là thượng cổ thần binh, có lẽ sẽ lạnh lùng như thép.” Bạch Loa cúi đầu xới hoa, chợt dừng tay, lắc đầu nhấn nhó: “Tiếc là hình như muội không làm thế được.”

Toàn thân Trạm Lô ánh lên màu đen thăm thẳm.

Y vốn là một con mắt đen thẫm trên cội cao xanh, ngàn năm nay quan sát nhất cử nhất động của các quân vương, chư hầu. Quân hữu đạo, kiếm bên mình, nước sẽ hưng vượng. Quân vô đạo, kiếm bỏ đi, nước sẽ diệt vong.

Hiện giờ, nhà Tống của họ Triệu vương khí suy kiệt, không biết cách trị quốc, để gian nịnh hại trung lương. Trạm Lô bảo vệ vương triều nhiều năm hiện tại cũng muốn cất bước về nơi non tiên cảnh?

Chợt nghe ngoài biển nơi không ảo,

Lơ lửng mơ hồ có núi tiên.

Cung điện chấp chôn mây ngũ sắc.

Tiên nga tha thướt dạo trong đền.

(Trường Hận ca – Bạch Cư Dị) [Bản dịch thơ Trịnh Nguyên]

“Mong huynh về bẩm báo sư phụ rằng Bạch Loa chắc sẽ vĩnh viễn ở lại hồng trần, không thể quay về Doanh Châu.” Bạch y nữ tử mỉm cười, nốt ruồi giọt lệ nơi khóe mắt toan rớt xuống: “Trăm hoa ở Bích Lạc cung... xin hãy mau chóng giao cho một ti hoa nữ (°) khác.”

Trạm Lô bước tới nhìn nàng chăm chú, bạch y hắc sam tương phản nhau, vô cùng bắt mắt.

“Sư phụ muội, Thanh Đế lão nhân gia luôn nhớ muội... không biết muội sống thế nào ở trần thế.” Y xòe tay, giữa lòng tay có một tấm gương nhỏ tỏa sáng lấp lánh, kỳ quái là bề mặt trống trơn, không phản chiếu bất kỳ hình ảnh nào. “Lão nhân gia bảo ta mang đến cho muội, người sợ muội không có nó sẽ bị thiệt thòi giữa chốn thế gian này.”

“Hoa Kính?” Bạch Loa cả kinh, nhận ra hoa văn trên tấm gương liền buột miệng hỏi.

Nàng đưa tay chạm vào tấm gương kỳ dị, mặt gương đồng phẳng phát có tri giác, bay khỏi tay Trạm Lô, tự động đáp xuống tay nàng, hào quang lóe sáng, ánh xạ gương mặt người thiếu nữ.

“Muội xem, nó tìm được chủ cũ rồi.” Trạm Lô mỉm cười nhìn Bạch Loa cất tấm gương vào ống tay áo, hồi lâu mới thở dài: “Ta phải đi thôi, bụi hồng cuộn cuộn, trời xanh mênh mang, muội phải tự bảo trọng.”

Đêm mưa qua đi, ánh sáng lại tràn về, khắp hang cùng ngõ hẻm trong thành Lâm An lại xôn xao bàn tán, mưa bão đêm qua làm đổ một góc hợp hoan thụ trong sân Phương gia, dưới gốc có hai bộ hài cốt, y phục còn chưa mục nát hết nên người ta nhận ra là hai vị lão chủ nhân chết từ năm năm trước.

Rõ ràng cả hai được chôn cất rình rang, vì sao thi thể lại nằm dưới gốc cây trong đình viện?

Người đến thu dọn xương cốt có đôi chút kinh nghiệm, thấy đầu xương có màu đen liền buột miệng: “Hồng rồi, hình như chết vì cổ độc.”

Lời buông ra khiến tất cả xôn xao, thậm chí kinh động đến quan phủ tới tra hỏi nhưng lúc đó Phương Tử Đan tiểu thư hoảng sợ đến mất trí, chỉ biết khóc lóc, thấy ai đến gần cũng tránh, không hỏi được gì.

Sau cùng, toàn bộ hiềm nghi được dồn hết vào con rết Phương gia Vân Hoán Bạch cùng mất tích trong đêm mưa. Nghĩ lại ai cũng thấy hần có vấn đề, xưa nay không ai nắm được lai lịch, thân thế của thư sinh từ nơi khác đến nay. Nhiều năm nay hần ở nhà, không mấy khi qua lại với người khác, hàng xóm đều cho rằng tính tình hần không ưa náo nhiệt, nhưng vì sao lúc xảy ra chuyện lại không thấy hần đâu? Nhất định đã bỏ chạy vì sợ tội.

Quan phủ yết bảng truy nã hần nhưng cũng không tìm được tung tích.

Cả thành Lâm An xôn xao, nháo nhào suốt một thời gian dài.

Không ai chú ý rằng, góc hợp hoan thụ bị gãy trong tiểu viện, giữa tiết trời mưa gió lại mọc ra một mầm cây mon môn.

Tiểu chú:

Hợp hoan, cây như ngô đồng, cành rất mềm, lá giống quả hòe mọc dày khắp cành. Mỗi tối, cành đan lại, gặp gió thổi lại tách ra nên được gọi là dạ diệp hoặc hợp hôn. Hoa màu trắng đỏ, nở vào tháng năm, trên cánh có những sợi như tơ.

(°) người con gái coi sóc hoa

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thuyền Xuy Dịch Vũ Tiêu Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 7: Tử trúc

Tháng ba ở Lâm An, tiết trời ấm lên nhưng còn vương hơi lạnh. Đêm ngả khuya, trên đường lạnh lẽo, thi thoảng mới có phu canh đi qua hô vang, tiếng hô kéo dài vọng vào trong từng con ngõ: “Cẩn thận củi lửa.” Hô dứt một câu đã đi rất xa.

Trong một tòa phủ sâu sâu lâu cao, màn là trướng lụa lộng lẫy rủ xuống chiếc giường bằng gỗ tử đàn. Hình như cửa sổ không khép chặt, gió lùa vào khiến mấy móc câu vàng treo trên đầu giường khẽ lay động.

“Ồi! Ồi!” Giữa đồng trống vắng, đột nhiên thò ra đôi tay xanh xao, cào loạn xạ trên không, tiếng xuyên vang và nhau leng keng, hòa cùng tiếng thờ đứt quãng: “Đừng lại gần, đừng lại gần ta.”

“Sao vậy? Nhị phu nhân sao vậy?” Bên ngoài sảnh, ma ma nghe thấy động tĩnh, không kịp khoác áo, lật đật chạy ngay vào, thấy nữ tử ngồi thẳng dậy, mắt còn nhắm nhưng sắc mặt nhợt nhạt, hai tay cào loạn phía trước, bèn vội vàng giữ nàng ta lại, lên tiếng gọi: “Nhị phu nhân.”

“Lại mơ thấy ác mộng chẳng?” Không biết bao lâu sau, thấy phu nhân định thần lại, từ từ mở mắt, ma ma mới thở phào hỏi.

Nữ tử được gọi là nhị phu nhân chừng hơn ba mươi tuổi, vừa tỉnh khỏi cơn mộng, thờ một nhọc trong bóng đêm, rút tay về chặn lên lồng ngực, cảm giác tim đập dồn dập: “Lý ma ma, mau lấy cho ta một bát toan mai thang... ta khát quá.”

Lý ma ma ra gian ngoài, vừa mảy mò tìm kiếm vừa thở dài: “Nhị phu nhân, mấy tháng nay phu nhân hay gặp ác mộng, tôi đi mời đại phu đến khám?”

“Để làm gì! Một năm nay tiền mời đại phu còn chưa đủ sao? Trị thế nào cũng không thể yên giấc.” Giọng phu nhân vang lên một mòi trong màn gấm: “Cũng vì lão phu nhân lão nhân gia không nói gì, người bên tây viện tưởng ta làm nũng.”

“Quân mỗ nhon ấy, nhị phu nhân hà tất đề ý? Sao không xem xem danh tiếng của Bách hoa Tăng gia chúng ta được như hôm nay, nhị phu nhân phải vất vả thế nào? Lão phu nhân cũng nói, trong các con dâu cháu dâu, chỉ có nhị phu nhân đáng tính là một nam tử... vị bên tây viện bất quá chỉ là tiểu thiếp, luận về lớn nhỏ, sánh sao được với phu nhân.” Ngoài bình phong vang lên tiếng đồ sứ và nhau lanh canh, Lý ma ma chập vạt mồi mò thấy chỗ toan mai thang còn lại từ ban ngày, rót nửa bát, vừa bê vào vừa mắng: “Nhị phu nhân cá nê quá, tính tình cũng chịu nín nhịn, đôi lại là tôi quyết không thể nhịn được. Tam phu nhân bên tây viện trừ tiểu tiên, có bao giờ ra sức vì Tăng gia?”

“Ra sức? Người ta dù gì cũng sinh được con trai... ta có gì?” Nhị phu nhân nhắm mắt, một mòi tựa vào thành giường, gỗ tử đàn chạm vào lưng nàng đau nhói, buồn bã cất tiếng: “Bách hoa Tăng gia sau khi xuôi nam nhờ nghề trồng hoa mà được như bây giờ, dù không phải toàn bộ nhưng Đàm Ý Nương ta cũng có đến một nửa công lao, dù vậy thì đáng kể chứ? Nói thế nào ta cũng chỉ là nhị phòng tục huyền, rõ ràng cạ lại với nhị gia của các người, lại không có con cái...”

“Lão phu nhân yêu mến nhị phu nhân, phu nhân sợ gì mấy lời xiên xỏ.” Thấy nhị phu nhân thường ngày vẫn nhanh nhẹn hoạt bát buông ra những lời chán nản, Lý ma ma vội an ủi, lần theo bóng đêm đưa toan mai thang vào tay nàng.

Nhị phu nhân hóp một ngụm, ngậm trong miệng hồi lâu với uống, giọng nói trầm trầm đượm chua chát lại cất lên: “Lão phu nhân? Lão phu nhân cao tuổi rồi, không thể dựa vào mãi... người thấy nhị gia bao lâu rồi chưa đến đây? Tam phu nhân không sinh được trưởng tử nhưng cả nhà đại gia đã chết, còn lại một mình Viễn Ca điên điên khùng khùng, gia nghiệp Tăng gia sớm muộn gì cũng vào tay nhị thiếu gia. Đến lúc đó, vị ở tây viện mới càng đắc ý.”

Lý ma ma thờ dài không nói gì, kỳ thật bà ta vẫn lo lắng chuyện này, nếu tương lai lão phu nhân không còn, nhị thiếu gia Viễn Kiều lên làm chủ, chỉ sợ đông viện nhị phu nhân khó sống yên ổn.

“Oi bức quá... mưa chẳng?” Trầm mặc hồi lâu, cảm giác bầu không khí trong phòng ngưng trệ, nhị phu nhân lẩm nhẩm, theo ý thức lần tìm quạt.

Ngón tay lướt qua nệm gấm, tìm thấy một vật lạnh cứng dưới gối – là quạt nan.

Nhị phu nhân chọt ngay người, cầm chiếc quạt để dưới gối lên, nhiều năm rồi cây quạt nan bằng tử trúc này không còn mang lại cảm giác mát lạnh như ngọc nữa, ban ngày hôm nay nàng mới thay chiếc nan bị hỏng.

Nàng ngồi hồi lâu như đang nghĩ ngợi, chọt Lý ma ma lên tiếng: “A, đúng rồi, hôm nay tôi nghe nha đầu Thục Dược Nhi chỗ lão phu nhân cho biết Bạch Loa cô nương mà lão phu nhân vốn muốn đính hôn với nhị thiếu gia, đột nhiên đổi ý, sống chết cũng muốn lấy Viễn Ca đại thiếu gia, lão phu nhân yêu

mến Bạch cô nương nên cũng đáp ứng. Bên tây viện mắt mặt lăm lăm.”

Đang đêm, bà ta nói nhỏ nhưng ngữ khí đượm vẻ vui mừng trước tai họa của người khác: “Hỗn thế ma vương nhị thiếu gia tự nhiên không muốn thành thân lắm nhưng vị bên tây viện nổi giận cực độ, cả ngày mắng chửi, đập phá.”

“A... Bạch Loa cô nương?” Ánh mắt nhị phu nhân chợt sáng lên, hít sâu một hơi: “Có phải vị cô nương mở một cửa hiệu nhỏ tên Hoa Kính ở ngõ Thiên Thủy?”

“Đúng, không phải hai ngày trước phu nhân có đến hiệu của Bạch cô nương một chuyến sao?” Lý ma ma hiểu rõ tính nết chủ nhân, mỉm cười hỏi: “Nhị phu nhân đến xem nàng ta thật ra là nữ tử thế nào. Phu nhân xưa nay thông minh, việc gì cũng đi trước một bước, con dâu trưởng chưa vào nhà cũng phải đến xem xét.”

Chợt nhớ ra một việc, bà ta lại hớn hơ: “Không hiểu phu nhân thấy nàng ta thế nào? Nghe nói cũng là mỹ nhân, người trong thành Lâm An nói nàng ta lợi hại lắm, gả cho đại thiếu gia coi như trưởng phòng (1) có thêm một cánh tay, nhị phòng thêm một đôi đầu.”

“Hoa Kính... nàng ta đúng là hoa yêu.” Nhị phu nhân không tỏ vẻ hoan hỷ mà trong bóng tối, sắc mặt sầm hẳn lại, thanh âm trở nên rin rít: “Nghe nói những người mua hoa của nàng ta đều xảy ra chuyện trong nhà. Còn có người nói, con bạch anh vũ nàng ta nuôi thông minh hơn cả người, nữ tử yêu tà bất tường như thế sao lại vào cửa Tăng gia chúng ta được?”

“À, đó chẳng qua lời đồn thổi, dưới chân thiên tử lấy đâu ra những việc như thế.” Lý ma ma mỉm cười: “Nhị phu nhân vẫn tin Phật, nhưng có cần mê tín đến thế không? Thiện nhân như phu nhân còn sợ gì yêu tà?”

“Thiện nhân?”, giữa màn đêm yên lặng trong phòng, nhị phu nhân khẽ xòe quạt, đột nhiên như trong lòng nổi sóng, toàn thân run lên.

“Phu nhân, cây quạt này sao lại có máu?”

Những lời bạch y nữ tử ở Hoa Kính nói ban ngày lại vang lên bên tai nhị phu nhân.

Hôm đó, nàng ta mượn cớ đi mua tử trúc thay nan quạt, thật ra muốn đến xem con dâu trưởng phòng tương lai của Tăng gia là người thế nào. Nhưng vừa chạm vào ánh mắt lạnh lẽo cơ hồ soi thấu hết tất cả của bạch y thiếu nữ đó, tim nàng ta đã đập thình thịch, lúc nàng ta mua chậu tử trúc, bạch y thiếu nữ chợt đưa tay vuốt nhẹ vào cây quạt rồi cong cổ tay lại, trên ngón tay trắng ngần như tuyết hiện lên một chấm đỏ.

Nàng ta kinh hãi, rung động toàn thân, tử trúc phiến trong tay rơi xuống đất.

Mặt quạt bằng lụa vẽ bức “đào hoa tiên nhân đồ” của Hoàng Sơn cốc, vùng mây hồng đang tản ra đó rõ ràng là hoa đào, sao lại thành máu được? Sao... sao lại có máu ở đó?

Đã hơn mười năm rồi, dù là xương trắng dưới đất cũng hóa thành tro, sao vẫn còn máu được nhỉ?

“Giang Nam... là thế này hả?” Đại hán áo xám mặt nhuốm gió bụi đứng dưới hàng hiên nhìn con mưa phùn lầy rầy bên ngoài, lẩm nhẩm với vẻ cảm khái. Chưa dứt lời, gió cuốn theo con mưa phùn lùa vào mặt khiến y hắt hơi.

“Mẹ nó chứ, mưa phùn mà dai thế, còn tệ hơn bạch mao phong ngoài quan ngoại.” Tiết lập xuân đã qua nhưng hán tử áo xám vẫn mặc một chiếc áo da dê rách vài chỗ, dáng vẻ cực kỳ phong trần, thấy con mưa không có dấu hiệu ngớt liền mắng một câu.

Mắng xong, đại hán chợt nhớ ra, giậm chân với vẻ bất an, hướng ánh mắt đến cuối con đường lát đá xanh. Không sai, ban sáng y có hỏi người trong trấn, đây chính là quê nhà của Chu Thái.

Trời chưa sáng, y tới Song Phi trấn, đến gõ cửa nhà người ta nhưng không ai trả lời, đợi mãi mới có người đi qua, bèn nhỏ nhẹ hỏi han mới biết sau khi Chu Thái phạm án sung quân tặn Ninh Cổ Tháp, ở nhà chỉ còn người vợ tên Phúc Nương bán hoa tươi sinh sống, chắc nàng ta ra ngoài chưa về.

“Ắt xì.” Gió lùa qua mái hiên, hán tử áo xám lại hắt hơi, hai chân đan nhau giậm giậm, rút tay vào ống tay áo, nhìn về phía cuối con đường với vẻ nóng ruột.

Phúc Nương... Vương Phúc Nương. Y lẩm nhẩm gọi tên, khuôn mặt phong sương lộ vẻ khác lạ, đồng tử sáng rực như mắt chim ưng ánh lên nóng bỏng, hướng về cuối con đường.

Nữ tử đó thế nào? Có đứng trên trời vô đối dưới đất vô song như tiêu tử Chu Thái nói không?

“Chà chà... Thiết Tháp Lý, người... người không biết... nữ nhân của ta là mỹ nhân thế thế nào đâu... Nàng là người đẹp nhất Song Phi trấn. Đó... đó là nơi sinh ra hai quý phi...” Trong gió tuyết, tóc Chu Thái đầu to phủ đầy hoa tuyết, thoáng nhìn như quả cầu tuyết lớn, nhưng từ khóe miệng lạnh băng vừa thờ phỉ phò vừa tuôn ra đứt quãng những câu vô cùng mê hoặc, đặc biệt với những phạm nhân bị đẩy đến Ninh Cổ Tháp, mấy năm nay không thấy nữ nhân. “Khụ khụ... ta dám cá, hai quý phi nương nương cộng lại... khụ khụ cũng không đẹp bằng Phúc Nương... đáng về nàng... ừ...”

Lúc đó không biết bao nhiêu người đổ kị với Chu đại đầu... Chu Thái phạm tội chưa chấp của ăn cắp bị người ta cáo giác nên phải ra Ninh Cổ Tháp đã tám năm, cũng coi là kẻ lão làng ở đây. Tám năm nay, mỗi lần phải làm việc vất vả, đều thấy gãi lải nhải nhắc về nữ nhân như tiên nữ ở nhà, ai nấy không khỏi nhìn gãi với vẻ ghen tỵ.

“Mắt nàng long lanh như hoa đào, mày cong lá liễu... thân thể nảy nở... vòng tiểu yêu, hắc hắc, chỉ vừa một chét tay. Giọng nàng êm ái, lọt tai, ai nghe thấy cũng say mê.”

Sống ở miền bắc gió tuyết lạnh thấu xương, giữa lúc mắt mũi cay xè vì khói bốc lên từ đồng phân ngựa khô đốt sưởi ấm, nghe Chu Thái thuật lại, mọi con mắt chai lỳ sau nhiều năm quần quật chợt sáng lên đầy khát vọng, vây quanh đồng lửa mơ tưởng về Giang Nam xa xôi có hoa e ấp, liễu buông mình cùng những nữ nhân mỹ lệ chậm chậm rào bước, để rồi lại trần trọc trong đồng cỏ cả đêm không ngủ được.

Tiểu tử Chu Thái này, nhân cách tạp nham, gia thế cũng bần hàn, hai con mắt ti hí lúc nào cũng nhắm tít vào, sao lại cưới được một người vợ như thế? Đọc đường từ Ninh Cổ Tháp xuôi nam, hán tử áo xám không ngừng suy nghĩ vấn đề này cho tới tận lúc đặt chân đến Song Phi trấn.

Cuối cùng cũng đến Giang Nam, đứng dưới hàng hiên mà đại hán áo xám vẫn thẳng thốt như đang nằm mộng.

Y hắt hơi, nhìn quanh quất, không thấy ai qua lại liền thử đẩy cửa. Cánh cửa gỗ sứt sỡ, vừa đẩy liền vang lên tiếng kèn kẹt, tấm thiếp mừng năm mới dán trên bề mặt thấm nước mưa trở nên mềm nhũn, loang lổ vết đỏ do tay người đẩy cửa in lên.

Y bất giác chấn động, bàn tay lặn vào trong ngực áo ước lượng một vật.

Đó là một cây chiết phiến cũ, tựa hồ dùng vài năm rồi, nan quạt bằng tử trúc sáng bóng lên như ngọc.

“Lại nữa rồi...” Thấy trời u ám trở lại, y lẩm bẩm.

Mưa rắc liên miên như rải tơ khiến lòng người bức bối. Y càng lúc càng sốt ruột, liên tục giậm chân, cơ hồ làm thế sẽ giữ sạch mọi giọt mưa đọng trên người, ánh mắt sắc lạnh lại như mắt chim ưng.

Cộp cộp cộp!

Tiếng bước chân vang lên rõ ràng trên nền đá lát đường, y ngẩng lên, nhận ra cuối con đường có một người— một hồng y nữ tử nâng tà váy, cầm dù lướt qua.

Mắt y sáng rực nhìn nữ tử, lúc đến gần mới phát giác thân thể nàng mảnh mai, trên búi tóc cài một bông ngọc lan hoa, gương mặt trái xoan, mày lá liễu, dáng vẻ hiển lộ nét linh tú chỉ có ở những nữ tử trong Song Phi trấn. Tim y đập nhanh, cổ họng khô khốc — đúng rồi... chính là nữ tử thế này ư?

Hồng y nữ tử nâng tà váy nhưng ánh mắt hoạt bát liếc tứ phía, cử chỉ tỏ ra lạnh lẽ, thấy y đứng dưới mái hiên, nàng hơi đỏ mặt, ngoảnh đi nhưng vẫn liếc y một lần, khóe miệng cười mỉm, đưa tay vuốt tóc.

Không phải Phúc Nương... Nàng ta không phải Vương Phúc Nương.

Đại hán áo xám thở hắt một hơi, tự lắc đầu xua khỏi óc những động tác dịu dàng của nữ tử.

Phúc Nương không phải như thế.

“Hắc hắc, không phải ta nói khoác, nương tử nhà ta đoan trang văn nhã, hiểu hết lễ nghĩa... Vương gia của nàng vốn là thư hương thế gia ở Song Phi trấn... tuy sau này sa sút nhưng nhạc gia của ta cũng là một tú tài.” Những lúc Chu Thái đầu to khoe khoang như thế, gương mặt mấp mấp sáng lên dưới ánh lửa đốt bằng phân ngựa: “Năm xưa nương tử về nhà ta, không có kim ngân tài bảo làm hồi môn, chỉ mang theo cây quạt này, các người thấy có kỳ lạ không? Mấy bông hoa vẽ trên đó đều không tẻ nhưng một cây quạt rách thì làm được gì... bất quá ta không chê bai gì, hắc hắc, ai bảo ta gặp được người vợ như tiên nữ? Hoàng đế lão nhi cũng không có phúc khí như ta.”

Những kẻ đi đầy phần lớn nghèo khổ, bản thân vốn không biết được mấy chữ, nói gì đến việc cưới được một người vợ giỏi chữ nghĩa. Nghe Chu Thái ba hoa, ai nấy đều ngửa ngáy.

Tiểu tử Chu Thái này, nhân cách tạp nham, gia thế cũng bần hàn, sao lại cưới được một người vợ như thế?

Nghĩ vậy, đại hán áo xám lắc vai hắt nước mưa văng đi, hai chân giậm thật nhanh, nhìn theo hồng y nữ tử. Quả nhiên không ngoài dự liệu, đi qua cửa nhà ai nàng cũng liếc hán tử nhìn mình, cước bộ không hề dừng lại.

Y không nhìn nàng nữa, lại quay đầu nhìn ra đường.

Giang Nam yên vũ mênh mông, phảng phất như một bức tranh thủy mặc vẽ cảnh ngôi đỏ tường trắng, đào hồng liễu lục, thỉnh thoảng có nam thanh nữ tú cầm dù vẽ những hình đẹp để đi qua. Tuy hiện giờ là Tuyên Hòa mạt niên, phía bắc nháo nhác vì người Kim xâm lấn nhưng từ phía nam Trường Giang trở xuống, cảnh tượng vẫn hiền hòa.

Đại hán chợt thấy mắt nóng lên — đúng, đúng, là thế này đây. Y nhả ngum trọc khí tích trữ mấy tháng nay ra — là thế này đây. Đây là mùi vị hơi nước Giang Nam xuất hiện vô số lần trong mộng, cũng từng được nghe Chu Thái tả lại. Không có cảnh băng thiên tuyết địa, không có bạch mao phong kinh người, không có mùi phân ngựa đốt, cũng không có mùi hôi của những kẻ cả năm không tắm ở cùng nhau.

Cuối cùng, y cũng từ Ninh Cổ Tháp đến được đây, thấy được nữ nhân Chu Thái miêu tả trăm ngàn lần. Y khoanh tay vào ngực nhưng trong mắt không nén được niềm kích động dâng lên nóng bỏng.

“Huỳnh đài tìm ai?” Y đang nhìn màn mưa đến xuất thần, bên tai chợt vang lên tiếng nữ nhân ôn nhu hỏi.

Bất quá là một câu nói nhưng khiến hán tử như thiết tháp run rẩy ngoài lại, mắt tỏ vẻ kinh ngạc xen lẫn vui mừng, móc túi vật từ túi áo ra, vừa cầm “Tôi... tôi đến tìm nương tử Phúc Nương của Chu Thái...”

“Là tôi.” Nữ tử bạo gan đáp, thấy cây chiết phiến liền tiến lên đoạt lấy: “Huỳnh... huỳnh đài sao lại có vật này. Huỳnh đài...” Chưa dứt lời, nàng ta xòe tay ra xem, biến sắc mặt, ngẩng đầu hỏi khách, giọng nói hơi run rẩy: “Huỳnh đài sao lại có vật của chồng tôi?”

Lúc Vương Phúc Nương ngẩng đầu, hán tử áo xám nhìn rõ mặt nàng – trước đây chỉ nghe Chu Thái miêu tả nhưng gương mặt nàng từng hiện lên cả ngàn lần trong lòng y, tuy mỗi lần khác nhau nhưng đều mỹ lệ tú nhả phi thường.

Nhưng Phúc Nương chân chính đứng trước mặt y lại...

“Ngụy tiên sinh từ xa đến, hàn xá không có gì chiêu đãi, mời tiên sinh dùng một chén trà.” Đưa khách vào nhà, giọng nữ tử trở lại bình thường, bụng một chiếc khay bằng gỗ đỏ, dùng quá lâu nên màu gỗ chuyển thành đen, càng khiến mấy chiếc chén sứ lam hoa bắt mắt hơn.

“Đa tạ... đa tạ đệ muội.” Hán tử áo xám Ngụy Thắng ngượng ngừng lau bàn tay dính đầy bùn đất vào áo, cẩn thận bụng chén trà lên, nhân cơ hội quan sát Phúc Nương vừa từ hậu đường bụng trà ra.

Tiểu tử Chu Thái nói không sai một điểm, vợ hán quả nhiên là nữ nhân biết lễ nghĩa, những lời nàng ta vừa nói há mấy bà nương chua ngoa so sánh được? Ngụy Thắng cúi đầu uống trà, liếc nhìn hai bàn tay bụng khay – tuy của người lao động nhưng mười ngón vẫn trắng muốt, thanh mảnh.

Chỉ đáng tiếc, câu ví “trong mắt tình nhân có Tây Thi” không sai, vợ Chu Thái nhan sắc bình bình, mày thưa mắt hẹp, mũi hơi gầy, trên mặt lại có mấy mụn trắng, miễn cưỡng cho là coi được, thua xa hồng y nữ tử ban này.

Ngụy Thắng bất giác thấy thất vọng, ngàn dặm bôn ba đến đây lại gặp một nữ tử thế này khiến y có cảm giác phần nộ vì bị lừa. Đột nhiên y ngồi phệt xuống ghế như quả bóng xì hơi, cảm giác mệt rũ người sau quãng đường dài, không khách khí nữa, bụng chén trà uống một hơi cạn sạch.

Vừa đặt chén trà xuống, đưa tay lau miệng, thấy Phúc Nương dâng trà xong liền lui lại im lặng, cúi đầu lật đi lật lại ngắm nghía cây từ trúc phiến, y hơi ngần người nhưng không nói gì.

“Ngụy tiên sinh... Ngụy tiên sinh từ Ninh Cổ Tháp về, không biết, không biết chồng tiểu muội ở đó thế nào?” Phúc Nương đưa đôi tay trắng ngần run rẩy xòe chiết phiến ra xem hồi lâu, ngần ngừ một lúc mới lên tiếng hỏi khách, làn mày nhíu chặt, phảng phất sợ nghe thấy tin không lành.

“Chu Thái...” Ngụy Thắng đáp ứng, nhìn cây từ trúc phiến trên tay Phúc Nương mới hạ quyết tâm: “Chu Thái chết tại Ninh Cổ Tháp rồi! Cùng người khác vào núi chặt củi, bị đại thụ đè lên người.”

“Cộp!”

Một tiếng động vang khê vang lên, cây quạt từ tay Phúc Nương rơi xuống đất, nàng ta ngẩng người nhìn cây quạt, nước mắt nhỏ xuống ròng ròng, nhưng khóc không thành tiếng.

Ngụy Thắng lại ngượng ngừng đưa ống tay áo rách nát lên lau mồ hôi, không biết nên nói gì, ánh mắt sắc như chim ưng âm thầm hăm dọa – y không chịu nổi việc nữ nhân khóc, nhất thời đáp ứng: “Đệ muội, đệ muội đừng buồn...”

Bờ vai Vương Phúc Nương rung lên, nước mắt lăn tròn trên má.

“Trước khi Chu Thái đi còn móc cây quạt này ra nói là của đệ muội mang theo lúc về nhà chồng, dặn ta nếu được đại xá, sống sót khỏi Ninh Cổ Tháp thì đến Giang Nam trao cho muội.” Ngụy Thắng nói một hồi những lời đã chuẩn bị trước, đoạn thở phào nghiêng mắt nhìn Phúc Nương: “Cây quạt này Chu huynh đệ coi như bảo bối, lúc đi ngủ cũng đặt dưới gối...”

Vương Phúc Nương không khóc lóc như y dự tính mà chỉ ngồi thụp xuống nhặt từ trúc phiến lên ngắm nghía.

Ngụy Thắng từng nhìn cây quạt vô số lần, y là người thô thiển nên không hiểu gì, chỉ thấy nhớ có vẽ đào hoa lâm đo đỏ, trong rừng có am đường bé xít, trước cửa là một lão nhân tiên phong đạo cốt đang đứng. Hình như nét vẽ đã lâu, lớp lụa trở nên ố vàng, nhưng hoa đào và lão nhân vẫn sống động như thật.

“Đó là “đào hoa tiên nhân đồ” do Hoàng Sơn cóc vẽ... là bảo bối gia truyền mấy đời nhà tiểu muội, sau này trở thành vật muội đem về nhà chồng...” Phúc Nương nghẹn ngào, nước mắt nhỏ xuống thân quạt, nàng ta run rẩy dùng ống tay áo lau hết nước mắt dính vào mặt lụa, lầm nhảm: “Vừa nghe nói có đại xá, sao... sao lại chết rồi? Sao lại chết rồi? Sao lại chết rồi?”

“Cũng do Chu huynh đệ không may... chẳng qua mắc tội chưa chấp, chắc chỉ mấy năm sẽ được đại xá.” Ngụy Thắng thấy nàng ta không ngừng rơi lệ, sắc mặt nhợt nhạt, chỉ biết xoa tay cúi đầu: “Những lúc nhàn rỗi, Chu huynh đệ vẫn tán dương đệ muội mỹ mạo hiền huệ, lúc nào cũng tưởng nhớ, có phải...”

Định cầm chén trà lên uống nhưng phát giác đã uống hết từ nãy, y càng ngượng ngừng, đưa tay áo lên lau trán.

Phúc Nương lau đi lau lại vết nước trên quạt, không hiểu sao tay run lên.

“Ta thấy mi lại không kìm được nước mắt...” Nàng ta thu lại cây quạt, lau lệ miễn cưỡng mỉm cười: “Ngụy tiên sinh mang tin từ xa đến, tiểu muội còn chưa đa tạ.”

Ngụy Thắng thấy nàng lau lệ, mới thở phào, còn may tính tình nữ nhân này đúng như Chu Thái kể, bằng không y quả thật bối rối. Y buông tay áo rách nát xuống: “Đệ muội bất tất khách khí, ở Ninh Cổ Tháp, ta và Chu Thái cũng là hảo huynh đệ. Chu huynh đệ phó thác, ta tự nhiên phải đến Giang Nam một chuyến.”

Phúc Nương khóc đỏ mắt, thấy y nói vậy cũng gạt đầu: “Ngụy đại ca y phục lam lũ, gió bụi hiện rõ, chắc dọc đường vất vả nhiều rồi. Nhà tuy nghèo, không có gì ngon chiêu đãi, mời đại ca đợi một chút, Phúc Nương sẽ đi chuẩn bị mấy món ăn.”

Có vẻ nàng ta cảm kích đại hán lạ mặt này vượt ngàn dặm đưa di vật của trượng phu hồi hương, đối xứng hô thành “đại ca” khiến Ngụy Thắng xúc động. Nàng ta không để y khách khí từ chối mà đi ngay vào nội đường.

Gian ngoài chỉ còn lại mình Ngụy Thắng, y tỏ vẻ khó xử, ngần ngại một lúc mới đứng dậy ra bên cửa, định cất bước. Vừa hay bên ngoài có tiếng mõ vang lên, phu canh tuần đi qua, y vội lùi vào phòng, đóng cửa.

Bên ngoài trời vẫn mưa, trời tối hẳn, y ngẫm nghĩ một lúc, đành ngồi xuống.

“Tính nét đúng như Chu đầu to tán dương... nhưng tướng mạo sao lại khác xa?” Y lẩm bẩm, chợt ngừng lời ngay, nữ chủ nhân vừa trở thành quả phụ đang bưng một chén trà nóng tới, mắt còn mọng nước, nhưng vẫn ân cần: “Com nước sẽ xong ngay, Ngụy đại ca chắc đói rồi, uống một chén trà đã.”

Nữ nhân đi vào nội đường hồi lâu chưa ra, chỉ có mùi com canh dần khuếch tán trong không khí.

Ngụy Thắng thông thả uống trà, tựa lên thành ghế nhìn tứ phía, gia đình này quả thật thanh bần, trừ bộ bàn ghế không còn bày biện vật gì, nhưng lạ lùng là do một nữ nhân làm chủ.

“Tuy không đẹp như Chu Thái kể nhưng cũng không tệ... tên tiểu này quả có phúc khí.” Y lẩm bẩm, chợt run lên, uống vội mấy ngụm trà, nhìn ra ngoài cửa.

Trời đã tối om, mưa vẫn lặng lẽ rơi.

Y tựa hẳn vào thành ghế ngắm mưa, chợt có cảm giác mệt mỏi, từ Ninh Cổ Tháp đến Giang Nam đã chịu không ít khổ cực, khó khăn lắm mới đến được Song Phi trấn, gặp người cần gấp, thần kinh căng thẳng liên tục xuống khiến đang lúc ở phòng khách nhà người khác, y cũng thấy uể oải.

Phúc Nương chưa ra, mùi com canh thơm nức, nhưng trong nội đường lặng ngắt. Ngụy Thắng kinh hoàng, nghĩ đến việc nàng ta từng đọc sách, tính tình lại đoan trang trinh khiết, hiện giờ đột nhiên biết tin dữ của chồng, liệu có cạn nghĩ không?

Đang lúc y nghĩ vơ vẩn, tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên, Phúc Nương bưng mâm com ra ngoại đường, đặt trước mặt y, mỉm cười nói: “Không có gì ngon chiêu đãi, Ngụy đại ca tự nhiên dùng bữa.”

Y thở phào, lau mồ hôi lạnh trên trán, mỉm cười mệt mỏi với nàng ta: “Đệ muội khách khí quá.”

Phúc Nương thấy y vén ống tay, ánh mắt thoáng biến đổi rồi bày biện đồ ăn, thu dọn khay trà: “Ngụy đại ca từ từ thưởng thức, dưới bếp còn mấy món nữa, tiểu muội sẽ mang lên sau.”

“Không cần khách khí như vậy...” Ngụy Thắng chưa nói hết câu, Phúc Nương đã đi vào bếp. Măng củ hầm thịt chỉ là món thông thường ở Giang Nam nhưng hương thơm phức, đối với người nhiều năm làm khô sai ở Tái ngoại không kém gì đại tiệc. Ngụy Thắng tuy mệt nhưng ngửi mùi hương, ngón tay cũng mấy động.

“Tiểu tử Chu Thái... quả nhiên phúc khí không nhỏ.” Gấp mấy đũa, y thờ dãi nuốt thức ăn, nhìn xuống bóng nữ nhân dưới bếp, không khí gia đình ấm áp lan tỏa khiến kẻ lang bạt đường xa cõi lòng. Tiếng dao thót vang lên, mắt y chợt sáng rực, nàng ta quả thật là một nữ tử tốt.

Trong mắt tình nhân có Tây Thi, có phải là thế này chăng?

“Ngụy đại ca, Ngụy đại ca.” Đang suy nghĩ, chợt giọng nữ nhân ôn nhu vang bên tai, y tỉnh ngay, mồ hôi hai mắt đang cay cay, nhận ra trên bàn đã đốt đèn, Phúc Nương tỏ vẻ áy náy: “Món ăn mới nấu, đại ca chắc đợi lâu rồi, mau ăn nóng mới ngon.”

“Đệ muội... vất vả quá.” Y bất giác ngáp dài hết sức thất lễ, cảm giác vô cùng mệt mỏi, ngay cả khí lực cầm đũa cũng không nổi, trước mặt bày ề hề thức ăn, tuy không phải món ăn quý giá gì nhưng màu sắc hương vị ngon lành, tỏ rõ tay nghề của chủ nhân.

Phúc Nương ngồi xuống bàn, ân cần gấp thức ăn cho khách, mắt vừa khóc xong nên còn đỏ ửng nhưng ánh nhìn tỏ vẻ kỳ dị. Người kiến đa thức quảng như Ngụy Thắng cũng thấp thỏm, không liên tưởng đến khung cảnh hương diễm nào mà loáng thoáng nhận ra có điều không ổn.

“Lại chết như thế...” Thấy Ngụy Thắng gạt gù muốn gục xuống ngủ, Phúc Nương mới gấp vài miếng cũng dừng đũa, không khuyên y ăn thêm mà lấy cây từ trúc phiến ra ngắm nghía hồi lâu, miệng lẩm bẩm “Lại chết như thế... Ta tưởng hán sớm muộn cũng quay về, không ngờ lại bị người ta giết.”

Bốn tiếng sau cũng như lưỡi dao nhọn đâm vào tim Ngụy Thắng, bao nhiêu mệt mỏi đột nhiên tan biến, mồ hôi mắt nhìn nữ nhân đối diện, rít lên:

“Người nói gì?”

“Ta nói chồng ta đúng là oan uổng, tưởng rằng được hồi hương, lại bị người lấy mạng.” Vương Phúc Nương không ngẩng lên, một mực cúi nhìn chiếc quạt, hình như nước mắt ban nãy chưa khô hẳn, lại lấy khăn tay ra lau, lạnh lùng cất tiếng.

“Nói lăng nhăng.” Ngụy Thắng vừa kinh vừa nộ, định vỗ bàn đứng dậy, chợt biến sắc, tứ chi cơ hồ bị đóng đinh xuống đất, mềm oặt, không nghe theo ý muốn của y, lập tức xuống giọng: “Nói lăng nhăng gì thế, đệ muội đừng vô đoán. Ta chỉ là người có lòng tốt từ xa đưa tin đến, đệ muội cũng là người hiểu biết, đừng đoán mò.”

“Đoán mò? Mò chỗ nào.” Phúc Nương cúi đầu, ánh nến từ bàn ăn hắt lên mặt nàng ta, nữ tử ngũ quan bình thường này chợt lãnh tĩnh như băng tuyết, gió mặt lụa trên cây quạt lên cho y xem: “Cây tử trúc phiền cho ta biết.”

Ánh mắt Ngụy Thắng đông cứng, chăm chăm nhìn tay Phúc Nương.

Máu! Máu máu đỏ nhạt nổi bật trên nền lụa trắng.

Chuyện... chuyện này là sao? Rõ ràng y từng nhìn, trên quạt làm gì có... cục hầu trên cổ y giật giật, hồi lâu không thốt lên lời.

Phúc Nương nắm chặt lớp lụa, ghé sát mặt y: “Người nói chồng ta bị gỗ đè chết, trước khi chết móc quạt ra đưa cho người, vậy vết máu này ở đâu ra?” Nàng ta ngừng lại, lãnh quang lưu động giữa đôi mắt dài hẹp, được ánh nến chiếu vào càng ghê người, nhạt nhẽo nói tiếp: “Người cũng từng xem qua cây quạt nhưng trên đó vẽ hoa đào, máu không dính nhiều, khó lòng nhận ra. Không chỉ người không thấy mà lúc ta mới đón lấy cây quạt cũng không phát giác... không ngờ lúc lau nước mắt lại có máu dính vào tay.”

“Ta nghĩ ra rồi.” Ngụy Thắng áp ứng hồi lâu, mặt xám như tro tàn, vội tìm một lý do: “Trên đường đến đây, ta bị ngã thụ thương, chắc lúc đó máu dính vào, đệ muội đừng cả nghi.”

“Vậy sao?” Phúc Nương ngẩng lên nhìn y. Hân tử cao lớn bị được lực tác động, toàn thân đầm mồ hôi lạnh, nàng ta mân mê cây quạt, cúi đầu cười lạnh, chậm rãi hỏi: “Ta hỏi người thêm một câu, y phục của chồng ta, sao lại mặc lên mình người? Đừng tưởng tám năm nay ta không gặp hắn, ống tay người rách toạc, lộ ra lớp áo lót, cái cúc trên đó do chính tay ta khâu nên nhớ rất kỹ.”

Trán Ngụy Thắng mồ hôi càng dày, theo ý thức rút tay vào ống tay áo nhưng chợt thấy thân thể cũng không động đậy nổi.

“Người còn định nói rằng là chồng ta đem hết đồ vật trên người giao cho người?” Phúc Nương vuốt tóc, dưới ánh nến, mắt nàng ta sắc nhọn như mũi châm, khe miệng hiện rõ nụ cười lạnh: “Đương nhiên, người có thể tùy tiện tìm một lý do, ai bảo ta không có mặt ở Ninh Cổ Tháp để tận mắt nhìn thấy? Bất quá...”

Nàng ta dừng lại rồi ngừng lên lạnh lùng nói: “Đừng tưởng ta không ra ngoài mà dễ bắt nạt. Người bảo mình được đại xá quay về nhưng đại xá xảy ra khi nào? Mùng chín tháng trước, ta tuy chỉ ở nhà, không hiểu lắm việc đời nhưng chồng ra quan ngoại, cũng thường xuyên nghe ngóng khi nào sẽ khai ân... từ lúc đại xá đến giờ mới hơn một tháng, bằng ấy thời gian, người làm sao từ Ninh Cổ Tháp về đến Song Phi trấn được?”

Mắt nàng ta sáng rực: “Người không phải được đại xá mà tự trốn về, đúng không?”

Ngụy Thắng mồ hôi đầm trán, nhìn vào mắt nàng ta. Phúc Nương nheo tí mắt lại, nhướn mày lên, thần sắc kỳ dị khôn tả, bất giác y thấy chân tay lạnh ngắt, nữ nhân... nữ nhân này hóa ra thông minh đến thế.

“Bất quá ta không hiểu, người giết chồng ta rồi, vì sao còn đến tận Song Phi trấn?” Nàng ta càng nhíu mày chặt hơn, lần đầu tiên ánh mắt tỏ ra nghi ngờ nhìn vị khách run như cây sậy dưới ánh nến.

Ngụy Thắng nhìn thêm dung mạo bình bình của nàng ta, trán ngừng toát mồ hôi lạnh, chợt cười ha hả, mỉm cười tự trào, lắc đầu đáp: “Ta chỉ muốn nhìn thấy cô một lần.”

Nói xong y cũng thấy mình đáng cười liên cười vang – ai tin được? Có ai tin y lặn lội gió bụi về Song Phi trấn để nhìn nữ tử tên “Vương Phúc Nương” này một lần?

Bao nhiêu lần rồi... y được nghe cái tên này từ mồm Chu Thái, vừa tán dương vừa ám muội, vùng Giang Nam đầy ẩm ướt và phong tình ấy phảng phất trở thành mơ ước của các phạm nhân khổ dịch vùng biên tái, khiến ai nấy đều ghen tỵ. Lúc đó, y ngồi trong căn nhà bị tuyết lấp kín cửa, lấy phân ngựa hơ đồ lừ đôi tay, ánh mắt nóng bỏng thầm nghĩ đó là nữ nhân thể nào... có thật sự vô song vô đối như Chu Thái đầu to khoác lác không?

Lúc cả hai bỏ trốn, bạch mao phong (2) đang lồng lộn, thổi tan quan binh đuổi theo, đồng thời ép cả hai phạm nhân vượt ngục từ Ninh Cổ Tháp sa vào rừng sâu thăm thẳm. Y và Chu Thái khấp khểnh cất bước bám theo nhau, dựa vào ánh sáng hắt lên từ mặt tuyết nhận hướng rồi xuôi về phía nam.

Dọc đường y không nói câu nào, cố giữ gìn thể lực hy vọng vận khí khá hơn gặp được thợ săn, bằng không ắt cả hai khó tránh khỏi cảnh chôn thân trong chốn rừng thâm tuyết dày.

“Ai bảo ta gặp được người vợ như tiên nữ? Hoàng đế lão nhi cũng không có phúc khí như ta...” Trong gió tuyết, Chu đầu to theo sát gót nhưng không chịu trầm mặc như người đi trước mà vẫn lải nhải khoe khoang.

“Câm mồm.” Đã nghe mấy ngàn lần những lời như thế, y không chịu nổi, cộng thêm tính đồ kỵ trời dậy bật thành tiếng quát, quay phắt lại giận dữ nhìn

đồng bạn.

“Thế nào, người muốn lấy vợ mà không được hả? Khụ khụ... giữa tiết băng thiên tuyết địa này, nếu không phấn chấn lên, ta sẽ không động đậy nổi...” Chu Thái tỏ vẻ mệt mỏi nhìn bạn đồng hành, băng đóng quanh lông mày và râu già, cái lạnh cùng cơn đói khiến cước bộ gã loạng choạng.

“Con bà nó.” Ngụy Thắng rửa một câu, lại tiếp tục cất bước giữa tuyết trắng nhưng trong lòng trống rỗng, y có ai để nhớ? Vốn y là cô nhi bị bỏ rơi, lớn lên ngoài đường phố, một lần say rượu giết chết một tên vô lại khác, bị sung quân đến Ninh Cổ Tháp... kỹ quán từ lâu từng đến không ít lần nhưng trong lúc gió tuyết bồi bồi này, y không tìm ra ai để nhớ tới.

Còn ai nhớ đến y... y có ai mà nhớ?

“Nàng xinh đẹp lắm, mày lá liễu, ánh mắt lung linh, khe liếc... khe liếc là khiến người khác bay hết hồn vía...” Dù thờ đóc, Chu Thái vẫn không ngừng lái nhai miêu tả lại vẻ đẹp của thể tử ở Giang Nam xa xôi, ánh mắt chợt hiện lên nét cười ám muội: “Nói chung... khụ khụ, nữ tử trong Song Phi trần nhiều người xinh đẹp nhưng... nhưng không ai có được... có được phong vị nữ nhân như nàng.”

Y càng nghe càng bức mình, không biết có phải vì ăn hết số lương khô mang theo đâm ra đói hay không mà tâm lý bứt rứt, hung hãn nhìn sang Chu Thái đang dương dương đắc ý, cảm xúc trong lòng đan xen thành một mớ hỗn độn – tiểu tử này đang nhớ vợ nên mới hưng phấn vậy chăng?

Y nhớ ai? Nhắm mắt lại lục trong ký ức, từng gương mặt quen thuộc lướt qua nhưng đều thấp thoáng. Chợt có người mỉm cười với y, người con gái có gương mặt trái xoan trắng ngần, ánh nhìn long lanh, cử chỉ văn nhã đang cười với y. Đó là, đó là... Vương Phúc Nương!

Xưa nay y chưa từng gặp nàng ta, chỉ dựa vào Chu Thái đầu to mỗi ngày nhưng nhớ thuật lại mà sống mãi trong óc y, thoát xa thoát gần mỉm cười với y.

Y lại cất bước, cảm giác huyết mạch toàn thân đập nhanh, chỉ mong ra khỏi khu rừng quỷ quái này, bên tai vẫn vang lên tiếng Chu Thái lái nhai: “Ta dám cá, hai quý phi nương nương xuất thân từ Song Phi trần cộng lại... khụ khụ cũng không đẹp bằng nàng...”

Không hiểu sao, lần đầu tiên y không thấy bức mình, bật cười ha hả, lên tiếng phụ họa: “Không sai, nhất định đẹp lắm...” Mỗi lần nghe Chu Thái nhắc đến nàng ta, hình ảnh trong óc y lại rõ ràng thêm, tự nhủ nhất định phải thoát được, nhất định phải thoát, rồi còn đi gặp nàng.

Đáng cười biết bao... chỉ dựa vào lời tả của Chu Thái mà y si mê một nữ tử chưa từng gặp mặt. Đáng cười biết bao, nhưng dù đáng cười, trong hoàn cảnh khốn đốn, đó lại là nguồn sống của y.

Gió tuyết, gió tuyết, vẫn là gió tuyết. Rừng rậm, rừng rậm, toàn là rừng rậm...

Không biết đi được mấy ngày, bao nhiêu lương khô mang theo sạch bách mà vẫn chưa thấy bóng người. Chu Thái không giữ nổi thể lực nhưng tinh thần vẫn phơi phới, chỉ có điều không còn khí lực ca tụng vợ nữa.

Mỗi ngày chỉ đi được chừng ba thời thần là trời đã tối, tìm được một hốc núi tránh gió tuyết, y và Chu Thái uể oải gục xuống, rúc người vào áo bông run lên cầm cập. Y cảm giác chân mình mất hết tri giác, bèn buông lỏng, chà xát thật mạnh bọng chân, sờ vào ba chiếc màn thầu cứng như sắt trong ngực áo, thầm tính cứ đi thế này, cả hai không thể thoát khỏi khu rừng. Mất y sầm xuống, lạnh lùng nhìn Chu Thái nằm sóng soài như chết cạnh đó.

Gã rút tay trong ngực áo, nắm chặt cây tử trúc phiến bảo bối, vành môi nứt nẻ mấp máy, chắc đang làm rằm động viên bản thân.

Tay y thọc xuống đáy lớp tuyết lún mò, một lúc sau cũng tìm được một khối đá lạnh băng. Bàn tay đỏ lựng cất lực nhấc khối đá lên, bóc toàn lực đập xuống đầu Chu Thái. “Bộp”, máu cùng óc văng tứ tán như hoa đào bùng nổ trên băng tuyết, nháy mắt liền đông lại thành băng.

Y bò tới, cúi xuống mò lương khô trên thi thể Chu Thái, rồi lột sạch y phục mặc lên mình, sau cùng giật luôn cả cây tử trúc phiến, dứt vào ngực áo.

Trong óc, nữ tử mặt trái xoan, mày lá liễu mỉm cười nhìn y với ánh mắt long lanh.

“Ta chỉ muốn xem mặt cô... xem mặt vợ Chu Thái có xinh đẹp, hiền thực như hán ca ngợi không...” Đại hán áo xám tự biết hôm nay không thể thoát thân, cũng coi như phải dán thân vào kiếp nạn sinh tử, y không chán kinh nữa mà bình tĩnh cười ha hả: “Chỉ muốn xem Vương Phúc Nương có một lần.”

Phúc Nương ngẩn người, chiết phiến rút xuống bàn, ngồi sững sờ trên ghế.

“Gặp... gặp ta?” Nàng chống tay lên trán, cúi đầu lẩm nhẩm, mắt lóe lên thần sắc bất định, chợt bật lên tiếng cười lạnh: “Xinh đẹp? Có phải trắng trẻo nõn nà, mày lá liễu, đào hoa nhãn, mỉm cười là hiện lên núm đồng tiền? Tên tử quỷ đó nói thế phải không?”

“Không sai.” Thấy nàng ta cười quái dị, Ngụy Thắng cũng hơi kì quái, lên tiếng đáp.

Phúc Nương buông tay ngẩng lên, mặc cho ánh đuốc mờ mờ hắt vào mặt, quay sang lạnh lùng hỏi khách: “Vậy người đi xa như thế không phải gặp thất vọng lắm ru? Chồng ta lừa người rồi.”

Gương mặt phở phở thông thông trở nên âm ám biến hóa kỳ dị, hòa trong bóng tối, ánh mắt nàng ta lóe sáng, không hiểu sao Ngụy Thắng lại rung động, nữ nhân này không hề đơn giản... ít nhất Chu Thái nói đúng một điểm, nàng ta không phải nữ nhân tầm thường.

“Hắn là chồng cô, trong mắt tình nhân có Tây Thi, vậy cũng đúng thôi mà.” Bất đắc dĩ, Ngụy Thắng đành thừa nhận mình thất vọng, chỉ buông một câu nhạt nhẽo.

“Ha ha ha ha!” Lời chưa dứt, phía bàn đối diện vang lên tiếng cười rộn người, y kinh hải dừng lời nhìn sang.

“Trong mắt tình nhân... khụ khụ, trong mắt tình nhân có Tây Thi?” Vương Phúc Nương vẫn bình thản chột cười rộ dưới ánh nến, liên tục ho lên sặc sụa, nắm chặt vạt áo: “Tây Thi gì? Tây Thi bán dầu vừng? Tên tử quỷ, tên tử quỷ đó đến lúc chết vẫn nhớ con tiện nhân kia.”

Ngụy Thăng ngậy người nhìn nàng ta cười méo mó, nước mắt chảy tràn: “Cô muốn nói... người Chu Thái nhắc tới... không phải là cô?” Y tỏ vẻ bất ngờ.

Vương Phúc Nương tắt cười, nghiêng răng quay lại nhìn y, lạnh lùng đáp: “Không sai! Đó là tiện nhân tên tử quỷ đó dan díu, ‘trắng trẻo nõn nà, mảy lá liễu, đào hoa nhân, mỉm cười là hiện lên núm đồng tiền’ đúng không? Là con tiện nhân Tôn Tiểu Liên bán dầu vừng, sống ở bên đầu ngõ, quen thói mặc áo đỏ, ông ọ qua lại trên đường quyến rũ nam nhân.”

Ngụy Thăng hít sâu một hơi, nhớ lại hồng y nữ tử đi qua lúc y đứng dưới hàng hiên. Tóc cài trâm ngọc lan hoa, mắt long lanh như hoa đào, đôi mảy lá liễu, thân thể nõn nà, cử chỉ hoạt bát yểu kiều – là nàng ta chăng?

“Là nàng ta ư? Ta vừa nhìn thấy...” Y ngắc ngứ thốt lên.

Phúc Nương cười lạnh, liếc xéo sang y: “Hay thật, người đi chuyến này cũng không oan uổng, cuối cùng cũng gặp được chủ nhân chân chính. Thế nào, tiện nhân đó được chứ?” Nàng ta nghiêng răng, nước mắt lại rơi xuống, cúi đầu dụng lực nắm chắc tử trúc phiến, bờ vai rung rung: “Tử quỷ đó... tử quỷ đó đúng là ma xui quỷ khiến... Tây Thi dầu vừng là nữ nhân thế nào? Hồ ly tinh! Hôn nữa thì là quả phụ nhà ai? Nhà thúc bá của hần? Hần có hiểu nếu việc loạn luân này bị người trong họ phát hiện, tránh sao khỏi cảnh bị nhúng vào mỡ lợn đốt thiên đàng? Chu thị tông tộc ở Song Phi trấn chưa bao giờ nương tay với những việc như thế.”

Ngụy Thăng ngẩn người nhìn nàng ta phục xuống khóc lóc, dứt dứt nói nói kẻ lẽ.

“Đúng là hần bị mỡ lợn che lấp tâm trí! Ta muốn khuyên cũng không nổi, để tránh bóc trần hần, ta đành giả bộ không biết. Nhưng ta... ta không thể trở mặt nhìn tên tử quỷ bị người ta phát giác, lôi cổ đi nhúng vào mỡ lợn...” Phúc Nương dụng lực nắm tử trúc phiến, ngón tay trắng bợt, Ngụy Thăng nghe thấy một tiếng “cách” vang lên.

“Chả trách tên tiểu tử Chu Thái cứ hàm hàm hồ hồ... việc loạn luân với thúc mẫu này mà nói ra tất bị người ta mắng là chó lợn.” Y dần bình tĩnh, quên cả hoàn cảnh bản thân, thương xót nhìn nữ tử đang khóc dưới ánh nến, gật gù nói: “Cũng may sau đó hần phạm tội, phải đi Ninh Cổ Tháp.”

Vương Phúc Nương ngừng khóc, lau khô nước mắt, ngẩng lên cười lạnh, nghiêng răng nói: “Hần đúng là oan uổng, nhân chuyện một năm trước trong trấn có xảy ra cướp phi, ta mới giấu hết đồ tế nhuyễn vào phòng hần rồi đến báo quan phủ rằng chồng mình cấu kết với tặc nhân, oa tàng tang vạt.”

“Cô... cô đẩy Chu Thái đi?” Ngụy Thăng chột thấy trán tuôn mồ hôi lạnh, vốn y không coi sống chết vào đâu nhưng những lời này vẫn khiến hàn ý dâng lên trong lòng.

“Ta phải tách hần khỏi con hồ ly tinh.” Phúc Nương nhướn mày, nhãn thần sáng rực ẩn hiện ánh lệ: “Bằng không tám năm này hần chắc gì đã còn sống, có khi bị người ta đốt thiên đàng rồi. Việc gì ta cũng dám làm, chỉ cần hần tách khỏi con tiện nhân là được. Tội oa tàng tang vạt không chết được, ta đã nghe ngóng trước rồi.”

Ngụy Thăng bất giác không thốt lên lời, cảm giác bản thân cũng chịu áp lực, thông minh quá... nữ nhân thế này, đổi lại y là Chu Thái tất cũng sợ hãi khôn cùng.

“Nhưng... ta không ngờ tên tử quỷ lại mất mạng. Chết hay lắm, chết hay lắm” Bàn tay nàng ta run lên, ôm mặt khóc nức nở: “Lại... lại chết ở đó! Ta vốn cho rằng hần trở về... sẽ đổi tính, cùng nhau sống đến cuối đời... người nói là hần kẻ rằng ta hiền thực hiểu lẽ nghĩa, chứng tỏ hần dù bị hồ ly tinh câu hồn nhưng vẫn nhớ đến ta... ta tưởng lần này được đại xá, hần quay về, nếu ta sinh được một nhi tử có lẽ sẽ giữ được hần... nhưng hần lại... hần lại chết ở đó.”

Nàng ta khóc nức nở chột ngừng lên, khuôn mặt nhòe nhoẹt nước mắt nhìn y lạnh băng.

“Người định mang ta đến cáo quan chăng?” Dưới ánh nhìn của nàng ta, giang dương đại đạo từ từ địa trở về như Ngụy Thăng cũng rùng mình, run rẩy hỏi.

Phúc Nương cười lạnh: “Cáo quan? Lại để người đến Ninh Cổ Tháp rồi trốn về sao?”

Trong mắt nàng ta toàn hận ý, hiển hiện nét âm trầm: “Người trốn về, đúng không? Dù gì cũng chẳng ai biết người là kẻ nào... thậm chí không ai biết người đến đây hôm nay...”

Ngụy Thăng chột thấy đại sự đã hồng, không đợi y lên tiếng, nàng ta đứng ngay dậy, đi vào nhà bếp, tiếng chai lọ va nhau loảng xoảng, không biết nàng ta tìm gì, tiếp đó tiếng cháy bùng bùng vang lên, khói lửa dày đặc lan ra, nàng ta... nàng ta định làm gì?

Y hoảng sợ, cảm giác nguy hiểm đang từng bước áp sát, cực kỳ muốn động chân động tay song không thể nhúc nhích. Đang lúc cố gắng giãy giụa, chột thấy lạnh buốt, hơi lạnh thấu tâm thấu cốt từ đỉnh đầu lan xuống.

“Cô định làm gì?” Y ngửi thấy mùi hương kỳ dị trên mình, kinh hải buốt miệng hỏi. Chột thấy Phúc Nương đặt bình xuống, quay người cầm ngọn nến trên bàn xuống, đứng trước mặt y, ánh nến lập lòe hắt lên mặt nàng ta, trong mắt lộ rõ nét lạnh lùng điên cuồng.

“Thơm không? Là dầu vùng hảo hạng... mua từ chỗ Tây Thi dầu vùng đấy.”

Nàng ta bật cười quý dị, rồi nghiêng tay, giá nến rơi vào tà áo y.

Mấy năm sau, nhắc lại trận hỏa hoạn hôm đó ở Song Phi trấn, người ta vẫn rùng mình.

Không chỉ vì thế lửa quá mạnh, lan ra nửa dãy phố mà lấy đi hai mạng người, lúc lửa tắt người ta tìm được trong nhà Chu Thái xác vợ gã bị thiêu thành một khúc củi đen thui bên bàn. Nữ tử hiền huệ này khổ sở đợi chồng suốt tám năm, sắp đến lúc lệnh đại xá ban ra sẽ được đoàn viên lại mất mạng vì hỏa tai.

Có người nói nguyên nhân hỏa hoạn ngoắt ngoéo, ông tử trông miếu ngoài trấn khẩu vào ban ngày từng gặp một đại hán áo xám từ xa đến hỏi địa chỉ nhà Chu Thái, đại hán này y phục rách rưới, mặt mũi đầy gió bụi, ánh mắt sắc lạnh, xem ra không phải người thật thà.

Cả hàng phố nháo nháo suốt đêm, ai nấy bận bịu dập lửa nên không nhận ra tiệm bán dầu vùng bên kia đường xảy ra chuyện gì. Đến ngày thứ ba không thấy tiểu quả phụ phong lưu Tôn Tiểu Liên uốn éo ra phố, mới có người định qua xem xét, vừa mở cửa ra, xộc vào mùi ngoài mùi dầu vùng còn có mùi máu tanh.

Trong phòng máu bắn tung tóe, người phá cửa tiến vào vắt chân lên cỏ chạy mất, ngồi thụp xuống nôn thốc nôn tháo.

Trong một đêm xảy ra liền hai vụ án mạng, người Song Phi trấn báo lên Lý thái thú nhưng điều tra mãi, ai cũng hoài nghi người áo xám xuất hiện trong trấn hôm đó. Nhất định do người lạ mặt đó gây ra. Thái thú phái nha dịch tìm hiểu một thời gian dài, không tìm ra chứng cứ, đành kết luận hung thủ đã trốn mất, hỏi han ông tử rồi về hình, yết bảng truy nã.

“Hừ...” Ở cửa thành Kim Hoa phủ, một nữ nhân cầm bao hành trang, vung roi giục xe lừa đi ra, bất giác ngẩng nhìn bảng văn mỉm cười, nhưng nụ cười nhanh chóng tan biến.

“Dừng tay! Người điên rồi! Chà trách... chà trách Chu Thái không cần người, ai lại muốn nữ nhân như người. Người không phải là người, không phải là người. Người điên rồi, người là ác quỷ.”

Trong sát na hỏa cầu cháy sáng, nàng ta nghe thấy trong ánh lửa, tên hung thủ sát nhân nhìn mình, kiệt lực gào lên.

Nàng ta cúi xuống vuốt ve cây tử trúc phiền, một nan quạt đã bị bẻ gãy, nàng ta tỏ vẻ tiếc nuối, thờ dãi: “Ta điên rồi sao? Ta, ta bất quá đều muốn tốt cho tên tử quỷ đó. Vì hắn, chuyện gì ta cũng làm được, mà không giữ nổi hắn... ta thật sự điên rồi sao?”

Bàn tay nàng ta từ từ sờ lên mặt, nhẹ nhàng vuốt ve, từ khóe mắt nhỏ xuống một giọt lệ.

“Cảnh nghèo nào bén mùi gấm lụa,

Gửi thân sai chốn cảm thương mình.”

Dù gì nàng ta cũng thông minh hơn người, hiểu biết lễ nghĩa, nhưng vì gia thế bản hàn mới gả cho kẻ tầm thường như Chu Thái. Nàng ta chấp nhận số mệnh, nhưng gã là người chồng cực kỳ thô tục, dù dốc toàn bộ tâm lực vẫn không giữ nổi bên mình.

Sau đó xảy ra Tĩnh Khang chi loạn, đất nước nghiêng ngả, triều đình phải dời về nam... thế sự xoay vần, dâu bể.

Nàng ta đổi tên thay họ, giữa thời loạn, dù thông minh tài trí, đầu óc cẩn mật cũng thân bất do kỷ bị cuốn vào dòng hồng lưu của lịch sử, từng bước phiêu dạt.

Nàng ta từng phải nấp vào đồng củi giữa hoang thôn trốn loạn binh, từng thấy những người cùng đào vong lần lượt mất mạng nơi quan đạo, lúc qua sông từng thấy thi thể trôi đầy... Với cái tên Đàm Ý Nương, nàng ta sống triển miên trong sợ hãi, không biết đến lúc nào trong thời thế binh hoang mã loạn này sẽ gục ngã ven đường.

Cho đến một ngày gặp được người nhà Tăng gia tị nạn trong một sơn động.

Ban đầu là người lưu lạc chiếu cố lẫn nhau, dần dần được người Tăng gia tiếp nhận, sau cùng gả cho con thứ Tăng gia Tăng Nguyên Sóc vốn mất thê tử bởi chiến loạn. Trong lúc loạn lạc, cũng không cần mai mối, vì nguyên do này mà đến giờ vẫn có người trong Tăng gia cho rằng nàng ta không danh chính ngôn thuận.

Sau khi xuôi nam, quốc gia dần ổn định, Tăng gia an cư tại Lâm An rồi liền mở lại nghề trồng hoa, Tăng lão phu nhân là vợ góa của tổng giám viện tử trong cung đình, nhất thân hoa nghệ xứng danh độc bộ thiên hạ, thế đạo vừa yên ổn, nghề trồng hoa cảnh liền hưng vượng.

Đàm Ý Nương vốn cũng là người trồng hoa sinh sống, trong nhà trừ mấy nam đinh, nàng ta cũng giúp rập đôi phần, dựa vào thông minh cùng công lao bỏ ra, mấy năm sau, đã học được kỹ nghệ trồng hoa của Tăng gia, nhờ loại mẫu đơn “kim trần xuất ngọc hoa” được Cao Tông hoàng đế tán dương mà nâng mặt với đời.

Nàng ta là nữ tử khéo cư xử, thông minh có thừa, long lanh mọi bề, dốc tận sức lực khiến danh tiếng Bách hoa Tăng gia đạt đến đỉnh cao, ngoài việc mỗi quý đại nội chỉ định Tăng gia tiến cống các loại hoa cỏ, những nhà giàu có trong thành Lâm An đều trở thành khách mua hoa. Tăng gia nhị phu nhân

Đàm Ý Nương được coi là cái tên vang động khắp thành.

Tất cả nhờ bản lĩnh của nàng ta, dù xuất thân hèn kém nhưng dần phát đạt khiến cả Bách hoa Tăng gia không ai dám coi thường, kể cả Tăng Nguyên Sóc vốn ghét bỏ vợ, thường ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt.

Người ngoài nhìn vào đều cho rằng làm con dâu của nhị phòng Tăng gia coi như nắm cả gia đình, Đàm Ý Nương phong quang khoái hoạt hơn ai hết, chỉ có ma ma bên cạnh mới biết đêm nào nàng ta cũng gặp ác mộng.

Xưa nay nào ai biết, từ khi sống trong nhung lụa, hai người từng bị nàng ta giết luôn xuất hiện trong mộng, máu me đầm đìa, liều mạng kéo nàng ta xuống vực sâu không đáy.

“Trong mắt phu nhân động lại nỗi sợ hãi.”

Trong hiệu hoa mang tên Hoa Kính, nghe bạch y nữ từ cơ hồ hiểu thấu mọi sự nói, thấy ngón tay nàng vương một hạt đỏ kỳ dị, bất chợt về ngoài ngụy trang nhiều năm cùng nỗi sợ hãi dồn nén mất không chế, từ trúc phiến rời tay, Đàm Ý Nương thất thần hỏi Bạch Loa: “Cô sao lại biết... sao lại biết! Cô là yêu quái. Cô là yêu quái!”

“Xem ra phu nhân là người thông minh... nhưng vì hẹp hòi nhất thời mới gây ra việc như vậy.” Nghe tiếng Đàm Ý Nương khóc nức nở, giọng Bạch Loa đượm cảm thán: “Đổ kị? Báo thù? Thật ra phu nhân vì cái gì? Tâm tư cần mật như thế lại dùng để giết người!”

“Cô muốn tố cáo tôi? Cô có chứng cứ gì?” Nàng ta kinh hãi nhìn bạch y thiếu nữ, đang lúc hoảng loạn nhưng đầu óc vẫn giữ được tỉnh táo, run giọng hỏi, dù gì sự tình đã qua quá lâu, không còn ai đối chứng nữa.

“Tôi không quan đến việc của người khác.” Bạch Loa ngừng lên ngoắc tay, con bạch anh vũ bay tới đậu trên tay nàng, ánh mắt đen nhánh nhìn Đàm Ý Nương, “người chết cũng chết rồi, người sống đang chịu tội... việc lại qua quá lâu, cứ để nó vĩnh viễn vùi sâu.”

Đàm Ý Nương nhướng mắt, nhìn bạch y thiếu nữ với vẻ khó tin, ánh mắt Bạch Loa lạnh lùng nhưng trong đáy sâu ẩn ước hiện lên niềm thông cảm.

Nữ tử coi chồng là trời, lẽ nào trừ “trời”, trừ ái tình hôn nhân ra, họ không thấy gì khác nữa?

Nữ nhân nên có ước vọng... nhưng trên cõi đời, bao nhiêu lễ giáo, gông cùm ràng buộc, phảng phất cả đời họ bị xiềng xích vô hình thời thời khắc khắc ép buộc quên đi bản tính mà ngưỡng vọng “trời” của mình.

Bạch Loa thờ dài, rồi ngẩng nhìn trời đất, biết mình không thể làm gì để xoay chuyển cả thế gian.

Từ khi Trầm Lô mang Hoa Kính đến cho nàng, ba trăm năm tu hành dưới trần thế dần phát huy diệu dụng, linh lực trên thiên giới quay lại với nàng, nhìn rõ được quá khứ vị lai của người khác, cũng thấy được sinh mệnh họ có trọng lượng thế nào. Cảm giác nặng nề hoặc thất bại đó là điều các vị chúa tể trên cõi Tây Thiên buộc nàng phải cảm thụ để rèn luyện những kẻ chống lại mệnh trời như nàng; họ cần bản không có năng lực đó.

Nhưng muốn nàng cúi đầu, dù phải trải qua vạn kiếp nữa cũng không thể.

Đàm Ý Nương ra khỏi cửa, cảm giác ánh dương quang ngời ngời chói chang, dưới chân như đang bước trên lớp bông mềm nhũn, không mấy may có khí lực, cây trúc trúc phiến trong ngực áo nặng cả ngàn cân. Nàng ta vịn vào tường thất thểu cất bước, ánh mắt hư nhược xen lẫn hoảng sợ cực độ.

Yêu quái... nữ tử đó là yêu quái vạn sự thông! Ngay cả bí mật riêng chôn sâu trong lòng cũng không giấu được.

Quyết không thể để nữ tử đó bước chân vào Tăng gia, nếu việc này bị người nhà chồng phát giác ắt bản thân sẽ vạn kiếp bất phục. Việc này nên vĩnh viễn chôn vùi.

Nàng ta vịn vào tường thở dốc, ánh mắt chợt sáng lên hưng phấn.

Cũng như cái đêm hơn mười năm trước, nàng quyết định giết Ngụy Thắng và Tôn Tiểu Liên.

Tiểu chú:

Trúc là một loại thực vật nhưng so với các loại thảo mộc khác lại không giống về màu sắc, hình dáng. Trúc có ở núi Phở Đà miền Nam Hải, thân nhỏ màu tím sẫm, ống dùng làm ống sáo, đốt có màu vàng.

(1): con trưởng

(2): phương ngôn chỉ một loại gió lạnh thấu xương, gây hại lớn cho người dân vùng thảo nguyên vào mùa đông.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thuyền Xuy Dịch Vũ Tiêu Tiêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 8: Bích đài liên

Nước thơm phức, màn là rủ thấp, Bạch Loa mặc tấm áo dài trắng bằng vải gai lên bình phong, vắt khô mái tóc dài chấm lưng vừa gội.

Lục đậu, bách diệp, băng phiến, mỗi loại ba tiền; bạch phụ tử, bạch chi, bạch đàn hương, tòng hương, mỗi loại năm tiền, tất cả nghiền nhỏ, bọc vải cho vào nước tắm sẽ khiến da trắng trẻo, nõn nà. Ngày mai là ngày mồng sáu tháng sáu, nàng đốt hương tắm gội tiễn Hoa thần.

Trong căn phòng bên ngoài là một vùng hoa cỏ, con bạch anh vũ lim dim đậu trên giá.

Ánh nến lập lòe, một mình nàng lặng lẽ tắm rửa xong xuôi, cầm cây lược sừng trâu chải tóc, chột thờ dài cầm mấy sợi tóc dính vào lược lên ngắm nghía, đoạn lấy tấm gương nhỏ ra soi, chạnh lòng nhìn mấy nếp nhăn nơi khóe mắt.

Tấm gương đồng hình bầu dục bằng rộng không đầy bốn thốn, phía sau khảm hoa sen bằng kim ngân ti, rực rỡ như thật, có lẽ cái tên Hoa Kính xuất phát từ đó. Mép kính chạm hình rồng quấn quanh, nổi bật trên nền mây.

Tấm gương này chắc đã có từ xa xưa, năm tháng hằn dấu qua ánh sáng lạnh lùng. Gương tuy nhỏ nhưng ánh sáng phát ra nhu hòa khôn tả, nhất thời che mờ cả ánh nến trong phòng. Bạch Loa dựa vào tường soi gương, bất giác thẳng thốt trước bản sao trong đó.

“Năm năm tháng tháng hoa còn đó

“Tháng tháng năm năm người đổi dời.”

(Bạch đầu ông vịnh – Lưu Hy Di) [Bản dịch thơ của Lăng Xệ Từ]

Từ khi giáng thế đã bao năm rồi? Nàng mỉm cười với mình, nốt ruồi như giọt lệ chực rơi nơi khóe mắt khiến nụ cười đượm bi ý.

Ánh nến âm ỉ nhưng bạch y nữ tử soi gương thương thân chột run rẩy, phảng phất nhìn thấy gì đó, chột quơ tay ra sau lưng. Căn phòng trống trải, ngoài hoa cỏ, chỉ có con bạch anh vũ ngoạ đầu lim dim.

“Tuyệt nhi... Tuyệt nhi.” Bạch Loa nhìn con anh vũ một lúc rồi quay lại soi gương, chột cảm khái vô văn buột miệng khẽ gọi, chạm tay vào mặt kính.

Trong gương ánh xạ gương mặt nàng dưới ánh nến cùng khung cảnh căn phòng, sau lưng nàng là một tiểu hài tử ôm vai, ngoạ đầu ngủ gục trong đám hoa cỏ.

Một tiểu hài áo trắng để tóc trái đào.

“Tuyệt nhi.” Bạch Loa ngưng thị vào tấm gương khẽ gọi, chột nước mắt nhỏ xuống.

Sáng sớm, nàng tắm rửa xong xuôi, đóng cửa hiệu, chuẩn bị ra ngoài.

“Vù”, cửa chưa kịp khép, bóng trắng loáng qua khe hở, con bạch anh vũ Tuyệt nhi lách qua, Bạch Loa không kịp thu tay về, kẹp phải lông đuôi khiến nó kêu vang.

“Tuyệt nhi, không được ra ngoài!” Nàng nhú mày, buông tay giữ cửa dặn: “Ồ lại trông nhà mau.”

Nhưng bạch anh vũ tỏ vẻ bất phục, trừng cặp mắt như hai hạt đậu đen nhìn nàng, dựng đứng đuôi lú lo: “Đi thôi, đi thôi! Tuyệt nhi muốn đi!”

“Muốn chết! Mau câm miệng cho ta.” Bạch Loa giật mình, nhìn quanh quất, cũng may trời mới tảng sáng, mấy cửa hiệu quanh đó chưa mở. Nàng tức giận kéo đuôi nó: “Mì còn lăm mồm nữa, coi chừng ta cắt lưỡi. Định dọa chết ta sao, tiểu súc sinh?”

“Tuyệt nhi không phải là tiểu súc sinh! Không phải đâu!” Con anh vũ cơ hồ uống nhầm thuốc, tiếp tục khiến người khác kinh ngạc: “Hôm nay là hội tiễn Hoa thần, bao nhiêu là tỷ tỷ sẽ tới.”

“Câm mồm!” Bạch Loa nhận ra ngoài ngõ Thiên Thủy có người tới, vội bịt mồm nó lại.

Anh vũ tỏ vẻ bất cam, vừa cào vừa mổ, trước mắt nàng chột hiện lên hình ảnh hài tử ngoạ đầu ngủ đêm qua, liền mềm lòng, khẽ thờ dài, cúi xuống dặn: “Được rồi, được rồi, ta đem mì đi theo. Bất quá, dù mì nhìn thấy gì cũng không được lăm lời, hiểu chưa?”

Bạch anh vũ gật đầu liên tục, nàng thở phào thả lỏng tay.

Ra khỏi ngõ trời đã sáng rõ, các hàng quán lục tục mở cửa. Bình thường nàng không thân cận lắm với hàng xóm, chỉ khẽ gật đầu chào hỏi.

“Gà cho người ta! Lúc nào thì gà cho người ta!” Đột nhiên con anh vũ đang yên tĩnh chột thốt lên một câu.

Nàng biến sắc, nhưng chưa kịp quát nạt thì Cổ đại nương bán điểm tâm sáng vừa mở cửa đã mỉm cười: “Ái chà, con chim này còn lăm mồm hơn mấy bà mối, cả ngày toàn kêu gà cho người ta, không biết học theo ai.”

“Chắc vậy.” Bạch Loa khẽ vỗ về con chim đậu trên vai, Tuyết nhi lách tránh, nhẹ nhẹ nhàng nhàng đáp xuống cạnh gánh đậu tương của Cố đại nương, theo thói quen thò đầu vào, lòi ra một cái đĩa nhỏ.

“Ái chà chà, cô nương xem Tuyết nhi linh lợi quá.” Cố đại nương mỉm cười, vội dốc ống đựng sữa đậu nành, đổ ra một chút: “Anh vũ thích uống nó, đúng là kỳ lạ.”

Bạch Loa ngồi xuống chỗ quen thuộc, giằng giữ liếc Tuyết nhi: sớm muộn gì tiểu súc sinh này cũng mua lấy phiền hà.

“Bạch cô nương vẫn dùng một bát sữa đậu nành, một đĩa bánh bao nhân đậu?” Phục vụ khách quen hàng ngày, Cố đại nương dọn đồ rất nhanh, thái độ vô cùng ân cần, đồ ăn bốc hơi nghi ngút lập tức được đưa lên: “Hôm nay đẹp trời, hiếm khi thấy Bạch cô nương muốn ra ngoài, có phải định đến Tây hồ dự hội tiền Hoa thần?”

Bạch Loa cầm đĩa lên, khẽ đầu, Cố đại nương cũng ngồi xuống, bắt đầu gọi chuyện: “Đúng rồi, tháng sáu sẽ tiền Hoa thần, cô nương là người mở hiệu bán hoa cỏ, lẽ nào không đi cho được?”

Bạch Loa không đáp, cắn một miếng bánh bao nhân đậu, phong cách hết sức thanh nhã.

Trời còn sớm, khách chưa đông lắm, Cố đại nương không chịu im lặng, nhìn bạch y nữ tử tú lệ, thao thao bất tuyệt: “À, cô nương có biết đêm qua trong cung mất một thanh bảo kiếm? Nghe nói Cao Tông hoàng đế sốt ruột, bố trí trọng binh khắp các cửa thành, kiểm tra nghiêm ngặt.”

Bạch Loa ngẩn người, khóe miệng khẽ cười, Trạ Lô... Trạ Lô quả nhiên đã về Doanh Châu, sau này nàng càng phiêu linh giữa cõi đời.

“Bạch cô nương đúng là xinh đẹp, tôi thấy tam tiểu thư của Tăng gia hiệu xưng Lâm An đệ nhất mỹ nhân vị tất so nổi...” Cố đại nương lại quay về chủ đề quen thuộc, Bạch Loa mỉm cười, lắng nghe bà ta thía lía, thủy chung không trả lời.

Bà ta là người lắm lời nhưng lương thiện, chồng thật thà, vợ giữ trọn bổn phận, gia đình hòa thuận, phu thê cử án tề mỵ, con cháu vui vẻ. Hình mẫu gia đình hạnh phúc trên đời đều thế, thành ra theo bản năng, Cố đại nương mới cảm thương cho người cô độc như nàng chẳng?

Hóa ra trong mắt họ, nàng không hề hạnh phúc?

Nàng ăn xong, không nghe thấy những lời lải nhải bên tai, mãi đến lúc uống hết một nửa bát sữa đậu nành mới nghe thấy một câu, suýt nữa bị sặc.

“Bạch cô nương, lần trước tôi nhắc đến việc cầu thân, cô nương nói rằng phải viết thư hỏi ý cha mẹ, hiện tại có hồi âm chưa?”

Con bạch anh vũ đang cúi mỏ vào bát sữa cũng dừng uống, ngẩng lên nhìn, con ngươi mắt đen nhánh như hạt đậu đảo đi đảo lại, Bạch Loa tựa hồ thấy trong mắt nó hiện rõ vẻ cười nhạo.

“Quê nhà xa xôi, hiện giờ vẫn chưa có hồi đáp, cha mẹ chưa có ý kiến, Bạch Loa sao dám tự làm chủ.” Chật vật mãi mới uống hết ngụm sữa, gương mặt lạnh lùng của nàng chợt tỏ vẻ ngượng ngùng, đặt bát xuống đáp.

Cố đại nương tỏ vẻ tiếc rẻ, thờ dãi: “Mấy hôm trước tôi có đến Tăng gia, lão phu nhân hỏi thăm cô nương, nói rằng Bạch cô nương ở ngô Thiên Thủy tài mạo xuất chúng, trông được loại hoa hiếm thấy, e rằng cả Tăng gia trừ đại thiếu gia không ai sánh được với cô nương.”

“Tăng lão phu nhân quá khen.” Bạch Loa mỉm cười, cầm khăn lau miệng: “Bách hoa Tăng gia thịnh danh cao vợi, có quyền có thế, luận về đạo trồng hoa xứng danh quốc thủ, Bạch Loa chỉ là thảo dân nhỏ nòi, so thế nào được.”

“Nhưng cô nương trồng được gốc kim liên hoa đó, Tăng lão phu nhân đến giờ còn nhắc mãi.” Cố đại nương chợt tỏ vẻ kích động, tay chân vung vẩy: “Cây sen đó kim quang lấp lánh, cứ như hoa dưới chân Đại la thần tiên.”

Bạch Loa chỉ mỉm cười lắng nghe, nhưng mắt ánh lên tia lạnh lùng, hồi hận khi xưa không nên đưa chậu kim liên hoa cho Cố đại nương, kết quả bị người Tăng gia nhìn thấy, phiền hà liên gở cửa. Tăng gia đó, nghe nói đại thiếu gia còn chưa thành thân, không hiểu sao lại đến phiên nhị thiếu gia muốn lấy vợ?

Hình như cả hai nhi tử của Tăng gia đều không ra gì, đại thiếu gia tựa hồ đầu óc có vấn đề, ngây ngây ngô ngô, nhị công tử tuy bình thường, cũng coi là nhân tài, có điều lúc nào cũng ra vào chốn lầu Tần quán Sở, nổi danh phong lưu chủ nhân của Lâm An thành.

Còn chưa gặp, cũng không biết vương tròn thế nào, họ đã định kéo nàng về, lẽ nào người một mình như nàng lại e ngại ai đó? Xem ra không thể ở lại Lâm An nữa, sau hai năm cư trú, nàng cũng muốn chuyển đến địa phương khác.

Nàng cất khăn, vẫy tay, bạch anh vũ không đợi nàng gọi, lập tức bay tới, đậu lên vai chủ.

“Bạch cô nương, tôi thấy cô nương gả cho Tăng gia nhị công tử vừa hay xứng đôi, ai nấy đều tài mạo nhất lưu, lại cùng đi chung một con đường, kết hôn rồi cùng trồng hoa ngắm trăng chẳng hay lắm ru?”

Cố đại nương cố khuyên nhủ nhưng Bạch Loa đã mỉm cười đứng dậy, lấy bạc vụn trong túi ra đặt xuống bàn, khẽ xin lỗi: “Đại nương, hôm nay sinh ý chắc tốt lắm, Bạch Loa không dám làm phiền đại nương.”

Ngày mùng sáu tháng sáu. Trông có gai.

Đó cũng là phong tục của tiết hạ chí, tiễn Hoa thần đi.

“Tây hồ đầu khác nàng Tây Tử,

Trang điểm cùng không, nét vẫn tình”

(Thơ Tô Đông Pha, bản dịch của Nguyễn Hiến Lê)

Tây Hồ hôm nay như nàng mỹ nữ khoác áo hoa rực rỡ, đúng lúc chính giữa mùa hạ, “Hoa rụng tàn hồng hạnh xanh nở”, đâu đâu cũng thấy màu xanh màu đỏ đua chen.

Ven hồ, liễu xanh rũ bóng, tàng cây xòa mặt nước, trên cây treo những đóa hoa già kết từ lựa các màu cùng cờ đuôi nheo bằng tơ viết tên các vị Hoa thần, có điều xuân qua đã lâu, cổ núu kéo thế này cũng uống công.

Nữ tử nhàn du ồn ào, qua lại như thoi đưa, những nhà có tiền đều bao hết đình đài quanh đó làm nơi nghỉ chân, người khác mời chân đành rải giấy ngồi nghỉ ngay ven hồ.

“Hoa chủ tường vì họ Trương tên Lệ Hoa.” Lật một sợi dây tơ hồng nhặt lên xem hàng chữ ghi trên đó, Bạch Loa mỉm cười, đoạn ngắm dải hoa tường vì nở bung, đua chen với lá xanh, bất giác ánh mắt nhìn vào một góc cây hoa, không nói gì.

“Tỷ tỷ! Tỷ tỷ!” Chợt con bạch anh vũ đậu trên vai nàng kêu lên, cũng nhìn vào một nơi trên cây hoa.

“Tuyệt nhị, im ngay!” Nàng biến sắc khế quát, liền đó quay lại nhìn cây hoa, gật đầu cất bước.

Mai hoa Hoa thần Liễu Doanh Mai; hạnh hoa Hoa thần Dương Ngọc Hoàn; tường vì hoa Hoa thần Trương Lệ Hoa... tên các vị Hoa thần phát phối trong gió, tô điểm thêm sắc thái cho Tây Hồ xanh um. Bạch y nữ tử đem theo con anh vũ, chậm rãi dạo bước giữa vùng dây tơ cùng hoa lựa, mục quang chợt chạm vào một cây hoa đang nở đóa sau cùng, ánh lên thần sắc phức tạp, mỉm cười bước tới.

“Đi cả rồi...” Men theo bờ hồ, dần dần đến vùng trông toàn trúc, người thừa hân, chỉ còn lại màu xanh trải dài. Đôi mắt nhìn liễu rũ, nàng khẽ buông một câu.

“Bạch cô nương... là Bạch Loa cô nương?” Sau lưng vang lên tiếng chào, Bạch Loa thu lại thần sắc tịch mịch, tựa vào thân cây quay lại nhìn trung niên mỹ phụ vừa chào mình.

Vị phụ nhân ăn mặc theo kiểu người có tiền: váy thêu bách điệp xuyên hoa dát vàng, áo sa màu nguyệt bạch, tay phải thò khỏi áo, cổ tay có một tròng phật châu, ngón đeo nhẫn lam bảo thạch cầm một cây quạt trắng muốt. Thấy nàng quay lại liền tỏ vẻ vui mừng, vội vàng chạy tới: “Là Bạch cô nương! Trời ơi... thật rồi, là thật rồi, tôi lại gặp được cô nương.”

“Phu nhân là...” Bạch Loa tỏ vẻ nghi hoặc.

Mỹ phụ thấy nàng rụt rè, bất giác hơi ngừng lại, tỏ vẻ nóng lòng: “Tôi là Hưng Nương... Bạch cô nương quên rồi ư? Mười tám năm trước ở Thanh Châu xảy ra lụt, nếu không có Bạch cô nương, cả nhà tôi đã chết đói rồi.” Vừa nói nàng ta vừa vén tay áo trái, cổ tay trống không, tựa hồ bị lợi khí cắt đứt.

“Thanh Châu?” Bạch Loa ngẫm nghĩ, thần sắc chợt giãn ra, mỉm cười: “Hoa ra là phu nhân, hiện giờ đã giàu có rồi.”

Mấy năm nay, Ngô Hưng Nương sống khá an nhàn nên dầy dả hân, nghe Bạch Loa hỏi, mặt hơi đỏ lên: “Nhờ phúc của cô nương, tôi cũng dễ sống. Hơn mười năm rồi, tôi cũng già đi, đầu được trẻ trung như cô nương.” Vừa nói, nàng ta vừa liếc nhìn Bạch Loa, tỏ vẻ kinh ngạc trước nhan sắc hơn mười năm không đổi, nhưng dù gì nàng cũng là đại ân nhân nên không tiện hỏi nhiều.

Mắt nàng ta hơi đỏ lên, cúi đầu hạ giọng: “Bạch cô nương, hiện tại tôi sống ở Thiệu Hưng, hôm nay nhân có hội Hoa thần mới đưa nữ quyến đến Linh Ân tự dâng hương, gặp được cô nương đúng là ý trời. Đại ân của cô nương, phu thê Hưng Nương chưa bao giờ dám quên, chỉ sợ đời này không thể đền đáp.”

Bạch Loa mỉm cười, nôt rồi nơi khóe mắt như giọt lệ chực rơi xuống: “Phu nhân sống tốt là Bạch Loa cao hứng rồi, báo ân cái gì, hà tất nhắc lại chuyện xưa.”

Nàng đã gặp, đã hiểu vô số bí ẩn người thường không hiểu, nhưng có bao giờ nghĩ rằng trên đời có nữ tử rũ bỏ được quá khứ đau thương, giải thoát khỏi ác mộng mà sống vui vẻ chăng?

“Hôm nay tiễn xuân, nhà tôi bày yến ở Linh Ân thiền tự, Bạch cô nương đến nghỉ chân một chút được chăng?” Hưng Nương tỏ vẻ cảm kích, nhìn Bạch Loa với vẻ tha thiết, nàng ta biết tính tình ân nhân bình đạm, nên không nhắc đến chuyện báo ân nữa, chỉ sợ bạch y nữ tử bỏ đi, bèn cố mời mọc.

Bạch Loa vốn định lác đầu nhưng thấy tự miếu nằm giữa vùng cây cối cao vút, loáng thoáng có tiếng phạn xướng, chợt nhớ ra một việc. Bạch anh vũ liu lo, cào vai chủ, nàng mỉm cười: “Vây xin phiền phu nhân.”

Trong Linh Ân tự, hôm nay ai nấy đi dự hội Hoa thần nên khách dâng hương không đông, phật điện trang nghiêm khá trống trải. Bạch Loa vào tiểu viện bên hông chính điện uống mấy chén trà, nghe Hưng Nương kể lại gia cảnh, từ chuyện sau trận lụt Thanh Châu làm cách nào cùng chồng về quê cũ Thiệu Hưng, mấy năm nay kiếm tiền ra sao, đến việc con trai cưới vợ, năm nay sẽ lên kinh dự thi thanh y tú tài...

Nàng lặng lẽ lắng nghe, thỉnh thoảng xen ngang một câu, thấy Hưng Nương hiện giờ giàu có, lúc nói chuyện lộ ra vẻ hài lòng với hạnh phúc, khoe mẽ nàng hiện lên nụ cười. Thật sự đã vén mây thấy trăng, nàng ta không còn khốn đốn như lúc ở thành Thanh Châu.

Quả nhiên... Vậy cũng tốt. Vậy cũng tốt.

Tuy phải trải qua tai họa ly tán nhưng cuối cùng cũng có được ngày nay, sức sống cùng kiên nhẫn của nữ tử này vĩnh viễn không khiến nàng thất vọng, bất giác nàng thấy được an ủi.

Kể được nửa chừng, nghe thấy bên ngoài có tiếng bước chân, tiếng nữ quyến lao xao trò chuyện, đang theo lối rẽ ngoài hành lang đến tiểu viện. Hưng Nương mỉm cười, cầm khay trà lên: “À, Bạch cô nương, con gái và con dâu của tôi đang đến đây, tôi ra gọi chúng vào. Tôi và Đình Chương vẫn bày bài vị trường sinh, luôn kể với tiểu bối ăn đức của cô nương, hôm nay tôi bảo chúng vào cúi lạy.”

Không đợi Bạch Loa hồi đáp, nàng ta mở cửa bước ra ngoài, lớn tiếng gọi. cả nhóm nữ tử trẻ tuổi đang hơn hờ cười đùa ngắm hoa lụa, thấy phu nhân bước ra liền nghiêm chỉnh lại, cung cung kính kính hành lễ.

Toàn gia tộc, dù là các nam tử, thấy Hưng Nương đều cung kính như thế. Nghe kể lại, trong trận lụt nhiều năm trước, nữ lưu như nàng nhưng bằng vào đại đức đại nghĩa, cứu cả mấy vị trưởng bối trong gia tộc, vì thế đến nay không ai trong tộc không biết đến nhân phẩm của thê tử Đình Chương, luôn giữ ba phần kính sợ với nữ tử cụt tay này.

Mười tám năm trước, trận lụt ở Thanh Châu gần như khiến Ngô thị diệt tộc.

Lúc đó là Kiến Viêm nguyên niên, Kim bình tiến vào Trung Nguyên bắt đi Huy Khâm nhị đế. Cao Tông hoàng đế mới lên ngôi liền hoảng sợ, không dám đối đầu với quân lang hô, bỏ chạy ra biên, để lại son hà ngập trong khói lửa.

Nàng ta gặp Bạch Loa giữa thời loạn lạc đó.

Nàng ta mới mười bảy tuổi, vừa được gả cho tiểu thương Ngô Đình Chương, bất ngờ bị cuốn vào ngôi thành đói khát.

Vì đói, vì lụt, dân Thanh Châu thành mất hết đạo đức lý trí, ăn bất cứ thứ gì để sống sót, tình cảnh lạnh người khi xảy ra nạn đói trong các triều đại trước, sau cùng cũng xuất hiện tại Thanh Châu.

Thái nhân.

Lấy người làm thức ăn.

Ở lò mổ, thường có người công khai bán thịt sống với giá cao hoặc đổi thức ăn khác.

Cả nhà Hưng Nương sắp chết đói, bà bà lớn tuổi nên không chịu nổi, người thân không còn nổi khí lực mang đi chôn, đành để mặc rửa nát trong nhà.

Công công cũng sắp nổi gót, con đại bá nhị bá đều chết trong chiến loạn, hai lão nhân đều do hai vợ chồng nàng ta chiếu cố, nhưng lâu ngày không có hạt gạo vào bụng, thậm chí không còn sức nói tròn vành rõ chữ một câu.

Đình Chương tuy nóng ruột nhưng bản thân cũng đói rã người, không thể tìm cách xóa đi con đói cho mấy lão nhân, toàn gia chỉ còn đợi ngày về châu Diêm Vương. Hưng Nương thăm rọi lệ hạ quyết tâm, nói dối chồng đi tìm thức ăn, đi bán mình làm thái nhân.

Tộc phò họ Ngô còn ghi một đoạn về nàng ta.

“Kiến Viêm nguyên niên, thiên hạ động loạn, Thanh Châu đói khát đến nỗi ăn cả thịt người, gọi là ‘thái nhân’, cả quan gia không cấm cản nổi. Ngô thị sa vào nguy khốn, không thể quay về. Hưng Nương, vợ Đình Chương tự đi bán thịt mình đổi thức ăn cho già trẻ trong nhà, ai ngờ lúc sắp làm thịt, đồ phu thấy xinh đẹp bèn buông lời khinh bạc, tiết phụ kiên quyết cự tuyệt, thà chết không tuân theo. Đồ tể phản hận mới đem Hưng Nương lăng trì, chặt đứt tay trái, tuy đau đớn đến hôn mê nhưng không hề hối hận. Có người khách qua đường thương cảm, bỏ tiền mua lại, rồi giúp cả nhà rời khỏi thành về nam, nhờ đó Ngô thị mới còn đến nay.”

Những lời rướm máu đó khiến cả nhà họ Ngô sau con đại nạn luôn kính sợ nữ tử cụt tay.

Lúc Hưng Nương đưa văn bối vào, trong phòng đã trống không, bạch y nữ tử nào thấy tung tích.

Trung niên mỹ phụ thờ dài, không để ý đến ánh mắt dò hỏi của con gái, con dâu. Vị Bạch cô nương này, tính tình và hành tích xưa nay vẫn thế, không biết đến bao giờ mới gặp lại.

Chưa biết chừng lúc đó mình đã già còn nàng ta vẫn trẻ trung như thế. Trẻ trung như mười tám năm trước lúc bản thân nhuộm máu toàn thân nhìn thấy, vị ân nhân này đích xác không phải phạm nhân, mà là thần tiên hạ phạm chăng?

Còn nhớ lúc đó dù bên ngoài binh hoang mã loạn, bạch y nữ tử bình thản cực độ, ghé qua đường nhìn thấy người bị treo cùng bàn tay đứt mà không mấy may biến sắc. Thanh Châu thành động loạn, đói khát nhưng nàng ta vẫn bạch y như tuyết, thần sắc ung dung, phảng phất có bức màn vô hình ngăn cách khỏi bụi bặm trần thế.

Bạch y nữ tử thấy tay trái Hưng Nương bị đồ phụ cắt đứt, đưa bàn tay máu me đầm đìa đến trước mặt nàng ta: “Con mụ kia, có chịu nghe không? Để lão tử từng nhất một cắt xuống... xem người còn cứng miệng nữa không?”

Nàng ta đau đớn cực độ, cổ nén không hét thành tiếng, tuyệt không cầu xin, giọng lạc đi: “Bán thịt chứ không bán thân.”

Bán thịt chứ không bán thân – đáng cười làm sao! Nhưng nói ra trong tình cảnh đó, lại đầm mùi máu tanh. Thân thể có thể bán, có thể mặc cho đao cắt thịt, cho người ta đem nấu nướng, nhưng quyết không chịu rũ bỏ tôn nghiêm riêng, nữ tử phải tiết liệt, từ bé nàng ta đã được dạy như thế.

Đao của đồ phụ lại ngập vào thân thể, trước khi hôn mê vì cơn đau, nàng ta còn thấy bạch y nữ tử qua đường đó dừng bước, nhìn mình với ánh mắt lạnh nhạt.

Không hiểu sao, nàng ta tựa hồ nhận ra trong ánh mắt không có mấy may ôn độ đó hiện lên nỗi thương cảm đậm sâu.

“Thái nhân này ta mua, giá gấp đôi.”

Lúc nàng ta tỉnh lại thấy mình không còn ở nơi bán thịt, trong phòng đầy hoa cỏ, cổ tay bị đứt tuy còn chảy máu nhưng đã được băng bó, mở mắt ra liền gọi ân nhân. Bạch y nữ tử ngồi cạnh, bưng một bát bách điệp liền từ canh bốn cho nàng ta.

Đang đói, nàng ta uống một hơi hết nửa bát, chợt dừng lại không uống nữa.

“Đa tạ ân nhân.. nhưng công công và các vị đại bá mấy ngày liền chưa ăn chút gì...tôi, tôi sao dám ăn no.” Chạm vào ánh mắt dò hỏi của bạch y nữ tử, nàng ta e dè cúi đầu, cơn đau từ vết thương lan lên óc khiến toàn thân run rẩy.

Bạch y nữ tử nhìn nàng, ánh mắt hiện lên nỗi thương cảm thâm sâu, chợt nàng ta nghe thấy ân nhân thở dài một hơi.

“Vi sao mỗi lần lộn loạn động, toàn là kẻ yếu đuối phải chịu hy sinh?” Nỗi đau hiện lên trong mắt bạch y thiếu nữ nhưng Hưng Nương không hiểu, ân nhân lại nhìn ra ngoài song cửa, lầm bầm: “Không sai, lúc cả nhà sa vào khó khăn thì lão nhân là trường bối, trẻ con là hy vọng, nam nhân là chủ cả nhà, vậy thuận lý thành chương thì nên hy sinh nữ tử chăng?”

Hưng Nương nhìn sang ân nhân cứu mệnh, ngập ngừng hồi lâu: “Kỳ thật tôi chỉ là gánh nặng của Ngô gia, nào có tác dụng gì, tôi không biết trồng trọt, không biết kiếm thức ăn cho gia đình, coi như phí một miệng ăn, chỉ bằng bán mình làm thái nhân còn cứu được cả nhà.”

Bạch y nữ tử sững sờ, chợt mỉm cười – sắc mặt trắng muốt, nhãn thần lãnh liệt, khóe mắt có một nốt ruồi nhỏ như giọt lệ sắp rơi khiến nụ cười đượm buồn.

“Tâm lòng nữ tử trên đời từ bi hơn hết, vì cả nhà sẵn sàng hy sinh thân mình.” Bạch y thiếu nữ lắc đầu thở dài, gợn ngón tay lên, chợt vù một tiếng, Hưng Nương thấy một con bạch anh vũ bay tới đậu trên vai nàng. “Nhưng cô nương nói không sai, nữ tử không biết canh tác, không thể nuôi sống gia đình nên đến lúc nguy cấp đều bị đem ra làm vật hy sinh.”

“Tôi tự nguyện làm thái nhân cứu cả nhà, Đình Chương không hề bức ép, chàng không biết tôi trốn đến đây.” Hưng Nương tuy không hiểu ý nữ tử nhưng tìm cách bào chữa cho chồng.

“Tôi không nói cô nương...” Bạch y thiếu nữ nhìn nàng ta, bình thần đáp, trong mắt hiện lên ý vị sâu xa: “Triều đại nào cũng thế, mỗi khi chiến loạn, toàn là phụ nữ yếu nhược bị đem ra hy sinh. Ngay cả ở đời Đường, lúc Trương Tuân không giữ nổi thành cũng hạ lệnh giết nữ nhân làm quân lương, cô nương nói xem chả lẽ tính mạng nữ tử rẻ rúng đến thế?”

“A?” Hưng Nương chưa từng đọc sách, không hiểu bạch y thiếu nữ nói gì, bất giác sững người.

Bạch y thiếu nữ vuốt ve con anh vũ, ánh mắt chợt sáng lên lạnh lùng: “Thiên địa bất nhân, thiên địa bất nhân... thế đạo này vốn không công bằng với nữ tử. Bất quá...” Nàng quay phắt lại nhìn bàn tay trái Hưng Nương bị chặt đứt, chậm rãi nói từng chữ: “Cô nương nên nhớ, sinh mệnh không nên coi rẻ.”

“Ân nhân... ân nhân xin cho biết tôn tính đại danh?” Hưng Nương không hiểu lời cô nương áo trắng, đành lên tiếng hỏi khỏá lấp.

“Tôi tên Bạch Loa.” Bạch y nữ tử thân nhiên đáp, con anh vũ trên vai vỗ cánh.

Đó là chuyện từ mười tám năm về trước.

Lúc đó nếu không có thiếu nữ tên Bạch Loa này cứu nàng ta khỏi đồ đao rồi giúp cả nhà thoát khỏi Thanh Châu thành, quay về Giang Nam, chắc chắn cả nhà họ Ngô không ai sống sót đến giờ.

Đưa họ rời khỏi Thanh Châu, bạch y nữ tử từng thả lên đường, hơn mười năm nay chưa từng hiện thân.

Đình Chương đỡ vợ, nhìn theo hướng nữ tử đi xa, cùng cả nhà quý xuống lạy tạ. Giờ phút đó, nàng ta từng nghĩ, ân nhân e rằng không phải phạm nhân?

Hơn mười năm sau gặp lại Bạch cô nương, dung mạo vẫn như năm xưa cũng không khiến nàng ta kinh ngạc lắm.

Nhưng tuy thời gian qua lâu rồi, về đến Giang Nam cuộc sống dần ổn định, sinh hoạt dễ chịu hẵn nhưng nỗi sợ lúc bị đao đâm vào thân thể hằn sâu trong tâm lý nàng ta, nhiều đêm nằm mơ thấy mình bị treo lên như súc sinh, từng khối thịt đỏ lôm lôm vào thiết câu, chợt tỉnh dậy lúc nửa đêm, toàn thân đầm

mồ hôi lạnh.

Nàng ta thường nghĩ, những sinh linh bị làm thịt đó không hiểu thống khổ đến thế nào?

Từ đó nàng ta quanh năm ăn chay, không động đến thịt.

Hậu sơn Linh Ẩn thiên tự rợp bóng cổ thụ, tiếng chim lách chách liên hồi vang vọng giữa ngọn núi u tĩnh.

Bạch Loa dừng chân thờ dài, những người trong quá khứ vốn không định gặp thì cứ để qua luôn, tiếp tục sống thế này là được, nhưng những nữ tử đó đó lại nhớ mãi.

Bàn tay nàng đặt lên tảng đá ven đường, chợt trỗi lên cảm giác kỳ lạ bèn cúi xuống.

Bàn tay trắng nhợt của nàng đặt lên tảng đá đen gần như trong suốt, chất đá vô cùng kỳ dị, không giống đá núi thường thấy ở vùng Giang Chiết, đột ngột nhô lên, hoàn toàn không nhiễm phạm khí, ba khối chụm lại, khối sau cao hơn, tựa vào dốc núi.

Quan sát tảng đá thật kỹ, ánh mắt nàng dần ngưng trọng, chậm chậm đưa tay sờ vào.

Quả nhiên có khắc chữ, hiển nhiên từ lâu lắm rồi nên màu đỏ của hàng chữ bong hết, chỉ còn lại vết khắc đen nhánh.

Là một hàng chữ thẳng tắp.

Bạch Loa hướng ánh mắt nhìn theo, trên tảng đá khắc ba đại tự: Tam sinh thạch.

“Mảnh hồn trong trên Tam sinh thạch,

“Kể gì thương nguyệt ngâm phong.

“Thẹn với tình nhân từ xa đến viếng,

“Thân này tuy tan lòng còn mãi.”

Bên dưới ba đại tự còn khắc một bài tuyệt cú, chữ nào cũng to cỡ đồng tiền.

Mắt nàng chợt sáng lên.

Con anh vũ cũng bất an, cạo vai nàng, ánh mắt tỏ vẻ phức tạp. Nàng chăm chăm nhìn ba đại tự, rút cánh tay giơ lên cao về đỡ lấy ngực, tấm Hoa Kinh nhỏ xíu trong đó phảng phất dính liền với trái tim khiến nàng lạnh tỉnh cực độ.

Lại quay về trước khối Tam sinh thạch.

Hóa ra nàng phiêu linh lâu đến thế, lần trước đến trước khối đá này ở Thiên Trúc, tính đến nay vừa chẵn sáu mươi năm rồi ư? Vừa hết một vòng luân hồi, bao nhiêu truyền kỳ về thành một vòng tròn, từ điểm kết thúc quay lại điểm khởi đầu.

Vĩnh sinh tịch mịch biết bao, tuế nguyệt tàn khóc vô chừng.

Còn may là nàng vẫn có một người để chờ đợi, sáu mươi năm một vòng luân hồi, cũng đến lúc gặp lại y. Nếu không vì kiên trì đấu tranh, vĩnh viễn không thỏa hiệp, quyết giữ gìn những gì mình theo đuổi, có lẽ sau mấy trăm năm tịch mịch, nàng đã đầu hàng những kẻ an bài số mệnh trên Côn Luân sơn.

Tựa vào tảng đá, vô số sự tình trong những kiếp luân hồi phảng phất như thủy triều dâng lên trong lòng nàng, đã thấy nhiều bi hoan tình cừ, hi nộ ai lạc, đã qua bao lần sinh ly tử biệt, nỗi đau xé trời ập tới, nàng chợt thấy không thể chống chọi nổi, bàn tay mềm nhũn, nhắm mắt lại gục xuống tảng đá.

Lại gặp khối Tam sinh thạch này, có phải bánh xe vận mệnh tiếp tục chuyển động chăng?

“Đừng gặp y.” Đột nhiên, giữa đỉnh núi yên lặng khẽ vang bên tai khiến nàng giật nảy người, ngoài lại quan sát, làm gì có bóng ai ngoài con bạch anh vũ yên lặng đậu trên tảng đá, ánh mắt như hai hạt đậu đen nhìn nàng.

Ánh mắt đó, như của con người. Đau lòng xen lẫn tiếc nuối.

Lần này nàng không buộc Tuyệt nhi im lặng, mỉm cười một mồi lắc đầu: “Ta vẫn phải đi gặp chàng.”

“Tỷ tỷ lại thương tâm mất thôi.” Tuyệt nhi hiển nhiên nóng lòng, nhảy chơi chơi vẩy cánh, lúc đáp xuống hóa thành một tuyết y nữ hài tóc trái đào, tiến tới kéo áo nàng: “Gặp thì sao? Y là phạm nhân, chỉ sống được mấy chục năm, tỷ tỷ lại tro mắt thấy y già đi, đau đớn, bệnh tật rồi qua đời mà không làm được gì, tỷ tỷ dù sao cũng bất tử, đã mấy kiếp rồi, lòng tỷ tỷ còn chưa đau đớn đủ ư?”

“Đó là trừng phạt của Thiên đế Vương mẫu. Tuyệt nhi.” Nàng lại mỉm cười, vuốt ve Tam sinh thạch: “Muội cũng biết năm đó ta dám gây ra những việc như thế, cũng đã liệu trước kết quả ngày nay, chỉ là không nhiên liên lụy đến muội.”

“Điền thật rồi, cả hai đều điền hết rồi.” Tuy đáng về hài tử nhưng lời lẽ tuyệt y nữ hài giả dạn vô cùng, ngẩng lên nhìn Bạch Loa, tỏ vẻ không hiểu: “Bạch Loa tỷ tỷ, lúc nào muội cũng đi theo tỷ, đến bất cứ đâu mà không oán hận, nhưng tỷ yêu y như vậy sao? Thật sự vì y mà bất chấp tất cả.”

“Không hẳn vì yêu chàng. Tất cả những việc ta làm vì tất vì yêu chàng.” Khóe môi Bạch Loa mỉm cười, chợt lắc đầu, nốt ruồi như giọt lệ sắp rơi khẽ động: “Ài, muội mới tu được ba trăm năm, còn nhiều việc chưa hiểu.”

Ánh mắt nàng hướng về chân trời phía tây, nhân thần đột nhiên tròn xoe hồi lâu mới khẽ thở dài, chùng giọng: “Vì cả hai chúng ta đều là những kẻ phản nghịch mệnh trời.”

Tuyệt nhi còn định nói tiếp, nàng chợt lắng nghe, thần sắc trở nên khản trương, vỗ nhẹ lên lọn tóc cô bé: “Ồ, có người tới, mau biến hình lại.”

“Ái chà, có phải gặp Tam sinh thạch, liền gặp y ngay không?” Tuyệt nhi cả kinh lăm lăm, gần đó vang lên tiếng bước chân, cô bé vội phát tay, biến thành con anh vũ trắng muốt, lượn một vòng trên không, đậu xuống vai Bạch Loa.

Quả nhiên có người tới, trên con đường mòn xuất hiện một vị tăng lữ áo thâm mang hài tử Thiên Trúc tự bước đến cạnh ao nước cạnh tảng đá, cúi xuống.

Là y chăng?

Bạch Loa cảm giác con bạch anh vũ trên vai cũng quắp trảo lại, tỏ vẻ bất an, nhưng tăng lữ áo thâm cúi xuống hái sen, nàng không nhìn rõ diện mạo.

Hóa ra phía trước Tam sinh thạch có ao nước, đang độ tháng sáu nên mặt ao xanh ròn lá sen, hoa nở trắng tinh.

Bạch Loa chưa bao giờ tỏ ra bất an đến thế, chăm chú quan sát tăng lữ hái hoa sen, ngón tay vô thức vạch đi vạch lại lên Tam sinh thạch, thủy chung không lên tiếng.

“Huyền Minh!” Đột nhiên một tiếng gọi trong vắt phá tan bầu không khí yên tĩnh.

Nàng cả kinh, quay lại như điện, con bạch anh vũ không nén được, bật lên tiếng gọi cái tên đó “Huyền Minh!”

Tăng nhân bên bờ ao quay lại, tỏ vẻ kinh ngạc, trong núi vắng hóa ra còn có người.

Bạch Loa thờ phào một hơi.

Không phải y. Không phải Huyền Minh.

Đôi mắt trần thế kia không phải Huyền Minh, dù mấy chục năm không gặp, nàng vẫn nhận ra.

“Điều gì nghịch ngợm làm đại sư giật mình.” Nàng mỉm cười hành lễ, lòng thầm thờ phào, xem ra muốn tìm ra y ở chốn trần thế này, chắc còn phải phí công không ít nữa.

Tăng nhân đáp lễ, ôm bó hoa sen vội vàng đi ngay.

Đời Tống này, lễ pháp nghiêm cẩn, tuy là người xuất gia nhưng gặp một nữ tử giữa núi vắng, tăng nhân vẫn sợ rằng chỉ nói một câu cũng sẽ khiến người khác hiềm nghi, Bạch Loa men theo con đường mòn đến cạnh ao sen.

Ao sen này để thờ phật chăng?

Chợt tim nàng đập nhanh, Tuyệt nhi trên vai cũng ré lên, ngay lúc nàng cúi nhìn, bao nhiêu hoa sen trong ao đều bùng nở.

“Trời ơi! Bạch Loa tỷ tỷ xem này, là tỷ tỷ.” Tuyệt nhi kêu lên, đôi mắt tròn xoe nhìn ao sen không chớp, “loại hoa này sao lại có ở phàm gian? Là ai trồng?”

Bạch Loa cúi đầu nhìn bóng mình in dưới nước, nhưng chỉ có một đóa hoa sen trắng đang phát ra ráng quang cùng khí lành, hương thơm nức. Cánh hoa như ngọc điểm những vết xanh biếc, phảng phất như giọt lệ.

Đó là chân thân của nàng, từ khi xuống phàm trần, mấy trăm năm nay nàng chưa từng thấy lại chân thân.

Nàng cúi xuống hái một bông sen, trên mỗi cánh hoa trắng muốt đều có một điểm xanh biếc, nàng như si dại, buột miệng lăm lăm: “Không sai, là Bích đài liên. . . Bích đài liên. Thật, thật sự là nó chăng?”

“Ai trồng nhỉ? Huyền Minh ư? Y có bản lĩnh này?” Tuyệt nhi kinh ngạc cực độ bay xuống đậu lên một bông sen, nhìn bóng hoa dưới nước: “Bạch Loa tỷ tỷ, tỷ là Bích đài liên nở trước Tây thiên Đại Hùng bảo điện, tu liền năm ngàn năm mới quy y Phật tổ. Mấy, mấy bông hoa này là phân thân của tỷ tỷ.”

Bạch Loa vẫy ngón tay, đóa hoa nhẹ nhàng đáp xuống nước, vừa khớp với cuống hoa gãy đoạn.

“Đừng kinh ngạc, năm xưa Dao Trì tiên tử Yến Lưu Hà say rượu mất trâm mới tạo thành ngọc trâm hoa - Bích đài liên tuy là tiên hoa trên trời nhưng nếu biết cách trồng, vẫn xuất hiện tại phàm gian như thường.” Nàng mỉm cười, vuốt ve lá sen dưới ao, “hà huống sen là loài không có rễ, sống dựa vào nước

mà nơi này lại là phật môn thánh địa.”

Bạch anh vũ nhảy nhót trên lá sen, đập xuống một bông sen khác, ánh mắt linh động: “A, thú vị lắm... lần này là Huyền Minh tìm tỷ tỷ trước, trông ra loại hoa này cạnh Tam sinh thạch.”

Bạch Loa lắc đầu cười khỏ: “Đâu có đơn giản như thế. Đợi ta hỏi các vị trưởng lão trong Thiên Trúc tự xem ai trông ra ao sen này là tìm được chàng. Hy vọng lúc đó chàng không xa xôi tận chân trời.”

“Bạch Loa, cố lên.” Tuyết nhi vỗ cánh bay về vai nàng, chợt nói một câu: “Đừng chịu cúi đầu.”

Một thời thần sau, Bạch Loa ra khỏi cửa Thiên Trúc tự, khoe miệng ẩn hiện nụ cười phức tạp khôn tả.

Theo con đường mòn vắng người xuống núi, nụ cười dần bùng nổ, hiện rõ niềm vui. Tuyết nhi ở cạnh mấy chục năm cũng chưa bao giờ thấy nàng vui như thế. Xem ra người đó vô cùng trọng yếu, hôm nay sắp gặp y mới khiến nàng hoan hỷ đến thế.

Tuyết nhi nghiêng đầu, đang nhìn đến xuất thần chợt thấy chỗ đậu lay động, vội bay vọt lên.

Hóa ra bốn bề vắng người, Bạch Loa phát tay, yêu kiều múa giữa rừng.

Nữ tử bình thường vẫn nghiêm nghị, đôi tuế nhãn nhìn thấu hồng trần, trong lúc này phảng phất như nữ hài không hiểu thế sự, múa để giải bày niềm vui trong lòng. Mái tóc đen dài phát qua gò má, tà áo trắng như tuyết bao quanh nàng tựa sương khói, lấp lánh khác nào cầu vồng, phát phơ vô định.

Là Hàn Yên Thúy.

Anh vũ đậu xuống ngọn cây, lặng lẽ ngắm nhìn, ánh mắt tỏ vẻ thờ than, ba trăm năm rồi... Ba trăm năm trước, tại Dao Trì hội nó từng thấy Bạch Loa thiên nữ múa say mê như thế.

Lúc đó Vương mẫu bày yến đãi chúng tiên, Trạm Lô và Bạch Loa cùng rời khỏi bàn, cùng múa điệu Hàn Yên Thúy chúc thọ Tây vương mẫu.

Trạm Lô bật kiếm, Bạch Loa phoi phới múa, một đen một trắng, một cương một nhu, hào quang hòa nhau khiến chúng tiên đều vỗ tay khen ngợi, cửu thiên tiên nữ cũng rải hoa xuống khiến tam giới nhất thời khê chấn động.

Một cái búng tay, đã bao kiếp dẫu bề trôi qua...

Đang lúc thân ảnh Bạch Loa như làn khói nhẹ bay múa, anh vũ nhìn đến xuất thần, một cơn gió lùa qua, lưng chừng không rải xuống mưa hoa lấp lánh che kín thân thể bạch y thiếu nữ đang múa say mê.

“Tỷ tỷ xem! Tỷ tỷ xem!” Bạch anh vũ kêu lên, bay về vai Bạch Loa, đôi mắt đen nhìn lên mấy cây hoa cạnh đó, cào vào vai chủ, không che nổi hưng phấn: “Là các tỷ tỷ, các tỷ tỷ đều tới.”

Đang xoay vòng, Bạch Loa chợt dừng lại, ngẩng lên nhìn khu rừng vắng người, mỉm cười hành lễ: “Các vị muội muội hôm nay cứ quay về đi, năm tới sẽ gặp, thay ta hỏi thăm Thanh Đế sư phụ.”

Đỉnh núi vắng vẻ, trên thân cây hoa ven đường treo những đóa hoa giả kết từ lụa các màu cùng cờ đuôi nheo bằng tơ viết tên các vị Hoa thần, tô điểm thêm cho ngày hè xanh om bóng cây, hoa rụng bay phát phới, tiền xuân qua.

Nhưng giữa không trung vô hình, có hơn mười giai nhân mặc vũ y rực rỡ đứng trên mỗi ngọn cây như mây đùn, nghe Bạch Loa nói liền cùng cúi người chúc phúc: “Tỷ tỷ bảo trọng.”

Hạnh hoa Hoa thần Dương Ngọc Hoàn, tường vi hoa Hoa thần Trương Lệ Hoa, thạch lựu hoa Hoa thần A Thổ, những thần tiên xinh đẹp nổi danh hành lễ xong liền ngẩng đầu, cùng giơ tay lên, phảng phất có gió núi thổi tới, những cánh hoa còn lại trên cây theo gió tung bay, phoi phới rơi xuống.

Bạch Loa mỉm cười vung tay, đứng giữa cơn mưa hoa ngũ sắc, nghiêng người múa, hắc phát bạch y tung bay.

“Tuyết nhi, ngày mai chúng ta đi gặp Huyền Minh.” Nàng mỉm cười, khẽ thò tay cho con anh vũ đậu lên ngón tay, dịu giọng nói rồi men theo con đường mòn khuất bóng vào rừng.

Điệu múa vừa rồi tuy không chấn động tam giới cửu thiên như ba trăm năm trước nhưng đủ chấn nhiếp thần hồn một người vô tình chứng kiến.

Mãi đến khi bạch y thiếu nữ khuất bóng, một công tử đứng dưới gốc hoa trà vẫn chưa tỉnh lại, ngẩng ngó nhìn hoa rải khắp bãi đất trống trong rừng. Chợt sau lưng vang lên tiếng thờ hồng học của tiểu đồng bẩm cáo rằng vừa lấy ngọc tiêu bỏ quên tại thiền phòng của phương trượng về, y mới giật mình tỉnh lại.

“Nhị công tử, có đến chỗ Tiết cô nương nghe hát chăng?” Thanh y tiểu đồng thấy chủ nhân thảng thốt như vậy liền nhắc: “Mấy hôm rồi công tử không đến Đào Hoa cư, Tiết cô nương chắc giận lắm, lần này đã chuẩn bị xong xuôi, ngàn lần không nên chần chừ nữa.”

“Cái gì mà Đào Hoa cư và Tiết cô nương! Thư Huê, người nói xem, ban nãy ta gặp được tuyệt sắc nữ tử đó...” Vị công tử vẫn nhìn theo hướng bạch y nữ tử, cào vào tay thấy đau mới nói tiếp: “... không phải nằm mộng chứ! Trên đời này còn có nữ tử như thế, hai mươi sáu năm nay ta sống uống phí rồi.”

Thư Huệ không ngờ công tử chuyển tính nhanh thế, nhất thời ngẩn ngơ, cầm ngọc tiêu cười nói: “Ái chà, hôm nay mừng sáu tháng sáu, không phải công tử cơ duyên xảo hợp, gặp được hoa tiên chăng?”

Vị công tử đến chỗ Bạch Loa vừa múa, cúi người nhặt một đóa hoa đưa lên mũi ngửi, cảm giác tâm thần say sưa.

Nghe đồng tử trên đầu, y lại tưởng là thật, ngây ra hồi lâu mới nói: “Đúng... nữ tử như thế sao là người phạm được, chắc là thần tiên.”

Dưới ánh lê minh, ngộ Thiên Thủy chìm trong lặng lẽ.

Cổ đại nương mở cửa, chuẩn bị bán hàng, bất giác cả kinh, không biết từ bao giờ ở cửa có một vị nữ tử bạch y hắc phát đang đứng, mái tóc đầm sương, xem ra đợi đã lâu.

“Bạch cô nương?” Nhận ra tướng mạo nữ tử, cái xảo trong tay Cổ đại nương suýt nữa rớt xuống, vội vàng mở hẳn cánh cửa, tay kia lau vào áo: “Cô nương dậy sớm thế? Đợi một chút, đại nương sẽ mở hàng ngay, nấu đậu cho cô nương uống.”

“Vâng, đại nương không cần vội.” Bạch Loa mỉm cười, ngăn lại: “Bạch Loa có việc muốn bàn với đại nương.”

Cổ đại nương kinh ngạc nhìn nữ tử bình thường vẫn lạnh lùng, con bạch anh vũ trên vai nàng tỏ vẻ bất an, lúc lắc chân. Bạch Loa tiếp lời: “Bạch Loa vừa nhận được thư trả lời của phụ mẫu, nói rằng Tăng gia là gia đình gia giáo, hôn sự tùy Bạch Loa làm chủ.”

“À, vậy là đồng ý, đúng không?” Cổ đại nương vỗ đùi, mỉm cười mừng ra mặt, vội kéo tay Bạch Loa đến ngồi xuống trường kỷ trong nhà: “Tôi đã nói rồi, tướng mạo nhân phẩm như Bạch cô nương, trừ Tăng gia nhị công tử làm gì còn ai xứng đáng. Hà huống Tăng lão phu nhân lúc nào cũng giục gả, đợi trời sáng tôi sẽ đến báo.”

Bạch Loa mỉm cười, gương mặt bình thản cũng tỏ vẻ hoan hỷ, lời tiếp đó khiến Cổ đại nương kinh hãi cơ hồ nhảy bật lên: “Bất quá, đại nương, người Bạch Loa muốn lấy không phải Tăng gia nhị công tử mà là đại công tử Viễn Ca.”

“Hóa, hóa ra Bạch cô nương đã gặp đại công tử?” Cổ đại nương cảm giác tim đập như trống trận, thầm nhủ Bạch cô nương chắc đã có tình cảm với người ta, không nên được buột miệng hỏi, Bạch Loa lại mỉm cười lắc đầu: “Chưa, Bạch Loa chỉ thấy một ao hoa sen đại công tử trồng trước Thiên Trúc Tam sinh thạch.”

“Chà trách được, tôi đang tự hỏi sao cô nương lại thích Tăng gia đại công tử...” Cổ đại nương thờ phào, lại trở nên lo lắng, lắc đầu khuyên: “Không sai, đại công tử trồng được hoa đẹp, cô nương là người yêu hoa nên mến luôn cả người, bất quá không thể gả cho đại công tử được.”

Bạch Loa thấy bà ta tỏ vẻ nghiêm trọng, liền tỏ vẻ ngạc nhiên: “Sao lại không gả được? Lễ nào công tử là yêu quái mặt xanh tóc đỏ?”

“Không phải yêu quái nhưng con người điên cuồng, bình thường hay nói những lời không ai hiểu nổi, nói cái gì mà từng đến Côn Luân gặp Thiên nữ Vương mẫu, tính tình đại công tử cũng quái dị, chết cũng không chịu lấy vợ, cho rằng mọi nữ tử không yêu mình mà yêu địa vị trường tử Bách hoa Tăng gia. Trước đây nhiều nhà trong thành muốn gả con gái, đều bị công tử từ chối thẳng thừng.” Cổ đại nương nói một hơi: “Thành ra đắc tội với mấy nhà có máu mặt khiến toàn gia không dám nhắc đến việc lấy vợ với đại công tử nữa, lần này lão phu nhân mới nhờ tôi tìm cho nhị công tử một người hợp tâm hợp ý.”

“À, là vậy ư?” Bạch Loa không kinh ngạc mà mỉm cười, con bạch anh vũ cũng kêu quang quác, hoạt bát nhảy xuống bàn, ngoẹo đầu nhìn chủ nhân.

“Nghe nói nhân phẩm Tăng gia nhị công tử cũng không ra gì.” Bạch Loa mỉm cười, không tỏ vẻ gì.

Cổ đại nương ngây ngơ, không ngờ nàng lại nghe được lời đồn, thậm chí oán Tăng gia không biết dạy con để y trở thành hỗn thế ma vương, ngoài miệng đành phải phân bua: “Bạch cô nương nghe ai nói xằng? Nhị công tử Viễn Kiều cả đáng về nhân phẩm đều nhất lưu, chỉ có điều tính tình hơi phong lưu, nhưng có công tử nào không thế? Công tử lại chưa gặp được nhân vật như cô nương, gặp rồi tất không bao giờ để ý đến chốn phong hoa tuyết nguyệt nữa.”

Bạch Loa khẽ cười lạnh, không nói câu nào khiến Cổ đại nương hỏi hớp, bà ta biết tính tình Bạch cô nương một khi đã định dù người khác nói thế nào cũng vô dụng, hiện giờ càng thấp thỏm, không hiểu nàng định liệu thế nào.

“Bạch Loa chỉ muốn gả cho Tăng Viễn Ca, những người khác đều không được.” Không đợi Cổ đại nương nói thêm câu nào, Bạch Loa ngẩng lên: “Nhờ đại nương nói với Tăng gia.”

Cổ đại nương há hốc mồm, Bạch Loa lại ngẫm nghĩ rồi lấy một vật từ ngực áo ra, đặt vào tay bà ta: “Đại nương đừng ngại chuyện đại công tử không chịu lấy vợ, đưa tấm gương này ra tất công tử sẽ biết định liệu.”

Cổ đại nương vẫn sững sờ, nàng mỉm cười lắc đầu, đứng dậy cáo từ.

Ngoài trời đã sáng, Cổ đại nương nhìn theo bạch y nữ tử đưa con anh vũ đi ra, lòng kinh hãi mãi không thôi, lòng tay lạnh ngắt, cúi xuống nhìn mới phát giác là một tấm gương nhỏ.

Tấm gương hình bầu dục làm bằng đồng khảm vàng, rộng không đầy bốn thốn, phía sau khảm hoa sen bằng kim ngân ti, rực rỡ như thật, hình như là đồ rất cổ.

“Ta phải ăn nói thế nào với lão phu nhân?” Bà ta nhìn tín vật trong tay, hồi lâu mới tỉnh lại, không cần bán hàng nữa, trừ trừ mãi mới đứng dậy đến Tầng phủ.

“Kính dữ nhân câu khứ,

“Kính quy nhân bất quy.

“Vô phục tiên nga ảnh,

“Không lưu mình nguyệt huy

(Tạm dịch:

Gương theo người đi mãi

Gương về người nơi đâu

Non tiên giờ xa thăm

Trăng vắng vạc trên đầu.)

Kính quy nhân bất quy... Bạch Loa đứng giữa vùng hoa cỏ, nhìn hàng chữ, phảng phất như chìm vào mộng.

Huyền Minh... Huyền Minh, thiếp tìm thấy chàng rồi.

“Ái chà, không ngờ việc này lại thành ngay.” Cố đại nương ngồi trong đại sảnh, tỏ vẻ không tin nổi: “Quái lạ thật. Đại công tử vốn nói như chém đinh chặt sắt rằng không lấy vợ, Tăng lão phu nhân tuy muốn cưới con gái nhà người ta về nhưng cứ ngăn ngừa, sợ đại nhi tử không chịu, tôi mới lấy tấm gương ra, đại công tử cầm lên xem, lật đi lật lại rồi đồng ý, suýt nữa khiến lão phu nhân ngất xỉu.”

Bạch Loa không đáp. Cố đại nương thấy nàng đọc ngấu ngiến tin trả lời của đại công tử, thầm nhủ Bạch cô nương hóa ra nói khoác, hai người chắc có tư tình từ trước nên một người chịu lấy, một người chịu gả. Càng nghĩ càng coi thường, Bạch cô nương bình thường tỏ vẻ văn nhã kiên trinh, hóa ra là vì nguyên nhân này.

“À, Bạch Loa đa tạ đại nương.” Hồi lâu nàng mới định thần, lại hỏi: “Nhị công tử thế nào?”

Cố đại nương liếc nàng, mỉm cười: “Nhị công tử không nói gì, thật ra, Viễn Kiều nhị thiếu gia không định lấy vợ, lão phu nhân sợ công tử chơi bời quá độ mới tính lấy vợ cho, lần này không thành tất nhiên công tử càng tiêu dao.”

Bạch Loa gật đầu, lấy ra một phong bạc cảm tạ, Cố đại nương chối từ một lúc rồi cũng nhận, mỉm cười bảo: “Tăng gia nói cô nương một mình ở kinh thành, của hồi môn đơn giản thôi, lấy tấm Hoa Kính là xong. Cô nương yên lòng đợi đến mừng chín tháng chín là ngày hoàng đạo, Bách hoa Tăng gia là nhà có máu mặt ở kinh thành, trưởng tử lấy vợ tự nhiên phải phong phong quang quang, quyết không để cô nương phải thiệt thòi.”

Bạch Loa chỉ mỉm cười, cơ hồ không để ý đến chuyện đó.

“Ồ, Tuyệt nhi, lần này ta thật sự gả cho người ta.” Tiền Cố đại nương xong, Bạch Loa đóng cửa quay vào phòng, chợt thờ dài nói với con anh vũ, “sau này mi không cần nhắc lại câu hỏi khi nào ta gả cho người ta.”

Nàng nửa thờ dài vừa cười, lại lấy tờ thư ra, tỏ vẻ hoan hỷ: “Là thật rồi, không biết Huyền Minh ở kiếp này thế nào, cao thấp gầy béo ra sao? Hy vọng tuần tử hơn lạc phách tử tài kiếp trước.”

Thấy nàng mỉm cười lẩm nhẩm, bạch anh vũ kêu vang, vẫy vẫy cánh ra về “làm lo.”

Bạch Loa lại mở tờ thư, đọc bài thơ viết trên đó, dần dần thần sắc trở nên ngưng trọng. Kiếp này mới bắt đầu, con đường sau này không thể liệu trước, tình cảnh phải trông mắt nhìn Huyền Minh chết từ kiếp trước vẫn như đang diễn ra trước mắt, mỗi lần nhớ lại đều khiến nàng nát cõi lòng.

Nhưng nàng biết mình có đủ dũng khí đối diện với thiên kiếp vạn biến trong tương lai.

“Gương theo người đi mãi

“Gương về người nơi đâu

“Non tiên giờ xa thăm

“Trăng vắng vạc trên đầu.”

Hiện giờ gương vỡ lại lành, còn tương lai sẽ thế nào?

Tiểu chú:

Hoa sen thường gọi là phù cừ, tên khác là thủy chi, lá màu xanh tròn như cái mâm, tên các giống nhiều vô kể, nhưng loại bình thường đều có màu đỏ hoặc trắng, phần nơi có đầm nước đều trồng. Bích đài liên, trên cánh trắng có điểm xanh, trong nhụy có lớp cánh nhỏ xanh biếc.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thuyền Xuy Dịch Vũ Tiêu Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 1: Dạ hàng

Tháng mười thu đã đậm nét, gió rít ào ào từng trận, từng trận, mang theo những cơn mưa phùn, từng giọt từng giọt lộp độp trên nóc thuyền

Tỉnh ra, rồi khỏi Trình thành đã được một canh giờ rồi.

Con thuyền thấp thoáng trong bóng mưa đêm, trên đầu thuyền, một nam nhân bận y phục màu trắng, hông mang trường kiếm, mày kiếm thoáng chau, nâng ngang cây sáo lên khẽ thổi, vạt áo trước gió phấp phất như mây vờn thanh thoát trên sóng dữ. Trời đã về khuya, thân thuyền lướt trên sóng lớn, men theo đường sông rời khỏi thành, bốn phương tĩnh mịch vô cùng, chỉ có tiếng sáo vang lên não nột, hoà cùng với tiếng mưa gió bi ai.

"Nhan công tử, trời đang mưa, hãy vào trong khoang nghỉ ngơi thôi!" Lão lái thuyền đội nón trúc mặc một cái áo to, hướng ra đầu thuyền kêu lên. Tuy nhiên vị nam tử vận bạch y tựa như không nghe thấy, vẫn thổi sáo trong mưa, tiếng sáo càng lúc càng lớn.

Lão lái thuyền than thở khe khẽ, xem chừng vị công tử này khi vào Trình thành đã gặp phải chuyện gì không như ý? Vài ngày trước, vị Nhan công tử này mướn thuyền tại Thương Châu, dong thuyền xuôi dòng, lại nói rằng cần phải đi Trình thành để giải quyết một số vấn đề khẩn cấp. Đến Kim Sa cảng thì kêu thuyền dừng lại đợi vài ngày, rồi lên bờ đi mất.

Tuy nhiên, phải hơn nửa tháng sau, vào tận ngày thứ mười bảy, Nhan công tử mới quay lại, mang theo một cái rượu, vẻ phong trần trên khuôn mặt đã hòa hoãn hơn rất nhiều, tưởng là sự tình đã sắp xếp xong

Chỉ là, không biết tại sao, ngay khi vừa lên thuyền, trước sau có vẻ như vẫn mang theo rất nhiều phiền muộn.

Người nhà thuyền không chút hỏi han, ngoan ngoãn làm theo lời phân phó, đang đêm dong thuyền rời khỏi Trình thành, từ Giang Bắc trở lại Thương Châu.

Thuyền lướt sóng trong đêm, lão lái thuyền vừa chèo thuyền, vừa lắng nghe Nhan công tử thổi sáo, nghe được một hồi, thốt nhiên hỏi "Hóa ra công tử là người Ly quốc"

Tiếng sáo đột nhiên ngừng lại, vị bạch y công tử ánh mắt sắc lạnh, chăm chú nhìn vào lão lái thuyền. Lão lái thuyền mặt không đổi sắc, vẫn khua mái chèo, than nhẹ: "Công tử đang thổi khúc Thiết y hàn?"

Hỏi dừng lại, ánh mắt lão nhân hướng về phía bóng đêm, nói một cách lãnh đạm "Khai quốc Hoàng đế của Ly quốc Nhan Phi Tranh văn võ toàn tài, công huân cái thế, nhưng truyền lại không được quá ba đời, cả đế quốc một tay gây dựng giờ đã rơi vào nội loạn, dần dần chia năm xẻ bảy".

"Lão là?" hỏi cảnh giác, vị bạch y công tử nắm chặt cây sáo dài trong tay. Suốt đường đi, nhà thuyền rất ít khi nói chuyện, tuy nhiên vào lúc này đột ngột mở miệng, khiến cho người khác không thể không thay đổi cách nhìn

Lão lái thuyền thân nhiên nở một nụ cười: "Lão từng là dân Ly quốc, có điều tám năm trước thấy bắt đầu có nội chiến, nên đã rời bỏ sang Dương quốc"

Bạch y công tử ánh mắt có phần buồn rầu, chấp tay ra sau lưng khẽ than thở "Tám năm... trời ơi, Ly quốc đã nội loạn tới tám năm rồi".

Tám năm trước, Hoàng đế Li Hi băng hà, Tử hoàng thúc là Vĩnh Lân Vương không hài lòng với việc Thái tử Thừa Đức lên kế vị, khởi binh tạo loạn, đưa Ly quốc vào thế binh lửa. Sau đó mấy vị hoàng thân lợi dụng thời cơ gây bạo loạn, cục diện trong nước càng rối ren. Sau đó lại đến các nước lân bang rình rập, mượn cớ ủng hộ nội loạn các phương, đem quân xâm nhập Ly quốc.

Xương trắng phơi đầy nội, gió lửa nổi bốn bên. Chỉ mới tám năm trôi qua, vậy mà không biết có bao nhiêu con dân đã bỏ thân trong chiến loạn.

"Lần này Thất hoàng tử bệ hạ đến Dương quốc, có đạt được mục đích như trông đợi hay không?" Nhìn vị bạch y công tử nhũ mày trầm ngâm, lão lái thuyền nét mặt thân nhiên hỏi, tựa như đã nắm rõ trong lòng bàn tay, có thể thấy chàng ngẩng đầu lên kinh hãi. Trong ánh mưa đêm, bóng áo trắng thoáng động, từ đầu thuyền thoát đã lướt xuống cuối thuyền, binh khí sắc lạnh chĩa thẳng vào yết hầu lão lái thuyền.

"Người do Tử hoàng thúc phái đến phải không?" Đoàn kiếm ẩn giấu trong trường địch bắn ra, áp sát lớp da nhăn nheo của lão lái thuyền.

Lão lái thuyền khẽ nhường đôi lông mày bạc phơ, sắc mặt không chút thay đổi, bắt đầu phá lên cười ha hả. Cười lớn một hồi, mới thốt lên đầy cảm khái: "Người đời vẫn nói Thất hoàng tử Tuyệt Nhai xuất sắc nhất trong đám vương tử, là người biết bao lâu nay đã dốc toàn lực trung thành phù trợ Thái tử

Thừa Đức, nhờ vậy dòng dõi chính thống của Nhan thị mới bảo tồn được giữa thời loạn cho đến tận ngày nay. Hôm nay mới biết chi đến như thế này mà thôi, xem ra con cháu chính tông của Nhan thị khí số đã tận".

Nước mưa thấm ướt tóc mai của vị Hoàng tử họ Nhan, ánh mắt lạnh giá của Tuyết Nhai hoàng tử nhìn thẳng vào vị lão nhân thần bí khôn lường trước mặt, một hồi lâu sau, cuối cùng hạ tay xuống, lùi bước, cung kính thi lễ: "Tại hạ đúng là con trai thứ bảy của vua Li Hi, được sắc phong Bạch Vương, tước Tuyết Nhai, xin được bái kiến lão tiền bối, không biết phải xưng hô như thế nào?"

Lão lái đò nhìn vị công tử quyền quý tiền bối có lẽ có phép, trước tiên khẽ gật đầu, rồi tiếp tục khua chèo, một hồi sau mới cất giọng trầm trầm "Tên tuổi của lão phu thiên hạ đã không còn ai biết tới. Không phải trong hành tung và cách nói năng của Thất hoàng tử không được cẩn thận... có điều, trên quần áo của công tử phảng phất có một mùi hương, đó có phải là loại Sa La Hương bí truyền của Ly quốc?"

Nhan Bạch thất kinh, sắc mặt trắng bệch, Sa La Hương vốn được chế tạo bí mật từ trong hoàng cung Ly quốc, chỉ có một số ít kẻ thân cận mới biết được, người ngoài tất không hay, lão nhân trước mặt tự xưng là vong dân của Ly quốc trước đây tất phải có thân phận rất đặc biệt.

"Quân của Thái tử nay đang bị các lộ phản binh vây đánh, Diệp thành trên Long Thủ Nguyên đã bị vây khốn gần một năm trời phải không?"

Tuy nhiên, không đợi Nhan công tử tiếp tục hỏi, lão lái thuyền vẫn thản nhiên vừa khua chèo, vừa tiếp tục bàn luận về đại thế thiên hạ một cách rất nhàn nhã.

"Nếu như Diệp thành mất, Long Thủ Nguyên không có cách nào phòng thủ được, đương nhiên sẽ mất trong nay mai. Diệp thành bị khốn mấy trăm ngày, tài lực vật lực khô kiệt, hơn nữa mùa đông khắc nghiệt sắp tới, muốn giữ thành cũng vô cùng gian nan. Nếu như không có bên ngoài trợ giúp, Thái tử Thừa Đức thua chắc".

Bạch y Hoàng tử thần sắc kính cẩn, hành lễ một lần nữa, hỏi tiếp: "Tuyết Nhai thô lậu, xin lão tiền bối chỉ dạy giùm"

Lão lái thuyền không đáp, một lát sau, mới hỏi lại: "Lần này Thất hoàng tử cải trang tiềm nhập Dương quốc, thấy Dương quốc có thái độ như thế nào?"

Nhan Bạch thoáng lưỡng lự một chút, sắc mặt có phần ảo não, một lát sau mới than thở: "Trong lòng tiền bối nhất định đã có đáp án, việc gì phải bắt tại hạ tự mình thừa nhận nữa"

"Dương quốc không có ai tán thành viện trợ Thái tử Thừa Đức, phải vậy không?" Lão lái thuyền hỏi một cách lãnh đạm

Thất hoàng tử gật đầu: "Những kẻ chịu cứu giúp người khác trong lúc khẩn cấp vốn không nhiều, e rằng ngày nay Dương quốc có ý muốn vứt bỏ sự kết minh lâu đời xưa nay, chuyển sang ủng hộ Nhị hoàng thúc và Tứ hoàng thúc ở phe đối lập".

Lão lái thuyền gật gù, không nói thêm nữa, một lúc sau, mới hỏi: "Tuy nhiên lão phu thấy Thất hoàng tử trở về lần này, thần sắc vừa vui vừa buồn, có phải là mang về một vật quý không thể nói được?"

Nhan Bạch hoảng sợ, giật mình khi thấy ánh mắt của lão nhân cực kỳ sắc bén, nhưng gương mặt anh tuấn trẻ trung lại bị câu hỏi đó làm dâng hiện vẻ xấu hổ bất lực, ánh mắt sáng ngời trở nên buồn rầu u tối, ngón tay nắm chặt lấy cây sáo, ấp úng thốt: "Tại hạ, tại hạ... tại hạ vừa cưới con gái nhà họ Kim rồi"

Lão lái thuyền hạ cái mũi tre xuống, nhìn sang vị công tử vận bạch y trắng như tuyết, vị Thất hoàng tử lưu lạc của Ly quốc, hình dung tuấn tú, cả võ công và mưu lược đều có thể đứng giữa thiên hạ mà ngạo xung. Nếu không phải chàng ta một lòng một dạ dốc sức phò tá Thái tử Thừa Đức, người anh em cùng một mẹ, Thái tử căn bản không có cách nào cầm cự giữa thời thế quần hùng đuổi hươu tại Trung Nguyên này, không ngờ vì thế sự đến mức như bây giờ mà Hoàng tử Tuyết Nhai đã kề cùng lực kiệt, bất đắc dĩ phải dùng tới hạ sách này.

Trong khi lão nhân đang lưỡng lự, sắc mặt Tuyết Nhai đột nhiên thay đổi, nhìn về phía thượng du, không nhìn nổi phải kêu lên: "A, nàng ta đuổi theo?"

Lão lái thuyền ngạc nhiên nhìn theo ánh mắt của Thất hoàng tử, thấy trên mặt sông đen thẫm có một chiếc thuyền nhẹ đèn đuốc sáng choang đang lao nhanh đến, hiển nhiên là đang chèo hết sức, tiến lại như bay.

Kỳ lạ nhất là, nữ tử đứng ở đầu thuyền toàn thân vận quần áo tân nương, một thị nữ đứng bên cạnh che ô cho nàng, lại bị xô dạt ra, nữ tử thân hình cao ngệu, đang vò nát cái mũ cô dâu, đứng trên đầu thuyền chỉ tay tức giận quát lớn "Nhan Bạch dừng lại cho ta! Người muốn chạy đi đâu?"

Lão lái thuyền với cái nhìn của một người từng trải qua đủ nhân tình thế thái, cũng không khỏi kinh ngạc: Dương quốc lễ pháp rất nghiêm đến mức hà khắc, con gái đến tuổi cập kê ngoài cha và anh ra thì tuyệt đối không được nhìn bất kỳ một người con trai nào khác, không cho đi ra khỏi nhà cho đến khi xuất giá. Tuy nhiên nữ tử này thân hình cao ngườ, tính khí nóng nảy ngang ngược nhìn thẳng ngay mặt người khác mà tuyệt nhiên không hề có chút gì cổ kỷ.

"Đây là..." lão lái thuyền chỉ hỏi làm bầm một câu, vị bạch y công tử ở bên đã tự biết không còn cách nào thoát thân, chỉ biết cười khổ một tiếng, sắc mặt có phần phức tạp, nói nhỏ "Đây chính là người vợ mới cưới, là con gái độc nhất của Kim gia tên gọi Bích Huy"

Lão sao công đương nhiên cũng phải cười khổ, thốt lên "Đúng là kim bích huy hoàng, lông mày cao vút như vách vàng... Hóa ra công tử đã kết hôn với vị tiểu thư vang danh Dương quốc là "Nữ Ngự Vệ"?"

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thuyền Xuy Dịch Vũ Tiêu Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 2: Kim bích huy

Những kẻ có quyền thế nhất ở Dương quốc, trừ hoàng tộc, chính là Ngọc đường Kim gia cư ngụ cạnh bờ biển Bích Lạc.

Kim, nguyên là Kinh, hai chữ Ngọc đường chỉ có sau khi được Hoàng đế phong tặng - hai mươi năm trước, không có Kim gia, cũng chẳng có Ngọc đường, vào cái thời thiên hạ đua nhau đuổi hươu, chỉ có Hải Vương Lam Kinh tung hoành thao túng bờ biển Bích Lạc.

Ông ta là vua, là vị Hải vương không vương miện, sở hữu vô số chiến thuyền, lãnh hải bao la phóng mắt ra cũng chẳng thấy điểm tận cùng, thậm chí những đội quốc thuyền khi vắng lai tới nơi này cũng phải đến Lam Kinh cống nạp để đi lại được bình an.

Vào lúc đó, Dương quốc đang lúc xáo trộn, Thái tử Hoàng mới lên ngôi còn ít tuổi, trong ngoài không ai giúp đỡ, lại nghe tin thứ đệ lên lút kết minh cùng Ly quốc, chuẩn bị mượn binh vượt biển để vào Dương quốc. Thái tử vô cùng hoảng sợ, không còn cách nào khác đành cầu viện hải vương Lam Kinh, Lam Kinh vốn là kẻ nhìn xa trông rộng hơn người, khẳng khái mang toàn lực phụ tá Thái tử, tuy nhiên, Hải vương có một điều kiện - sau khi Thái tử Hoàng lên ngôi ở Dương quốc lấy hiệu là Sùng đế, theo lời hứa trước đó đã phế bỏ Thái tử phi thành dân thường, lập em gái Hải vương làm Hoàng hậu, ban họ "Kim".

Sau đó cất đất phong, xây ngọc đường kim mã.

Lam Kinh - kẻ từng là Hải thượng vương có lẽ đã chán cảnh phiêu bạt trên mặt biển để kiếm kế sinh nhai, hoặc vì đã có được tài phú sánh ngang quốc khố đại nội, mà đổi tên là "Kim Lam", mang sự nghiệp ở hải thượng phó thác cho bốn người con trai, mang gia quyến vào an cư tại Trinh thành ở Dương quốc, bắt đầu gây dựng sự nghiệp của một vị đại quan chốn triều đường.

Tuy nhiên, ông ta là người không lợi dụng công trạng để ngạo mạn, không phô trương kiêu ngạo, như thể chỉ chú trọng vào việc buôn bán hơn là chính trị. Mặc dù là vậy, những việc chính sự trọng đại của Dương quốc vẫn nằm trong tầm ảnh hưởng của ông ta. Kẻ trên người dưới hết thấy đều không dám bất kính, đều hô vang "Kim quốc cửu"

Kim Quốc Cửu chỉ có duy nhất một con gái, tên gọi là Kim Bích Huy.

Con gái ở Dương quốc, sau hai mươi tuổi còn chưa xuất giá là điều hiếm thấy, cho nên cái việc vị tiểu thư của Kim gia đã hai mươi lăm tuổi vẫn chưa lấy chồng là điều không thể hiểu được - nàng trời sinh tính nóng nảy, từ nhỏ đã không chịu được lễ thói sinh hoạt ở đế đô, vẫn sống trên đội thuyền của phụ thân, mãi đến ít năm gần đây mới bị phụ thân ép đưa về kinh thành

Đại thần trong triều, chỉ cần gặp qua vị tiểu thư kim chi ngọc diệp này, đều không khỏi ngạc nhiên: nàng là một nữ tử hoàn toàn không có một chút lễ giáo, đôi bàn chân lớn như chân nam tử như chứng minh cái nguồn gốc xuất thân không chút cao sang nào của nàng, nói năng tiếng vang ròn rảng, dụng từ thô lỗ, thị nữ tùy thân của nàng đương nhiên đều mang đao giắt kiếm, ai nấy đều trông như dạ xoa hung ác

Người ngoài đều nói, vị Kim gia tiểu thư này căn bản không coi đám cưới biển trên hải thượng ra gì.

Những truyền ngôn đại loại như thế khiến các vương tôn công tử quyền quý đều đứng xa chạy dài - sau đó tại Dương quốc cũng có một số vị quý tộc gia thế sa sút muốn gượng vào gửi rể, nhưng đến cuối cùng đều vì sợ tính cách của vị Kim gia tiểu thư mà phải tìm cách thoái lui.

Chuyện làm cho người trong kinh thành buồn cười nhất là, có một lần Kim đại tiểu thư tự mình xách roi mây, xông vào đánh đuổi vị chuẩn tân lang đến phủ uống trà ra khỏi phủ, vừa đánh vừa chửi, trong ngoài đều chứng kiến sự thô lỗ đó. Sùng đế nghe thấy việc này, trong lúc ngồi trò chuyện với Hoàng hậu Tĩnh Thủy, vốn là cô ruột của Kim Bích Huy, cười nói "Cô cháu kiều dũng như thế, trẫm dứt khoát phải phong làm ngự vệ trên điện"

Kể từ đó, tự nhiên "Nữ ngự vệ" mấy tiếng xưng hô này được lưu truyền, các bậc phụ mẫu ở trong thành Dương quốc đều dùng nó làm tấm gương để giáo huấn đại gia khuê tú, tiểu gia bích ngọc: "Con nhìn bộ dạng cử chỉ của con mà xem, nhất nhất đều giống Nữ Ngự Vệ"

Chính vì vậy nên cho dù tài sản lớn nhất nước, quyền thế vượt trời, nàng tiểu thư hải đạo Kim Bích Huy, cho đến hai mươi lăm tuổi vẫn chưa có cơ hội xuất giá. Bản thân Kim tiểu thư vô tâm vô tứ không lo nghĩ gì đã đành, nhưng điều kỳ quái là Kim quốc cửu cũng bỏ mặc, không thấy gục gĩa chi cả.

Lão lái thuyền nhìn lên chiếc thuyền đang cấp tốc tiến lại gần, dù chiếc thuyền lắc lư dữ dội trong mưa gió dày đặc, nhưng nữ nhân đứng trên đầu thuyền vẫn giữ được phong thái hết sức ổn định không chút hoảng hốt trong sóng gió, chắc chắn phải là một tay hảo thủ trên sóng nước.

"Kim quốc cửu ẩn nhẫn đã nhiều năm, cuối cùng cũng đã thấy con gái kiếm một vị tuần kiệt trong thiên hạ làm rể". Thấy dáng vẻ thiếu nảo của Hoàng tử Tuyết Nhai, lão lái thuyền trên mặt có nét cười, than thở.

Thanh âm chưa dứt, thân thuyền bỗng chao mạnh một cái, chỉ thấy nữ tử vận hồng y trên chiếc thuyền phía sau xắn áo vung tay một cái, một dải lụa bạch nhanh như ánh chớp lóe sáng trong bóng mưa đêm, đầu sợi dây buộc một bàn tay quý đức bằng sắt nguội móc bám vào thành thuyền.

"Nhan Bạch, ngươi đang tính toán cái gì. Đã bái đường, nhưng lại không chịu động phòng, sau đó mang của hồi môn của ta bỏ đi, có phải ngươi cho rằng Kim Bích Huy ta dễ bị khi phụ chăng?" Cánh tay sắt vừa thu lại, nữ tử vận quần áo màu hồng đã nhảy lên sợi dây vừng vàng phóng tới, ngón tay chỉ thẳng vào vị bạch y công tử đang đứng trên đầu thuyền, quát lớn: "Nguyên cớ tưởng, cha ta lần này coi trọng ngươi như vậy, nói không chừng ngươi đích

thị là nhân tài, hừ, không ngờ cũng chỉ là phường mặt trắng chi biết mê hoặc lòng người! Chớ nghĩ là có phụ thân làm chủ, bái đường xong rồi thì ta phải sợ người. Nếu như ta thấy người không hợp ý, vẫn có thể bỏ người như thường!"

Hoàng tử Tuyết Nhai hơi biến sắc. Thất hoàng tử của Ly quốc, văn thao vũ lược, thanh danh các nước đều nghe tiếng, có lẽ vì nhân giới quá cao nên trưởng thành lâu rồi mà tới giờ vẫn chưa lập gia đình - lần này chỉ vì đại thế bất buộc, chẳng không còn cách nào khác mới đành phải làm rể Kim gia.

Lúc này nghe vị nương tử mới cưới thóa mạ, những cảm xúc phức tạp từ từ dâng lên trong lòng chàng, cho công phu hàm dưỡng rất tốt cũng không khỏi biến sắc mặt.

Thu lại cây sáo, chàng khẽ thở dài một tiếng, bắt đầu dĩ phải hắng giọng giả là: "Phu nhân đừng giận, ta và đại nhân Thái Sơn có ước hẹn từ trước, cổ quốc gặp tình thế cấp bách như nước sôi lửa bỏng, đành tự tiện mang của hồi môn trở lại Diệp thành cứu cấp, lẽ nào lại bị ràng buộc bởi mối tình nhi nữ? Phu nhân xuất thân từ tướng môn, tự nhiên hiểu rõ. Và lại...."

Nói chưa dứt tiếng đã nghe thấy một tiếng cười nhạt vang lên ở sát bên: "Biết ngay phường mặt trắng rất kẻ lừa người đoạt vật, lại còn nói năng ra vẻ đàng hoàng. Loại nam nhân này, ta thấy tên nào đánh tên đó".

Lão lái thuyền và Tuyết Nhai cùng giật mình, chỉ thấy bóng hồng thoáng động, nguyên là Kim Bích Huy chân đạp lên dây, tự nhiên như mượn gió đáp xuống. Không cần đợi trả lời, vừa đáp xuống thuyền đã nhắm hướng tân lang tấn công ngay lập tức.

Tiếng đồn về vị nương tử mới cưới này đương nhiên chàng đã nghe qua, tuy nhiên lúc này cử chỉ của Kim đại tiểu thư đã vượt xa dự liệu của chàng Hoàng tử Ly quốc. Nhan Bạch gấp gáp xoay mình né tránh, phất tay áo phải chụp lấy cổ tay của vị thê tử tân hôn, mặc dầu đã bắt đầu đánh, nhưng ảnh hưởng bởi xuất thân và công phu hàm dưỡng, đương nhiên chàng không thể động thủ thực sự với thê tử của mình.

"Ồ, hảo thân thù" ông tay áo trắng vừa chụp xuống cổ tay, Kim Bích Huy không dừng được la lên một tiếng, tuy nhiên nàng biến chiêu cực nhanh, cổ tay hơi hạ xuống rồi thu lại, cùi chỏ ngay lập tức thúc tới sườn Nhan Bạch, khí thế hung mãnh, lực đạo không giống như cái tát tai vừa rồi, nếu trúng thật thì có thể làm xương cốt đứt đoạn.

Lão lái thuyền thấy nàng xuất thủ không một chút lưu tình, cũng không khỏi biến sắc mặt.

Dường như bị vị thê tử tân hôn hung hãn tấn công làm cho nổi nóng, vị công tử ôn văn nhã nhĩ của Ly quốc đầu mày hơi cau, hừ lạnh một tiếng, không hề thấy ngón tay của chàng lộ ra ngoài tay áo, chỉ thấy bóng bạch bào thoáng lay động, Kim Bích Huy phát giác cùi chỏ thông xuống, một luồng khí buốt lạnh áp sát tới cổ tay phải, có cảm giác nửa người nhũn ra.

Người con gái của Hải vương đột nhiên mỉm cười: "Tính ra đã phải xuất thủ đến hai lần, nguyên đã đánh giá sai tên mặt trắng rồi". Thanh âm của nàng vang dài, âm cuối ngân lên nghe rất lọt tai, mạnh mẽ hào hùng. Ngẩng đầu nhìn vị tân hôn phu, nàng không may mảy may thẹn thùng: "Cha quả không phải lão già hồ đồ, có con mắt nhìn người. Tốt, người đã đánh thắng ta, thử thách thứ nhất đã hợp cách"

Thực ra nàng bẩm sinh trông rất dễ coi, làn da bánh mật, mắt to và linh hoạt, tóc dày, lông mi dày rợp như quạt xòe khẽ rung nhẹ, mái tóc sau lưng đen dài, kết thành một cái búi tóc cao cao theo kiểu tân nương.

Tuy nhiên, thấy tân hôn thê ngẩng mặt lên, Hoàng tử Tuyết Nhai bất giác lại ngoảnh nhìn đi nơi khác, thu tay lại, trường địch đang kèm chặt cổ tay nàng lỏng ra, né người sang một bên, nhạt giọng nói: "Cử chỉ của phu nhân thế này là không đúng lễ thói, nên mau chóng trở về, tránh để đại nhân Thái Sơn phải lo lắng"

Trong bóng đêm, mưa nhỏ vẫn không ngừng rơi, trong mưa đêm, Thất hoàng tử của Ly quốc khinh bào hoãn đãi, dung mạo tuấn nữ như thiên thần, tuy nhiên trong ánh mắt vẫn toát lên vẻ lạnh nhạt cao quý, xa xăm đến cơ hồ không chân thực.

Loại hôn sự này, vốn chỉ là một con bài chính trị quyền biến trong con cấp bách, chàng đã lấy được cái mình cần về trở về cứu vãn tình thế của quân Thái tử, chàng đã đồng ý lấy việc chung thân đại sự của mình để đánh đổi lấy nó - nhưng chàng là người thủ tín, vị trí Hoàng tử phi của Tuyết Nhai hoàng tử vĩnh viễn thuộc về người con gái xuất thân hải đạo này.

Và chẳng, thực chất của một cuộc hôn nhân, tại cái thời mà sự thay đổi quyền lực được đặt lên trên tất cả thế này, đâu có người nào quan tâm?

Kim Bích Huy ngẩng đầu nhìn trượng phu, nhưng chẳng may may cảm giác được sự lãnh đạm và khó chịu của Tuyết Nhai hoàng tử, chỉ thấy dáng người như ngọc, nàng càng nhìn càng thấy hạnh phúc, nụ cười trên môi càng ngày càng rạng rỡ "Oài, ta đâu ngăn gì phụ thân chứ! Ta đang cùng trượng phu ở chung một nơi, ông ấy có điều gì phải lo lắng?".

Vừa nói, nàng vừa nhanh chóng tiến lại gần Nhan Bạch, tuy nhiên trượng phu của nàng chỉ khẽ nhún mày, không thấy chút cử động, mà nhanh chóng thoái lui một xích, nói một cách lạnh lùng: "Lấy chồng phải theo chồng, bây giờ ta bảo nàng trở về"

Nụ cười của Kim Bích Huy như đông cứng lại trên mặt, luôn cả ánh mắt của nàng cũng trở nên lạnh buốt. Nàng quay đầu nhìn lại trượng phu - lão lái thuyền này giờ đứng bên cạnh lặng lẽ quan sát đôi oan gia phu thê, lúc này nhìn thấy ánh mắt của nàng, trong lòng lão chỉ hạ xuống một câu: Nữ Ngự Vệ. Chính trong khoảnh khắc đó, lão lái thuyền đột nhiên hiểu được ý vị chân chính của biệt hiệu này, không tự chủ lắc đầu cười khò.

"Ha ha, dựa vào đâu mà người tự cho mình là bề trên của ta?" Bóng khăn hồng vừa giật xuống, nét mặt vị tân nương mới bái đường đêm nay lộ vẻ nhạo báng, lông mày khẽ nhíu, nàng cười lạnh "Ta phải theo người? Muốn ta nghe lời người à? Dựa vào cái gì mà phải nghe theo người? Người nghĩ người đã làm gì xứng đáng để ta phải nghe lời? Ha ha, đừng bao giờ nói với ta những đạo lý sáo rỗng như thế, ai đặt ra thứ lễ luật đó thì đi mà giữ, chứ Kim Bích Huy ta thì dứt khoát là không".

Lão lái thuyền hít sâu một hơi, vị tân lang bên cạnh nghe chừng cũng rất kinh ngạc, hoàn toàn không tưởng nổi tới cái khả năng bị phân bác như thế này, ánh mắt Kim Bích Huy dừng lại ở cái rương: "Người đang chuẩn bị mang trăm vạn lượng trở lại Trình thành phải không?"

"Ừm" Nhan Bạch không tự chủ buột mồm thốt ra một tiếng, ngay lập tức đã nghe thấy thê tử ở bên cạnh cấp tốc trả lời: "Tốt, ta sẽ về cùng người". Giọng nói nghe có vẻ rất hí hửng.

"Nói bậy" Hoàng tử Tuyết Nhai vốn rất nhẫn nhịn rốt cuộc đã không thể kiềm chế, rầy lên một tiếng "Con gái nhà người ta, có bao giờ lại đòi vào nơi chiến trận không hả? Tại Dương quốc nàng là viên ngọc quý của Kim gia, lại là vợ của Thất hoàng tử Ly quốc, sao có thể dễ dàng cho người khác thấy mặt?"

"Hừ, sao lại không? Cái gì mà phi tử châu ngọc? Ta là con gái của Hải Vương Lam Kinh" Vị nữ tử tân hôn ngang nhiên ngừng đầu đối diện với chồng: "Mười hai tuổi ta đã chỉ huy chiến thuyền, mười lăm tuổi đã thống lĩnh cả thuyền đội đánh nhau trên biển, nghe đồn người là bậc kỳ tài trong việc dụng binh, chỉ là trên biển, cũng chưa chắc người đã là đối thủ của ta"

Cuối cùng Nhan Bạch không thể ngoảnh mặt đi nơi khác, lần đầu tiên nhìn thẳng vào mặt thê tử của mình: một nữ tử hai mươi lăm tuổi đã vứt bỏ mũ châu quan từ lúc nào, óng tay áo xắn ngang, mặt đầy vẻ khiêu khích đang nhìn thẳng vào chàng. Ánh mắt nàng long lanh rực rỡ, khoe miệng hơi cong lên ngỗ ngược.

Hóa ra,... người chàng mới kết hôn là loại phụ nữ như thế này sao. Cùng Vô Trần hoàn toàn là hai loại người... a.

Thất hoàng tử Ly quốc trong lòng không khỏi than nhẹ một tiếng, không biết phải chấp nhận cái cảm giác này ra sao. Tuy nhiên chàng vẫn lạnh nhạt đáp: "Trình thành đang trong cảnh nguy nan nước sôi lửa bỏng, chiến loạn khắp nơi, phu nhân không đến được đâu".

"Ta nói đến được là đến được" Bất thành lời, tựa như đã hết nhẫn nại nổi, Kim Bích Huy mảy liễu trợn ngược, quát "Sao người cứ rề rề rả rả mãi thế? Ta chưa từng thấy ai ra trận với bộ dạng như vậy. Ta đi cùng chẳng những không đem phiền phức đến cho người, còn có thể giúp người một tay, cũng chỉ để cho ta khỏi phải rơi vào cái cảnh, vừa qua cửa đã thành quả phụ".

"Phi", cuối cùng không thể kiên nhẫn nổi nữa, lão lái thuyền chứng kiến vẻ lúng túng khó xử trên mặt Hoàng tử Tuyết Nhai, cười lớn một tràng

Nhan Bạch và Kim Bích Huy đồng thời nhìn lại phía đuôi thuyền, ánh mắt chàng như có ý dò hỏi, còn Kim Bích Huy thì chỉ liếc sơ lão già mặc áo toi đội mũ tre "Cười cái gì? Chưa nhìn thấy người trẻ tuổi cãi nhau bao giờ à?"

"Nếu như ta không chịu cho nàng cùng đi thì sao?" Thấy nét mặt lão lái thuyền không biểu lộ gì, Nhan Bạch nhíu mày hỏi.

"Sao à?" Trong ánh mắt Kim Bích Huy xuất hiện vẻ kiêu ngạo cứng cỏi, đột nhiên lại vận lực đạp chân xuống mạn thuyền, thân thuyền đương nhiên tiếp tục chấn động mấy lần, Nhan Bạch thấy chỗ đặt chân có phần bất ổn, liền vội đứng vững, mũi chân gia lực, tức thì thân thuyền lại tiếp tục ổn định, hơi nổi giận nói "Nàng muốn làm cái gì?"

Kim Bích Huy liếc nhìn cái rương đang nằm trong khoang thuyền, không hoảng không vội, từ ngang lưng lấy ra một thanh chùy thủ nhỏ nhỏ, cười: "Ta đã biết người giỏi võ công, nhưng không tin là người chịu trách nhiệm nhìn cái rương trôi trên mặt nước, nếu không đồng ý cho ta đi theo, ta sẽ nhảy xuống nước đục thuyền, xem người tay không trở về rồi phải ăn nói ra làm sao".

Lời nói vừa thốt ra, không khí trên thuyền đột nhiên có phần đặc lại.

Hóa ra,... nàng ta không phải chỉ là kẻ ỷ mạnh làm càn không sử dụng đầu óc, suy nghĩ cũng chu toàn. Nhan Bạch nhìn chằm chằm vào thê tử, Kim Bích Huy vốn không kém cũng nhìn trả lại chàng, thanh chùy thủ nhỏ bé dài không quá ba thốn đang mân mê giữa những ngón tay nàng.

Nếu chàng không đáp ứng, liệu vị Nữ Ngự Vệ có cỡi bỏ áo ngoài, nhảy xuống nước để đục thủng thân thuyền hay không? Có nhiên chàng có thể chế trụ nàng trước khi nàng nhảy xuống nước, nhưng ở vị thế như thế này, như thế quả là mất thể diện, sau này biết làm hay thế nào để có thể tiếp tục hòa hảo với Dương quốc nữa? Còn nếu như để nàng xuống nước, chẳng có cách nào để chế trụ nổi người con gái của Hải vương này.

"Ha ha, cô nương chớ nói đùa, cái thuyền nhỏ này là bản mệnh của lão già ta đó". Trong không khí yên lặng, thốt nhiên từ đuôi thuyền vọng lại tiếng cười của lão nhân này giờ vẫn im lặng, vừa nói xong, liền liếc qua vị Thất hoàng tử Ly quốc một cái "Theo ta thì vị công tử này, dù gì cũng là vợ của ngài, mang theo người nội trợ như vậy tưởng cũng là điều hay".

"Ai mượn lão già nhà người nhiều chuyện chứ" Có phần bức mình, Kim Bích Huy trừng mắt nhìn lão lái đồ một cái. Tuy nhiên, lão lái đồ này tựa hồ không khiếp sợ nàng, vẫn đảo mắt nhìn nàng một cái. Tâm lý Kim Bích Huy không biết vì sao có phần khản trương, tựa hồ bị khí thế trong ánh mắt của đối phương áp trụ, tự nhiên không dám nói tiếp nữa.

Nghe thấy giọng nói của lão nhân này, thần sắc của Tuyết Nhai trở nên cung kính cẩn thận, trầm ngâm một lúc, tỏ ra lễ phép đối với lão già thâm trầm đầu bạc này: "Kính mong lão tiên bồi chỉ điểm"

"Oa! Người quả là người tốt" Nữ Ngự Vệ không tin phu tử tự nhiên lại chịu nghe lời lão lái thuyền, mỉm cười vui vẻ, tuy nhiên lão lái thuyền không lý gì đến nàng, chỉ quay đầu lại, tiếp tục chăm chú chèo thuyền.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thuyền Xuy Dịch Vũ Tiêu Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 3: Diệp thành

Gió đầu tháng mười lạnh thấu xương, chiều tà rơi xuống Long Thủ Nguyên, bị mười vạn long kỵ binh của Tứ hoàng thúc bao vây, Diệp thành tựa ngọn núi cô độc sừng sững, tiêu điều và âm đạm, cô tịch tằm trong ráng chiều đỏ như máu.

Diệp thành chỉ có một con đường duy nhất để liên lạc ra bên ngoài, đó là Đại Vận Hà xuất phát từ Trinh thành tại Dương quốc, đi ngang qua Thương Châu và Diệp thành. Để duy trì con đường duy nhất hết sức quan trọng này, Thái tử Thừa Đức đã phải trọng binh thủ hộ hai bên bờ Vận Hà

"Thất hoàng tử đã trở lại rồi!" Vừa cập bờ, đã nghe binh sĩ hai bên bờ sông đồng thanh hoan hô, tiếng kèn từ vọng lâu bên bờ lập tức vang lên liên miên, hết hồi này đến hồi khác, từ bến đò truyền tin vào thành. Binh sĩ tuần tra trên thành nghe tin lập tức lao xao, trước sau có khá nhiều tướng lĩnh bước lên bái kiến.

Tuyệt Nhai bước xuống đầu tiên, kêu người khiêng cũi đặt chân, đỡ Kim Bích Huy xuống thuyền. Binh sĩ có người dị nghị nhưng không ai dám lớn tiếng: vị Hoàng tử này chạy đến Dương quốc xa xôi, không mời được cứu binh mà lại đem một nữ nhân về, thật chẳng hiểu ra làm sao cả.

"Đỡ Hoàng phi xuống thuyền" Nhìn thấy người đầu tiên bước ra nghênh đón là ái tướng Thẩm Thiết Tâm, Nhan Bạch thở dài một tiếng ra lệnh. Thấy mặt thuộc hạ đây về kinh ngạc, chàng cũng không còn lòng dạ nào để giải thích rõ ràng cho bọn họ. Dọc đường đi, chàng đã cố gắng thuyết phục lão lái đò theo chàng đến Diệp thành quy phục và giúp đỡ Thái tử Thừa Đức, tuy nhiên lão già thần bí đó chỉ cười nhẹ lắc đầu, không mấy may động lòng. Hoàng tử Tuyệt Nhai là người lễ hiền hạ sĩ, chứ hầu đều nghe tiếng, chàng chưa bao giờ gặp phải một lão nhân khư khư cố chấp như vậy, đầu chàng đã thỉnh mời đến ba lần.

Ngay khi thuyền tiến vào biên giới Ly quốc, lão lái đò đã lập tức muốn quay trở lại. Dù Tuyệt Nhai cố tình giữ lại, lão chỉ cười nhẹ đưa mắt nhìn vào đôi vợ chồng tân hôn: "Nghe nói hai người mới cưới, sao lão có thể lưu lại?" Lão nhìn vào hồng y nữ tử, trong mắt có ánh cười "Tiểu cô nương, nàng tiếp tục hung dữ như thế này là không tốt đâu, coi chừng nhà chồng không chịu nổi?"

Kim Bích Huy nổi giận, tuy nhiên lão lái đò cũng không nói gì thêm nữa, chỉ quay đầu bỏ đi, cao giọng hát vang, dĩ nhiên đó là một bản quốc ca của nước Ly "Thiết y hàn". Tuy nhiên, ca từ gốc của nó là "Sóc khí truyện kim thác, ánh hàn chiếu thiết y" 1, nhưng lão đã tùy ý thay vào đó một đoạn thơ cổ :

Kích cổ kỳ thang

Dừng được dụng binh.

Thỏ quốc thành Tào,

Ngã độc nam hành.

Tùng Tôn Tử Trọng.

Binh Trần dữ Tổng

Bất ngã dĩ quy

Ưu tâm hữu sung 2

Người đi mỗi lúc mỗi xa nhưng lời ca vẫn liên miên không dứt. Cầu tàu làm bằng thanh gỗ nhỏ vươu dài trên mặt sông, kê đá bao kín bờ sông. Thất hoàng tử đứng tại phía bắc đăng trạm trong mưa gió phiêu phiêu khẽ quay đầu, nhìn theo nhân ảnh lão lái thuyền đang cất cao lời ca, nhìn vào mái tóc bạc phơ tung bay trong gió, hiên hiên ngang ngang, như hàm chứa cả sự kinh qua chinh chiến của nửa đời, không vội vã từ khởi hành trở về

Cầm đôn còn chưa tới, nhưng không thèm đợi thủ hạ đến giúp đỡ, nàng Kim Bích Huy vẫn còn mặc nguyên bộ quần áo tân nương thò đầu qua cửa sổ khoang thuyền, nhìn quanh than thở: "Đây là Diệp thành ư. Hừm, có vẻ oai vệ lắm".

Không nói đến câu thứ hai, nàng đã theo gót phu quân nhảy khỏi thuyền, nhẹ nhàng đáp lên bờ.

Đám binh sĩ chung quanh sợ đến nhảy dựng lên, bất giác đều thối lui mấy bước, quay mặt nhìn nhau, không biết rốt cuộc vị nữ tử có hành vi như thế này là thần thánh phương nào.

"Không nên quá phóng túng". Biết không làm được gì, nhưng không thể không quản, Nhan Bạch nhíu mày gắt khế.

Tuy nhiên, vào lúc này, vị phu nhân tân hôn nhìn thấy đám binh sĩ ra nghênh đón, hiển nhiên là nhớ lại những ngày còn đang ở đội thuyền Hải vương, coi đám binh sĩ thủ hạ của phu quân như huynh đệ của mình, nàng liếc mắt nhìn mọi người một cái, thuận tay vỗ vai tên lính đang quỳ nâng cầm đôn: "Dạ tạ, sao lại bày mấy trò phiền phức này làm gì, thật khổ cho các huynh đệ"

Vừa thấy hành động đó, sĩ binh xung quanh quả nhiên đều thay đổi sắc mặt, mang cảm nôn ỉu là những binh sĩ thô hào, lúc này được nghe những lời thân mật nhẹ nhàng, gò má vàng vọt thoáng lộ vẻ xấu hổ, hồi lâu cũng không biết phải trả lời như thế nào.

Tại cửa thành, Thái tử Thừa Đức vừa nghe thấy tin đã lập tức tự mình xuất thành nghênh tiếp, thấy cảnh tượng như vậy thì cũng sững sờ há hốc miệng, quên cả cất tiếng chào thất đệ.

"Hoàng huynh" Nhan Bạch vừa nhìn thấy huynh trưởng, vội tiến lại gần ra mắt, theo thói quen quỳ xuống, nhưng đã được Thái tử Thừa Đức giữ lại, ánh mắt Thái tử đầy vẻ ngạc nhiên, nhưng cũng không hỏi kỹ, chỉ gấp gấp nói vào việc chính: "Đương quốc có nguyện ý phát binh hay không?"

Nhan Bạch nhìn vào ánh mắt lo lắng của hoàng huynh, biết tại Diệp thành lúc này đã kiệt lương, binh lính mỏi mệt, chẳng bắt giác nhìn sang vị thê tử mới cưới đang nhìn đông ngó tây, thở dài, "Hoàng huynh, mình vào thành rồi nói tiếp, được không?"

○ ○ ○

"Thất đệ, đệ nói sao? Đệ đã thành thân?"

Phủ nha hiện tại của Diệp thành đã bị trưng dụng thành quân doanh, hậu đường nghị sự bao gồm toàn những nhân vật quan trọng tiếng nói có ảnh hưởng lớn trong quân của Thái tử, tuy nhiên, khi nghe những lời bẩm cáo, Thái tử Thừa Đức cũng không giữ nổi bình tĩnh mà biến sắc hẳn "Nữ tử đệ dẫn về hôm nay là con gái của Ngọc đường Kim gia?"

"Vâng. Đệ tại Dương quốc khốn quẫn không tìm được trợ giúp, sự cấp phải tòng quyền, tự tiện thành thân, mong hoàng huynh tha thứ mà không trách tội" Dưới những ánh mắt kinh ngạc của các tướng lĩnh bên cạnh, Hoàng tử Tuyết Nhai cúi đầu, bình tĩnh trả lời.

"Con gái duy nhất của Ngọc đường Kim gia là vị nữ... nữ trung hào kiệt này à?" Vị Tả quân phó tướng Thẩm Thiết Tâm đứng bên đột nhiên mở lời, suýt chút nữa là buột miệng dùng chữ "Nữ Ngự Vệ" nhưng đã may mắn đổi lại thành "nữ trung hào kiệt", thế nhưng mặt ông ta vẫn lộ vẻ xấu hổ.

Trong ánh mắt của Thái tử Thừa Đức thoáng có điểm phức tạp: Tiếng tăm của nàng Kim Bích Huy này ngài cũng đã nghe qua. Nàng chính là vị nữ thủ lĩnh tối thượng của cướp biển tại Bích Lạc, là người con gái duy nhất của Ngọc đường Kim gia đang thao túng quốc chánh Dương quốc.

Đây chính là người con gái nổi tiếng thô lỗ đánh đá, chur hầu các nước đều nghe tiếng.

Thần thái trong mắt của Thái tử thay đổi một chút, đảo mắt thờ nhẹ một hơi: "Thất đệ, khổ thân đệ rồi. Thật ra đệ không cần làm như vậy, trong tình thế như vậy, Ngọc đường Kim gia ép bản vương cưới nữ tử đó thì cũng thì cũng chỉ có cách làm theo"

Tuyết Nhai hơi giật mình, thoáng bất ngờ ngẩng đầu nhìn vào đại ca: "Hoàng huynh đã lập Vô Trần là Thái tử phi, lẽ nào giờ lại nuốt lời mà phế bỏ?"

"Như đệ đã nói, sự biến phải tòng quyền, nếu như có khả năng lại giúp Ly quốc thống nhất, thì chuyện đó có đáng gì?" Thái tử Thừa Đức cười nhẹ, quay sang vấn đề chính: "Đương quốc có đồng ý xuất binh?"

Hoàng tử Tuyết Nhai trầm ngâm trong chốc lát, cân nhắc từng lời cuối cùng mới đáp lại "Đương quốc đồng ý sẽ xuất binh vào đầu tháng mười hai, theo Vận Hà đi lên phía bắc, tiến đến Diệp thành".

"Hiện tại chỉ e trong thành nhân lực và vật lực đều cạn, không thể nhẫn nại được tới tận tháng 12"

Âm thanh vừa vang lên chính là từ vị Từ thái phó Từ Phủ Ngôn đang đứng kề bên Thái tử, đã từng phụ tá hai triều Hoàng đế, là lão nhân có cái nhìn đại cục phù trợ dưới trướng của Thái tử, ông đằng hắng một tiếng, vuốt nhẹ chòm râu dài dưới cằm, ánh mắt đột nhiên sáng quắc: "Đương Sường đế, có thực tâm trợ giúp chúng ta không?"

Thần sắc Tuyết Nhai có phần âm trầm, nhìn vào lão nhân bình tĩnh đáp: "Không dám giấu Thái phó, Sường đế và triều thần quả thật có ý muốn khoanh tay đứng nhìn, chính Kim quốc cứu đã tận lực thuyết phục Hoàng đế, trong năm nay sẽ phái binh tăng viện cho Diệp thành. Còn về khí tài vật lực thì..." Hơi dừng lại một chút, tựa hồ trong lòng có một chút cảm khái, Thất hoàng tử nhắc chén trà, phảng phất hiện ra dáng vẻ kiên quyết, tuy nhiên ngón tay chỉ vào món quà cưới "Chỉ cần của hồi môn của nội nhân, cũng đủ giúp Diệp thành qua được mùa đông".

Lời nói vừa dứt, toàn thấy mọi người trong quân doanh đều chấn động

"Phụ gia địch quốc". Một lát sau, Từ thái phó cảm khái, nói khe khẽ một câu.

Cái rương đó bất quá chỉ dài ba xích, rộng hai xích, tuyệt nhiên không lớn, nhìn lại không nặng.

Tuy nhiên, không tin nổi là nó có khả năng cung ứng cho dân quân Diệp thành qua được một mùa đông?

○ ○ ○

Vừa tiến thẳng đến nội đường, ba nhà buôn bán châu báu từ Tây Cương đã nhìn thấy cái hộp, ánh mắt láo liên soi mói thăm đánh giá, cái rương không phải làm từ đàn mộc hay trầm hương, mà làm từ một khối đồi mồi nhẵn nhụi. Trong sắc đen ẩn chứa những sợi hoa văn kim tuyến mảnh mai đan xen, đây đích xác là đồi mồi thượng đẳng.

Mấy vị châu bảo thương nhân không tự chủ được đều nuốt nước bọt: đồi mồi sinh trưởng ở nơi biển sâu, chẳng dễ dàng gì mà bắt được, một con giỏi

lắm cũng chỉ lớn đến ba bàn tay, chỉ có thể dùng để khám vào lược hoặc trang sức. Cái rương đòi mỗi lớn tới hai ba xích như thế này, cho dù là chốn long cung cũng vị tất cũng đã thấy qua.

Không hổ danh là con gái của Hải vương.

Cả ba vị thương nhân cùng nhìn nhau, ý nghĩ đầu tiên trong lòng là phải cùng nhau hợp lực để đim giá tới mức thấp nhất.

Kim Bích Huy thậm chí không quan tâm, căn bản không để ý tới ánh mắt những kẻ này, nàng chỉ liếc trượng phu một cái, Sắc mặt Tuyết Nhại ngưng trọng, không nói một câu, Thái tử Thừa Đức ở bên cạnh cũng khá trầm ngâm

"Ta mở cái hộp nhé" Kim Bích Huy liếc ngang một cái, có vẻ không muốn trì hoãn thêm nữa, tự mình nhắc tay mở hộp.

Ngay lập tức, hào quang tỏa ra bốn phía, người trong nội đường không mở nổi mắt, không kiềm nổi phải đưa tay lên dụi mắt.

Phía trên mấy hạt châu bày một số trang sức châu báu: có ngọc như ý, ngọc tỳ thủy, tử tinh, thúy ngọc, mỗi viên đều là những báu vật mà bất kể châu bảo thương nhân nào ngày cả trong mơ cũng phải mong cầu.

Tuy nhiên thứ khiến cả mấy vị châu bảo thương đều chết lặng, không thốt ra được nửa câu, chính là bốn hạt châu màu sắc không giống nhau, đặt ở bốn góc để trấn giữ rương quý. Bốn hạt châu này không bắt mắt chút nào, tỏa ra ánh sáng mờ đục

"Trời! Đây, đây là" - kẻ lớn tuổi nhất trong số ba người châu bảo thương tròn tròn đôi mắt, lắp bắp không nói được câu nào, đột nhiên khụy gối, quỳ xuống trước cái hộp

"Định phong, tỵ hóa, nhu thủy, tích trần"(3) Hai vị châu bảo thương gia thốt nhiên ngậy người, như rơi vào mộng cảnh, vẫn trong tư thế vừa quỳ vừa nói, được gặp những vật chí bảo chỉ thấy trong truyền thuyết như thế này, đương nhiên không khỏi cảm thấy bàng hoàng, phải quỳ xuống hành lễ không dám xúc phạm

Không cần phải nói tới mấy nhà buôn châu ngọc, Thái tử Thừa Đức và thuộc hạ trên dưới chung quanh trông đều chấn kinh, không thốt được lời nào. Chỉ có Thất hoàng tử, sớm đã biết tới sự giàu có của gia đình nhà vợ, vẫn giữ được vẻ mặt thản nhiên, không chút thay đổi.

"Coi như có mắt tinh đời đấy, không uổng công cha ta gọi các người đến để mua số trang sức này" Kim Bích Huy đứng gần chiếc bàn, bàn tay đặt lên chiếc hộp đựng nữ trang chứa của hồi môn, trên mặt nở nụ cười như không cười, quan sát sắc mặt của mấy thương nhân. "Khả năng của người dường như không đủ. Hoặc ba nơi các người cùng hợp lực đóng góp lại, có bao nhiêu mua bấy nhiêu, được không?"

"Không biết, không biết hoàng phi đòi giá bao nhiêu" Ngẩng đầu nhìn vào cái hộp một cái, bóng châu ngọc như phản chiếu sáng lóa trong mắt, kẻ thương nhân lớn tuổi nhất lau mồ hôi trán, lập cập đứng dậy, không còn dám vênh vào nữa ập a ập ứng hỏi.

Kim Bích Huy ngẩn ra, quay đầu nhìn Tuyết Nhại, có vẻ như muốn hỏi ý kiến của trượng phu. Số trang sức này cũng chỉ giành để giúp đỡ chàng, phụ thân trước lễ thành hôn đã nói rõ về bối cảnh và tình hình hiện tại của chú rể trước khi kết hôn với con gái mình. Nàng tuyệt nhiên không biết Diệp thành cần khoảng bao nhiêu tài lực để thoát khỏi hoàn cảnh khó khăn này.

Ánh mắt của Nhan Bạch liền hướng về phía Từ thái phó đang đứng bên cạnh Thái tử Thừa Đức

"Ít nhất là năm mươi vạn lạng" Từ thái phó chủ quản sự vụ trong thành, thăm đánh giá tổng chi tiêu của quân dân trong thành trong một mùa đông, đưa ra một cái giá cao hơn, đợi ba vị bảo châu thương mặc cả.

"Năm mươi vạn lạng... năm mươi vạn" Không biết hỏi gì, mấy nhà buôn châu báu cùng nở một nụ cười, thờ phào.

"Ha ha" Đám châu bảo thương đang định vui vẻ đồng ý, đột nhiên nghe thấy bên cạnh một tiếng cười khuấy chói tai vang lên giữa nội đường đầy vương công quý tộc, chúng nhân cùng quay lại nhìn, chứng kiến vị Hoàng tử phi tần hôn đồng sầm cái nắp rương đòi mỗi lại, nhìn sang trượng phu bên cạnh, không nén nổi tiếng cười trào lộng "Ồi chao, hình như có gì nhầm lẫn ở đây? Nhà người chỉ cần không quá 50 vạn lạng? Thế mà phải khấn trương đến mức này sao? Ta nghĩ các người cần một số tiền khổng lồ, mới phải tới cầu trợ Ngọc đường Kim gia. Năm chục vạn, phi!"

Bộ dạng của nàng cực kỳ vô lễ, trong nội đường bắt đầu có phản ứng, từ Thái tử Thừa Đức trở xuống, người người đều thoáng biến sắc.

Nguyên đám cưới này, dĩ nhiên hoàng thất Ly quốc cực kỳ thiệt thòi, nếu như không phải tình thế bức bách, Thất hoàng tử căn bản không trở thành con rể Kim gia. Giờ nghe thấy những từ này, mọi người đều không khỏi biến sắc.

Sắc mặt Nhan Bạch trở nên trắng bệch, có điều chàng biết vị hôn thê mới cưới này tính tình như vậy, tự nhiên không còn tâm trạng nào mà giáo huấn, chỉ có thể đưa ánh mắt sắc lạnh nhìn vào nàng một cái, ngụ ý muốn nàng đi ra.

Tuy nhiên Kim Bích Huy ra vẻ không nhận thấy, ánh mắt chiếu thẳng vào vẻ vui mừng lộ rõ ra của mấy tên châu bảo thương nhân, trên mặt nở nụ cười khinh bỉ "Các người không biết Kim Bích Huy ta là ai sao? Các người muốn chiếm tiện nghi lớn đến vậy sao" Nàng xắn tay áo lên, lộ ra cánh tay màu bánh mật, vỗ vỗ vào cái hộp: "Tất cả mọi người đều biết giá trị của món hàng này, người đảng hoàng không nói chuyện ám muội, chỉ có cái hộp thôi cũng không người nào có thể nói nó dưới hai chục vạn lạng, đồ bên trong càng không cần phải nhắc đến, có phải không?"

Một lời vừa thốt, tất cả những người xung quanh đều thờ hắt ra. Thái tử Thừa Đức vốn xuất thân hiển quý, trước lúc biến động đã từng chứng kiến qua biết bao châu bảo trong đại nội Ly quốc, nhưng cũng chưa bao giờ thấy cái gì vượt quá hàng vạn.

Tuy nhiên, điều khiến mọi người kinh hãi là, những nhà buôn châu ngọc lại không chút phân bác, vẻ mừng rỡ đã mất sạch.

"Bẩm hoàng phi, kỳ thật những trân bảo này, trừ những vương hầu có thế lực khuynh quốc, thế gian không có người nào có khả năng mua được...."
Châu bảo thương môn chum đầu thương nghị, lão già cao tuổi nhất nhăn nhó đáp lại

Không đợi lão nói thêm, Kim Bích Huy cười khuấy một tiếng, ánh mắt quét qua mấy lão thương nhân nổi danh: "Thế nào, đã biết chúng ta cần tiền để sử dụng, nên muốn tìm giá sao?" Nàng dừng lại một chút, ánh mắt trở nên lạnh như băng, thản nhiên nói tiếp: "Thật không biết các người hàng năm vận chuyển châu báu từ Ba Tư và Đại Thực về bằng con đường nào? Có giỏi thì năm tới tự mình đi theo đường sa mạc mà về đi nhé".

Nữ tử ánh mắt lảng lệ phảng phất có ánh đao trong đó, chiếu thẳng vào ba thương nhân. Bọn họ run lập cập, lòng tham bị dập tắt, đưa mắt nhìn nhau: đúng vậy, bọn họ làm ăn phải đi lại trên biển, đã vậy làm sao đắc tội với Hải vương được?

"Tốt thôi, Kim Bích Huy ta là kẻ giết người chỉ một dao, báo giá chỉ báo một tiếng" Nhìn thấy đối phương đã bình tâm trở lại, vị Vương phi tân hôn vỗ vào chiếc rương, làm chứng nhân phải giật mình "Bốn viên ngọc trấn rương này ta sẽ lấy lại. Các người trong bụng cũng biết rõ, vật này các người mua không nổi, mà cũng không có phúc để có được. Những thứ còn lại, kể cả cái hộp đòi mỗi này, các người đưa ra 200 vạn lượng là được".

Ba nhà châu bảo cùng xúm lại, khe khẽ thảo luận, bàn qua tính lại cuối cùng cử người lớn tuổi nhất ra, xoa xoa tay than thở dài: "Mức giá của Vương phi, tiểu nhân biết là rất hợp lý rồi. Nhưng lần này ba người chúng tôi chỉ đem tới hơn 100 vạn lượng vàng thôi, làm sao..."

Kim Bích Huy nhún mày "Tốt xấu gì cũng là thương nhân châu báu nổi danh, sao lại nghèo kiệt thế? Thôi vậy, số còn thiếu, khi quay về các người mua lương thảo giùm bọn ta, rồi vận lương theo đường sông đến đây, có được không?"

Châu bảo thương nhân thấy việc có vẻ thông, vẻ mừng rỡ trong lòng hiện cả ra bên ngoài, biết rằng vụ kinh doanh này mình lời không dưới 50 vạn lượng, đã nhất loạt đồng ý.

Kim Bích Huy sáng khoai thu lại bốn hạt châu trong, sau đó khóa cái rương lại, đưa chìa khóa cho Từ thái phó, dặn dò "Cứ theo như vậy, đưa bọn họ đến chỗ phòng giao tiền thôi".

Từ thái phó là kẻ độc sách làm thơ, chỉ ở những nơi trang trọng, đã bao giờ chứng kiến một nữ tử thô lỗ như vậy? Vị Vương phi mới tới ngạo nghễ ngang ngược, chớp mắt đã đặt giá cao hơn lão bốn lần, lão thần ba triệu, phụ chánh đại thần này trong lòng chấn động, còn bụng dạ gì đối đáp lại nữa.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thuyền Xuy Dịch Vũ Tiêu Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 4: Trưởng tôn vô trần

Đợi đến khi Từ thái phó dẫn mấy vị châu bảo thương gia rời khỏi nội thất, không chỉ những người trong phòng biến sắc, ngay cả ánh mắt Thái tử Thừa Đức nhìn vị đệ tức này cũng có phần thay đổi.

Tuy nhiên, Kim Bích Huy cũng không để tâm, thấy sự tình thuận lợi như vậy, cũng không thèm quan tâm đến những người xung quanh, chạy lại bên cạnh trượng phu, cười đắc ý nắm lấy tay áo Hoàng tử Tuyệt Nhai, ngắt đầu hỏi: "Người thấy sao, ta đúng là một phu nhân tháo vát phải không? Năm chục vạn mua lương thảo, còn lại trăm vạn để vào quốc khố, chúng ta lấy năm chục vạn xây phủ đệ để ở, có được không?"

Nàng có vẻ rất hí hửng hoạch định tương lai, tuy nhiên Nhan Bạch chỉ cúi đầu liếc thê tử một cái, đáp nhạt nhẽo "Tùy nàng"

Kim Bích Huy trừng mắt nhìn trượng phu, nổi giận quát: "Con người người sao lúc nào cũng lơ đãng như vậy hả?"

Hoàng tử Tuyệt Nhai không tranh luận nhiều với thê tử, chỉ nói một câu: "Dù sao cũng là của hồi môn của nàng, ta làm gì có quyền xử lý. Vừa nãy nàng cũng có hỏi ý kiến của bất kỳ ai đâu" Sau đó, không nói thêm câu nào, bỏ mặc nàng ở đó, đi tới bên cạnh Thẩm Thiết Tâm ngồi xuống uống trà.

Nàng liền đi theo, hiển nhiên có thể thấy vị Tả quân phó tướng Thẩm Thiết Tâm đang ngồi đây không có một chút hảo cảm nào đối với nàng, cũng không thèm nhìn tới nàng, chỉ hơi cúi mình xuống, bắt đầu khe khẽ thương nghị việc quân sự với Nhan Bạch.

Kim Bích Huy nhất thời bị bỏ mặc ở bên, không biết phải nói hay làm gì. Từ thuở nhỏ nàng đã có tính tự do, vô câu vô thúc, đã bao giờ phải chịu cái tình thế ảm ức như thế này đâu, cảm giác lửa giận trong lòng bắt đầu bùng bùng nổi dậy.

Thái tử Thừa Đức chứng kiến cục diện này, không tiếp tục nói chuyện với vị phó tướng hữu quân Thiệu Quân nữa, ánh mắt hơi lóe lên rồi đứng dậy đi tới. Tuy nhiên, ngay lúc đó, Kim Bích Huy cười nhạt một tiếng, đột nhiên đứng lên, phất tay áo quét thẳng vào chén nước đặt trên kỷ trà.

"Choang" một tiếng, nước trà văng tung tóe, Nhan Bạch và Thẩm Thiết Tâm phản ứng cực nhanh, lập tức nhảy bật lên tránh, sắc mặt Thái hoàng tử hết sức khó coi. Tuy nhiên chẳng đợi chàng trách móc, Kim Bích Huy đã lên tiếng: "Nói quả không sai, đây đúng là của hồi môn của ta, nhưng ta dùng nó để giúp cho người. Ta còn có lòng tốt tìm người mua, rồi bàn thảo giá cả, nói đi, ta đã làm gì sai? Có sao lại trưng vẻ mặt ấy ra với ta?"

"Hiện tại nàng cư xử vậy là không được" Tựa như không thể nhẫn nhịn hơn, Hoàng tử Tuyết Nhai xưa nay vẫn tiết chế lời nói, lần đầu tiên tỏ vẻ quở trách và thất vọng "Hon nữa, hờ một chút là thay đổi sắc mặt, tựa hồ đó là nàng, phu nhân của ta, chứ à?"

Kim Bích Huy ngẩn người, không lường nổi vị trượng phu vốn ôn hòa mà có lúc ngôn ngữ sắc bén như vậy. Nàng nhìn đắm đắm vào hắn, chính là phu quân của nàng, là vị công tử mũ cao áo rộng, áo trắng như tuyết, khí độ cao nhã điềm đạm. Ánh mắt có phần lạnh nhạt, ẩn giấu phong thái hờ hững mà cao quý xa xôi không thể với tới, như từ trên mây cao nhìn xuống, ẩn chứa nét bi ẩn và bơ vơ

Rồi đột nhiên như phát hiện ra điều gì, trong lòng nàng như bị giáng mạnh một kích, không thốt nổi nên lời.

"Con người này...con người này..., hắn ta, hắn ta dám xem thường nàng. Hắn, trượng phu của nàng, lại dám coi thường nàng".

Kim Bích Huy nhắm mắt, cắn chặt khoe môi, ngón tay nắm chặt lại, không biết phải tốn bao nhiêu sức lực mới áp chế được cái cảm giác muốn động thủ, bỗng nhiên, làn da ngăm ngăm của nàng chợt bùng lên sắc đỏ.

"Đệ muội, có gì không thoải mái à?" Thái tử Thừa Đức cảm thấy không khí không ổn lắm, vội vàng lên tiếng dàn hòa, tuy nhiên Kim Bích Huy cũng không nhìn tới hắn, mà chỉ nhìn chăm chăm vào cái vị Hoàng tử Tuyết Nhai đang cúi đầu ngồi uống trà, cười lạnh một tiếng.

"Nhan Bạch, ngươi dựa vào cái gì mà kiêu ngạo? Nếu thật sự có ngạo khí, việc gì phải bán thân vào Kim gia nhà ta. Chút tiền chỉ đáng hai trăm vạn lượng vàng - còn chưa bằng khoản tiêu khiển hàng năm của Ngọc đường Kim gia nhà ta".....

Nàng nghiêng răng, gằn mạnh từng chữ, cái tâm lý báo được thù này thật khoan khoái.

Nàng vốn chỉ là nữ tử cướp biển, nàng vốn dĩ theo đúng phong cách ăn miếng trả miếng 1, nhận một giọt nước trả một đại dương, nếu khinh thị nàng tất nàng phải mang sự miệt thị gấp mấy lần để đáp trả lại. Nàng sợ cái gì? Nàng chẳng sợ gì cả.

Những người chung quanh, gồm cả Thái tử Thừa Đức, lúc này đây đều giật mình. Những lời nói sắc bén như dao của nàng, từng chút từng chút đâm thẳng vào trái tim vị bạch y quý công tử, sắc mặt Hoàng tử Tuyết Nhai từ từ trắng bệch.

Nàng cười mỉm, đợi hắn vỗ bàn đứng dậy, đợi hắn thể hiện lại cái thân thủ từng khiến nàng đổi sắc. Cánh tay giấu trong tay áo của nàng đã cảm sẵn một thanh thủy chủ nhỏ bé dài không quá ba phân.

Tuy nhiên, Kim Bích Huy chỉ thấy trượng phu thông thả thu tay lại, nước trà trong chén đột nhiên vô cớ khê sôi lên. Sau đó, trượng phu của nàng không thốt lên một câu, thậm chí cũng không có biểu hiện gì, tựa như chưa từng nghe qua những lời vũ nhục vừa rồi của nàng, chỉ hơi cúi đầu, nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà, rồi đặt chén trà xuống, nhẹ giọng thốt lên: "Trà ngon".

Nàng ngậy người.

Quả nhiên hắn có thể nhẫn nại. Hắn vốn là người bẩm sinh tuyệt đỉnh kiêu ngạo, thế mà lại có thể nhẫn nhịn được trước sự vũ nhục công khai như vậy

Hắn làm thế vì cái gì? Lại là vì cái gì?

"Tuyệt lắm hả? Đây là trà ở Vân Tê đó". Đột nhiên, giữa cái không gian bức bối đó vang lên thanh âm nhàn tĩnh ôn nhiên, giống như gió mùa xuân, thổi qua mặt đất đang phủ đầy băng tuyết. "Đầu xuân đến Vân Tê tự ở Thành Bắc dâng hương, hái trà này ở khu vườn sau chùa, lại lấy tuyết đọng trên hoa mai làm nước chế, được Thất đệ tán thưởng, thần thiếp thật là vinh hạnh".

Cùng với thanh âm, một nữ tử ăn vận bình dị, trong tay bưng một cái khay tiến vào, trên khay để một bình trà cùng đồ điểm tâm, yêu kiều bước vào nội đường. Dù không mang trên mình bất kỳ loại châu báu trang sức nào, nhưng xung quanh người nữ tử này như có hào quang rạng rỡ, nhất cử nhất động, mỗi lời nói cử chỉ đều như tuyết trời gió thổi, thoáng như Lạc Thần phi tử.

"Không dám phiền Thái tử phi phải hạ cố". Tất cả mọi người trong phòng đều vội vàng đứng dậy, cung kính đáp lời, cả Hoàng tử Tuyết Nhai cũng đứng lên.

Thái tử phi của Thừa Đức là trưởng nữ của đại trọng thần đời trước của Ly quốc - Trưởng Tôn Hoàng - tiên đế tự cưới về cho con trưởng, hiền đức đoan nhã, khiêm cung hiểu đại nghĩa, được cả triều thần xưng tụng.

Thái tử phi mỉm cười, tự mình bưng khay bước đến đặt lên mặt bàn, ngồi xuống quay đầu nhìn Kim Bích Huy đang đứng ngây ở bên tròn mắt quan sát nàng, cười khê: "Đây chính là vị đệ muội mới đến từ Dương quốc chăng. Thật là động lòng người".

Nàng kéo tay Kim Bích Huy, quay đầu lại nhìn Tuyết Nhai đang đứng cạnh đó, mắng nhẹ "Thất đệ, lần này đệ sai rồi. Con gái nhà người ta tốt thế này, sao đệ lại làm cho người ta nổi giận. Còn không mau mau đến tạ lỗi?"

Kim Bích Huy nhìn vào nàng, gập nụ cười dịu dàng cùng đôi nhãn thần trong vắt, cơn giận trong lòng đột nhiên tiêu tán từ lúc nào, cũng cười trả lời: "Ai cần hắn giải thích chứ. Tỷ tỷ trông mới thật là, tiên nữ bình thường cũng chỉ như thế mà thôi. Chẳng trách có thể làm Thái tử phi".

Ánh mắt Thái tử phi thoáng chút buồn rầu, không nói thêm gì, chỉ kéo tay nàng, cười nói: "Tỷ tỷ đã chuẩn bị một ít lễ gặp mặt cho muội, đang vội nên cũng không có gì đặc biệt lắm, đệ muội tới nhìn xem thử có được không?"

Kim Bích Huy vốn là thuộc dạng người cao ngạo, gặp Trường Tôn thái tử phi trước mặt như lửa dữ gặp nước lạnh, nửa đóm lửa cũng chẳng lóe lên nổi, nàng chột tở về ngại ngùng cúi thấp đầu, ấp úng: "Ai da, ta, ta không mang bất kỳ thứ gì tới đây, thật sự là... thật sự là một à nha đầu hoang dã không biết lễ phép".

Sau khi hai người tay trong tay rời đi, không khí ngưng đọng trong nội đường mới vì đó mà hòa hoãn hơn một chút.

Thẩm Thiết Tâm lúc này mới có thể mở miệng, nhìn theo hướng mà hai vị nữ nhân vừa rời đi, thờ dài một tiếng: "Trời, may có Thái tử phi ở đây... Bằng không, liệu còn ai có thể hàng phục nổi nàng "Nữ Ngự Vệ" này bây giờ".

Hữu quân phó tướng Thiệu Quân tính tình có vẻ trầm tĩnh hơn, nghe thấy đồng liêu thốt lên những lời nói thẳng như vậy, không khỏi liếc Thẩm Thiết Tâm một cái, ngụ ý, nói như thế khác nào bảo Thất hoàng tử là kẻ khiếp nhược?

Tuy nhiên, vị Hoàng tử Tuyết Nhai xưa nay vốn thanh lãnh cao ngạo cũng không nói gì, mà chỉ hướng về nơi Thái tử phi cùng Vương phi vừa rời đi, trong mắt ẩn hiện vẻ lo lắng, hồi lâu sau mới khẽ thờ dài, buông chén trà đứng dậy.

"Choang, choang." Vài tiếng động vang lên, cái chén sứ chàng vừa nắm trong tay dĩ nhiên đã vỡ tan thành từng mảnh. Thẩm Thiết Tâm thấy sắc mặt của Thất hoàng tử, nhất thời không dám nhiều lời.

"Thất đệ... đệ vất vả rồi..." Thái tử Thừa Đức cũng không biết phải nói gì cho phải, phải sau một lúc lâu, mới thờ dài một tiếng, vỗ vỗ vai của Tuyết Nhai, ánh mắt có vẻ hơi lẩn tránh: "Không cần lo lắng... Vô Trần đủ khả năng ứng phó được với nàng ta. Nàng ta chẳng qua là nhiễm một chút tính tình của trẻ con. Vô Trần là người thế nào, đệ lẽ nào lại không rõ?"

"...."

Gần như không ai nhận ra ngón tay Tuyết Nhai khẽ run lên, chàng ngẩng đầu lên nhìn hoàng huynh.

Thái tử Thừa Đức khẽ mỉm cười, ánh mắt tự nhiên như không, không thể nhận ra được điều gì.

Ngoài kia, chỉ thấy tiếng hai người càng lúc càng xa, chỉ còn truyền lại tiếng cười lạnh lạnh của Kim Bích Huy: "Ai da, khuê danh của tỷ tỷ là Vô Trần à. Ta nghĩ ra rồi. Viên Tích Trần châu này tặng tỷ tỷ làm lễ gặp mặt thì không còn gì thích hợp hơn. Tỷ tỷ mang theo nó, dù phong trần cỡ nào cũng không nhiễm nổi một hạt bụi, vẫn giống như tiên nữ cho mà xem".

"Sao thế được? Chỉ bảo vô giá như vậy thì tỷ không dám nhận đâu..." Trường Tôn Vô Trần nhẹ nhàng cười khách khí.

"Có gì mà không được? Trên đời này, trừ tỷ tỷ, ta không nghĩ ra bất kỳ kẻ nào có tư cách mang nó".

Kim Bích Huy hiển nhiên là nữ tử ưa mềm không ưa cứng, gặp Thái tử phi chính như gặp khắc tinh, chẳng qua mới chỉ vài giây ngắn ngủi, ngay lập tức

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thuyền Xuy Dịch Vũ Tiêu Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 5: Chiến vân

Gió đầu đông lạnh như dao cắt, cửa lên mặt bóng râm, đi lại trong quân doanh, nghe thấy tiếng thao luyện, tiếng đao kiếm vang lên chát chúa, lúc này Nhan Bạch mới thở phào một hơi - đây mới chính là đất của chàng, chỉ có trở lại trong quân, chàng mới cảm thấy được giá trị đích thực của mình..

Mấy hôm nay, tuy bề ngoài mọi việc tựa hồ vẫn yên tĩnh, nhưng cái nàng "Vương phi" mới qua cửa này, thật sự làm chàng phiền não không ít. Vị Thất hoàng tử từng qua lại dàn xếp giữa các chư hầu để chèo chống quân đội của Thái tử, cũng có cảm giác tâm lực mệt mỏi.

"Đúng là chỉ có tiểu nhân và nữ tử là không đối phó nổi" Phó tướng Thẩm Thiết Tâm ở ngay bên cạnh, tuy nói là thuộc hạ, nhưng cũng nhiều năm ở chiến trường cùng vào sinh ra tử, sớm đã kết một mối giao tình thân mật. Khi nghe Nhan Bạch thờ dài, biết trong lòng chàng có điều phiền não, liền lên tiếng với hàm ý chia sẻ, nhưng vừa nói ra, liền lắc đầu nói tránh đi "Không hẳn là vậy. Nữ tử như Thái tử phi lại thật tuyệt vời. Thất điện hạ, xem ra lần này ngài đã phải khổ cực nhiều vì đại cục"

"Trong quân gần đây có chuyện gì nữa không?" Trong vô thức, những ngón tay lướt nhẹ trên đám binh khí đặt trên giá, Hoàng tử Tuyết Nhai sắc mặt bình thản, tựa hồ không muốn tiếp tục cái đề tài này, chuyển ngay sang vấn đề khác.

Sắc mặt Thẩm Thiết Tâm hơi trầm xuống một chút, bàn tay nắm chặt vào cán đao trên hông, hồi lâu mới đáp: "Dương Định chết rồi!"

"Cái gì?" Hoàng tử Tuyết Nhai lập tức quay đầu lại, không giấu được ánh mắt đau đớn và kinh hãi.

Thẩm Thiếp Tâm đầu cúi gằm xuống, gân xanh đột ngột nổi cuộn trên tay, cắn răng đáp "Năm ngày liền, Thiết Tiễn tướng quân Tôn Tri Tuyền của Vĩnh Lân Vương đến dưới thành khiêu chiến, Dương Định trấn tĩnh không được, liền tự dẫn quân ra ngoài thành ứng chiến..."

Nhan Bạch đổi sắc lạnh giọng: "Hắn làm sao có thể là đối thủ của Tôn Thiết Tiễn. Không phải muốn tìm chết sao?"

Thảm Thiết Tâm đột nhiên quỳ xuống, trong thanh âm có tiếng nghẹn ngào: "Dạ. Chỉ vì Dương Định vốn là kẻ nóng tính... Hắn nói cho dù là Thất hoàng tử không ở đây, cũng không để loại người như thế lãng phí. Thuộc hạ không thể ngăn cản được hắn, xin Thất điện hạ xử phạt!"

Tuyết Nhai không nói gì, nhắm mắt lại, rồi lạnh nhạt hỏi: "Hậu sự của hắn có lo chu tất không?"

"Thái tử đã phái Thiệu Quân ra ngoài trợ chiến, tiếc thay đã muộn một bước. Thủ cấp, thủ cấp.. đã bị..." Thảm Thiết Tâm chém mạnh đao xuống đất, nhưng thanh âm thô hào sang sáng cũng trở nên nghẹn ngào.

Nhan Bạch đứng ở trên đầu thành, hồi lâu không nói gì, gió đầu đông thổi ào ạt, phảng phất như đao cắt qua người chàng.

Rất lâu sau đó, ánh mắt đang bao quát dưới chân thành của chàng mới thu lại - nơi đây lều trại đen đặc, vây kín ba mặt của Diệp thành, chính là quân của Tứ hoàng thúc Vinh Lâm Vương. Lều trướng trong quân doanh cờ vàng nổi nhau tung bay, dưới chân cờ là thủ cấp mới chém, đung đưa như chuông gió trong gió bắc..

"Dương phó tướng tự tiện rời thành ứng chiến, chết không đáng tiếc" Hồi lâu, Hoàng tử Tuyết Nhai mới thốt ra được một câu, rồi không nhìn nữa, từ trên thành trở về. Thảm Thiết Tâm lặng lẽ đi theo, cảm giác được vị Thất điện hạ hình dung đỉnh đạc bỗng trở nên tiêu tụy.

"Còn việc gì không?" Vừa đi tới bên cạnh, cũng không quay đầu lại, Nhan Bạch tiếp tục hỏi.

Thảm Thiết Tâm chần chờ một chút, cuối cùng đáp: "Lương thảo... Lương thảo chỉ còn chống đỡ được trong mười ngày. Trời đã chuyển sang đông, quần áo rét chưa phát, lòng quân dao động, trong Diệp thành dân chúng đói khổ rét mướt, cũng có nhiều câu oán hận"

"Không cần gấp, lương thảo quân bị nhanh chóng sẽ được vận chuyển tới. Viện quân từ Dương quốc một tháng sau cũng sẽ tới". Nhan Bạch khe khẽ lắc đầu, chỉ thấy, trong thần thái có chứa nét cười thâm "Người xem, bản thân như vậy cũng đáng giá, phải không?"

"Thất điện hạ" Trong con chán kinh, Thảm Thiết Tâm bật thốt lên, chẳng biết nói gì cho phải.

Nhan Bạch không nói thêm, chỉ cười khuấy rồi thông thả men theo tường thành mà đi xuống, tiếp tục thị sát tình hình quân sĩ. Tuy nhiên, sau khi thấy cái chết của Dương Định, chân chưa bước ra khỏi doanh trướng, đáy mắt chàng đã thấm đẫm vẻ bi ai, người nào không tinh tế khó lòng nhận ra những ngón tay chàng đã nắm chặt lại.

Lại có một người nữa ngã xuống. Trong tám trời li loạn, biết bao máu huyết của huynh đệ đã rải trên sa trường?

Ngay khi vừa đi ra khỏi quân doanh, chợt nghe phía xa xa trên đường có tiếng huyền ảo

"Sao vậy" Hoàng tử Tuyết Nhai nhíu mày hỏi tên binh sĩ đứng canh ở cửa doanh, tên sĩ tốt kia đang run rẩy trong gió lạnh se sắt, nhưng nghe thấy Thất hoàng tử hỏi, vội vàng quỳ xuống trả lời: "Bẩm Thất điện hạ, mới vừa rồi có một đám nạn dân trong thành đến cửa doanh ồn ào, đã bị Thiệu tướng quân cho người đuổi đi"

"Bọn họ gây náo vì cái gì?" Nhan Bạch bật hỏi lên một câu, nhưng thấy khí sắc quần áo của sĩ tốt, lập tức hiểu được ngay. Trong một năm gần đây, tình hình trong quân còn đến mức như thế, thì tình cảm của dân chúng càng có thể tưởng tượng ra.

Nghĩ tới thời tiết này, lòng chàng lại càng thêm nặng nề, áp lực vô hình làm chàng có phần thấy khó thở. Nhưng ở phía bên kia, dân chúng dù bị xua đuổi vẫn dùng dằng chẳng chịu chạy đi, thấy Hoàng tử Tuyết Nhai đi ra khỏi quân doanh, càng thêm lớn tiếng: "Quân gia, tình hình thế này còn muốn đánh đến khi nào nữa. Chúng ta đã trụ không nổi rồi".

"Cố mãi đi! Nhà ta đã mấy ngày không có gì ăn rồi. Định để người ăn thịt người à?"

Nhan Bạch không khỏi thất kinh, hoang mang ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy người này mặt mày hốc hác, quần áo rách rưới, run rẩy như cỏ khô trong luồng gió lạnh se sắt của mùa đông, có mấy người trong tay còn kéo một nữ nhân, hiển nhiên là cả nhà đã đói rất lâu. Lúc này có tình mạo phạm vương pháp, tụ tập tại cửa quân doanh kể lẻ khổ tình.

Một đám binh lính vội vàng đuổi theo, đám dân chúng tụ tập đã bị xua tan, chỉ còn vài kẻ không chịu bỏ chạy bị hãm lại ở chỗ này, không kịp nói câu nào đã bị loạn côn đánh ngã xuống đất.

"Dừng tay cho ta!" Nhan Bạch rút cuộc cũng tỉnh lại, hoảng hốt đi tới, vội vàng quát bảo ngưng lại. Tả quân kỷ luật nghiêm minh, chủ tướng vừa ra lệnh một tiếng, đã vội hô binh lính dừng tay, lúc này đám binh sĩ và dân đen cùng quay đầu lại nhìn vị Hoàng tử Tuyết Nhai đang đứng ở cửa doanh, đợi chàng lên tiếng "Lương thực sẽ nhanh chóng được chuyển tới" Day nhẹ huyết Thái Dương, Nhan Bạch có phần môi mệ, mở miệng "Roi chiến tranh cũng sẽ kết thúc".

Nhưng nhìn thấy vị Hoàng tử thường ngày ngọc thụ lâm phong, hôm nay cũng không che giấu được vẻ tiêu tụy, bách tính vốn sa vào cảnh đói khát lại nhao nhao

"Các người lại nói sẽ đến, sẽ đến. Hai tháng trước đã nói vậy rồi, có phải muốn chúng ta đói mà chết không. Các người ai làm Hoàng đế ta cũng mặc kệ, miễn là không để bọn ta chết đói là được!"

"Là ai! Cúi đầu nhìn chúng ta là lũ ngốc hết cả sao?"

"Thời điểm này cha ta đói chết rồi, còn nói lương thảo đang vận chuyển tới ngoài thành sao"

Trong đám người có người rống lên giận dữ, khiến cho cả lũ nhao nhao hưởng ứng, bọn lính ngăn cản không kịp, đám người đói khổ lạnh lẽo đã phá tan vòng bảo vệ của binh lính, lập tức vây lấy Hoàng tử Tuyết Nhại và Thẩm Thiết Tâm. Thẩm Thiết Tâm sắc mặt nghiêm trọng, hai hàng lông mày nhíu lại, tay đã định rút kiếm ra.

"Không được động thủ!" Nhan Bạch nhanh chóng nắm chặt lấy tay của vị phó tướng, đồng thời lôi Thẩm Thiết Tâm lui về phía sau hai bước, tránh được đám quyền cước lung tung. Thấy tận mắt đám dân đói đang sôi trào oán hận, biết rằng không dùng cường lực áp chế, sự tình dĩ nhiên càng rối ren.

Trong lúc lộn xộn đó, chỉ nghe "Vút" một tiếng trong trẻo, trên mặt mấy người dân đói đang xông lên phía trước đột nhiên xuất hiện một vạch sưng đỏ, chân lão đạo, nhất thời khựng lại một chút.

"Muốn ăn có phải không?" Cây roi dài nhằm hướng đám dân chúng ở đối diện cửa doanh đảo tới, roi quất tới vun vút, làm cho mấy người phía trước liên tục lùi lại, cũng không cần đợi đám người tiếp tục phản ứng, thanh âm kia liền tiếp tục quất xuống

"Ba ngày sau lương thực sẽ được chuyển đến. Đến lúc đó, sẽ phát cho mỗi người một trăm cân tiểu mạch!"

Thanh âm vừa vang lên, ngọn roi dài cuốn một vòng tuyệt đẹp, một bóng người vận hồng y nhẹ nhàng xuất hiện ở chính giữa đám đông, chống nạnh khẽ quất.

"Gạt người!" Khí thế của đám người chừng lại một chút, sau đó lại đổ xô đến chỗ người kia "Người là ai! Một xú bà nương mà cũng mạnh mẽ như thế, người nghĩ rằng bọn ta đều là lũ ngốc hả?"

"Bốp!" Lời còn chưa dứt, người kia đã trúng một roi, ngã nhào ra sau.

"Phi! Dám nghi ngờ lời của bản cô nương sao. Ngọc đường Kim gia giàu có vang danh bốn bể, chẳng lẽ không giải quyết nổi một cái Diệp thành bé tẹo này". Ngọn roi dài giống như linh xà cuốn lấy tên gây rối, ném hất bay ra ngoài, nữ tử mặc áo chần đỏ, cây roi trong tay vung vẩy trong không trung "Ta nói ba ngày sau lương thực đến, như vậy nhất định sẽ đến"

"Ngọc đường Kim gia". Cái tên này hiển nhiên gây ra xao động không nhỏ giữa đám binh dân, đám người ban đầu còn hoài nghi khi nhìn thấy hồng y nữ tử trong sân, bây giờ bắt đầu chum đầu bàn tán

"Quả nhiên... là Thất điện hạ đã kết hôn với tiểu thư của Ngọc đường Kim gia".

"Thật giả thế nào? Không phải lại là những lời đồn thổi gạt người chứ?"

"Giả gì nữa - người thử xem, nữ nhân kia hung ác kinh người. 'Nữ Ngự Vệ' đó, không phải như thế này sao?"

"Nghe nói Hải vương cha thị giàu ngang với Hoàng đế trên đất liền. Thế này chắc đúng rồi".

Hoàng tử Tuyết Nhại thấy đám người chung quanh to nhỏ bàn luận, cười thiếu não nhìn về phía Kim Bích Huy - tranh chấp kịch liệt buổi sáng khiến chàng gần như nén nhịn lắm mới không rũ bỏ nàng. Nhưng đến giờ phút này, chàng càng thấu hiểu, Diệp thành ngày hôm nay, quân của Thái tử, tuyệt đối không thể thiếu nàng.

"Có thật... có thật là ba ngày sau không?" Rốt cuộc, cái tên kia từ dưới đất lồm cồm bò dậy chen lên, không khỏi nghi hoặc hỏi một tiếng - hiển nhiên là một roi vừa rồi của Kim Bích Huy không mạnh lắm, bằng không gã nạn dân mặt mày xanh lét vì đói thế này nửa mạng cũng không còn.

Kim Bích Huy nóng nảy gật đầu: "Không đúng như lời, ta mang đầu cho các người!" Cây roi quán trên tay nàng, cây nhuyễn tiên ánh lên trên làn da màu bánh mật, nàng dùng đầu roi chỉ vào tên nạn dân, cười lớn "Cho người tới chém đầu ta"

Đám người dừng chân, trên mặt hiện lên vẻ do dự, oán khí cuối cùng cũng tan đi.

"Đa tạ".

Đám người tan hết, đứng ở cửa doanh, cuối cùng Nhan Bạch nhẹ nhàng nói một câu, ánh mắt nhìn vị tân hôn thê tử có phần phức tạp.

Kim Bích Huy hừ một tiếng "Phải! Muốn cảm ơn thì hãy cảm ơn Vô Trần tỷ tỷ. Nếu không phải nể mặt nàng, ta lại quan tâm đến chuyện của người làm gì..." Tức giận còn chưa tan hết, nàng bực bội quật roi xuống đất, làm tung lên một đám bụi mù trời.

Tuy nhiên đám bụi kia không phạm nổi tới người một nữ tử đang đứng lại ở góc phố, chẳng biết từ lúc nào Thái tử phi đã đi tới cửa doanh, lặng lẽ đứng ở góc phố nhìn hai người, mỉm cười. Khí độ cao hoa, xuất trần phiêu dật. Tại nơi này mới một lúc trước thôi còn là nơi bạo dân tụ tập, thế mà không sợ một chút nào.

Ánh mắt Tuyết Nhại có phần buồn rầu, nhưng không đợi chàng mở miệng, Thái tử phi hơi cúi đầu, xoay người bỏ đi.

Kim Bích Huy khẽ cúi đầu, cắn cắn môi, túm roi về lung tung đủ thứ trên mặt đất, trầm lặng hồi lâu, mới nói loanh quanh thêm mấy từ. Nhưng hồi lâu cũng không thấy Nhan Bạch đáp lại, nằng bực mình ngẩng đầu lên, liếc mắt nhìn trượng phu: "Này, người ta nói chuyện với người, có nghe thấy không?"

Tuyết Nhai vẫn đang bàn thần nhìn về phía góc phố, nghe thấy thê tử lớn tiếng, mới định thần, đầu mày cau lại trong một thoáng, hỏi nhỏ "Nàng vừa nói gì vậy?"

Kim Bích Huy nổi giận, đột nhiên nhún chân, vung tay quất thẳng cây roi tới. Nhan Bạch nhìn rất chuẩn, cũng không thềm nghiêng đầu tránh né, quả nhiên đường roi chỉ lướt sát qua bả vai chàng rồi đập xuống đất, cào mạnh một vệt sâu hoắm.

"Ta không nói quá một lời. Người làm ta tức chết thôi".

Hoàng tử Tuyết Nhai có phần khó hiểu khi thấy nàng lại tiếp tục nổi giận, hồng y nữ tử hừ mạnh một tiếng, xoay người bỏ đi. Chàng nhú mày, cũng không để tâm đến nữa, liền dẫn theo Thẩm Thiết Tâm đi thẳng vào quán doanh.

Tuy nhiên, đối với vị tân Vương phi vừa tới, vị Thẩm phó tướng vốn bất mãn lại đột nhiên phá lệ, không mở miệng chê bai gì cả, ấn kiếm cúi đầu đi tới, hồi lâu, bỗng cảm khái thốt nên một câu không đầu không đuôi: "Kỳ thật, cũng là người tốt"

"Người nói cái gì?" Nhan Bạch hơi kinh ngạc quay đầu lại, hỏi người phó tướng bên cạnh.

Thẩm Thiết Tâm dừng một chút, bỗng nhiên cười phá lên "Thất điện hạ, có phải vừa rồi quả thật không nghe à? - Khó trách Vương phi bực bội, những lời này, bất luận ta nói lại lần thứ hai cũng khó..."

Hoàng tử Tuyết Nhai giật mình, sững lại, hỏi "Nàng ta, nàng ta nói gì đó?"

"Mới rồi Vương phi có nói: Sáng sớm nàng ta nhất thời nổi giận, có những lời nói gây tổn thương người, mong rằng người không để ý" Thẩm Thiết Tâm thuật lại câu chuyện, bề cong với dụng ý riêng, đột nhiên lại cười lớn: "Mấy cái lời này có phải nàng ta với Thái tử phi cùng nói không? Thất điện hạ, người không thấy vừa mới rồi Vương phi cũng biết xấu hổ, không biết phải thu hết bao nhiêu can đảm mới có thể thốt ra được những lời này, trời ơi, người còn muốn nàng ta nói lại lần thứ hai, nàng ta không nổi giận mới là lạ"

Nhan Bạch nhìn lại vết roi hằn trên mặt đất, chẳng biết đang nghĩ cái gì, hồi lâu mới cười "À... Vậy sao... Đúng là làm khó cho nàng ta thật"

"Thật ra Kim gia tiểu thư này cũng vẫn là một nữ tử tốt" hiển nhiên là vì cảnh tượng vừa rồi mà cảm khái, Thẩm Thiết Tâm tự nhiên đã đổi giọng, nhìn Thất điện hạ trấn an, phát hiện chàng hơi xuất thần.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thuyền Xuy Dịch Vũ Tiêu Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 6: Trăng lạnh

Trời vào đêm, gió càng ngày càng thổi mạnh, như cắt da cắt thịt.

Đám vệ binh gác đêm trên ụ gác đã bắt đầu run rẩy, không ngừng vỗ tay dậm chân, nhưng chút khí ấm còn chưa đến nỗi cánh tay lạnh như băng, đã tiêu tán vô hình. Dưới ánh trăng lạnh lẽo, chỉ còn vang lên tiếng mõ sát lạnh như băng.

Trong đêm đen, chỉ thấy bóng một người nhẹ nhàng như trộm đạo, chân không chạm đất đang từ hướng trại dịch dưới chân thành chạy tới, không một tiếng động đáp xuống phía trên đầu tường Diệp thành. Gió thổi mạnh làm lá đại kỳ trên đầu thành tung bay phấp phật, tựa như một cánh buồm no gió, cán cờ cong oặt. Người kia một tay tóm lấy trụ cờ, vô thanh vô tức rơi xuống thành.

Binh lính thủ vệ vừa mới đi tuần tra qua, người nọ cũng không đi theo cầu thang, từ ụ gác nhảy xuống, roi thẳng vào trong thành, chạy thẳng tới trung quân sở tại.

"Đã trở lại?" Nhưng chỉ mới vào đình viện trong quân doanh, đã nghe thấy có tiếng người nhẹ nhàng hỏi một câu.

Người nọ thoáng chân động, lập tức dừng chân, quay đầu nhìn lại. Ánh trăng lạnh lẽo, bóng nữ tử đang đứng dưới hành lang trong đình viện càng thêm thanh lãnh, không vương chút bụi trần. Có vẻ như nàng đợi đã khá lâu trong hoa viên khuya nay, tóc mai cũng động hơi sương. Gió vẫn thổi se sắt, đang đứng dưới ánh trăng, chỉ nghe tiếng thở dài của nàng loang nhẹ trong gió: "Ồi... Cứ luôn phải mạo hiểm như vậy, không có cách nào tốt hơn sao?"

Người mới tới tay khẽ run lên, cái gói cầm trong tay ném thẳng xuống dưới bụi hoa "Chớ dọa người thế chứ"

Tuy nhiên, dưới ánh trăng, Thái tử phi bật cười, lắc đầu: "Đầu của trung thần liệt sĩ này ở đâu ra vậy? Thất đệ, người cũng nói nhỏ cho ta nghe xem thử sao?" Nàng bước tới, nắm lấy cái đầu máu tươi còn chảy ròng ròng, sắc mặt rất nghiêm túc "Qua ngày nhất định phải mang đi hậu táng, để không phụ tấm lòng đầy nhiệt huyết của Dương tướng quân".

"Đã muộn thế này rồi, sao còn chưa đi ngủ?" Dưới ánh trăng, bóng áo trắng, tức Hoàng tử Tuyết Nhai sau hồi lâu không nói gì, mới nhẹ giọng hỏi. Trăm dặm xung quanh trùng trùng trăm vạn quân, cho dù là võ công cao tuyệt như Nhan Bạch, cũng phải khó khăn lắm mới giấu được nét mặt mệt mỏi.

"Biết đệ nhất định sẽ không để mặc kệ di thể của huynh đệ, nửa đêm tất ra ngoài mạo hiểm, ta không thể yên tâm" Trương Tôn Vô Trần lạnh lạnh nói "Ta muốn ở nơi này để nhìn đệ trở về. Mỗi lần đệ rời đi, ta đều lo lắng rằng đệ sẽ không trở lại"

Nhan Bạch cúi đầu, không nhìn vào ánh mắt nàng, chỉ thản nhiên nói: "Không cần lo lắng, trong lòng ta tự nhiên có cân nhắc. Một mình ta lại mượn bóng đêm mà qua lại, quân của Vĩnh Lâm Vương bên kia cũng không khôn được ta đâu".

Thái tử phi đột nhiên cười cười "Cũng phải... Với thân thủ của đệ, còn chỗ nào trong thiên hạ mà không đi nổi đây? Nếu không phải vì phụ tá Thái tử Thừa Đức, làm gì đệ phải khổ sở lặn lội đến tận bây giờ. Thất đệ, thực sự trong lòng người cũng mệt mỏi lắm rồi phải không?"

Tuyết Nhai dường như chậm rãi thấm thấu lời nói của nàng, hồi lâu mới nhíu mày cười mệt mỏi "Cũng tốt, khổ mà có người biết tới, thì cũng không phải là khổ..." Nụ cười của chàng thật mệt mỏi, thậm chí nét phong trần ẩn hiện trên môi, nhưng vẻ bi thương và cảm khái trong khóe mắt, lại trải ra vô tận.

Trương Tôn Vô Trần yên lặng nhìn hắn, trong mắt bỗng nhiên có ánh sáng chớp động, hồi lâu, chậm rãi nói: "Có lẽ, nếu năm đó tiên đế lập đệ làm Thái tử, thì Ly quốc ngày nay sẽ..."

"Vô Trần!" Thanh âm của Nhan Bạch bỗng nhiên vang lên lạnh lùng cắt đứt hần lời nàng, không một chút chần chừ. "Chớ nói ra những lời vô dụng, năm đó đúng là phụ thân nàng toàn lực bảo hộ, hoàng huynh mới được sắc phong làm Thái tử, nàng mới trở thành Thái tử phi. Đáng tiếc sau này quốc vận suy vong, bôn ba đầy đó, bằng không, hôm nay nàng đã là bậc mẫu nghi thiên hạ rồi".

Chàng dừng lại một chút, đột nhiên cười: "Ta sinh muộn hơn hoàng huynh năm năm, dù nói như thế nào đi chăng nữa, thì mặt nào mà chẳng ở sau huynh ấy. Chỉ có một ngoại lệ, đó là ta biết nàng sớm hơn. Nhưng dù thế đi chăng nữa, thì cũng có tác dụng gì đâu?"

Trương Tôn thái tử cúi đầu, hồi lâu mới nhẹ nhàng nói "Đã bảy năm rồi.. Giờ đây, giờ đây đệ cũng đã lập phi rồi".

Sắc mặt Tuyết Nhai khẽ thay đổi, không hiểu là cái gì đang lướt qua trên mặt, cứ như một bóng hồng y nữ tử thô lỗ hung bạo cười lớn đang hiển hiện trước mắt, nhưng vẻ tịch mịch nơi đáy mắt chàng càng đậm thêm, thở dài có chút mệt mỏi: "Đúng vậy, cũng không có cách nào... Cũng không phải! Là ta tự nguyện kết hôn với nàng ta".

"Bạch, người thật sự rất vất vả..." Đột nhiên, ánh mắt Trương Tôn Vô Trần như có ngăn nước, nàng bật thốt lên cái tên đầy lạ lẫm này, cánh tay run run muốn chạm vào tóc đầy sương gió của chàng: "Chúng ta, chúng ta đã thật sự vất vả"

"Dừng tay!"

Ngón tay còn chưa kịp chạm tới, bỗng nhiên nghe có tiếng người quát lớn.

Hai bóng người cùng dừng lại, thần sắc vốn thản nhiên của Trương Tôn Vô Trần có phần hơi hoảng hốt, một lúc sau vẫn không dám quay đầu lại xem thanh âm xuất phát từ phương nào. Tuyết Nhai cũng bị chấn động, ánh mắt lướt qua bả vai của Thái tử phi, nhìn về cuối đình.

Dưới bóng trăng, bóng hồng y kia giống như ánh huyết chói mắt.

Tuy nhiên, cái bóng màu huyết đỏ như kết thành một cây băng trong trăng gió lạnh lẽo, cả người và ánh mắt như cùng kết thành băng.

Không biết Kim Bích Huy đã đứng đó bao lâu, nhưng giờ phút này thỉnh linh xuất hiện, ánh mắt lại lạnh như băng tuyết, bỗng nhiên đi tới, một tay hất mạnh vào tay Thái tử phi đang dừng lại giữa không trung "Người không được chạm vào. Đây là.. đây là trượng phu của ta!"

Nàng ra tay rất nặng, bốp một tiếng, cánh tay Trương Tôn Vô Trần bị đập thật mạnh, cả thân mình lao đảo.

"Vô Trần" Tuyết Nhai vội vàng đỡ lấy thân mình Thái tử phi nhằm giúp nàng trụ lại, nhưng Trương Tôn Vô Trần thoáng hiện vẻ quật cường, tránh không cho hắn đỡ, loạng choạng một chút rồi cũng đứng vững, dĩ nhiên trên cánh tay nổi lên một vết sưng đỏ. Nàng cắn chặt môi, vẻ thong dong tự nhiên tan biến, hồi lâu, dường như cố lấy hết dũng khí, mới quay đầu lại nhìn Kim Bích Huy đang đứng ở một bên, lòng ngổn ngang trầm nghĩ "Sao nàng ta lại cùng tới đây? Đêm đã khuya, vì sao mà nàng ta cũng lại vào trong viện?"

Bóng hồng y như đóa tường vi lạnh lẽo dưới ánh trăng buốt giá. gương mặt Kim Bích Huy vốn luôn cười cợt, lần đầu tiên mới thấy nàng mang dáng vẻ không thốt nên lời như vậy, nhìn vào hai người, khóe miệng giật giật, phảng phất mỉm cười, lại phảng phất bi thương.

"Bích Huy"... Dừng lại một chút, không biết nói sao cho phải, nhưng Tuyết Nhai đã định thần lại, biết rằng cần phải nói một cái gì đó, cuối cùng gắng gượng mở miệng "Có lẽ có một chút hiểu lầm ở đây"

Nói ra những lời như vậy, trong nháy mắt, Nhan Bạch cũng tự cảm thấy mình có vẻ là một kẻ tiểu nhân vô si.

"Câm mồm" Kim Bích Huy nhìn chàng lạnh lùng, tựa hồ đã nhìn thấu tâm tưởng chàng. "Người càng nói, ta càng không chấp nhận nỗi người. Đừng tưởng chỉ có người mới không chấp nhận người khác. Các người, các người tính làm cái gì" Thanh âm của nàng ban đầu lạnh như băng, thậm chí hơi có vẻ khiếp sợ, nhưng mới thốt ra được một nửa, giọng nói đã dần dần trở nên kích động

Nàng nhìn thẳng vào Trương Tôn Vô Trần, bỗng nhiên gắt gât đầu: "Tỷ tỷ, thật ra như người xứng đáng là người hắn thích. Như người mới đúng, mới là

loại mà trong lòng hẳn tơ tưởng"

Nói xong, nàng cắn chặt răng, Nhan Bạch thấy cánh tay nàng nắm chặt chùy thủ bên hông, nhất thời hoảng sợ, vội vàng bước lên án phía trước người Trưởng Tôn Vô Trần, nói "Phu nhân, nàng bình tĩnh lại một chút, có gì chúng ta từ từ nói được không?"

"Bình tĩnh? Bình tĩnh cái gì mà bình tĩnh?" Vừa nghe thấy câu này của trưởng phu, Kim Bích Huy ngược lại càng nổi giận bùng bùng, ngón tay chỉ thẳng vào Thái tử phi bên cạnh "Người thích nàng ta có phải không? Nàng ta hoàn mỹ quá nhỉ. Nói cho người biết, ta..." Anh mắt hồng y nữ tử lấp lánh bóng nước, cuối cùng run giọng nói "Ta không cần người nữa!"

Dường như sợ trưởng phu lại nói tiếp gì đó, không để cho Nhan Bạch mở miệng, nàng lập tức nói ngay câu này. Nhưng dù là một nữ tử quật cường như vậy, sau khi nói ra những lời này, thì lại có vẻ như muốn khóc.

"Nhan Bạch, ta không cần người. Ai cần chứ". Nắm chặt tay, Kim Bích Huy ngẩng mặt lên nghiêng răng, nhưng lòng tự tôn bị vũ nhục đau như xé, hiển hiện rõ ràng không thể che giấu nổi trong đôi mắt sáng ngời của nàng, rốt cuộc nàng không thêm nhìn bọn họ nữa, quay người sang hướng khác trở về phòng: "Các người, các người cứ tùy tiện đi! Ngày mai ta sẽ trở về Dương quốc!"

"Đệ muội!" Rồi đột nhiên nghe thấy một thanh âm vang lên, Thái tử phi rút cuộc phải mở miệng, cũng không nói thêm, bỗng nhiên kéo nhẹ quần từ từ quỳ xuống giữa đình viện! Tuyết Nhai hoàng tử cả kinh, có ý muốn ngăn trở, nhưng nghĩ tới cái gì đó, tay đã chậm lại một nhịp.

Kim Bích Huy hơi dừng chân, ngón tay run lên nhẹ nhẹ, hồi lâu mới đáp nhỏ "Không cần lo lắng, ta sẽ không nói cho trưởng phu của người đâu"

"Không phải vì điều đó, đệ muội nếu như vẫn còn bức bối, giết ta luôn cũng chẳng sao. Nhưng, van cầu người, xin đừng rời khỏi Thất đệ, xin đừng rời khỏi Diệp thành!" Dưới ánh trăng, Trưởng Tôn Vô Trần quỳ gối xuống, nữ tử cao nhã bình dị như vậy, ông quần trắng như tuyết không ngần ngại quỳ thẳng xuống bùn đất lấm lem, tuy nhiên, nàng hoàn toàn không để ý tới sự tôn nghiêm cùng thân thái hàng ngày, thấp giọng van vì "Cầu xin muội đừng trở về Dương quốc, thất đệ chẳng làm cái gì cả, chỉ là do ta, tự mình động tâm niệm".

Thấy hành động như vậy của nàng, trong lòng Hoàng tử Tuyết Nhai có cái gì đang vỡ vụn, - Vô Trần từ nhỏ tới lớn đều như vậy, nhân nhũ u tình, thuộc tầng lớp quý tộc có quyền lực lớn ở Ly quốc, thế mà, ngày hôm nay nàng chẳng còn để ý đến bất kỳ điều gì nữa. Phải làm thế này thì giết nàng đi còn dễ hơn, tuy nhiên nàng không phải vì mình, nàng vì tương lai của quân đội và Diệp thành

Thái tử Thừa Đức với chàng, đường đường là bậc nam tử, trên người chảy dòng máu Nhan thị chính thống của Ly quốc, nhưng không có năng lực bảo vệ thiên hạ Ly quốc, không có năng lực bảo vệ Diệp thành, đến hôm nay, thậm chí không có nổi năng lực bảo hộ cho Vô Trần.

Trong chốc lát, tim chàng bỗng nguội lạnh như tro tàn, cuối cùng, khô sở vát và như vậy là vì cái gì?

Chàng muốn đỡ Vô Trần lên, nhưng nàng vẫn không nhúc nhích, một thân áo trắng quỳ gối dưới ánh trăng, trong đôi mắt nhẵn nhụi bao hàm chút thâm ý, khe khẽ nhìn chàng lắc đầu, ý bảo chàng nên mềm mỏng nhận sai.

"Bích Huy, phải như thế nào thì nàng mới lưu lại? Nàng cứ ra điều kiện, dù thế nào đi chăng nữa ta đảm bảo cũng sẽ làm cho nàng, chỉ cần đừng khó dễ Thái tử phi nữa" Nhan Bạch thở dài một tiếng, thân nhiên nói "Mà thực ra, chúng ta đâu có quan hệ gì"

Kim Bích Huy đứng ở cuối hành lang, chỉ hừ lạnh một tiếng rồi định tránh đi, nhưng không biết vì sao, trong lòng cũng dâng đầy những cảm giác phức tạp vừa chua xót vừa khó chịu, đôi chân như mang nặng ngàn cân, bước đi không nổi.

Hôm nay tại quân doanh, nàng đã thấy qua thảm trạng đói khổ rét mướt trong Diệp thành, ở trong đô thành Dương quốc, vị Kim gia tiểu thư quen ăn sung mặc sướng hiếm khi gặp trường hợp đói rách áo như vậy - nếu ba ngày sau lương thực không được vận chuyển tới kịp thời như đã hứa... mùa đông đã đến, trong thành đã cạn sạch lương thực, chỉ sợ giống như lời dân chúng, xuất hiện trường hợp người ăn thịt người. Đến lúc đó, trong ngoài giao khốn, quân của Thái tử Thừa Đức khổ sở chống đỡ tới bây giờ, chỉ sợ cũng nhanh chóng tan rã.

Cuối cùng nàng cũng đã biết, vì cái gì mà một Nhan Bạch như vậy phải nhẵn nhụi vào làm rể Kim gia.

Thực ra nàng cũng biết bắt đắc dĩ hẳn phải làm vậy là do tình thế bất buộc, nhưng nàng vẫn không thể tưởng tượng nổi tình hình thực sự lại kinh người như thế.

Thật ra nàng cũng biết, Hoàng tử Tuyết Nhai là người như vậy, sẽ không bao giờ bỏ đi tác phong của mình, nhưng, phụ thân muốn gì mà lại gả mình cho hắn, mà chính nàng, vì cái gì cuối cùng lại chấp thuận?

Huynh đệ nơi hải thượng đều tin vào số mệnh, nàng là một kẻ kiêu ngạo, nhưng ngẫm lại, nếu tin vào số mệnh, ngược lại không cần nghĩ nhiều cho phức tạp đối với những vấn đề không có đáp án như thế này, có thể nói, gả cho Nhan Bạch, cũng là số mệnh của nàng.

"Các người không cần phải như thế - ba ngày sau, lương thảo sẽ được vận chuyển tới Diệp thành!" Rốt cục, nàng thở dài một tiếng, khoe miệng hơi nhếch lên một chút, cố ra vẻ cho giống một nụ cười, nhưng vẫn cứng nhắc "Chớ quên, ta đã từng thề thốt với một người, nếu ba ngày không đến, ta sẽ mang đầu cho hắn. Ta còn trẻ, tuyệt nhiên không thể nghĩ tới cái chết".

Hoàng tử Tuyết Nhai và Thái tử phi cùng ngẩng đầu kinh ngạc, không thể tin nổi là nữ tử tính tình thô hào nóng nảy như vậy lại dễ dàng đồng ý. Kim Bích Huy mỉm cười, tuy nhiên, nước mắt đã viền quanh mi, đã hai mươi lăm tuổi, nàng đã gặp rất nhiều người, lại chưa có một lần vừa ý, lần này, Tuyết Nhai chính là một nam tử tốt.

Nhiều ngày đã qua, nàng từng bước từng bước thấu hiểu lòng dạ cùng tính cách của chàng, có thể nói, so với cái hình tượng ban đầu là một nam nhân vì lợi riêng mà cố tình vào làm rể Kim gia, đã có phần khác biệt.

Tuy nhiên, cho dù là như vậy, dù nam nhân này đã làm rể Kim gia, nhưng trái tim lại đặt ở nơi khác.

Nàng không thể tha thứ.

"Đêm lạnh lắm, trước tiên chúng ta về phòng rồi từ từ nói tiếp được không?" Thấy không khí cuối cùng đã dịu đi, Hoàng tử Tuyết Nhai khe khẽ thở dài một tiếng, đi đến bên tân hôn thì từ nói. Ngoài dự kiến, Kim Bích Huy bỗng im lặng, không la hét hay gây huyên náo gì cả, chỉ cùng đi khỏi.

Đi ra sân, Kim Bích Huy liếc mắt nhìn chàng, bỗng nhiên hậm hực nói "Nhan Bạch, ta thật sự muốn cho ngươi một trận". Trong nháy mắt, trong mắt nàng lóe lên những tia sáng lấp lánh, tựa như một con báo. Hoàng tử Tuyết Nhai hoảng sợ, nhưng giây lát sau trên mặt cũng hiện ra nụ cười khổ não - không phải đó mới đúng là phản ứng đích thực của nàng sao?

Tuy nhiên, chàng quả thực không còn đường nào để lui, chỉ còn cách tiến lên thấp giọng nói: "Được rồi, là ta không đúng, nàng đừng bức bối làm gì cho mất công. Chẳng qua, mong nàng đừng làm cho vận lương viện binh gặp sự tình gì mà chậm trễ, được không?"

"Đó là điều kiện để ngươi làm rể có phải không?" Kim Bích Huy lại phá lên cười "Ngươi tốn không biết bao nhiêu công sức, nhảu nhục như vậy để rước cái nàng "Nữ Ngự Vệ" trở về, không phải chỉ vì cái đó hay sao? Thật là đáng tiếc, cuối cùng sợ ý không cẩn thận bị ta bắt gặp được cái vụ gian tình kia, lại bị ta nắm được cái đuôi chồn trong tay"

Sắc mặt Nhan Bạch đương nhiên vẫn trầm tĩnh như cũ, chàng cúi đầu nhìn thế tử của mình, vẻ anh tuấn trên mặt có phần khó hiểu, cuối cùng thở dài nói "Được thôi, ta cam đoan về sau sẽ không bao giờ gặp lại Trương Tôn thái tử phi. Ta sẽ luôn đối xử tốt với nàng"

Tay chàng dừng ở trên vai nàng, không để ý tới vẻ tức giận kinh người của nàng, kéo nàng ôm vào trong lòng ngực. Kim Bích Huy cảm thấy chàng, có điều đáng về vẫn như vậy nhưng cánh tay lại có khí lực kinh người, nàng lao đảo một cái, không kịp giây giữa đã nhào vào lòng chàng. Nàng tức giận cố gắng vùng tay đẩy trọng phu ra, nhưng cánh tay chàng nắm vào bả vai nàng cứng như thép.

Hoàng tử Tuyết Nhai ôm nàng, ánh mắt miên man nhìn vào bóng trắng bằng bạc bên ngoài ngửa sổ, thần sắc vừa thống khổ vừa phức tạp: "Được rồi, ta sẽ không gặp lại người ấy nữa. Chúng ta, chúng ta hãy cùng nhau cố gắng cho tốt hơn".

Đây là lần đầu tiên vị trọng phu tân hôn của nàng ôm nàng. Tuy nhiên trong khóe mắt nàng, nước mắt lại trào ra.

Lần đầu tiên Kim Bích Huy phát hiện ra, hóa ra, hắn thật là gầy, hoàn toàn khác hắn với dáng vẻ phong trần tuấn lãng mà hắn đang biểu hiện ra, xương quai xanh nổi lên trên vai hắn làm nàng thấy đau. Có thể, gánh nặng suốt bao năm qua đã khiến hắn phải gầy gò xương xẩu như thế.

"Buông tay ra, không cần thương hại ta!" Cấn chặt răng, trong mắt Kim Bích Huy ánh lên thần sắc kiêu ngạo, đầu nàng bị chàng ấn chặt, tựa vào vai chàng, hơi thở từ mỗi câu nói của chàng phả nhẹ vào tóc mai nàng, nhưng thanh âm của nàng cũng ngang ngạnh như không để cho người khác phản bác: "Như tình huống vừa nãy đó, ta cũng đâu có mượn cớ để chiết nhục ngươi, phải không?"

Có phần kinh ngạc, Tuyết Nhai cúi đầu nhìn chằm chằm vào vị tân hôn thế tử, Kim Bích Huy ngẩng đầu trừng mắt nhìn lại chàng, thần sắc không giống như mọi ngày, mà phức tạp đến độ không thể hiểu nổi. Trong khoảng khắc, dường như cảm thấy có một sức mạnh gì đó không thể xâm phạm nổi, tay chàng chợt lỏng ra..

Kim Bích Huy giật đầu khỏi vai chàng, ánh trắng trong vắt ngoài cửa sổ rọi ngang qua gương mặt sáng ngời của nàng, làn mi dài in bóng đen dày đặc trong ánh mắt nàng. Thanh âm của nàng không còn hoạt bát giống thường ngày, mà hàm chứa trong đó một tiếng thở dài sâu thẳm: "Nhan Bạch, kỳ thật trong lòng ta rất kính nể khí độ của ngươi. Ngươi là người tốt, cho nên dù thế nào đi nữa, ta cũng không muốn gây khó dễ cho ngươi. Nhưng..."

Nàng dừng lại một chút, quay đầu nhìn ra bên ngoài song cửa, nơi đây, dưới ánh trăng lạnh, dường như sương giá đang chậm chậm buông xuống.

"Có phải là, trong lòng ngươi không chấp nhận nổi ta?" Kim Bích Huy tuy cười cười, nhưng ánh mắt lạnh như băng, sau đó quay đầu, nhìn trọng phu chằm chằm, gật gật đầu "Cũng được, ta xuất thân hèn hạ, không có học, lại không phải là một kẻ tính tình dễ chịu, tuy nhiên, vì vậy mà ngươi có thể nghĩ ta không có chút đầu óc nào sao. Xem ra ngươi coi thường ta. Ngươi luôn coi thường ta, sao ta có thể chịu gả cho một kẻ như vậy, cho nên..."

Tính cách quật cường của nàng cuối cùng đã nổi lên, ánh mắt kiêu dũng còn hoen đầy nước mắt, ngạo nghễ nói: "Ta không cần ngươi".

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thuyền Xuyên Dịch Vũ Tiêu Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 7: Kinh biến

Trong nội đường, không khí có vẻ ngọt ngào kỳ lạ.

Sáng sớm hôm nay, Thái tử Thừa Đức đã phái người đi mời đệ đệ và đệ muội đến uống trà, Hoàng tử Tuyết Nhai quay sang nhìn thê tử, trong lòng Kim Bích Huy cũng hiểu, cần nhẹ nhàng mỗi hai ngày đã qua, chỉ sợ Thái tử Thừa Đức muốn mượn cơ này để hỏi một chút sự tình về lương thảo và viện quân..

Nàng cùng với trượng phu ngồi yên lặng cạnh nhau, mắt nàng ánh lên những tia sáng lấp lánh.

"A... Trời càng ngày càng lạnh". Trong nội đường, Sa La Hương đặc chế tỏa mùi thơm nức, Thái tử Thừa Đức không cùng phu thê nàng hàn huyên vài câu, gió lạnh thổi ràn rạt vào lớp giấy dán cửa sổ, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đầy những vân mây lạnh lẽo, Thái tử đột nhiên thốt ra một câu "Sớm hôm nay Vô Trần có nói trong mình không được khỏe lắm, e rằng đã bị nhiễm lạnh".

"Lương thảo chắc đã dồn xếp ổn thỏa rồi"

Tuy nhiên, không đợi Thái tử nói lại lần thứ hai, Kim Bích Huy đầu mảy hơi cau, đề cập thẳng vào vấn đề chính "Ngày hôm qua ta đã nhận được báo cáo đưa tin, phụ thân đang khuyến động Sương đế, hiện ở kinh đô Dương quốc đang chiêu tập binh mã, nhóm lương thảo và quân áo rét thứ nhất từ kinh đô Trình thành đã theo Vận Hà lên đường, mọi người cứ yên tâm".

Nghe thấy những lời này, Thái tử Thừa Đức cũng không biểu lộ gì, chỉ cùng Từ thái phó ở bên cạnh liếc nhìn nhau, ánh mắt có một chút thay đổi. Trầm ngâm một lát, mới nhìn vào chung trà trong tay, ánh mắt tựa hồ có chút gì đó kỳ dị khó hiểu.

Một lúc sau, Từ thái phó mới hơi cúi mình, dường như muốn thỉnh ý kiến Thái tử "Lương thảo là việc lớn, phải cử ai đi nghênh đón mấy vị thương nhân cho tốt bây giờ?"

Thái tử phi đích thân chế ra loại Vân Tê trà nước xanh biếc vị thanh nhã này, tuy nhiên, khi nhìn thấy trà, Kim Bích Huy nửa ngum cũng không uống nổi, đoán Trường Tôn Vô Trần sợ gặp mặt xấu hổ, rõ ràng thác bệnh mà không ra. Hồi lâu, đột nhiên nàng chợt mở miệng: "Hôm nay ta sẽ theo Vận Hà ven Thành Bắc để đi nghênh đón bọn họ".

"Những việc như thế này tự khắc sẽ có người làm, đệ muội bây giờ đã là Vương phi tôn quý, sao phải tự mình làm những chuyện đó" Thái tử Thừa Đức khuyên nhủ.

Tuy nhiên Kim Bích Huy chỉ hơi cúi đầu mỉm cười: "Không, mấy thương nhân kia là do ta trả giá, người khác đi bọn họ vị tất đã chấp nhận, không cần coi ta là tiểu thư gì cả, Kim Bích Huy ta vốn nổi danh là "Nữ Ngự Vệ", lẽ nào Thái tử chưa từng nghe ai nói qua?"

Thái tử Thừa Đức đột nhiên nghẹn họng, không biết vì sao lời nói của nữ tử này đột nhiên lại sắc bén như thế, dù mới chỉ sau nửa ngày ngắn ngủi. Nhưng ánh mắt Từ thái phó ở bên lại lóe lên những tia sáng vui sướng, bật thốt lên "Ồ, như vậy, như vậy cũng tốt"

"Nhưng một mình nàng đi cũng không thể được" Cuối cùng, Hoàng tử Tuyết Nhai cũng mở miệng, câu nói đầu tiên trong ngày. Ánh mắt của chàng quét qua trên người thê tử, thần sắc có phần khó hiểu.

Kim Bích Huy liếc mắt nhìn trượng phu một cái, thần nhiên nói: "Có gì mà không được. Việc của ta, tự ta biết cách"

"Chọn một số người đi theo nàng đi" Thanh âm của Tuyết Nhai vẫn ôn nhã bình tĩnh, nhưng hàm ý không thể phản bác "Trở về sớm một chút"

Kim Bích Huy phá lên cười, nhìn sang trượng phu. Hóa ra, không phải hấn lo lắng cho sự an nguy của nàng, mà là sợ nàng đi rồi không trở lại, không giữ lời hứa viện trợ.

"Được rồi, tùy người" Lòng nàng đột nhiên lạnh như tro tàn, nhạt nhẽo trả lời "Dù sao, chiều nay ta cũng sẽ lên đường"

Thái tử Thừa Đức vốn chỉ ngồi nghe, thật ra, cho tới nay, hết thấy mọi việc chàng đều nghe theo sự an bài của thất đệ, tuy rằng mỗi lần Tuyết Nhai đều quay sang chàng hỏi ý kiến, nhưng, tất cả mọi người đều biết, chẳng bao giờ Thái tử không đáp ứng. Tuy là anh em cùng một mẹ, nhưng vị Hoàng tử nhỏ tuổi đứng hàng thứ bảy này, vô luận là về phương diện võ công hay mưu lược, đều hơn xa vị huynh trưởng.

Tuy nhiên, lúc này đây, ngoài dự kiến của mọi người, Thái tử Thừa Đức lại lên tiếng: "Đúng vậy, mang thêm người đi theo cũng được, vạn nhất đệ muội gặp vấn đề gì cũng có người hỗ trợ".

Nói tới đây, Thái tử dừng lại một chút, nhấp một ngụm trà, nhìn qua Thái phó. Từ Phủ Ngôn lại liếc mắt nhìn Tuyết Nhai, ngắt lời nói: "Trong quân thì có ai trung dũng ngang với Thất đệ được, nhưng Thất đệ cũng không tiện ra ngoài, hay là thế này, lần này hãy phái Thẩm phó tướng làm quan tài lương, mang theo nhiều tinh binh tướng giỏi một chút, cùng đệ muội đi nghênh đón đoàn lương thực, vậy được không. Như vậy, thất đệ cũng yên tâm được một chút"

Tuyết Nhai hơi ngần ra một chút, Thẩm Thiết Tâm là phó tướng tâm phúc do một tay chàng đề bạt, để hắn đi theo Kim Bích Huy, đương nhiên chàng cũng yên tâm

Hôm nay, cho dù là đối với Diệp thành, hay cả quân đội mà nói, vạn lần cũng không thể để mất nữ tử này.

Thương nghị xong, Tuyết Nhai cùng tân Vương phi đi ra khỏi nội thất

Gió bắc rất lớn, làm lá quân kỳ bên ngoài quân doanh phấp phới mãnh liệt. Mùa đông lạnh lẽo này, xưa nay không mấy ai có thể chịu nổi.

Chàng bỗng thăm thở dài: Từ đầu, mình đâu có để tâm đến việc phải đối đãi với nàng ta ra sao. Đó hoàn toàn chỉ là một cuộc giao dịch chính trị mà thôi. Lúc ấy chàng đã dự tính đời này coi như bỏ đi, mang ra đổi lấy một lời hứa của Kim quốc cũu. Nhưng...

"Cũng được, ta xuất thân chỗ hèn hạ, không có học thức, tính tình lại không giống người ta, nhưng như vậy thì người liền nghĩ rằng ta không có đầu óc sao"

Giật mình kinh hãi, những thanh âm đêm qua lại vang lên rõ mồn một bên tai. Dưới ánh trăng lạnh, tính cách quật cường của nàng cuối cùng lại nổi lên, nước mắt viền mi, ngạo nghễ nói "Ta không cần người"

Trong lòng chàng đột nhiên có cảm giác chấn động, Nhan Bạch nhin không được quay đầu nhìn thê tử ở bên cạnh một cái, nhưng Kim Bích Huy vẫn hờ hững đi tới, cũng không nhìn tới chàng, lại dường như cũng biết chàng đang tới, bỗng nhiên lạnh lùng thốt ra một câu "Yên tâm, ta là kẻ biết giữ lời hứa". Nàng dừng một chút, bỗng nhiên thở dài "Ít nhất chờ bọn người vượt qua được giai đoạn khó khăn này, rồi ta mới trở về nhà, sau đó sẽ ở lại Dương quốc, sẽ không trở lại nữa"

"Đa tạ" Ánh mắt Nhan Bạch có phần trống vắng, hồi lâu, mới phát hiện ra là chỉ có thể thốt ra được có hai chữ ngắn ngủi như vậy.

"Tính ra, một ngày vợ chồng là một ngày ân nghĩa, ta giúp người một chút cũng không đáng kể gì" Kim Bích Huy đột nhiên cười cười, hàm răng trắng như tuyết sáng bóng, hiển lộ vẻ đẹp có phần phô trương "Chẳng qua, cha ta, cha ta rất khó đối phó. Người phải cẩn thận. Ta cũng không biết trong lòng ông ấy sẽ nghĩ cái gì đâu"

Trong lòng Tuyết Nhai thoáng rung mình - Kim quốc cũu - đúng, Kim quốc cũu, Hải vương Lam Kinh

Gần đây khốn khó đủ đường, cần vượt qua chướng ngại trước mắt đã, chàng thậm chí không có thời gian để nghĩ tới suy tính của con người thực sự đứng phía sau toàn cục này.

Kim Bích Huy thở dài, ánh mắt neho lại thành một nét cười: "Người xem hôm nay vì cái gì mà chúng ta lại có khả năng bình tâm ổn khí mà cùng ngồi nói chuyện nhỉ?"

Nàng nhìn lại bầu trời mệnh mang phía trên Long Thủ Nguyên, đột nhiên hỏi "Kỳ quái, vì sao mà tối ngày hôm qua không có mưa sao băng?"

o o o

Tiếng kèn từ thành Nam liên miên bay qua, càng ngày càng rõ, vang vọng tới tận nội thất trong quân doanh.

"Không thể tưởng tượng nổi cái vị Nữ Ngự Vệ kia tự nhiên lại hăng hái xung phong ra khỏi thành" Thái phó Từ Phủ Ngôn vuốt cằm râu dài đã điểm muối tiêu, trong mắt ánh lên nét cười bí ẩn "Đều là nhờ nàng ta, mà sự tình càng ngày càng dễ dàng"

"Các người... rốt cuộc muốn làm cái gì?" Phía sau cấm trường, thanh âm yếu ớt của một nữ tử vang lên gấp gáp, Thái tử phi cố gắng đứng dậy, nhưng cánh tay nàng mềm nhũn, thậm chí không vén nổi tấm màn trường trước mặt "Các người cho ta uống cái gì vậy? Các người, có phải các người muốn đem ta giam lỏng ở trong này?"

Từ thái phó cũng không quay đầu lại, chỉ cười lạnh: "Thái tử phi, hôm nay người tự lo cho bản thân đi. Sự tình đêm qua dù con hổ cái đó nhẫn nhịn không nói tới, nhưng người nghĩ là Thái tử không biết gì chăng?"

Sắc mặt vốn tái nhợt của Trường Tôn Vô Trần càng thêm trắng bệch, cánh tay nhũn ra vô lực, thân mình lão đảo ngã nhào xuống tấm nệm gấm, rốt cuộc cuối cùng cũng mù mờ hiểu ra được sự tình, nàng khe khẽ nói "Hóa ra,... ta hiểu rồi, sự việc tối hôm qua hóa ra..."

Từ thái phó phá lên cười, vuốt vuốt râu, thần nhiên nói: "Hôm qua Thái tử có nói với Thất vương phi rằng, nửa đêm trên Long Thủ Nguyên sẽ có mưa sao băng, nếu đến hoa viên phía sau thì có thể tận mắt chứng kiến" Lão già thanh gầy bỗng nhiên neho mắt lại, thần sắc trong mắt có phần khó nắm bắt, lắc đầu thở dài: "Nữ Ngự Vệ tuy lợi hại, nhưng bên trong thực chất chỉ là một đứa trẻ con"

Thái phó dừng lại một chút, tựa hồ khó hiểu lắc đầu: "Không đúng, không đúng... Nếu chỉ là đứa trẻ con, như thế nào mà nàng ta lại có khả năng kìm nén cơn giận đó lại. Chúng ta vốn tưởng rằng nàng ta sẽ trở mặt với Thất hoàng tử ngay lúc đó chứ".

"Các người làm vậy là vì cái gì? Chẳng lẽ... Phải, chẳng lẽ giờ phút này lại muốn phá hỏng kế hoạch viện trợ của Dương quốc cho chúng ta sao?". Dù khiếp sợ, nhưng Thái tử phi dù sao cũng là một nữ tử đầy hiểu biết, chỉ một thời gian ngắn ngủi đã nhanh chóng trấn tĩnh.

Bởi vì uống phải nước trà vừa đưa tới sáng nay, không biết vì sao đầu đau kịch liệt, nhưng Trường Tôn thái tử phi vẫn bình tĩnh hỏi lại: "Thừa Đức là người hiểu biết, chàng nhất định sẽ không vì cái chuyện tư tình này mà làm hỏng đại sự, nếu lần này không có viện trợ bên ngoài, Diệp thành chỉ tồn tại nội trong một hai ngày, có phải muốn bị Từ hoàng thúc phái quân công phá, lúc đó ngọc đá đều tan không"

Từ thái phó đột nhiên cười lạnh một tiếng, đôi mắt sắc lạnh như mắt chim ưng "Tư tình? Người nghĩ người như Thái tử có thể vì một chút tư tình mà hôm nay mới làm khó dễ người?" Hắn hơi khoanh tay, nhìn ra hàng cây bên ngoài đình viện trong tiết trời đã vào đông, điêu hiu xơ xác, lão già càng nói càng lạnh: "Hai năm về trước, Thái tử đã biết hai người có vấn đề. Hai người nghĩ Thái tử là người hèn nhát, là kẻ ngốc chăng?"

Trường Tôn Vô Trần ngậy người thật sự, hồi lâu cũng không thốt ra được nửa lời.

Nói gì thì đó cũng chính là đệ tử do mình dạy dỗ ra, trên mặt Thái phó bắt gặp phản chiếu một nụ cười lạnh nhạt, đột nhiên xoay người, nhìn vào Thái tử

phi "Người đã phải chịu đựng trong một thời gian dài. Nhưng thanh danh và năng lực của Hoàng tử Tuyết Nhai ở trong quân đối với chư hầu, để gì có thể lay chuyển được. Thái tử Thừa Đức chỉ còn cách nhẫn nại. Nhưng lần này thì không thể, Thái tử nếu như không thể ra tay kiềm chế trước, thì vương vị khó thể bảo toàn"

"Nói vậy! Người chỉ nói năng bừa bãi, ai sẽ uy hiếp vương vị của Thái tử?" Thái tử phi chiếu tia nhìn lạnh lẽo vào vị Thái phó tâm phúc của Thái tử Thừa Đức, phản bác "Tuyết Nhai, Tuyết Nhai vì muốn mượn được cứu binh, thậm chí không ngại cả việc phải làm rẽ Kim gia"

Từ Phủ Ngôn nghe câu này, chỉ cười "Ha" một tiếng, thần nhiên nhìn Thái tử phi, chậm rãi gật đầu "Đúng, chính là vì hắn đã làm rẽ Kim gia, Thái tử mới không còn cách nào khác đành vội vàng trừ khử hắn".

Thái tử phi ngậy người ra nhìn Thái phó, nhất thời không biết phải nói gì

"Hoàng tử Tuyết Nhai không bấm cáo mà kết hôn, tự tiện thành thân, chắc chắn là trong lòng đã có ý đồ" Từ thái phó thấy Thái tử phi có vẻ phiền muộn khó nghĩ, vu vơ mỉm cười, thần nhiên nói "Người không nghĩ sao, Sướng đẻ của Dương quốc, nhờ vào cái gì mà hôm nay có thể ngồi trên đế vị? Hải vương vì cái gì mà gả con gái ra bên ngoài một cách vô ích? Có lần thứ nhất, chắc chắn sẽ có lần thứ hai".

"Bộp" ngón tay run rẩy nắm chặt lấy tấm rèm, hàng móc vàng treo ở đầu giường đứt đoạn, Thái tử phi sắc mặt trắng bệch, khiếp sợ nhìn vào lão Thái phó mưu thâm kế hiểm "Các người, các người nghĩ như vậy về Tuyết Nhai? Tuyết Nhai toàn tâm toàn lực phù tá Thái tử Thừa Đức đã tám năm, hoàn toàn không nghĩ cho bản thân một chút nào, các người lại dám lấy dạ tiểu nhân để đo lòng quân tử"

"Ngày hôm nay trước tiên Thái tử phi hãy tự lo lắng cho chính mình đi đã" Từ thái phó cười thâm hiểm, nhìn sang Thái tử phi toàn thân vô lực không thể cử động được vì đã bị phục được lực, trong mắt nổi lên sát ý. "Từ hôm nay, người sẽ là một kẻ "nằm bệnh không dậy nổi" - Thái tử nhìn người cũng đã lâu, đến hôm nay mới có thể ngẩng đầu"

Tuy nhiên, Trương tôn Vô Trần tái xanh cổ găng đứng dậy, truy hỏi "Có phải hôm nay các người định làm gì Tuyết Nhai... Các người muốn làm gì Tuyết Nhai?"

Từ Phủ Ngôn vuốt nhẹ chòm râu dài, trong ánh mắt ẩn hiện vài tia sáng chớp lóe, hồi lâu không nói câu nào, nhìn xa xăm lên bầu trời đầy mây gió đang vần vũ, lạnh lùng nói: "Thất vương phi đã ra khỏi thành, khi trở về tốt nhất là, sẽ phát hiện..."

"... Thất vương gia đã tử nạn vì nước"

Thanh âm của hắn lạnh như băng tuyết, ngừng một chút, liếc mắt sang Trương Tôn Vô Trần.

"Đương nhiên, Thái tử phi vốn thân thể yếu đuối, bởi vì đau khổ quá độ mà lâm bệnh... A a, Thất vương phi trong lòng đã rõ, sẽ không kinh ngạc lắm. Cho dù nàng ta biết cũng không sao cả... Nhan Bạch vốn không không nhìn tới nàng ta, bọn họ vốn dĩ là một đôi oan ngẫu".

"Thần thay Thái tử tính toán kế hoạch này, cũng coi như khá nghiêm mật nhĩ. Sau đó..." Thái phó lại nở nụ cười lạnh, đột nhiên xoay người nhìn thẳng vào khuôn mặt đầy khiếp sợ của Thái tử phi "Sau đó, Thái tử lại hướng sang Hải vương cầu hôn, trực tiếp mượn binh để bình định thiên hạ. Bất luận là về thân phận hay địa vị, Thái tử đều hơn hẳn Nhan Bạch....."

Thái phó khoanh tay, thần nhiên nhìn lên bầu trời, cười khê "Không đến ba ngày. Chỉ khoảng hai ngày thôi. Đợi khi nàng Nữ Ngự Vệ trở lại thành, mọi sự đều đã thay đổi"

Hắn dừng lại một chút, ánh mắt hiện ra vẻ kỳ lạ "Chính là, đến lúc đó còn không biết thiên hạ sẽ về tay ai"

○ ○ ○

"Đệ muội, trên đường đi hãy cẩn thận" Bên bờ Vận Hà, mười con thuyền lớn đang giương buồm chờ nhỏ neo, hồng y nữ tử thất lại lớp bảo vệ tay, đang muốn nhảy lên đầu thuyền, thì nghe thấy lời Thái tử ôn tồn ở phía sau.

Kim Bích Huy quay đầu lại, nhếch miệng cười cười, tuy nhiên nụ cười khá miễn cưỡng. Nàng gật gù đầu với Thái tử, ánh mắt lại liếc qua trượng phu cùng đưa tiễn ở bên cạnh, tựa hồ hy vọng chàng sẽ nói một cái gì đó. Tuy nhiên, Tuyết Nhai nhìn nàng, cũng không biết phải nói gì cho phải, hồi lâu, mới thốt ra được một câu: "Chỉ có hai ngày, đi sớm về sớm"

Nàng nhịn không được cười lạnh một tiếng, nói vậy chắc gì đã là lo lắng cho nàng. Cho nên còn phải chính phó tướng Thẩm Thiết Tâm của hắn theo mình trở về, còn dẫn theo nhiều nhân mã như vậy. Thì lương thảo là sự trọng đại, phải, muốn phải người hộ tống, nhưng nói trắng ra, chính là để phòng mình hối hận. Hừ. Nếu Kim Bích Huy ta mà muốn hối hận, cho dù là thiên quân vạn mã, cũng làm gì được?

"Sau ba ngày nữa, lương thảo nhất định tới. Xin hãy yên tâm" Tuy nhiên, không muốn làm chàng khó xử, nàng chỉ trả lời một cách lạnh nhạt. Hoàng tử Tuyết Nhai hơi gật đầu, ánh mắt lấp loáng. Kim Bích Huy không nhìn lại chàng thêm lần nào nữa, vén áo nhảy lên ván thuyền.

Trên Long Thủ Nguyên gió vẫn vần vũ, thổi thẳng vào một nữ tử toàn thân vận hồng y đang đứng ở đầu thuyền, như một đóm lửa đỏ rực.

Buổi đã no gió, dây thừng vừa cởi bỏ, thuyền đã nhanh chóng từ bến thuyền xuôi dòng về Nam. Kim Bích Huy đứng ở đầu thuyền, quay đầu lại, không để tâm đến đám quân thần Ly quốc đang đưa tiễn, cũng không nhìn tới phu quân mình.

Tuy nhiên, khi nàng đã quay đầu nhìn xuôi theo dòng nước, bên tai đã văng vẳng nghe tiếng sáo, xa xôi bi tráng. Kim Bích Huy quay đầu lại, trong bóng

cờ xí ánh buồm, vãn nhìn rõ dài cầu tàu nhô ra trên mặt sông, kẻ đá bao kín bờ sông, trong mưa gió phiêu phiêu, một bóng người đang đứng trên bờ cửa sông, vị quý công tử áo trắng đang cầm ngang cây sáo, tà áo bay chấp chới.

"Thiết y hàn"

Tiếng sáo trong suốt như nước, trong tim nàng đột nhiên cảm giác thấy những nỗi lo lắng không thể thoát ra thành lời, nửa như muốn khóc, nửa như muốn gất gỏng, nửa lại muốn gây hấn với người khác, nhưng không thể nói ra lý do tại sao.

"Vương phi, đầu thuyền gió lớn, hãy vào phía trong nghỉ ngơi?"

Đột nhiên nghe thấy ở bên cạnh có tiếng người nói, nàng quay đầu lại, hóa ra là vị phó tướng Thẩm Thiết Tâm của Nhan Bạch. Trong ánh mắt của vị tướng quân có chút gì đó quan tâm ý nhị, tuy nhiên, vị Vương phi nóng tính thô lỗ này lại không muốn tiếp nhận, chỉ nói một cách lãnh đạm "Chưa đến phiên người quản ta".

"Thất diện hạ đã ủy thác, trên đường mặt tướng nhất nhất phải chiếu cố tốt cho Vương phi" Thẩm Thiết Tâm chứng kiến ánh mắt sắc bén của hồng y nữ tử, chỉ mỉm cười rất đôn hậu, từ tốn hồi đáp

Kim Bích Huy cười lạnh một tiếng, tuy nhiên ánh mắt chứa đầy sự phản kháng "Hắn muốn người quản ta hả? Dù sao đi nữa thì hai ngày sau ta cũng sẽ mang lương thảo về Diệp thành, sau đó đường ai nấy đi, đừng có đứng đó làm nhãi làm phiền đến ta".

Sau đó, lúc Thẩm Thiết Tâm định nói gì đó, Kim Bích Huy chỉ ngăn hấn lại, nghiêng đầu, dường như nghe được thanh âm gì phảng phất trong gió. Thẩm Thiết Tâm cũng thoáng kinh ngạc lắng nghe, nhưng, chẳng nghe được gì cả.

"Âm thanh tắt rồi" Thoáng buồn rầu, nàng tự thầm thì một mình, sau đó tự đi xuống phía dưới khoang.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thuyền Xuy Dịch Vũ Tiên Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 8: Sinh tử kiếp

"Hoàng huynh, đại tẩu, có phải đại tẩu không được khỏe không?"

Ngày thứ hai, khi đang ngồi uống Vân Tê trà trong nội đường, Hoàng tử Tuyết Nhai trầm mặc hồi lâu bỗng nhiên mở miệng hỏi một câu.

Thái tử Thừa Đức phát tay áo một cái, trong ánh mắt bình thản chợt lóe ra một tia sáng sắc bén, cười nhẹ "Cũng không phải bệnh nặng gì, chẳng qua đêm hôm qua nhiễm chút phong hàn, buổi sáng nói hơi đau đầu, ta liền khuyên nàng nghỉ ngơi chút"

"Vâng" Hoàng tử Tuyết Nhai chỉ đáp hờ hững, hơi nghiêng đầu, dường như nhìn lên bầu trời phương bắc mây mù mờ mịt, hồi lâu, mới thân nhiên nói "Thời tiết càng ngày càng lạnh, cần phải chú ý tới thân thể".

Khỏe miệng Thái tử Thừa Đức lộ ra một nụ cười mỉm, nhưng cũng không nói gì, hần có vẻ hơi bồn chồn thối nhẹ đám bụi trà trong chén, như đang chờ mong một cái gì đó.

Lúc này, tiếng vó ngựa trên đường cái bỗng vang lên dồn dập, tiểu binh thủ thành thở gấp nhảy vội xuống ngựa, quỳ xuống bẩm cáo "Bẩm Thái tử, Thất diện hạ! Ngoài thành... ngoài thành... Diệt quân, hôm nay lại phái Tôn Thiết Tiễn đến khiêu chiến".

Trên mặt Thái tử Thừa Đức không hề tỏ vẻ ngạc nhiên, hần vừa ngẩng đầu, nhìn về tám bình phong phía sau trong nội đường, thấy Thái phó Từ Phủ Ngôn đã ở đó, gấp ánh mắt của Thái tử liền khẽ gật gật đầu, vuốt râu cười.

Hóa ra, mọi kế hoạch đều tiến hành rất thuận lợi.

"Tôn Tri Tuyên?!" Không ngoài sở liệu, vừa nghe thấy cái tên kia, ánh mắt của vị thất đệ xưa nay bình thản trầm mặc lập tức lóe sáng, như tia chớp chiếu lên lưỡi dao sắc bén, chàng lập tức kéo tên tiểu binh, lạnh lùng hỏi "Kẻ nào khiêu chiến dưới chân thành? Là Tôn Thiết Tiễn sao?"

Tiểu binh chưa bao giờ gặp ánh mắt sắc bén như thế của Thất diện hạ, lắp bắp nói không nên lời, chỉ lập cập gật đầu.

Hoàng tử Tuyết Nhai chậm rãi buông tay, tiểu binh lão đạo lui về phía sau, há mồm thở dốc, chàng khẽ trầm ngâm, áp chế cơn giận đang hiện rõ giữa chân mày. Hơi thở dần trở nên dồn dập, Thái tử Thừa Đức sốt ruột chờ đợi.

"Hoàng huynh, để ta đi chém thủ cấp của tên kia mang về"

Rốt cuộc, Thái tử Thừa Đức cũng nghe thấy bảo đệ của mình thốt lên thỉnh mệnh.

Trong giây lát, trên khóe miệng của Thái tử Thừa Đức như ẩn hiện một nụ cười, hần nhìn về phía nội đường, lúc này, Từ thái phó đã chậm rãi đi ra, hơi vuốt râu, khẽ gật đầu, ánh mắt sâu thẳm khôn cùng.

Thái tử Thừa Đức liền khuyên can "Thất đệ, hay là đóng cửa không xuất binh có khi tốt hơn"

"Tôn Thất Tiền hết lần này tới lần khác tới khuấy nhục quân uy của ta, giết đại tướng của ta, ngày hôm nay đệ quyết lấy đầu của hắn".

Nhan Bạch nắm chặt tay, ánh mắt sáng như điện. Chàng hơi trầm ngâm, cuối cùng nói:

"Hoàng huynh, đệ đệ mang ba trăm tinh binh ra ngoài, thiết kỵ khoái mã, tốc chiến tốc thắng, nội trong một chén trà có thể mang thủ cấp của hắn trở lại trong thành"

"Tốt! Thất hoàng tử trí dũng vô song, giữa trăm vạn quân địch có thể lấy thủ cấp của chủ tướng dễ như trở tay? Trước tiên chém đầu địch, đợi đến khi lương thảo tới nơi, quân tâm trong thành nhất định sẽ vô cùng phấn chấn!" Thái tử Thừa Đức còn chưa nói gì, đã nghe bên cạnh một tiếng người vang lên phụ họa. Từ thái phó mình vận trường sam, đầu đội mũ cấm lông chim, đỉnh đạc bước tới, quay sang Thừa Đức thái tử nói "Cung thỉnh Thái tử lập tức hạ lệnh mở cửa thành xuất chiến"

"Tuyệt Nhai! Tuyệt Nhai! Chớ đi ra khỏi thành. Ngàn vạn lần chớ ra khỏi thành" Ở sâu trong điện, sau tầng tầng lớp lớp màn che, Trương Tôn Vô Trần nghe bên ngoài có tiếng kèn thổi dài liên miên không dứt, tiếng mõ sắt vang vọng trong ngoài, cảm giác toàn thân phát lạnh.

Nhưng hai tay nàng thậm chí không đủ sức giúp nàng nhòp dậy khỏi lớp gối lụa êm ái. Dùng hết sức giãy giụa, cuối cùng mới rơi từ trên giường xuống đất, tứ chi mềm nhũn, nàng lết từng chút một ra cửa, nhưng, cửa tam cung đã đóng chặt, xử nữ hầu hạ nàng hoàn toàn không thấy đâu, chỉ thấy toàn binh lính đeo đao kiếm.

Bên ngoài cửa sổ, gió đông lạnh rít gào trên Long Thủ Nguyên, như kiếm sắc cắt toạc cả giấy dán cửa, Thái tử phi hai tay run rẩy, cắn chặt răng, nước mắt chậm rãi lăn dài trên đôi khóe mắt đang khép hờ.

"Tuyệt Nhai, đừng ra khỏi thành"

"Kẹt...kẹt" Cánh cửa thành dài hơn một thước do mười binh lính hợp lực lại, rốt cuộc chậm rãi mở ra, phát ra những thanh âm ngân dài trầm đục. Ròng rọc nổi với cầu treo trên đầu thành chuyển động chậm rãi. Cầu treo ở cửa thành từ từ hạ xuống.

"Mong Thất điện hạ phát dương quân uy cho quân ta" Hữu tướng Thiệu Quân đứng ở cửa thành, vòng tay, cao giọng chúc tụng

Tiếng mõ sắt dồn dập, tiếng ngựa hí vang lừng, áo giáp sắt lạnh lẽo, một hàng thiết kỵ theo cửa thành vừa mở hùng dũng đi ra. Thấy đồng liêu đứng ở cửa thành đưa tiễn, vị tướng lãnh thân vận ngân bạch khải giáp cười ngựa dẫn đầu vừa tới gần liền ôm quyền đáp lễ, cấp tốc phóng ra ngoài.

Trên Long Thủ Nguyên, đông đến cây cỏ tiêu điều, khắp nơi là bụi vàng mù mịt, gió cát ràn rạt, thổi vào mặt người cơ hồ nứt toác.

Dưới chân thành mấy ngàn nhân mã đang áp sát, vây quanh một tên đại tướng, bên người hắn là một lá cờ lớn phấp phới trong gió, phía trên thêu một chữ "Tôn" đỏ như máu đập thẳng vào mắt người khác. Hai gã sĩ tốt theo sau khiêng một cây cung lớn, cánh cung cao bằng người, đục bằng huyền thiết tối đen như mực, to bằng tay người, hai tên tráng đinh cùng khiêng có vẻ khá nặng.

"Ồ, ra là cái tên Nhan Tuyệt Nhai sao!" Dưới quân kỳ, tên tướng quân vận áo đại cừu màu đen đôi mắt chăm chú nhìn vào Diệp thành, thấy trong thành hùng dũng đi ra một hàng thiết kỵ, một bóng người xuất hiện trong bụi vàng mờ mịt, liền phá lên cười hô hô, có vẻ rất phấn chấn "Quân đâu, mau mang thần tí cung ra đây để lão tử kéo thử".

Tả hữu dạ ran một tiếng, hai gã tráng đinh lực lưỡng vội vàng khiêng cự cung đặt lên lưng ngựa.

Tôn Thiết Tiền nhẹ nhàng vươn tay nắm chặt lấy cây cung. Cung này không nhẹ, tay vừa cầm lấy, hắc tuần mã đã giật mạnh vó một cái, rồi mới có thể đứng vững lại. Tôn Tri Tuyền tay cầm trường cung, lập tức kéo dây, rút một mũi lang nha tiễn ở phía sau lưng, nhắm thẳng vào vị tướng lĩnh áo trắng vừa từ trong thành phi ra mà phát tên.

"Tôn tướng quân, chưa biết là có khai chiến hay không... có phải muốn... này này, không được rồi?" Viên thiên tướng mặt đỏ mày rậm ở bên cạnh hiển nhiên hồ nghi, không nhịn được thì thảo hời một câu.

"Phi! Không được cái đầu người á!" Người không biết Nhan Tuyệt Nhai là loại gì sao. Giờ không giết hắn, đợi đến khi hắn tới trong vòng mười trượng, cả ta lẫn người không chắc là còn giữ được đầu đầu" Tôn Tri Tuyền cũng không thèm nhìn tới cấp dưới, quát lớn.

Không thèm nói lại lần nữa, tay trái hắn kéo dây cung, tay phải cong lại như ôm trẻ con, chậm rãi kéo về phía gần người. Cung kéo căng như trăng tròn, hàm chứa sức mạnh kinh người, mắt Tôn Thất Tiền hơi nheo lại, ánh mắt sắc lạnh như mắt chim ưng.

Tại ụ gác trên Diệp thành, hữu quân phó tướng Thiệu Quân thấy người cuối cùng đã đi ra khỏi thành, trong mắt chợt nổi lên một tia cười lạnh, bỗng nhiên vùng mạnh tay lên: "Đóng cửa thành. Kéo cầu treo lên".

Sĩ tốt chung quanh hoàn toàn không phản ứng, tất thấy đều ngây người tại chỗ.

Thiệu Quân ánh mắt nghiêm lạnh, quát một roi lên đầu tên binh sĩ đang đứng gần đó, lạnh lùng rít lên "Lệnh cho các người đóng cửa thành. Con mẹ nó,

còn không làm theo?"

"Nhưng Thất điện hạ người..." Tên binh sĩ bị đánh ngất người, hồi lâu mới trả lời một cách khó khăn, ngón tay chỉ thẳng ra ngoài thành, nơi đây, bão cát vùn vụt trên Long Thủ Nguyên, ba trăm kỵ mã vừa mới ra khỏi thành, nghênh đón mấy trăm thiết kỵ, là địch quân dày đặc, cùng với Tôn Thất Tiễn đang đứng dưới cờ, tay giương Thần tí cung bách phát bách trúng lên.

"Thái tử có lệnh: Lập tức đóng cửa thành, không được chậm trễ" Bốp một tiếng, Thiệu Quân tát cho tên binh sĩ kia một cái, lớn tiếng hạ lệnh cho đội thân vệ trên thành. Lúc này, thủ quân trên Diệp thành toàn là nhân mã của hữu quân, Thiệu Quân hàng ngày cầm quân cực nghiêm, giờ phút này hấn ra lệnh một tiếng, tuy không hợp với nhân tình lắm, đám thủ hạ dù hơi chần chừ một chút, nhưng vẫn không nói câu nào bắt đầu làm theo.

"Kẹt" một tiếng, cánh cửa thành nặng nề từ từ đóng lại, bọn lính trên thành cùng ráng sức, cầu treo bắc trên hào nước được kéo lên từng chút một.

Gió lạnh gào thét cuộn cuộn, giảo mạc như tuyết, kiếm khí như sương. Diệp thành tại Long Thủ Nguyên bị cô lập như một ngọn tuyết son lạnh lùng, bị chiến khí nặng nề đè chặt, giáp quang giống như kim lân lóe sáng.

o o o

"Ồ kia! Tại sao lương thảo lại được hộ tống tới nhanh như vậy chứ?"

Vận Hà từ trước tới giờ chưa từng náo nhiệt như vậy, hai đội thuyền từ hai hướng nam bắc cùng gặp nhau tại biên cảnh Đại Nhạn Loạn của Dương quốc, dày đặc đến mức đầu đuôi căng khấu. Kim Bích Huy thấy thuyền đội phía nam giương cao lá bích hải kỳ có mặt trời đỏ rực, mừng rỡ nhảy dựng lên, quay sang Thảm Thiết Tâm reo vang "Ca ca đang dẫn thuyền đội tới đây. Ca ca, ca ca đã tự mình chuyên lương thảo tới".

Nụ cười của hồng y nữ tử rạng rỡ như hoa tươi nở rộ, chói người rực rỡ.

Vừa cười vừa gọi, Kim Bích Huy không để ý đến thể diện, lập tức nhảy ra khỏi khoang thuyền, chân giẫm phải vạt váy, lão đạo muốn ngã, nàng lập tức nổi giận, xé toạc nửa cái váy.

"Trời đất, đi lấy chồng rồi mà còn như thế này sao?" Đột nhiên nghe thấy có tiếng người cười to hỏi bên tai, trên vai đã bị tấn mạnh một chùy, Kim Bích Huy cũng không nghĩ nhiều, ngón tay nhanh chóng đưa lên, một chỉ nhanh như ánh chớp, bắn mạnh chùy thủ kia ra ngoài "Phi! Lập gia đình chứ có phải là đi đầu thai đâu, làm sao mà cái đầu đòi mặt cho được"

"Keng" cây chùy thủ đang nằm trong ngón tay nam tử thô hào hơi run lên nhẹ, nam tử cao lớn có làn da đen sạm rộ lên cười "Chà, xem ra lần này cha đã tính sai rồi. Ngũ muội người có đánh chết cũng không thể thay đổi được cái tính như nam nhân đó".

"Tam ca, Sao cha lại cho người từ Nam Hải tới đây" Hồng y nữ tử cười hoan hỉ một tiếng, nắm lấy tay của huynh trưởng, giống như một đứa trẻ đang làm nũng, dụi đầu vào trong ngực của ca ca, làm Thảm phó tướng từ phía sau đi ra nhìn thấy phải tròn mắt há hốc mồm

Nguyên lai, nam tử cao lớn làn da sáng bóng như cổ đồng xuất hiện dưới mặt trời chói chang, chính là con trai thứ ba của Hải Vương, Toan Nghê, được xưng tụng là Nam Hải vương. Từ khi Hải vương trở vào lục địa để chăm lo cho tương lai về sau, bốn con trai của lão đã kế thừa sự nghiệp ở hải thượng, chia nhau chưởng quản thuyền đội tứ phương, lấy biển làm nhà, đều tự xưng vương, nghe nói mỗi người đều là bậc anh hùng xuất chúng.

"Không chỉ có mỗi mình ta, mà cả lão Đại, lão Nhị cũng đều đến đây" Nụ cười trong mắt Toan Nghê dần thu lại, vỗ vỗ vai tiểu muội: "Đừng hỏi vì sao mà chúng ta tới đây, người cũng biết cha lần này định... là thật đó"

"Thật gì? Cái gì gì?" Kim Bích Huy ngẩng đầu không hiểu, nhìn vào mặt Tam ca.

Đôi màu rậm hơi cau lại, Toan Nghê đặt tay lên vai muội muội, nói từng chữ một: "Cha thực sự muốn người thành Hoàng hậu Ly quốc"

Hồng y nữ tử cả kinh, nhảy dựng lên như chạm phải điện, trừng mắt nhìn huynh trưởng với vẻ không hiểu nổi "Các người, các người điên rồi"

"Điên cái gì? Chuyện này không phải nên như thế sao? Cha là người thế nào chứ? Bốn ca ca đã gài có bốn biển, cô là quốc mẫu Dương quốc, người là muội muội của chúng ta, lẽ nào chỉ có mình người lạc lõng?" Toan Nghê nhướn mày, ánh mắt khinh khinh: "Cha luôn thương người nhất, đương nhiên chắc người cũng biết. Lúc này tuyển phu tề cho người, chính là muốn đem Ly quốc để làm của hồi môn cho người"

"Nói linh tinh vớ vẩn! Châm ngôn ly gián, các người có ý định gì?" Thảm Thiết Tâm rút cuộc nhìn không được gằm lên, nói như vậy, khác nào công nhiên khiêu khích Thất điện hạ phản Thái tử - may mắn lần này hấn mang theo toàn là binh sĩ thuộc tá quân, nếu bị quân của Thái tử nghe thấy chuyện này, Hoàng tử Tuyết Nhai chẳng phải lại bị nghi ngờ không?

"Tam ca, người cảm miệng cho ta! Các người an bài lung tung như vậy, tại sao không chịu hỏi ý kiến của ta" Kim Bích Huy cũng nổi điên lên, hai tay chống nạnh, tròn mắt nhìn Tam ca.

Toan Nghê ngăn ra, nhận thấy tiểu muội thực sự nổi giận, nhất thời giọng điệu trở nên mềm mại, cười nói "À à, thật ra cha làm vậy cũng là vì người" Hấn hơi ngừng lại một chút, nhìn sang khuôn mặt đầy địch ý của Thảm Thiết Tâm ở bên cạnh, cao giọng nói "Thảm Thiết Tâm, người cứ thử nghĩ mà xem, đem Hoàng tử Tuyết Nhai và Thái tử Thừa Đức ra so sánh, người nào mới là minh quân thời loạn? Nếu đổi lại là Hoàng tử Tuyết Nhai làm Thái tử, nói không ngoa chứ Ly quốc ngày hôm nay đã thống nhất từ lâu rồi".

Thảm Thiết Tâm trong lòng cũng hơi dao động một chút. Cái ý tưởng như thế này, không phải là hấn chưa từng có, nhưng ở bất kỳ phương diện nào mà

nói, giữ loại ý niệm này trong đầu đều là đại nghịch bất đạo. Cho nên mỗi khi nó vừa chồm nổi lên, ngay lập tức đã bị hấn nén xuống.

"Nói cho ngươi biết, cái tên Nhan Bạch kia thích hợp hay không thích hợp làm Hoàng đế là một chuyện, nhưng hấn có nguyện ý hay không lại là một chuyện khác" Đương nhiên không nhân nhượng chút nào, Kim Bích Huy trừng mắt nhìn Toan Nghê.

Toan Nghê cười lớn kinh ngạc "Không thể nào. Tiểu muội, ngươi chẳng qua đi lấy chồng có vài ngày, đã coi huynh trưởng là người ngoài rồi hả?"

Hắn cười lớn, thấy Kim Bích Huy đỏ mặt nghiêng chặt răng, tay áo phải đang muốn tấn tới hắn, thì trên mặt nghiêm lại "Chậm đã... Hai người nghe ta nói đã. Lần này chúng ta vận tổng lương thảo đi tới là chính, không phải có ý định động binh. Nhưng ngươi có biết vì lý do gì mà lão Đại lão Nhị hai người bọn họ cũng đã tới chỗ này không?"

"Vì cái gì?" Kim Bích Huy giật mình, bật thốt lên hỏi.

Toan Nghê ngừng mặt về phía chân trời phương Bắc, chậm rãi nói "Nửa khuya hôm qua, nội ứng đã dùng bò câu đưa tin: Thái tử Thừa Đức sinh lòng nghi kỵ. Thất hoàng tử Nhan Bạch, đã nổi sát tâm. Ước chừng trong ngày hôm nay, muốn tìm cơ hội, mượn tay địch quân giết hắn"

Kim Bích Huy vừa nghe vậy thì ngây người, nhớ tới Thái tử Thừa Đức hàng ngày ôn văn nho nhã, cử chỉ thông dong, bật thốt lên "Nói bậy. Không thể nào"

Toan Nghê cười lạnh, nhìn về phía Thẩm Thiết Tâm, thấy hắn nghiêm mặt hắng giọng, nhưng không phản bác câu nào, vị tướng lĩnh thân đã kinh qua trăm chiến này hiển nhiên cũng hiểu việc này hoàn toàn có thể, hơn nữa khả năng xảy ra khá lớn.

Toan Nghê nhướn mày "Việc gấp như cứu hỏa, đêm qua tin tức vừa rơi vào tay, mấy người chúng ta đã thương nghị, lão Đại lão Nhị lúc này đã mang binh tới phía bắc. Lão Nhị đã tới thẳng Diệp thành ở Long Thủ Nguyên - giải cứu muội phụ. Lão Đại từ đường biên qua đường Ly giang xâm nhập vào phía trong, tấn công phía sau lưng Tứ hoàng thúc. Chỉ để lại ta tiếp tục áp tải lương thảo men theo Vận Hà mà đi, đến phối hợp cùng ngươi.

Kim Bích Huy ngẩn người nhìn thần sắc thận trọng của Tam ca, lại quay sang nhìn gương mặt xanh lét của Thẩm Thiết Tâm, cánh tay chậm rãi nắm chặt lại, không nói nên lời.

"Tiểu muội... Ngươi phải nhớ cho kỹ: cho dù lão Nhị có không tới kịp, cho dù, cho dù ngươi thành quả phụ... bọn ca sẽ không để mặc kẻ ngươi đâu" Tay Toan Nghê nắm chặt lấy bả vai nàng, lực thật mạnh, ánh mắt lộ vẻ thương xót.

Nhưng gặp ánh mắt trống rỗng của muội tử, hắn kinh ngạc, vội vàng dỗ dành "Nhất định sẽ tới kịp. Lão Nhị lúc nào cũng mau lẹ, nhất định sẽ đuổi kịp tới Long Thủ Nguyên. Ngươi đừng sợ... đừng sợ"

"Ta... Ta không sợ" Kim Bích Huy thì thào tự nói, ánh mắt từ từ ngưng tụ lại, sắc bén như kim châm "Ta mới không sợ"

Nàng hơi tránh đi, thoát khỏi tay của Toan Nghê, thối lui vài bước, đạp lên mạn thuyền một cái, nhảy lên trên bờ sông. Ngẩng đầu nhìn huynh trưởng: "Tam ca! Đem con long mã của ngươi cho ta. Ta muốn đi Diệp thành!"

○ ○ ○

Khi mũi huyền thiết tên vừa phóng vút tới, thân mình Nhan Bạch đã ngửa ra sau, nhưng kinh phong vẫn tạt vào cổ chàng bông rớt, thân hình chàng mặc dù đang ngửa ra sau, nhưng ngửa vẫn tiến không ngừng, chạy thẳng tới trung quân của địch.

Thân mình chàng còn chưa thẳng dậy, đã lại nghe trên không trung hai tiếng gió rít, biết huyền thiết tên của Tôn Tri Tuyền lại lảng không bắn tới, ngao khi trong lòng nhất thời dâng lên. Tay phải chàng rút kiếm, căn đúng nơi tên đến, kiếm phong quét mạnh vào thân thiết tên, phát ra một thanh âm chói tai.

"Đình" một tiếng, chỉ cảm thấy một áp lực mạnh mẽ dội lại, cổ tay chàng chấn động, hiển nhiên là mũi tên đã đụng vào lưỡi kiếm.

Hướng bay của tên đã bị ngăn lại, cổ tay chàng đã lật lên, nhanh chóng bắt lấy phi tiễn, không đợi mũi tên thứ tư bắn tới, chàng hét lớn một tiếng, nắm lấy cây cung ở bên, bắn trả lại Tôn Tri Tuyền một tên.

Tôn Tri Tuyền thấy tên này bay tới cũng không nhanh lắm, tiện tay vung roi quét tới, nhưng, lực đạo ẩn chứa trong mũi tên khá quý dị, bị roi quét trúng cũng không hề rơi xuống, chỉ nghe vút một tiếng, trên mặt tên tướng quân đã xuất hiện một vết máu.

Mới chỉ như vậy, hàng thiết kỵ kia đã chỉ còn cách mấy chục trượng.

Chỉ thấy dẫn đầu là một kỵ sỹ phóng như bay, kiếm khí như sương, khí thế hùng dũng, Tôn Tri Tuyền lấy tay áo giáp lau vết máu, lạnh lùng hạ lệnh "Truyền lệnh của ta, lập tức điều hai trăm cung tiễn, nhắm bắn Nhan Bạch ngay cho ta. Những tên khác, không cần quan tâm".

"Tuân lệnh!" Truyền lệnh quan bên người vội vàng rời đi.

Tôn Tri Tuyền nhắc tay vẫy truyền lệnh quan đến, "Ra lệnh cho tả hữu hai cánh hợp lại, chặt đứt đường lui của chúng".

"Tuân lệnh"

Trời đã gần chính ngọ, nhưng mặt trời vẫn hôn ám vì bị bụi đất bao phủ, trên Long Thủ Nguyên chỉ có gió lớn đang gào thét.

Ánh mắt của Tôn Thất Tiễn trở nên sắc bén, hôm nay, hắn muốn đem Hoàng tử Tuyết Nhài, cái kẻ được xưng tụng mười năm trời tung hoành không đối thủ, chém rơi thủ cấp giữa đám loạn quân.

Tuy nhiên, tả hữu hai cánh vừa mới di động, hiển nhiên đã hiểu được ý đồ của đối phương, vị kỵ sỹ vận áo giáp trắng kia lập tức phát ra hiệu lệnh. Mấy trăm thiết kỵ tốc độ cực kỳ nhanh, ngay từ lúc bắt đầu, mấy trăm kỵ mã này đã biểu hiện chuẩn xác sách lược: Tuy là tấn công rất nhanh, nhưng đội hình chưa hề tan rã.

Nhân mã tuy không nhiều lắm, hơn nữa trong lúc tiến về phía trước không ngừng bị hao tổn, nhưng khi tập trung lại một chỗ thì lại khiến kẻ khác phải kinh ngạc - phảng phất giống như một thanh kiếm sắc, rạch ngang đại quân thành một lỗ hổng, tiến thẳng tới trung tâm.

Tôn Tri Tuyền thấy phía trước cờ xí lung tung, những tiếng hô thay nhau vang lên, biết đối phương đang cấp tốc tiếp cận. Mà một khi đối phương lọt vào trận doanh bên mình, cung thủ hẳn điều tới đôi phó sẽ không có đất dụng võ. Hắn cầm lại lấy tên, hét lớn "Nhân mã phía trước tránh ra cho ta"

Sĩ tốt nghe lệnh đều tránh ra, chừa ra một khe hở, Tôn Tri Tuyền đã thấy lại được trường kiếm trong tay vị thanh niên vận áo bào trắng, hắn hít một hơi thật sâu, lập tức giương cung

Khoảng cách đã dần dần thu ngắn lại, rồi đột nhiên thấy, Nhan Bạch từ trên lưng ngựa nhảy lên, mũi chân điểm lên bả vai của sĩ tốt chung quanh, vút một cái, đã rút ngắn thêm mấy trượng, rơi vào trong trận của địch quân.

Trong khoảnh khắc chàng đang nhảy lên, nắm chắc cơ hội tuyệt hảo, Tôn Tri Tuyền rờ cung theo thân hình chàng, liền châu nhanh như chớp lẳng không bắn thẳng về phía bạch y nhân.

Huyền thiết tiễn mang theo kinh phong, bắn thẳng tới hai vai Nhan Bạch cùng tâm tạng.

Nhan Bạch vũ lộng kiếm đầy mũi tên vừa bắn ngay trước mặt ra khỏi, nhưng lực đạo của mũi tên khá lớn, lại nhằm đúng lúc thân hình chàng đang chững lại, chỉ trong phút chốc, hai mũi tên khác đã từ hai hướng bắn tới, chân chàng hơi thấp hơn mũi tên một bước, thuận thế nhảy lên, thò tay định chop lấy đuôi một mũi tên, nhưng cũng đã chậm nửa nhịp.

Vút một tiếng, huyền thiết tiễn kia đã bắn ngập vào bên hông chàng.

Trên áo bào trắng máu đỏ bắn phụt ra như một đóa hoa nở rộ.

Tôn Tri Tuyền cười to, càng không chần chừ, cung tên liên tiếp bắn tới, tuy nhiên, hắn đột nhiên rung mình, vừa rồi chẳng qua hắn vừa cúi đầu xuống để rút tên, ngẩng đầu lên đã chỉ còn thấy cờ xí tung bay đầy trời, nhưng bóng áo bào trắng kia đã biến mất tăm tích.

Áng chừng trong cái phút cuối cùng bắn trúng Nhan Bạch, thì khoảng cách giữa bọn họ đã bị rút ngắn, đột nhiên cảm thấy không ổn, lập tức thúc ngựa quay lại để chạy, nhưng bỗng nhiên nghe được bên tai có tiếng gió gào thét, hắn kinh hãi quay đầu lại, thấy vị tướng quân trẻ tuổi vận áo bào trắng như từ dưới đất chui lên, vung tay chém một kiếm giết chết một kỵ binh, đẩy thi thể xuống khỏi lưng ngựa, rồi lập tức nhảy lên, thuận tay giật cái trường thương khỏi tay tên kỵ binh kia, vung tay ném qua

Tôn Tri Tuyền cả đời tự kiêu về tiễn thuật của mình, nhưng giờ phút này cũng không kịp giương cung, chỉ trơ mắt nhìn cái đầu thương kia xé gió lao tới.

"Dương Định, ngươi nhìn rõ chưa"

Trong giây lát trường thương cắm phập vào cơ thể, Tôn Tri Tuyền nghe được có tiếng người khe khẽ thở dài. Ánh mắt hắn đột nhiên trở nên thống khổ, đột nhiên hắn phá lên cười

"Không nghĩ tới, không nghĩ tới là ta... Ta chết trong tay ngươi!" Hắn ho khan một tiếng, nhìn chăm chăm vào Nhan Bạch đang tiến tới giữa đám loạn quân, lợi kiếm sáng loáng kề sát vào cổ hắn, hắn cười to "Chẳng qua ngươi, ngươi cũng đừng hồng phúc mà trở về. Huynh đệ ngươi đã bán đứng ngươi rồi!"

"Nói bậy" Căn bản không một chút hoài nghi, Nhan Bạch đưa nhẹ tay, trường kiếm trong tay lạnh lùng cứa ngang yết hầu, tay chàng lập tức vung lên, tóm lấy chùm tua đỏ trên đỉnh mũ địch nhân. Máu đỏ phun trào mạnh mẽ, đầu rơi khỏi cổ, tuy nhiên nét mặt cùng tiếng cười vẫn vang lên ngang tai.

Nhan Bạch một kích đắc thủ, hất trường kiếm gạt hết những mũi trường thương nhắm vào mình. Treo thủ cấp địch cạnh yên ngựa, quay đầu ngựa, nhanh chóng trở về.

Tuy nhiên, ánh mắt chàng đột nhiên ngưng đại: Diệp thành! Cửa Diệp thành.... Đã đóng!

Hoàng huynh... Hoàng huynh??

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thuyền Xuy Dịch Vũ Tiêu Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 9: Huyết huyền hoàng

Kim Bích Huy cười long mã, sắc mặt trắng bệch phi như bay dọc theo Đại Vận Hà.

Nàng rạp mình trên yên ngựa, gió đông lạnh như dao cắt quét từ đầu tới chân. Kim Bích Huy "phi" một tiếng, miệng nhô ra một sợi tóc, lớn tiếng hét lên "Nhanh! Nhanh nữa lên!". Nàng đã không còn lo đến việc thương tiếc con bảo mã vô song hiếm có trên đời này của Tam ca nữa, hung hăng dùng mã thích chích vào sau lưng ngựa, tuần mã bị đau, bốn vó gần như không chạm đất. Cánh vật chung quanh lướt qua ràn rạt.

Không biết vì sao tay nàng phát run, bàn tay đang nắm dây cương cũng đổ mồ hôi lạnh.

Ngày hôm qua, lúc ra khỏi thành, nhớ lại vị Thái tử Thừa Đức mũ cao áo rộng kia, nhớ tới cái vẻ văn nhã siêu nhiên tốt cùng của hắn, trong lòng Kim Bích Huy có cảm giác ớn lạnh. Tuy nàng không am hiểu mưu lược, nhưng cũng thuộc dạng băng tuyết thông minh. Hôm nay nghĩ lại, nếu như Thái tử Thừa Đức đã sớm nảy sinh ý niệm trừ khử bào đệ, vậy thì, cái kế hoạch đó đã được ấp ủ bao lâu rồi.

"Đệ muội, Ti Thiên Giám có bẩm cáo, "tối nay trên Long Thủ Nguyên có mưa sao băng đấy!" Có một ngày trong lúc ngồi nói chuyện văn, y vô ý nói ra như vậy".

"Một khi thất đệ đã không thể rời đi, để Thảm phó tướng dẫn dắt tinh binh của hữu quân, cùng đi áp tải lương thảo thì tốt hơn, như vậy cũng không phải lo lắng tới sự an toàn của đệ muội".

Trước tiên là tìm cách khơi mào để hai vợ chồng nàng xung đột, khi không thành công liền đích thân hạ sát thủ, mượn cơ hội điều tâm phúc cùng quân đội dưới tay Nhan Bạch ra ngoài, độc kế như vậy, đương nhiên không phải ngày một ngày hai là nghĩ ra được. Vị Thái tử Thừa Đức kia đối với bào đệ như thế này, hiển nhiên là đã mang sát tâm từ rất lâu rồi.

Hôm nay xem ra, chính mình đã từng bước từng bước chui vào tính toán của đối phương, trở thành một quân cờ.

Kim Bích Huy nheo cặp mắt lạnh lùng lại, sáng lên tựa ánh đao, tay cũng không ngừng ra roi thúc tuần mã chạy mau.

Đừng để đến không kịp. Nhị ca... Cầu cho người đến thật nhanh, ngàn vạn lần đừng đến không kịp.

○ ○ ○

Thừa dịp chủ tướng quân địch chết, trong quân hỗn loạn, tả hữu hai cánh trong lúc nhất thời khó có khả năng hội hợp, Nhan Bạch lập tức thúc ngựa quay lại, dọc theo đường đi, đám thiết kỵ vẫn còn đang hăng say chiến đấu bị chàng triệu tập, cùng chạy theo chàng, đội hình dần dần tập hợp, nhưng vào giây phút hội hợp, lúc ra đi mang theo ba trăm thiết kỵ, vậy mà đảo mắt còn lại chỉ tới đa được một trăm người.

Đó đều là những sĩ tốt trưởng thành từ khổ chiến, đi theo bên mình tướng lãnh, trong mắt không mấy may sợ hãi.

Đều là quân lính được chọn lựa từ sổ binh sĩ không ra khỏi thành vận chuyển lương thảo, ai nấy đã kinh qua trăm trận, từ lúc bắt đầu mặc giáp lên ngựa theo Thất điện hạ ra khỏi thành, đã biết trận này không thể tính trước được sống chết.

"Mau mở cửa thành" Mạo hiểm vượt qua mưa tên và đá bay mới dẫn quân sát tới chân thành, Nhan Bạch dùng cương ngựa, hô to đối với thủ quân trên đầu thành "Thiệu phó tướng, đã chặt được thủ cấp địch, mau mở cửa thành. Để chúng ta còn vào".

Nhưng đáp lại những lời này của chàng, Thiệu Quân trên đầu thành chỉ cười to, hắn đi ra từ sau ụ gác, trường tiên trong tay điểm điểm, cười lạnh nói "Thất điện hạ, Thái tử có lệnh, nếu người lấy được thủ cấp của chủ tướng địch Vĩnh Lân Vương, mới được mở cửa thành".

"Cái gì?" Cánh tay đang nắm cương ngựa của Hoàng tử Tuyết Nhai chấn động, cánh tay trái đang bịt chặt lấy vết thương trúng tên bên hông, tuy nhiên máu đào vẫn rỉ ra hoen đỏ cả khả giáp, trúng một tên như vậy của Tôn Thiết Tiến, nội phủ đã bị chấn thương.

"Thiệu Quân! Người muốn làm phản hả. Giả truyền thánh lệnh có tội gì? Mau mời hoàng huynh ra nói chuyện cùng ta"

Chàng giờ kiểm chỉ lên kẻ thủ thành, mày cau lại giận dữ. Nhưng chỉ trong phút chốc, ánh mắt chàng đông cứng lại - phía trên cao kia, đang đứng bên cạnh Thiệu Quân là một người vận hoàng bào, khoanh tay nhìn xuống dưới chân thành, đương nhiên đó chính là bào huynh của chàng.

Trong khoảng khắc, Nhan Bạch cảm giác như bị một thanh lợi kiếm đâm mạnh vào tim, toàn thân lao đảo, tay không còn nắm nổi cương, tựa hồ sắp rớt khỏi lưng ngựa. Các tướng sĩ chung quanh này đã từng theo chàng anh dũng chém giết giữa vạn quân, gặp tình huống trước mắt, đều thay đổi sắc mặt, bọn họ không sợ địch nhân đao binh như rừng, nhưng không ngờ vừa quay đầu lại, đã phải đối mặt với loạn đao từ phía người nhà.

"Đại ca! Mau kêu mở cửa thành. Vì cái gì mà huynh không ra lệnh mở cửa thành?" Nghe được phía sau rất nhiều tiếng vó ngựa đang tiến tới gần, Nhan Bạch nhin không nổi, cuối cùng phải lớn tiếng quát, gân xanh đột ngột nổi đầy trên tay, trong lòng có gì đó đang vỡ vụn.

"Mở thành! Mở thành" Tướng sĩ chung quanh quay đầu lại, thấy địch quân đã ổn định lại thế trận, móng gõ rầm rập tiến lại, ai nấy đều dâng trào máu nóng, thanh âm trở nên phẫn nộ hét lớn đầy phẫn nộ "Các huynh đệ trên thành, mau mau mở cửa thành".

Tuy nhiên, vị hoàng bào Thái tử trên đầu thành kia chẳng nói câu nào, chỉ quét mắt nhìn xuống chân thành. Sau lưng hắn, võ quan áo dài lướt thướt Từ thái phó giống như một cái bóng màu xám đứng sát bên cạnh.

Ngày hôm nay, đám người này quyết làm cho hấn phải đổ máu dưới chân thành.

"Tuyệt Nhai, có ba trăm tráng sĩ chôn cùng ngươi, xuống âm phủ ngươi cũng sẽ không cô đơn"

"Mở cửa thành"

Dưới chân thành, cả trăm người vừa trong huyết chiến trở lại nhất tề hô vang, thanh âm vì huyết chiến mà khàn đục. Cùng với tiếng vó ngựa dồn dập của địch quân, tất cả đội đều lên tận trên thành, mỗi quân binh trên thành nghe được lòng đều chấn động.

Cho dù là những sĩ tốt không nằm dưới quyền chỉ huy của Thất hoàng tử, nhưng trên đầu thành lúc này, sắc mặt đám binh sĩ đều dao động. Dù sao Thất hoàng tử cũng là một chiến sĩ, từng theo Thái tử đánh chiến phần nửa Ly quốc, vất vả lắm mới chống đỡ được tới tận bây giờ, đều là nhờ huynh đệ đồng sinh cộng tử.

Từ Phủ Ngôn đứng ở bên cạnh Thái tử Thừa Đức nhìn xuống chân thành, chỉ thấy quân đội binh mã của Vĩnh Lân Vương khò giáp trùng trùng điệp điệp, tựa như thủy triều, ào ạt tràn tới. Thanh thế cực kỳ kinh người, nghĩ đến là đã thấy hoảng sợ, không khỏi liếc mắt hướng sang Thiệu Quân bên cạnh nhủ thầm, ánh mắt hai người vừa giao nhau, đã lập tức rời đi, không ai bảo ai đều thoáng nở nụ cười.

Trăm kỵ mã so với đại quân trước mặt, chẳng khác nào một hạt cát giữa sa mạc. 1

"Mở cửa thành, mở cửa thành".

Dưới thành, thanh âm của đám quân đều khàn đục vì phấn nộ, tuy nhiên, Thái tử Thừa Đức chỉ quay sang nhìn Thái phó, Thái phó gật gù đầu, quay đầu ra lệnh "Thái tử đã có lệnh, nếu Thất điện hạ mang đầu Vĩnh Lân Vương đến mới mở cửa thành. Nếu như cố tình kháng lệnh, xử phạt theo quân pháp!"

Thiệu Quân bắt gặp ánh mắt của Thái phó, liền vung tay lên, hạ lệnh cho sĩ tốt trên đầu thành "Bắn tên!"

Tướng sĩ dưới chân thành không kịp phòng bị, loạn tiễn nhất thời bắn ngã mấy kỵ sĩ mang đầy thương tích. Thoáng rùng mình, Nhan Bạch vội vàng ra lệnh cho thuộc hạ lui lại phía sau, đồng thời khua tay lên, bắt lấy vài mũi tên đang bắn tới.

P phía sau, tiếng vó ngựa của đại quân Vĩnh Lân vương như bài son đảo hải đang tiến lại, mặt đất rung rung chấn động.

"Đại ca" Nhìn thấy bóng người vận hoàng bào trên cao kia thanh sắc bất động đứng ở trên thành quan sát, nhất thời chàng khó có thể tin được rằng, đó chính là người anh em cùng một mẹ, vị huynh trưởng mà chàng đã tận tâm tận lực phụ tá bao nhiêu năm.

Ngón tay Nhan Bạch tóm chặt lấy thân tên "Cạch" một tiếng, mũi tên trong tay gãy tan.

Giữa đám loạn tiễn, chàng thúc ngựa lui về phía sau, nhưng ánh mắt vẫn đắm đắm nhìn về phía trên thành, tràn đầy phấn nộ. Máu đỏ đang chảy xuôi xuống ngón tay chàng, vết thương trúng tên bên hông đã nhiễm đỏ cả áo bào trắng, gió đông lạnh lẽo trên Long Thủ Nguyên thổi tung mớ tóc dài dưới mũ giáp, ánh mắt chàng rực lên lạnh lẽo vô cùng, đôi môi mím chặt, ngón tay gầy mảnh nắm chặt đoạn tên gãy.

Đối mặt với tuyệt cảnh, chẳng lẽ chàng đã suy sụp đến mức phải buông xuôi?

Nhan Bạch kéo ngựa quay đầu, nhưng phía sau lại vang lên những âm thanh kinh thiên động địa, đang tiến gần tới.

Người chưa từng vào sinh ra tử nơi chiến trường, không thể hiểu được tình cảnh cả vạn binh mã áp sát trước mặt, cùng áp lực vô hình do đại quân của Vĩnh Lân Vương lẫm lẽ tạo ra. Chàng đứng im sừng sững trên Long Thủ Nguyên, thể vững như núi.

Khoảng cách chỉ còn 30 trượng.

Một bên là ba vạn đại quân. Bên kia chỉ còn hơn trăm kỵ binh đầy thương tích.

Vĩnh Lân Vương ngự trên chiến xa giữa trung tâm quân đội trùng trùng điệp điệp, tuy nhiên, những lời của hấn, lại được thông qua truyền lệnh quan một cách rõ ràng tới tai hơn một trăm thương binh đang xúm xít ở dưới chân Diệp thành "Tình hình hôm nay như trúng chọi với đá, cô vương chỉ cần nhấc một ngón tay cũng có thể biến bọn ngươi tan thành tro bụi. Nhưng thấy các ngươi huyết chiến dũng mãnh kinh người như vậy, nếu như đầu nhập quân ta, cô vương nhất định không phụ tấm lòng đầy nhiệt huyết của các ngươi".

Những lời như vậy, đã khơi dậy sự bất an trong lòng đám kỵ binh còn lại, tả quân thiết kỵ quay mặt nhìn nhau, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người vị chủ tướng. Tuy nhiên, gương mặt anh tuấn gầy gò của Nhan Bạch không để lộ điều gì, chỉ mím chặt môi.

"Các ngươi xem! Đây là cách mà Thái tử Thừa Đức đối đãi với dũng tướng sao?" Vĩnh Lân Vương đứng lên trên chiến xa, roi ngựa trong tay chỉ thẳng vào cửa Diệp thành đang đóng chặt, lớn tiếng cười lạnh "Chúa thượng như thế, các ngươi từ chiến vì cái gì???"

Nhóm kỵ binh đều không che giấu được vẻ phấn nộ trong mắt, vài người thậm chí gật đầu, nhưng phần lớn chiến sĩ đều chờ quyết định của Hoàng tử Tuyệt Nhai, đều là chiến sĩ cùng vào sinh ra tử cả trăm trận, dù sa vào tình cảnh như ngày hôm nay, họ cũng không muốn trở gáo quy hàng.

"Hấn nói là, chúa thượng như thế, từ chiến là vì cái gì" Rốt cuộc, từ miệng Nhan Bạch cũng thốt ra một câu, chàng ngẩng đầu lên, nhìn bộ hạ chung quanh, trường kiếm trong tay ném mạnh xuống đất, chậm rãi nói "Tất cả mọi người quy hàng".

Đám kỵ binh thuộc hạ mỗi người vừa mệt vừa bị thương, cũng bởi sự tuyệt tình của Thái tử Thừa Đức, quyết tâm huyết chiến trong tìm đầu đã nhạt nhòa. Nghe được chủ tướng ra lệnh như thế, thì đều không phản bác, vũ khí cầm trong tay đều ném xuống, thúc ngựa chậm rãi đi sang trận doanh đối phương quy hàng.

Quân tiên phong của Vĩnh Lân Vương có kẻ bước ra khỏi hàng, tiếp nhận đám thương binh đầu hàng.

Nhan Bạch chậm rãi thúc ngựa, quay đầu nhìn sững lại Diệp thành đang đóng chặt cửa, nhìn rồi lại nhìn, tựa hồ thoáng si ngốc. Hồi lâu mới trấn tĩnh lại, ra lệnh cho hữu quân thiết kỵ quy hàng đối phương, xuống ngựa giải giáp.

Trên môi chàng bỗng nhiên hiện ra nụ cười bi thảm.

○ ○ ○

"Điện hạ, người nói... Thái hoàng tử có thể hàng Vĩnh Lân Vương hay không?". Phía trên Diệp thành, trong đám người đang theo dõi cuộc chiến, Thiệu Quân nhìn không được phải mở miệng hỏi, khi nhìn thấy kỵ mã vận áo bào trắng chậm rãi đi hướng sang phía mấy vạn đại quân.

Từ Phủ Ngôn không lên tiếng, nhưng trong đáy mắt đã có nét vui mừng.

Thừa Đức thái tử thần sắc bất động, thân nhiên nói "Thất đệ là kẻ có thể chết chứ quyết không bị nhục" Hắn nhìn sang đại kỳ ở bên doanh địch, ánh mắt lạnh lẽo "Huống chi, tên Vĩnh Lân Vương này đúng là kẻ súc sinh. Khi Ly quốc bắt đầu nội loạn, Hinh Ninh mẫu hậu đã chết trong tay hắn".

Nói đến cái chết của mẫu thân, kẻ thanh sắc bất động như Thừa Đức thái tử cũng không khỏi nghiêng răng.

Hồi đó Tứ hoàng thúc phát động biến loạn trong nội cung... chỉ có Tuyết Nhai cùng hắn trốn thoát, các Hoàng tử ở hậu cung đều bị giết sạch, đương nhiên mẫu hậu của họ cũng bị giết trong đám loạn binh.

"Kìa, hắn đang làm gì thì phải, có phải muốn giải giáp đầu hàng?" Thiệu Quân thấy chiến trường bên kia có một kỵ binh đơn độc quay lại nhìn lên đầu thành, không tự chủ nổi phải cúi đầu, không dám đối mặt với ánh mắt sắc bén của Tuyết Nhai.

Thái tử Thừa Đức cũng thấy bào đệ quay ngựa nhìn lại, nhưng hắn không thèm quay đi để tránh ánh mắt của Nhan Bạch.

"Hắn ta mang tâm tử chiến, nhưng không muốn trảm thiết kỵ đi theo chôn cùng thôi" Thái tử bật lên một tiếng thở dài, lông mày cau lại nghiêm nghị, thấy ánh mắt khó hiểu của Thiệu Quân, đột nhiên cười "Không thể lý giải Tuyết Nhai giống như người khác. Hắn quá mạnh mẽ. Từ thuở nhỏ, hắn đã quá mạnh mẽ..."

○ ○ ○

"Này! Ngươi, đừng có sững ra như thế, mau xuống ngựa, đem vũ khí khỏi giáp bỏ xuống" Tên giáo úy vừa đến tiếp nhận nhằm chàng hét lớn.

Lời nói đột nhiên bị ngắt quãng giữa chừng.

Cánh tay Nhan Bạch đã nắm chặt lấy bả vai của hắn từ lúc nào "Rắc" một tiếng, rõ ràng đã vận gãy cổ hắn, thuận tay đoạt luôn cây trường mâu trong tay viên giáo úy, lật tay tiện giết chết một tiên phong kỵ binh của Vĩnh Lân Vương.

"Vĩnh Lân Vương, muốn ta hàng ngươi chăng? Cứ mơ đi" Vị tướng lĩnh trẻ tuổi vận áo bào trắng bỗng ngửa mặt lên trời cười to, hướng thẳng vào vị trí thống soái trên chiến xe giữa đoàn quân. Chàng vừa động, đám binh sĩ chung quanh lập tức khép lại vây kín như rừng, không đếm xuê có bao nhiêu trường thương đoàn tiên đang chia thẳng tới.

Nhan Bạch thúc ngựa vừa lao đi vừa chiến đấu, liên tục giết chết hơn mười binh địch, nhưng tại đây có tận mấy vạn quân, thương vong trong giây lát đã được bổ sung, chàng chỉ thấy binh khí đao kiếm trước mắt vô cùng vô tận, chém chết vô số vẫn không xuể...

Cao giọng gào thét tấn công, bộ binh lập tức hòa cùng kỵ binh.

Áo bào trắng của chàng phủ đầy máu tươi, nhìn vào ghê người.

Tuy nhiên, chàng vẫn nghiêng chặt răng, liên tục giết người đoạt mã, lướt qua đao tiễn nhắm thẳng tới trung quân - Vĩnh Lân Vương. Cho dù máu văng ba thước, cuối cùng chàng cũng phải cảm pháp được trường kiếm vào tim cứu nhân.

Mặt trời đã ngã về tây, ánh tà dương đỏ như máu xuyên thấu qua bầu trời mù mịt khói bụi, khung cảnh thảm liệt khôn tả.

Đại quân trùng trùng kéo tới, trận thế mãi không thay đổi, Nhan Bạch cảm giác thể lực đang dần suy kiệt. Mồ hôi với máu tươi cùng hòa quyện nhau chảy dài xuống trán, chàng cảm giác binh khí trong tay càng ngày càng nặng, địch nhân trước mắt cũng càng ngày càng nhiều.

Thế nhưng, như có chiến thần phù hộ, vị tướng quân đơn thương độc mã đang mở một đường máu lao đi.

"Làm sao mà hắn có thể cầm cự lâu đến như vậy?" Từ Phủ Ngôn nhíu mày vuốt râu, nhìn xuống tình thế phía dưới chân thành, tỏ ra lo lắng.

"Vô công của Thất đệ kinh người, trong trăm vạn quân có thể lấy thủ cấp địch dễ như phẩy tay, muốn giết hán, nói thì dễ mà làm thì khó?" Thái tử Thừa Đức nhìn vào huynh đệ của mình, ánh mắt vừa có phần khâm phục, vừa chán ghét "Chẳng qua khổ chiến lâu như vậy, hán có cầm cự thì cũng chẳng được lâu"

"Nhưng ngày hôm nay muốn hán phải chết" Từ thái phó nhìn lên mặt trời, tính toán thời gian. "Chỉ sợ trời tối, quân địch thu binh, Hoàng tử Tuyết Nhai nhân cơ hội đó thoát thân, như vậy đại sự hỏng cả"

Thái tử Thừa Đức rung mình, ánh mắt đột nhiên trở nên gấp gáp "Đúng! Nếu quân của Vĩnh Lân Vương không giết được hán, thì như thế nào?"

Từ thái phó gật gù đầu, đột nhiên cười lạnh một tiếng "Có lẽ... chúng ta có thể giúp Vĩnh Lân Vương một tay".

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thuyền Xuy Địch Vũ Tiêu Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 10: Hận phát điên

Máu nhuộm đỏ chiến bào, Nhan Bạch cắn chặt răng, tay phải rút mũi tên trên đùi ra, kéo theo cả máu thịt, rồi vung tay quăng mạnh ra, một gã kỵ binh kêu thảm thiết ngã nhào khỏi lưng ngựa. Tuy nhiên, máu lẫn với mồ hôi đã chảy nhòe mắt chàng.

Trong ánh tà dương, chàng cảm thấy thân thể mình như rơi vào hầm băng, từ từ lạnh đi.

"Phập", thân mình chấn động, Nhan Bạch cúi đầu, một thanh trường mâu xuyên qua vai, chàng bỗng nhiên cười khẩy, tay phải chém ngược một kiếm về sau, trường kiếm chém phập vào một thân thể mềm nhũn, ngay lập tức nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Chàng chậm rãi quay ngược tay về sau, chặt gãy cây thương, nhưng đầu thương vẫn nằm lại trong thân thể chàng.

Không còn nhiều thời gian nữa, cũng nên tấn đòn cuối cùng... Nhan Bạch ngẩng đầu, nhìn về phía chiến xa của Vĩnh Lân Vương đang ở không xa lắm, bóng lửa phừng phừng trong mắt.

Tà dương đỏ như máu, cuối Long Thủ Nguyên, là núi non nhấp nhô trùng trùng điệp điệp. Quan nội, là giang sơn rộng lớn của Ly quốc.

Nhưng lời thề chàng từng lập, rằng sẽ phụ tá đại ca nhất thống giang sơn đang bị chia cắt, có lẽ sẽ kết thúc vào ngày hôm nay.

Vô Trần, Vô Trần... làm cho Ly quốc thống nhất, đó cũng là nguyện vọng của nàng. Tiếc là cuối cùng ta vẫn không thể thực hiện nổi lời hứa ấy.

Tuyết Nhai ngẩng đầu nhìn trời cười dài, trong lúc cười, ánh mắt vẫn sắc lạnh như một tia chớp, đột nhiên từ trên lưng ngựa nhảy vút lên, đoạt lấy một thanh trường mâu, nhắm thẳng hướng Vĩnh Lân Vương tọa giá, sát khí kinh người.

Xung quanh chàng tên và đá khối bắn tới như mưa, chàng cũng không thèm né tránh.

"Hoàng thượng, phía Tây bắc có binh mã xâm phạm!" nghe thấy thám tử báo về, Vĩnh Lân Vương quay đầu nhìn về phía tây bắc Long Thủ Nguyên, thấy bụi bay mờ trời, chẳng biết có bao nhiêu binh mã đuổi tới, trong lòng đang khiếp sợ, vừa quay đầu đã thấy một bóng huyết y chỉ cách ngoài mười trượng.

Ánh mắt ấy sắc lạnh sáng chói.

Một kẻ kiêu hùng bậc nhất như vậy cũng thấy chấn động trong lòng, vội vàng hô to với mã phu "Lùi ngay về phía sau! Mau lùi lại!"

Tuy nhiên, kẻ vận bạch y nhiễm đầy máu tươi kia vẫn mạo hiểm trong tên đạn như mưa, xẹt đến như một tia chớp. Trường mâu như rừng đều bị bảo kiếm dưới tay chàng chém gãy, Tuyết Nhai tay cầm một cây trường mâu, nhắm thẳng tới yết hầu của vị vương giả mũ cao áo dài đang ngồi trên chiến xa.

Mã phu hoảng sợ vội kéo ngựa quay đầu lui lại về phía sau, nhưng làm sao còn kịp nữa.

Ánh mắt Vĩnh Lân Vương tròn to hoảng sợ, cố gắng ngửa người về sau, dán chặt xuống ghế, nhìn chăm chăm vào vị huyết y nam tử kia đang lướt gió xông tới. Giữa không trung, tên đạn như mưa, trúng vào chàng cũng phải hai ba lần, mà chàng vẫn chẳng có cảm giác gì.

Sát khí này...

Vĩnh Lân Vương nhìn thẳng vào Tuyết Nhai, đồng tử co rút. Bỗng nhiên, ánh mắt của hán lướt ra phía sau vị bạch y nhân kia, nhìn bóng chiều tà đang chiếu rọi khắp Diệp thành, ánh mắt sáng ngời, vừa mừng vừa sợ lập tức hô to "Trường Tôn thái tử phi...Thừa Đức muốn giết Thái tử phi!"

"Soạt!" miệng vừa thốt ra một tiếng, chỉ thấy trường mâu rời tay bay tới, nhưng chẳng hiểu vì sao lại hơi lệch về một bên, không trúng vào đầu, mà lập tức trúng tay áo long bào của Vĩnh Lân Vương, đâm xuyên vào thành ghế.

Vĩnh Lân Vương sợ đến xanh lét mặt mày, tuy nhiên vị sát thần nhiễm đầy máu tươi kia đã dừng lại, nhanh như chớp quay đầu nhìn lại về phía trên đầu Diệp thành.

Nơi đây, trong ánh tà dương đỏ như máu, một nữ tử vận hoa phục bị áp giải trên đầu thành, trường đao sáng loáng kề ngang cổ. Bên cạnh tựa như có sĩ tốt đang cầm một cái gông gỗ, gông chặt vào đầu nữ tử.

Hóa ra... hóa ra là như thế! Hoàng huynh đã biết ẩn tình, có phải hôm nay muốn một hơi trừ khử cả hai người bọn họ?

"Vô Trần" Thân mình Nhan Bạch chấn động, nhanh không kịp tưởng, đã quay mình nhắm hướng chân thành chạy tới.

Thân hình chàng vừa rồi đi, chiến xa của Vĩnh Lân Vương đã nhanh chóng được binh giáp dừng sĩ vây chặt, đao thương bắt nhập.

Vĩnh Lân Vương sờ soạng nắm lấy thanh trường mâu đang đâm chặt vào áo hấn, dùng hết khí lực rút ra vứt đi, hắng giọng khua roi thét lớn: "Toàn quân tướng sĩ, bắt thấy tên kia thành vạn mảnh cho ta. Chặt được đầu hấn, thưởng cho vạn lạng vàng, phong làm Vạn Hộ Hầu"

"Nhắm thẳng tên kia bắn tên cho ta. Xem hấn làm sao tới đây được" Trên thành, Thiệu Quân sắc mặt lạnh lùng, đem trường đao kề sát vào cổ Thái tử phi, ra lệnh, lòng hấn lạnh buốt khi nghĩ đến Từ thái phó, kẻ này độc ác tột độ... Trường Tôn thái tử phi vừa bị hấn giải ra, vị Thất hoàng tử đang khổ chiến đã phân tâm.

Chỉ cần phân tâm, sẽ bị vạn tiễn xuyên tâm.

Độc dược khiến nàng không đứng vững nổi, nhưng vị Thái tử phi áo trắng như tuyết vẫn cắn chặt răng, chỉ ngẩng cao đầu ngạo nghễ nhìn về phía chân trời xa xa, không thốt nên nửa lời.

"Vô Trần, sao nàng không gọi đi. Thất đệ đang đi vào chỗ chết. Bây giờ nàng không gọi hấn, sẽ không bao giờ còn cơ hội để gọi hấn nữa" Bỗng nhiên nghe, từ bên cạnh truyền tới giọng nói nhẹ nhàng đến gai người của Thừa Đức. Hấn vừa mỉm cười vừa đi tới, chậm rãi mở miệng, ánh mắt như kim châm đâm thẳng vào người nàng. "Nhan Bạch, không, là Bạch, có phải nàng vẫn gọi thế không. Tận đáy lòng nàng vẫn thường gọi tên hấn như vậy phải không? Hôm nay ta cho phép nàng gọi, sao nàng lại không gọi?"

Trường Tôn Vô Trần quay đầu nhìn trượng phu của mình, trong mắt không xuất hiện nửa tia phản kháng.

Cái thần sắc khinh bạc đầy hưng phấn kia, có còn là Thừa Đức ôn văn nho nhã, không tranh chấp với người đời không?

"Chúng ta đã nhìn nhầm người... Đem hy vọng phục quốc ký thác lên người người, chúng ta thực sự đã mù rồi" Chỉ thấy, nữ tử đang ngẩng cao đầu bỗng nhiên cúi xuống, thờ dài thốt ra một câu. Ánh mắt nàng vọng hướng về vị bạch nhân nhiễm đầy máu huyết giữa thiên quân vạn mã dưới chân thành, không tự chủ cắn chặt răng, nhấn nhục kim nén nước mắt đang muốn dâng trào.

Tuy nàng không mở miệng, nhưng người dưới chân thành kia hiển nhiên đã nhìn thấy những biến cố đang xảy ra trên đầu thành, nhanh chóng quay người xông ra khỏi đám binh mã, nhắm hướng chân thành phóng thẳng tới.

"Tiện nhân, rốt cuộc ta cũng không hề nhìn lầm hai kẻ bọn người. Người không chịu mở miệng gọi hấn, có phải là..." Thái tử Thừa Đức cười lạnh bước tới, ra lệnh cho thân binh thủ hạ "Dùng roi treo ả tiện nhân này lên trên đầu thành, làm sao để tên tiểu tử dưới kia có thể nhìn thấy rõ nhất".

Sĩ tốt xung quanh nghe lệnh, lập tức cầm dây trói vòng quanh người Thái tử phi. Nhưng chưa kịp thắt chặt lại, đã nghe "vút" một tiếng, một mũi trường tiễn từ dưới chân thành bắn lên, tên lính đang đứng bên cạnh Trường Tôn Vô Trần gục xuống ụ thành.

Khoái mã của Hoàng tử Tuyết Nhại đã từ trong địch trận lao ra, đến dưới chân thành, giật lấy một mũi tên từ tay một tên thân binh. Tuy nhiên, khi chàng vừa phân tâm, truy binh mặt sau bắt kịp, chém một đao vào sau lưng, máu tươi trào ra từ khoe miệng chàng.

"Ngoài năm trăm bước phát tên, không ngờ vẫn mạnh và nhanh như thế"

Hai gã binh lính ở hai bên tả hữu của Thái tử phi sắc mặt tái nhợt, không ai bảo ai tự động buông tay thối lui hai bước.

Từ Phủ Ngôn cùng Thái tử Thừa Đức cũng vội vàng tránh đi, trốn ở sau gò thành, không dám đứng ở đầu thành nữa

"Tuyết Nhại" Rồi đột nhiên nghe thấy, trên đầu thành đang trống không, từ vị Thái tử phi vô lực dựa vào ụ góc, một thanh âm bỗng vang vọng trong gió "Nghe thấy tiếng thiếp nói không. Bạch, chàng, chàng không cần phải đẩy ả mình như thế nữa..."

Trên thành dưới thành, mọi người cùng đồng thời ngẩng đầu.

Nhưng chỉ thấy, chẳng biết lấy đâu ra khí lực, Thái tử phi đã vịn vào ụ góc trên tường, nhẹ nhàng nhảy xuống đất.

Bóng chiều tà đỏ như máu, chiếu vào bộ cung trang trắng như tuyết, trong ráng chiều cô tịch như tấm thảm sắc máu.

Gió cát trùng trùng, áo lụa xòe tung, phảng phất như một con hạc trắng gãy cánh từ chân trời rơi xuống.

"Vô Trần". Ánh mắt tóe lửa, chàng giương đao, chém bay địch nhân chung quanh, gào lên tê tái, trơ mắt nhìn bóng bạch y kia từ từ rơi xuống, ngã nhào xuống chân dưới chân thành.

Chàng muốn tiến lên, nhưng bị vây trong chiến trận, chân không nhích nổi nửa bước.

Cát vàng bay mù mịt, chàng đành trở mắt nhìn đám quân mã địch quân chạy lung tung ở dưới chân thành, dầy xéo qua thi thể nữ tử vừa rơi xuống

"Vô Trần! Vô Trần!"

Nổi hận muốn trào ra thành cơn điên cuồng.

Nhan Bạch cảm giác khoe mắt mình sắp rách toạc, trường đao điên cuồng bỏ loạn về phía địch nhân chung quanh.

Sát! Sát! Sát!

Chàng muốn giết sạch địch nhân cản trở giữa chàng và Vô Trần.

Kia là kết quả mà chàng đã tận tâm tận lực để phò tá huyết mạch chính thống của hoàng thất Ly quốc.

Kia chính là kết cục khi chàng không để ý đến bất kỳ điều gì ngoài việc phò tá vị hoàng huynh đồng bào nhất thống giang sơn, thậm chí phải bỏ rơi Vô Trần, chỉ yên lặng đứng bên lề cuộc sống của nhau.

Hết thấy đều uống công. Hết thấy đều uống công.

Sớm biết như thế, việc gì chàng phải khổ sở. Làm gì ư? Bỏ mặc trưởng huynh, tự mình làm vua, hôm nay cũng có nửa cõi sơn hà.

Người trên thành đều kinh ngạc, trợn mắt há hốc mồm khi nhìn thấy nữ tử tay chân vô lực kia từ trên thành dừng cảm nhảy xuống. Sau đó, lại nhìn xuống vị chiến thần vận bạch bào đang chém giết điên cuồng dưới chân thành.

Quân đội của Vĩnh Lân Vương đã trùng trùng điệp điệp vây kín vị chiến sĩ đơn độc lâm vào huyết chiến. Ai cũng thấy chỉ không bao lâu nữa máu chàng sẽ nhuộm đỏ hoàng sa.

"Ta không hiểu... Ta không hiểu được hai kẻ đó" Bỗng nhiên, đang trốn sau gò thành tránh tên, Thái tử Thừa Đức từ trên đầu thành cúi xuống, nhìn thi thể nữ tử vừa rơi xuống đất, không hiểu vì sao, trong đáy mắt hiện lên nỗi bi thương thấm vào cốt tủy.

Kỳ thật, bọn họ đã hiểu hán như thế nào? Hai người bọn họ, có ai biết cái cảm giác sống dưới bóng người khác, nỗi sợ hãi mất hết tất cả luôn canh cánh trong lòng của Thái tử?

Chỉ thấy, ánh mắt Thái tử Thừa Đức đột nhiên trở nên nghiêm trọng, phó tướng quân Thiệu Quân xuất hiện một cách lặng lẽ và đột ngột, cầm một thanh đao mỏng, đầu nhọn chìa thẳng vào bên hông hán.

"Thiệu Quân, ngươi muốn làm phản hả?" Thái tử Thừa Đức sắc mặt đại biến, lớn tiếng hỏi, chỉ thấy Thiệu Quân phá lên cười, hiện rõ vẻ đắc ý, bật thốt một câu "Bị người khác giật dây mà còn không tự biết... Ngu ngốc"

"Thái tử, việc đến như thế này, chỉ còn cách hạ lệnh mở cửa thành đầu hàng thôi" Cùng lúc, phía tai bên kia chợt nghe thấy một thanh âm lạnh lẽo vang lên, mang theo vẻ đắc ý "Vĩnh Lân Vương nói, nếu Thái tử chịu đầu hàng, ngài có thể lưu cho người một cái mạng"

Thái tử Thừa Đức kinh hãi quay đầu, xem kẻ nào vừa nói. Không tưởng tượng nổi, đó lại chính là ân sư của hán.

Thái phó Từ Phủ Ngôn vuốt chòm râu dài, nhìn thấy vẻ khiếp sợ của đệ tử, phá lên cười "Thừa Đức, không phải ta đã từng dạy ngươi, kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt? - Vĩnh Lân Vương thế mạnh, nắm thiên hạ trong tay là điều đương nhiên, chúng ta dù có thù Diệp thành thì cũng được cái gì đâu? Ha ha... Thừa dịp trên tay vẫn còn chút vốn liếng, chi bằng sớm tìm lấy một con đường cho tương lai. Huống chi Vĩnh Lân Vương đã đưa ra điều kiện rất thỏa đáng với chúng ta".

"Các ngươi là nội ứng của Tứ hoàng thúc sao? Nghịch tặc" Thái tử Thừa Đức đột nhiên tỉnh ngộ, hóa ra lòng người thật hiểm ác, không thể tin nổi. Cho tới nay, hán chính do Thái phó dạy dỗ mà lớn lên, sau khi quốc gia biến loạn, vị ân sư này có thể coi là vị trưởng bối duy nhất còn lại, thanh âm của hán không nén nổi run rẩy: "Uống công ta đã tin cậy vào ngươi. Từ Phủ Ngôn... ngươi, ngươi là ân sư ta cơ mà!"

"Tuyệt Nhai còn là bảo đệ của ngươi cơ mà - không phải ngươi vừa nghe ta phân tích rằng hán gây bất lợi cho ngươi, liền ra tay diệt trừ hán sao" Từ Phủ Ngôn mỉm cười lạnh lùng "Ta cũng đã dạy ngươi, cho dù là huynh đệ thê tử cũng không thể tin nhầm, phải vậy không? Tự tay giết thuộc hạ tài giỏi... Diệp thành bị diệt chẳng qua là việc sớm muộn mà thôi!"

Thái tử Thừa Đức sắc mặt xám ngoét, không thốt nổi một câu. Cho tới bây giờ, nếu hán nói với Thái phó rằng, hán từng coi y như cha, thì quả là những lời bạc nhược nực cười. Nhưng, đó lại là những lời rất thật lòng.

Ai ở trên đời, mà chẳng có những đối tượng không đề phòng tới, mà chẳng có nhược điểm trí mạng riêng.

Thiệu Quân cũng cười lạnh, nắm chặt đao nhọn trong tay "Thái tử, ngươi không còn gì để trông cậy đâu. Tà quân đã bị ngươi điều ra khỏi thành, trong thành này là thân binh của ta, có phải ngươi muốn chúng ta cắt đầu ngươi để quy hàng không? Hay tự cầm cờ trắng ra khỏi thành?"

Phó tướng vừa nói vừa nhìn về phía bên ngoài Long Thủ Nguyên, bỗng trên mặt hiện rõ vẻ nghiêm trọng

"Phía tây bắc... Nhân mã từ hướng tây bắc là của ai vậy" Lời nói vừa thốt ra, chính là Từ thái phó, ánh mắt hần nhìn về phía chân trời, thấy bụi phù mù mịt đầy trời, nghi hoặc vô cùng.

Từ trên ngựa nhảy xuống, căn bản không để ý tới đám đao kiếm đang chìa thẳng vào phía sau lưng, Nhan Bạch quỳ hần xuống đất bụi, hai tay run rẩy, ôm lấy thân thể vận áo trắng nát như đang vùi trong bụi đất.

"Vô Trần, Vô Trần" đất dưới chân như dậy sóng, Nhan Bạch lao đảo, thân mình tựa hồ không trấn định được. Cúi đầu gọi nhỏ, nhưng thân người trong lòng chàng gân cốt đã đứt đoạn, rốt cuộc cũng không nghe được lời chàng.

Chàng nắm lấy tay nàng, nhưng rõ ràng là xương tay cũng đã gãy, cánh tay rũ xuống mềm nhũn.

"Vô Trần, Vô Trần" Chàng khe khẽ gọi, cẩn thận lau sạch bụi đất trên mặt nàng, vì rơi từ trên cao xuống, xương cốt đã vỡ vụn, khuôn mặt vốn thanh lệ như tuyết có phần méo mó, không hiểu vì sao vẫn lưu lại một nét cười.

Nhan Bạch nhẹ nhàng vuốt thẳng lại mấy sợi tóc đang lòa xòa trên mặt nàng, căn bản không để ý tới những mũi thương đang đâm thẳng vào sau lưng mình.

Mấy tên binh lính truy tung mừng rỡ vô cùng, không nghĩ tới phong thường thiên kim vạn hộ hầu lại có thể lấy dễ dàng như vậy.

"Vụt" ba bốn thanh trường thương từ tay bọn binh lính đang nhắm thẳng vào ngực Nhan Bạch, chỉ thấy một đạo cuồng phong màu vàng bỗng bay xẹt qua, phảng phất như hoàng sa nổi cuộn cuộn dưới bóng tà dương, phát ra ánh vàng rực rỡ.

Sau đó, yết hầu mấy tên lính kia xuất hiện một vạch đỏ nhỏ xíu.

Mấy tên lính còn lại bên cạnh bối rối kêu lên một tiếng, hoảng hốt thối lui, cũng không thấy có bóng người nào chung quanh. Nhưng rồi tiếng vó ngựa vang lên, một bóng người vận hoàng giáp ngồi trên lưng ngựa từ trong chiến trận hỗn loạn lao ra, vừa lập tức quay người lảng không, vừa thu hồi sợi trường tác mỏng manh.

"Nhan Bạch, mau chạy đi!" Nam tử kia vừa chạm đất, đã nhắm tới trước mặt bạch y nhân hét lớn "Chúng ta đã đến tiếp viện ngươi!"

Nhưng Tuyết Nhai chỉ quỳ trên mặt đất, không thêm động đậy.

"Mau chạy! Ta chính là Trào Phong, nhị ca của Bích Huy. Mau cùng ta chạy đi!" Một nam tử buộc tóc tia mây tiến tới, một tay nắm lấy vai Nhan Bạch. Da hần rất trắng, cánh tay như tiếp màu với lớp áo bào trắng, còn may là quai hàm hần lại bạnh ra, nên không đến nỗi vì làn da rất trắng và ngũ quan tinh tế mà làm cho người ta có cảm giác "giống như một nữ tử"

Từ Bắc Hải chạy thẳng lên Long Thủ Nguyên, Trào Phong dánh vè gấp gáp, vôi vàng tóm lấy bả vai của muội phụ, định kéo thẳng cái thân hình trọng thương toi tả này lên lưng ngựa, đám người hần mang tới ngày hôm nay thanh thế tuy lớn, nhưng số lượng cũng không nhiều, bắt ngờ có thể quấy loạn đại quân của Vĩnh Lâm Vương, nhưng nếu đánh lâu, thì đại sự hỏng mất.

Nhưng vừa kéo ra, khi thấy trong tay Nhan Bạch đang ôm chặt thi thể một nữ tử, Trào Phong không tự chủ nổi phải ngăn người ra. Ánh mắt sáng như tia chớp lướt qua mặt đối phương, thấy thần sắc Tuyết Nhai như vậy, ánh mắt Trào Phong bỗng trở nên lạnh lẽo, lâm lâm thốt lên "Mau cùng ta chạy đi"

Nhan Bạch không để ý đến bên ngoài, căn bản cũng không nghe thấy ngữ khí lạnh lẽo của hần. Chàng chỉ đang ôm rất chặt, nữ tử trong lòng ngực chàng bắt đầu lạnh như băng, không một chút động đậy.

"Bốp" Nhị tử Hải vương ánh mắt lạnh như băng, không nói thêm câu thứ hai, bỗng nhiên giáng thẳng vào mặt đối phương một cái tát thật mạnh.

"Ngươi không đáng cho muội muội ta lấy làm chồng". Trào Phong vốn nhẹ nhàng, giờ phút này cơn giận đã bùng phát, hần gật đầu cười lạnh, nhìn sang muội phụ: "Chúng ta toàn lực trợ giúp ngươi, ngươi lại làm cái gì? Ngươi cho dù đem điều kiện làm rể Kim gia ra trao đổi, vậy mà ngay cả cái khế ước cơ bản đó cũng không tuân thủ nổi! Cha cũng nhìn lầm ngươi rồi... Các ngươi chẳng ai thật lòng đối xử tốt với tiểu muội!"

Rốt cuộc hần chẳng quan tâm tới Nhan Bạch nữa, phần nộ quay đầu lại. Giữa sa trường hỗn loạn, Trào Phong xoay người nhảy lên lưng ngựa, gió thổi tung những sợi tóc mềm mại của hần, nhưng ánh mắt của vị Bắc Hải Vương lại lạnh lùng như băng tuyết, chỉ thẳng vào đối phương "Ngươi đi mà chết đi. Ta mặc kệ ngươi!"

Trào Phong thúc ngựa rời khỏi, chiến trận hỗn loạn phía sau trong giây lát lại bùng phát mãnh liệt, lan tràn cả Long Thủ Nguyên, trong khoảnh khắc bóng áo trắng nhiễm đầy huyết bất động kia đã chìm lấp giữa đám đao binh.

"Nhị... Nhị ca... chờ một chút" Vừa chạy được vài bước, bên tai đã nghe thấy được tiếng hô hoán quen thuộc, thanh âm hơi đứt quãng vì thở dốc.

Trào Phong quay đầu lại, qua khóe mắt đã thấy bóng hồng y chớp động, một bóng người phi ngựa từ chân trời tới. Ngựa kia chạy chồm như bay, bốn vó như lảng không, nhanh như tia chớp, không nghĩ đến là nha đầu kia ngang nhiên đoạt long mã của tứ đệ. Ồ.

Hần thấy tiểu muội từ bên kia chạy tới, cũng nhắm thẳng hướng Hoàng tử Tuyết Nhai đang ở dưới chân thành, chưa tới nơi thân mình đã vôi vàng nhảy xuống đất, trường tiên trong tay nhanh chóng vung lên quét thẳng tới phía bên người Nhan Bạch, lập tức đẩy lùi mấy tên sĩ tốt.

Trào Phong thở dài một tiếng, không còn cách nào khác, đành phải thúc ngựa quay lại.

Kim Bích Huy vừa nhảy xuống đất đã thấy thi thể của Trương Tôn Vô Trần, bỗng nhiên có cảm giác bị người ta tổng mạnh một quyền, lao đảo thối lui mấy bước, chân nhũn ra... Chậm... đã chậm mất rồi.

"Trước tiên chúng ta hãy đi về đã, được không?" Nàng cố kìm lại những xúc giác trào dâng trong lòng, lần đầu tiên dùng ngữ khí thương lượng nhẹ nhàng nói với phu quân. Tuy nhiên, Nhan Bạch chỉ liếc mắt nhìn nàng, không nói gì. Rồi bỗng nhiên cúi đầu, giắt lấy một cái vật nhỏ trên người Thái tử phi, ném cho nàng.

Kim Bích Huy vung tay bắt lấy, chăm chú nhìn kỹ, thì phát hiện ra đó là một cái túi nhỏ bằng tơ, bên trong là viên Tích Trần châu.

"Trà cho người đó" Nhan Bạch cúi đầu nói một câu, bỗng nhiên phá lên cười một cách khó hiểu "Các người cứ đến đây đi. Đến mà chỉ trích ta đi. Ta đã yêu Vô Trần đấy. Ta đã yêu chính vợ huynh trưởng mình đấy, sao nào?"

Tay Kim Bích Huy run lên, tựa hồ không nắm nổi, nàng hơi lao đảo một chút, thật may mắn đã có người đứng sau đỡ lấy nàng - là nhị ca Trào Phong.

"Người còn muốn hấn sao" Trào Phong nắm chặt bả vai của muội muội, một tay chỉ vào Nhan Bạch, vẻ phẫn nộ trong mắt ánh lên cơ hồ cháy bùng lên "Kẻ như vậy mà người còn muốn bảo vệ sao? Người có còn là con gái của Kim gia không? Người có phải là tiểu muội của ta hay không?"

"Ta vẫn muốn hấn" Kim Bích Huy bỗng nhiên cắn chặt răng, đứng thẳng lên, quay đầu lại trừng mắt nhìn huynh trưởng "Nếu hôm nay huynh không giúp ta mang hấn chạy thoát khỏi chỗ này, ta cũng sẽ không còn là tiểu muội của huynh nữa"

"Ngũ nha đầu người" Trào Phong cũng ngẩn ra, quát lớn một câu "Không có cốt khí".

Nhưng bất gặp ánh mắt sắc bén của muội tử, Bắc Hải Vương cũng không dám nể hà nhảy xuống đất, lướt tới bên cạnh vị muội phu không còn hồn vía kia, rồi đột nhiên xuất chỉ, điểm vào huyệt huyệt bên hông của chàng. Sau đó nhìn xem thương thế, nhúu nhúu mảy, vận chỉ như gió điểm thẳng vào các đại huyệt, ngăn không cho huyết tiếp tục chảy xuống.

"Tiểu tử này mạnh mẽ lắm..." Tuy có phản cảm với chàng, nhưng thấy thương thế như thế, Trào Phong vẫn không thể không gật đầu. Sau đó nâng Nhan Bạch dậy, đưa chàng lên lưng ngựa, vừa quay đầu lại đã sững sốt, hẳn thấy tiểu muội đang ôm lấy thi thể của Trương Tôn Vô Trần ở dưới đất, xóc thẳng lên lưng ngựa của mình.

Kim Bích Huy gặp ánh mắt của ca ca, bỗng nhiên cười cười: "Mãng đi. Huynh cứ mắng ta không có cốt khí đi".

Nàng tắt ngay nụ cười, nhẹ nhàng nhảy lên lưng ngựa, đánh mạnh một roi. Long mã tung bốn vó, như lạng không mà phóng đi.

Trào Phong đứng im nhìn theo bóng dáng của tiểu muội, thở dài nặng nề, nhìn không được vỗ vỗ vào vị bạch y nhân đang nằm hôn mê, thì thảo mắng: "Ngu ngốc. Nam nhân các người chẳng lẽ mù mắt hết rồi hay sao chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thuyền Xuy Dịch Vũ Tiêu Tiêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 11: Thôi cùng nhau quên

Sau một đêm dài tọa đàm, lúc Thảm Thiết Tâm đi ra khỏi khoang thuyền của Toan Nghê, chỉ thấy thuyền đội đang phá tan sương sớm rẽ sóng chạy gấp. Hẳn thở một hơi thật dài, rồi cuộc đua ra một quyết định cực kỳ trọng yếu.

Thất điện hạ... chỉ hy vọng người tránh được kiếp nạn này, sau đó, mặt tướng nhất định phù trợ người tái lập cơ đồ lớn.

Những năm gần đây, tự nhiên Thái tử rất tin tưởng Từ Phủ Ngôn, Thất điện hạ lập đây công trạng lại bị nghi kị, tuy cốt nhục nhưng vẫn có sự ngại ngần xa cách. Tuy nhiên, Thất điện hạ chưa từng có nửa câu oán hận, vẫn phụ tá huynh trưởng đánh khắp thiên hạ, vậy mà đổi lại chỉ được cái kết cục như ngày hôm nay?

Thảm Thiết Tâm hướng mắt nhìn về nơi xa, trên Long Thủ Nguyên kia, những ngày xa xưa, đó thật là một dải sơn hà bao la. Đã bao nhiêu năm rồi? Đã bao nhiêu năm - xa rồi có thổ, chinh chiến khắp bốn phương, nhưng cái hy vọng tái lập sơn hà ngày càng mờ mịt. Đến cuối cùng, quân của Thái tử thiếu trước hụt sau, Thất điện hạ không thể không vào làm rể Kim gia để đổi lấy viện trợ bên ngoài.

Nếu biết như vậy, không bằng Thất điện hạ tự mình cầm quyền trượng trong tay trực tiếp nắm giữ thiên hạ.

Hắn ngựa đầu thét dài một tiếng, cuối cùng đã hạ quyết tâm.

Tiếng thét chưa dứt, Thảm Thiết Tâm thấy một con thuyền nhỏ từ thượng du cấp tốc tiến lại. Trong ánh rạng đông, hẳn thấy một bóng áo trắng quen

thuộc ngồi ở đầu thuyền, đôi mắt của vị hồ tướng bỗng nhiên mở trừng trừng mừng rỡ.

"Thất điện hạ! Thất điện hạ". Hắn lập tức nhảy lên trên đầu thuyền, dựa vào mạn thuyền hồ lớn.

Tuy nhiên, cái người đang ngồi ở đầu thuyền kia, tựa như đang ngồi ngẩn ra nhìn nước chảy, không thèm liếc thuộc hạ lấy một cái.

Thẩm Thiết Tâm thấy trên áo trắng của Hoàng tử Tuyết Nhai có lờ mờ những vết máu, trong lòng khẩn trương, hận không thể nhảy ra khỏi thuyền, chạy vội tới bên người chủ soái. Hắn tiếp tục hô to một tiếng, nhưng vị bạch y nhân kia như không nghe thấy, chỉ rút ra cây sáo, ngồi ở đầu thuyền khẽ thổi.

Thẩm Thiết Tâm là một hán tử thô hào, lúc này nghe thấy tiếng sáo, cũng không khỏi ngẩn người ra một chút. Chỉ thấy có một cảm giác thống khổ nhói vào tận xương, từng tia nhỏ thấm vào cốt tủy.

Lúc này đây, Hoàng tử Tuyết Nhai không thổi khúc "Thiết y hàn", trong đó cũng không hàm chứa tiếng binh đao sắc bén, mà chỉ toàn là bi lương như nước.

"Thế nào... Sao lại thế này?"

Trong lòng Thẩm Thiết Tâm đột nhiên có dự cảm không lành, quả tim trong ngực bỗng thất lại, nhất định có gì đó không ổn đã xảy ra. Một khi Thất điện hạ đã trở lại, chẳng lẽ, chẳng lẽ khi Vương phi đuổi theo qua bên kia đã xảy ra chuyện gì?

Chính lúc hắn đang phán đoán như vậy, đã thấy trong khoang thuyền một bóng hồng y thoáng động, rồi Thất vương phi cúi đầu đi ra, đến phía sau Hoàng tử Tuyết Nhai. Tà áo đỏ bay phấp phật như lửa, phản chiếu ánh mặt trời mới mọc lấp loáng trên mặt nước, xinh đẹp vô cùng.

Tuy nhiên, Thẩm Thiết Tâm vẫn thấy có gì đó không đúng. Cái nàng Vương phi kia, hôm nay tự nhiên sao Vương phi lại im lặng như thế?

Ngón tay Kim Bích Huy đang cầm một cái túi gấm màu trắng, viên Tích Trần châu giá trị liên thành đang nằm trong lòng bàn tay nàng.

Nàng đứng lặng lẽ phía sau phu quân, lắng nghe khúc nhạc, ánh mắt dừng lại trên cái túi gấm trong lòng bàn tay - trong làn vải lót của cái túi gấm, trên mặt vải hoa đây những vết máu đỏ đã đông sẫm lại có vài hàng chữ nhỏ. Nàng tò mò không nhịn được liền đọc thử:

Cực phổ nhất biệt hậu,

Giang hồ trường vọng đa

Tương vong thù tiền vong?

Khuynh quốc thị cố quốc.

Lâm phong như vấn mệ,

Chấp thủ tự sơ a.

Nhân gian dẫn tồn tương,

Thiên địa vĩnh bà sa. 1

Cuối cùng còn có sáu chữ nhỏ "Thiên Khánh năm thứ mười một".

Thiên Khánh năm thứ mười một... Đó là tám năm về trước. Năm đó sau khi Li Hi đế từ trần, Thái tử lên kế vị, Tứ hoàng thúc Vĩnh Lân Vương gây biến loạn trong cung, Ly quốc trong phút chốc lâm vào cảnh mưa gió tiêu điều.

Khi đó, có phải chàng trong lúc loạn ly bắt đầu manh nha, biết rõ đã tới lúc gần nhau trong gang tấc mà biển trời cách mặt nên đã tặng những câu thơ này cho Trương Tôn thái tử phi?

Nàng bỗng nhiên có cảm giác muốn khóc, nhưng vẫn cắn chặt răng, cố kiềm lại. Nàng không hiểu Nhan Bạch... Căn bản nàng cũng không hiểu nổi "trọng phu" của mình là dạng người nào, - nàng gặp chàng vào lúc chàng đã hai mươi bảy tuổi, như vậy, trong hai mươi bảy năm trước đó, chàng là dạng người như thế nào? Đã làm được những việc gì? Gặp những biến cố đáng đau xót gì? Từng có những điều gì vui mừng?

Nàng, cũng không thể biết được chàng đối với mình như thế nào.

Cuối cùng, nhịn không được, Kim Bích Huy cười nhẹ một tiếng, bỗng nhiên nàng thấy mình đang nghĩ vớ vẩn, thật ra, cho dù nhân quang phụ thân có chuẩn hơn nữa, chính mình có ngang ngạnh hơn nữa thì những chuyện này rốt cục không phải cứ cố gắng là có thể quyết định được hoàn toàn.

o o o

Tất cả mọi người cùng hội họp, Trào Phong gấp qua đệ đệ, trước tiên hai người chia nhau thu xếp đám binh sĩ mệt mỏi, để Thẩm Thiết Tâm cùng Hoàng tử Tuyết Nhai tạm nghỉ một chút. Thấy thần tình tán loạn cùng đáng vẻ của Thất hoàng tử trong lúc gặp mặt, Thẩm Thiết Tâm trong lòng lo sợ, cũng muốn nhanh chóng tìm một chỗ, một nơi an tĩnh để tiện hỏi chủ tướng về những sự đã xảy ra, lập tức cùng đi xuống.

Trong khoang thuyền hào hoa, bỗng nhiên chỉ còn lại ba huynh muội Kim gia.

Trào Phong vốn là kẻ trầm tĩnh, hơn nữa cũng không phải là huynh đệ do một mẹ sinh ra với Toan Nghê, hồi nhỏ tình huynh đệ cũng không nồng thắm cho lắm, nên cũng không nói chuyện, chỉ khi nhìn vào vị muội muội nhỏ nhất này, trên khuôn mặt trắng xanh tuấn mỹ có ẩn chứa nét ưu tư.

Kim Bích Huy cũng không nói gì, trong tay cứ cầm chặt cái túi gấm kìa, nơi đây trở nên yên lặng một cách thần kỳ. Toan Nghê trầm mặc một lúc, cuối cùng không kìm được kinh ngạc bật hỏi "Ngũ nha đầu, ngươi làm sao vậy? Không phải nam nhân của ngươi đã trở lại rồi ư? Có phải ngươi đau lòng vì vết thương của hắn mà mới như vậy hay không. Yên tâm chưa, không chết rồi nhé"

Trào Phong bỗng ngừng đầu, ánh mắt sắc như dao, như muốn ngăn lại lời nói của tứ đệ.

Nhưng đã không kịp, Toan Nghê hoảng hồn khi thấy vị muội muội danh giá thường ngày khoe miệng bỗng nhiên méo xệch, vừa bật khóc vừa nói "Ngươi còn nói! Ngươi còn nói nữa - đã không trở lại, cái gì cũng không trở lại nữa rồi!"

Trong nháy mắt, khi bắt gặp những giọt nước mắt lăn dài trong khóe mắt của muội muội, Toan Nghê ngăn người: từ sau mười tuổi, hắn chưa từng thấy muội muội khóc lóc thảm thiết như thế.

Trào Phong không nói câu nào, chỉ chậm rãi đưa tay nắm lấy vai muội muội, chậm rãi kéo nàng lại gần. Kim Bích Huy vốn là kẻ ương bướng, nhưng chỉ cường lại trong chốc lát, đã vui đầu vào ngực ca ca, nắm tay áo hắn khóc lóc thảm thiết.

Trào Phong thờ dài, vỗ vỗ bả vai nàng "Biệt ly thật khó khăn, ai mà có thể tính trước được. Cái tên tiểu tử kia một dạ hai lòng xử sự không đúng với ngươi, cùng lắm thì ngươi cứ bỏ hắn. Ca ca sẽ nói với cha sau. Cha nếu không chịu, ngươi cứ đi Bắc Hải cùng ta để rời khỏi hắn".

Toan Nghê nghe tới đó, ánh mắt lập tức thay đổi, đột nhiên đứng phắt dậy "Ta chém chết cái tên tiểu tử kia"

"Liên quan quái gì đến ngươi!" Thấy hắn đi ra trước cửa, Kim Bích Huy giữ chặt lấy áo của tứ ca, giận dữ nói "Không được động tới dù chỉ một đầu ngón tay của hắn! Nghe thấy chưa? Bằng không ta... ta.. Ta trở mặt với ngươi!"

Toan Nghê ngăn ra, nhìn chăm chăm vào mặt muội muội, sau đó gương mặt trở nên cổ quái, nhìn về Trào Phong ở bên cạnh dò hỏi. Trào Phong chỉ nhìn tứ đệ nhẹ nhàng lắc đầu, kéo hắn ngồi xuống, thờ dài "Ngươi còn không hiểu sao? Lúc này ngũ nha đầu đã hoàn toàn nằm trong tay tiểu tử kia rồi"

o o o

"Làm sao bây giờ? Nha đầu kia đã vài ngày không nói gì, ngày hôm qua nửa đêm còn chạy ra ngoài, chẳng biết làm sao hôm nay mới trở về!"

Đã là ngày thứ năm, Toan Nghê vẫn như trước tiếp tục bưng bưng nổi giận: "Theo như ý ta thì sớm chém phứt cái tên tiểu tử kia cho rồi! Cái loại người đó. Ngũ nha đầu từ tính tình hơi nóng này một chút, nhưng là một nữ tử ngàn người mới tìm được một"

"Vạn người mới tìm được một" Bên song, nam tử áo trắng bổ sung một câu, khẽ uống một hớp trà. Trào Phong nhìn vào vật vừa nhận được từ phi cáp truyền thư, mày bắt đầu cau lại, trên khuôn mặt trắng xanh hiện lên vẻ lạnh lùng "Cái chuyện như thế này, cho dù trong lòng chúng ta có gấp gáp tới đâu, cũng chẳng nhúng tay vào được. Hãy chờ xem, nha đầu kia rồi sẽ nghĩ thông suốt mà thôi"

"Trời! Sao huynh có thể tự tại như vậy. Phải biết rằng nha đầu kia từ nhỏ không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ huynh với cha, cha hiện không có ở nhà, chẳng lẽ huynh không đưa ra được chủ ý gì sao"

Toan Nghê nhìn vị huynh trưởng từ nhỏ đã xa rồi mọi người trong Kim gia, cảm giác phần nộ phiền muộn.

"Các người đừng cãi nhau nữa. Bực mình quá đi"

Tầm mắt của hai người lần lượt bị một cái bóng quần áo đỏ rực như lửa ẩn nấp, Kim Bích Huy bỗng nhiên xuất hiện, nhảy vào giữa hai huynh đệ bọn họ, giận dữ nói "Cha mà biết hai người các ngươi gây chuyện thế này, tất ta sẽ lại bị mắng, có phải các ngươi cho rằng ta còn chưa đủ phiền toái hay không?"

Trào Phong quay sang nhìn Toan Nghê, Toan Nghê thấy muội muội nổi giận, vội vàng nói "Được rồi, được rồi, không gây chuyện nữa Là ta sai, kìa nhị ca"

Trào Phong cũng miễn cưỡng cười cười nói nói, những lời vừa rồi mang lại cảm giác đau xót không giấu nổi, quay trở lại bên cái ghế tựa, nhìn sang muội tử, khẽ cười lạnh "Vẫn còn sức nổi giận, xem ra cũng không tệ lắm nhỉ. Ta cứ nghĩ ngươi khóc lóc náo loạn một hồi rồi treo cổ rồi chứ"

"Vớ vẩn! Có huynh mới treo cổ thì có" Kim Bích Huy nổi giận, hoàn toàn quên chính mình mấy ngày trước còn chúi vào ống tay áo của hắn khóc rống lên, giờ chân đá "Ta đã sớm không cần hắn. Ai cần hắn chứ. Làm như hắn tốt lắm, hắn như thế nào thì mặc xác hắn"

"Ồ" Toan Nghê lắp bắp kinh hãi, ngẩng đầu nhìn muội muội, ánh mắt hiện rõ vẻ vui sướng "Được, là ngươi nói nhé. Ta lập tức làm cho tiểu tử này biến mất tãm, nói thật thấy hắn trong thuyền đội, ta cũng thấy ngứa mắt lắm rồi".

Nhìn thấy Toan Nghê bước ra ngoài, Trào Phong cũng bất động, hơi dăm chiêu khi nhìn vào điệp văn trong tay, khoe miệng dường như ẩn hiện một nụ cười. Trong giây lát, không khí trong phòng trở lại im lặng. Kim Bích Huy trừng mắt nhìn nhị ca, bỗng nhiên cảm thấy chột dạ, từ nhỏ, nàng ngoại trừ phụ thân ra, sợ nhất chính là cái thần sắc nửa cười nửa không này của Nhị ca.

"Huynh, huynh cười cái gì?" Nàng la lớn một tiếng, dùng thanh âm để che kín sự lo lắng của mình, nhưng Trào Phong không nói gì, chỉ cầm lấy văn thư trên bàn đưa đến, mỉm cười "Người xem qua đi"

"Xem cái gì?" Kim Bích Huy nhủ mảy từ chối, nhưng bắt gặp ánh mắt của Trào Phong, thì dậm chân, hừ một tiếng "Xem thì xem, sao nào"

Nhị tử của Hải vương đứng dậy, khoanh tay đến bên song cửa, thản nhiên nói "Đại ca vậy Ngụy cứu Triệu thành công, Vĩnh Lân Vương sau khi chiếm được Diệp thành đã không dám ở lâu, lập tức nhỏ trại hồi triều". Ánh mặt trời bên ngoài rực rỡ, chiếu thẳng vào khuôn mặt trắng xanh của hắn, phảng phất như tia chớp chiếu sáng vào cực địa băng sơn. Ngón tay Trào Phong điểm nhẹ lên văn thư trên án, thờ dãi "Đại ca sẽ trở về đây. Cha thế nào cũng biết tin này... Cái tên tiểu tử kia nếu muốn giữ được mạng sống, thì tốt nhất là nhanh nhanh rút đi"

Kim Bích Huy cắn chặt khoe môi, nhìn Nhị ca với vẻ hơi oán giận, cuối cùng đành cam chịu. Nàng "hừ" một tiếng, đá đá vào cánh cửa "Dù sao hắn cũng còn bình mã, đi đâu mà chẳng được".

"Không biết gì sao? Tên kia không chịu làm Hoàng đế, Thẩm Thiết Tâm khuyên nhủ hắn, khuyên muốn gãy lưỡi, tên kia sống chết cũng không chịu đáp ứng cái vụ tự lập làm vua, dẫn dắt bộ hạ chinh đồn sơn hà. Ngược lại còn nói, Ly quốc chỉ cần thống nhất là được, cho dù ai làm Hoàng đế cũng không sao" Trào Phong lại thốt ra một câu, ánh mắt có phần buồn rầu "Hơn nữa, hắn còn khuyên bộ tướng gia nhập quân của Vĩnh Lân Vương, để cho Ly quốc sớm được yên ổn. Thẩm Thiết Tâm đã nhiều ngày phẫn nộ tức giận, chuẩn bị kéo quân đội của mình bỏ đi"

Kim Bích Huy không nói gì, chỉ thấy bên ngoài, thuyền đội đã về tới Đại Nhạn Loan ở Dương quốc, đang bỏ neo dây đặc như rừng. Bên ngoài chột văng vẳng có tiếng khóc.

"Hôm nay hạ táng Trương Tôn thái tử phi, tá quân của Ly quốc đưa tang cho nàng. Là hải táng"

Thấy dáng vẻ xuất thần của muội muội, Trào Phong lại nói thêm một câu, đưa tay day day vào đầu lông mày, cảm giác bi hoan như nước cuộn cuộn chảy tới, lòng vốn luôn lạnh lùng an nhiên, thế mà giờ cũng hỗn loạn "Người có muốn ra xem hay không?"

"Không đi... không đi" Kim Bích Huy vẫn ngần ngại, lẩm bẩm nói "Mau cho hắn đi đi, trốn đi, càng xa càng tốt"

"Được ta sẽ hộ tống hắn đi ngay trong đêm nay, đi bất kỳ nơi nào theo ý hắn" Trào Phong chấp thuận, liếc mắt nhìn muội muội, phát hiện nàng đang ngần ngại, không nói một câu nào, cũng không tỏ vẻ lưu luyến.

Hắn bỗng nhiên tò mò hỏi một câu "Nha đầu, người có khó khăn quá không? Người thực sự yêu cái tên Hoàng tử Tuyết Nhai kia sao? Hay là vì từ nhỏ chưa từng bị người ta coi thường như vậy, nghĩ tới thể diện nên sinh buồn bực?"

Kim Bích Huy sắc mặt ửng đỏ, nàng hung hăng liếc mắt nhìn ca ca "Cần huynh quan tâm sao"

Yên lặng hồi lâu, nàng chột nghe thấy tiếng nhạc điệu ở bên ngoài, lại lờ mờ nghe thấy cả tiếng sáo du dương. Nàng nắm chặt cái túi gấm bằng tơ trắng kia trong tay, nhìn vào bài thơ ở trên mặt, lại trở nên ngẩn ngơ.

"Ta cũng không biết" Lại hồi lâu sau, nàng bỗng nhiên quay đầu, cười với Trào Phong, lúc này đây, Trào Phong trông có phần kinh ngạc khi nhìn thấy thần sắc muội muội hắn đột nhiên ôn nhuận lại có phần xa vắng. Kim Bích Huy trong mắt thoáng ngơ ngẩn: "Thật ra nghĩ lại, mười ngày đó, phải cảm ơn những gì họ mang tặng, ít nhất ta cũng hiểu được rất nhiều điều".

Hồng y nữ tử đột nhiên lại bật cười, nhảy tới, lí lắc nắm tay ca ca "Hiện tại ta đã biết rằng các huynh rất tốt với ta. Nhị ca ca, huynh nói dẫn ta đi Bắc Hải phải không? Nói là phải giữ lời nhé"

Trào Phong quay đầu nhìn nàng, cười nhẹ: "Nếu như cha không đáp ứng, ta sẽ dẫn người chạy trốn. Cùng đi ngắm băng sơn, ngắm gấu trắng và đàn cá bơi lội, được không?"

"Hihi, nhị ca tốt nhất thật" Kim Bích Huy cười trở lại, tuy nhiên sâu thẳm trong tim vẫn tồn tại chút lo lắng.

Trào Phong vỗ vỗ vai nàng, thăm sâu trong đôi mắt ôn hòa ẩn hiện một nụ cười nhàn nhạt.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thuyền Xuy Dịch Vũ Tiêu Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 12: Ngoảnh đầu mây chiều xa

Nửa đêm ở Đại Nhạn Loan, mưa nhỏ tí ta tí tách, chỉ nghe tiếng chèo khua nhẹ nhẹ, một con thuyền nhỏ đang nhổ neo chuẩn bị rời bến.

Bến đỗ bằng ván gỗ im lìm vươn ngang mặt nước, một hàng dài những chuỗi đèn lồng treo trên sào gỗ phiêu diêu trong mưa, leo lét cơ hồ sắp tắt.

Hàng chiến sĩ đưa tiễn bắt đầu tản ra, mưa giăng đầy trời. Bao nhiêu sinh tử bi hoan đời người đã trôi qua, cuối cùng cũng đã đến phút chung thân.

Trên đầu thuyền, một nam tử áo trắng ngồi trong mưa, trầm ngâm nhìn xuống làn nước mờ mờ sương khói, ngón tay chạm nhẹ vào cây sáo, cũng không thổi, chỉ ngẩn người yên lặng. Lão lái thuyền hô vang một tiếng hạ thuyền, thuyền bắt đầu quay đầu.

"Thuyền gia, xin chờ một lát". Đuôi thuyền vừa rời khỏi bờ một trượng, lại nghe có tiếng người gọi từ trên bờ.

Lão lái thuyền mặc áo toi đội nón tre ngăn người, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một bóng người chạy tới như bay, chân điểm vào kè đá ven sông, nhẹ nhàng đáp xuống đầu thuyền một cách vững vàng, quần áo đỏ rực như một đốm lửa, tay áo bó quăn thắt eo, tóc đen mất sáng.

"Cho người vật này" Hồng y nữ tử thở gấp một tiếng, lấy một vật đưa ra, ném thẳng tới trước mặt nam tử đang xuất thân "Cái này của nàng ta, người hãy cầm lấy"

Đó là một cái túi gấm dệt bằng tơ trắng, trên mặt vài thêu vài đóa trè nhỏ như đầu ruồi, hình thêu rất tinh tế.

Ánh mắt lơ đãng của nam tử cuối cùng cũng trở nên chăm chú, nhìn vào túi gấm trước mặt, nhưng cũng không đưa tay bắt lấy.

Kim Bích Huy hừ một tiếng, trực tiếp dốc ngược túi gấm, đổ ra một hạt châu hào quang rực rỡ "Ta biết, người không muốn cái thứ này, bỏ nó đi cũng được" Nàng không thèm nghĩ nhiều, vung tay ném viên Tích Trần đi. Trong đêm tối một tiếng ục vang lên nhẹ nhàng, vật báu liền thành cú như vậy chậm rãi chìm xuống đáy nước tối đen, không còn thấy tăm hơi.

Ánh mắt Nhan Bạch cuối cùng hơi lóe lên một chút, tự tay cầm lấy cái túi gấm thêu chữ kia, cúi đầu, hồi lâu mới nói nhỏ "Ta đã phụ nàng"

"Không. Không phải là người phụ ta" Kim Bích Huy cắt ngang lời, bỗng nhiên giơ một ngón tay, chỉ thẳng vào ngực chàng "Là ta đã bỏ người"

Nàng nhìn chàng, cảm giác bất bình phần nộ tưởng dễ dàng áp chế đã tiếp tục dâng lên, cơ hồ nhịn không nổi, chỉ muốn đánh người, muốn mắng người. Nàng cố gắng ngăn cao đầu, lạnh lùng nói "Người mau đi đi. Nếu cha ta biết chuyện này, người muốn trốn cũng không trốn nổi đâu"

"Trốn?" Nhan Bạch cười khẽ một tiếng, nhưng cũng không nhiều lời, chỉ cúi đầu "Đa tạ nàng"

Kim Bích Huy trầm ngâm một chút, rồi lúi từ phía ra sau một cái bao, ném lên trên sàn thuyền. Lần này cả lão lái thuyền cũng giật mình trước cái bao vải bố bị mưa phùn thấm ướt. Khi cái bao lăn lông lốc, một vết máu khô lớn đã lem ra sàn thuyền.

"Đêm qua ta đã tới Diệp thành, lấy đầu hai tên cầu quan Thiệu Quân và Từ Phù Ngôn" Hồng y nữ tử đá đá vào miệng bao, cái bao mở ra, để lộ hai cái đầu tóc tai rối bù bị cột vào với nhau thành chùm "Coi như lễ vật ta tặng cho Trương Tôn Thái tử phi".

Nàng đá mạnh một cái, cái đầu người nanh ác bay ra, bộp một tiếng nặng nề, giống như viên Tích Trần châu cũng chìm sâu vào đáy nước.

Dừng lại một chút, Kim Bích Huy nhìn vào bóng đêm thăm thẳm, chậm rãi nói: "Ca ca người... Thái tử Thừa Đức đã chết. Hắn không chịu để bị bức bách đầu hàng, Thiệu Quân liền chém đầu hắn, mang thủ cấp dâng cho Vĩnh Lâm Vương". Đường như có một chút cảm khái, hồng y nữ tử lẩm bầm "Thật là không thể tưởng tượng được... Người như thế mà cũng có lúc thà chết chứ không chịu khuất nhục sao?"

Nhan Bạch nhìn nàng, dường như định nói điều gì, nhưng cuối cùng lại không nói gì cả.

Chàng không biết nên nói gì. Những điều chàng muốn nói, lại vượt xa khả năng biểu đạt của chàng - nhưng những lời xin lỗi hoặc thỉnh tội thì hôm nay không còn cần thiết nữa, nàng không hề biết con người trước kia của chàng, không biết chàng đã phải trải qua biết bao li loạn thương đau.

Nếu nàng biết được con người trước kia của chàng, có lẽ, hôm nay nàng sẽ tha thứ cho chàng.

Trong một giây lát, trong mắt chàng hiện rõ thần sắc phức tạp mà xa xăm, như làn nước mênh mông trên mặt sông, nhìn không thấu bờ.

"Sau này nàng sẽ..." Chàng không nén được hỏi một câu, lời còn chưa thốt ra xong, nàng đã cười thật nhanh trả lời tiếp "Ta cùng ca ca xuống Bắc Hải, đi theo huynh trưởng, rốt cuộc sẽ không trở lại Trung Nguyên. Người yên tâm, ta còn tốt chán, ta còn muốn tái hôn nữa. Người cũng đừng xem nhẹ "Nữ Ngự Vệ" này nhé"

Nhan Bạch lại trầm mặc, trường địch nắm chặt trong tay, phát hiện trong nụ cười sáng ngời của hồng y nữ tử có lướt qua bóng đen âm u, lòng chàng thốt nhiên trầm xuống, không nói nên lời. Kim Bích Huy nói xong một tràng, lại không biết phải nói gì tiếp, không khí cứ trầm xuống yên tĩnh như vậy.

"Tạm biệt... tạm biệt" Đột nhiên, Kim Bích Huy chậm chậm nhìn chàng, nói từng chữ từng chữ một, trong mắt lệ đã dâng trào. Nhan Bạch quay đầu nhìn nàng, vị thế từ tản hôn đứng tại đầu thuyền, hồng y lật phất như chiếc lá đỏ tung bay trong gió.

"Tạm biệt" Rốt cuộc chàng cũng trả lời, đột nhiên mỉm cười khe khẽ.

Kim Bích Huy gật gật đầu, không nói thêm câu nào, chân điểm nhẹ vào thân thuyền nhảy lên, nhẹ nhàng đáp trở lại bến thuyền, đứng ở dưới ánh đèn leo lét chực tắt, lặng nhìn bóng thuyền rời đi, chỉ thấy lúc này, trong mắt nàng rốt cuộc cũng xuất hiện nét trầm tĩnh.

Nhan Bạch ngồi ở đầu thuyền, bốn phương tối đen, mưa đêm lác rác theo gió.

Nhìn thấy ngọn đèn kia dần dần di động, chàng mới có thể xác định, rằng chính mình đang dần xa rồi hết thấy những bi hoan phiền nhiễu ngày hôm qua, bước chân vào giang hồ rộng lớn phiêu diêu, không một chút vướng bận

Chỉ nghe thấy tiếng chèo nhẹ khua, con thuyền nhẹ nhàng đi xa.

Nhan Bạch nhìn lại bến thuyền. Đó là một bến thuyền có thể thấy ở bất cứ làng quê nào, tựa hồ chàng đã thấy qua cả ngàn vạn lần khung cảnh tằm ván gỗ vuron dài, im lìm vuron ngang mặt sông, kè đá bên bờ sông, ngọn đèn phiêu diêu trong mưa gió.

Những kẻ lãng du, dù là ra đi từ bến thuyền nào trong thiên hạ, tựa hồ cũng đều trải qua cái cảnh tượng này.

Trong giây lát thoáng qua đó, Nhan Bạch đột nhiên nảy sinh một dự cảm mơ hồ. Cho dù chàng có đi khắp vòm trời, rốt cuộc vẫn có thể trở lại những nơi như thế này. Những bến thuyền thế này, kè đá như thế, những ngọn đèn phiêu diêu vẫn vậy, nhưng không biết có bao giờ thấy lại một bóng hồng y đứng dưới đèn trông về nơi xa như kia không.

Trong mưa gió phiêu diêu, chàng rút ra cây sáo, đặt lên môi bắt đầu nhẹ thổi, lại đúng là khúc "Thiết Y Hàn"

Đột nhiên, chàng lại nghe được những thanh âm quen thuộc, những ca từ tang thương rất hợp với khúc nhạc của chàng bỗng vang lên, vốn là "Sóc khí truyền kim thác - Hàn quang chiếu thiết y" đã được đổi thành những đoản thơ cổ xưa

Kích cổ kỳ thang,

Dừng được dụng binh.

Thổ quốc thành tào,

Ngã độc nam hành

Tòng Tôn Từ Trọng,

Bình Trần dử Tống,

Bất ngã dĩ quy,

Ưu tâm hữu xung... 1

Nhan Bạch mơ hồ nhớ lại gì đó, đột nhiên quay đầu, ở đuôi thuyền, lão lái thuyền mặc áo toại đội một cái nón tre, đang khua nhẹ mái chèo, thản nhiên hát nhỏ, thanh âm hồn hậu vang vang, truyền ra rất xa, không phải chính là lão lái thuyền đầu tiên đã từng chở mình từ Trinh thành trở về Diệp thành Ly quốc sao?

Chàng quay lại nhìn, thấy lão nhân kia không thèm để ý đến chàng, chỉ tiếp tục chèo thuyền, tiếp tục hát to:

Viên cư viên xử?

Viên tang kỳ mã?

Vu dĩ câu chỉ?

Vu lâm chi hạ.

Từ sanh khế khoát,

Dữ từ thành thuyết.

Chấp từ chi thủ,

Dữ từ giai lão.

Vu ta khoát hề,

Bất ngã hoạt hề.

Vu ta tuần hề,

Bất ngã tín hề 2

Thanh âm bi thương, phảng phất có vẻ gì đó bao dung, hết thấy bi hoan sầu khổ đều được hóa giải trong đó. Tựa như lão nhân thần bí biết rõ rằng giây phút này đây trong lòng chàng còn biết bao nhiêu dây dưa quần quýt không có cách nào cởi bỏ.

"Từ sinh xa cách, trao nhau một lời" Trong lòng Nhan Bạch thoáng chấn động, cảm giác có cái gì đó thấu suốt tận đáy lòng, hần đột nhiên đứng dậy, cúi mình vãi chào: "Ma chướng trong lòng tại hạ không thể tìm ra, mong lão trượng chỉ giáo"

Lão lái thuyền nâng cái nón tre lên, Nhan Bạch nhìn lão, quả nhiên là khuôn mặt quen thuộc, trầm tĩnh tang thương. Nhưng lão lái thuyền lại nhìn hắn, cười một cách thâm sâu đầy ý vị "Công tử muốn đi về phương nào?"

"Bạch mỗ chẳng biết đi đâu về đâu" Hắn cup mắt xuống, thành thật nói ra những lời tận đáy lòng "Nhưng thăm nghĩ, thống khổ hay vui sướng cũng chỉ là hư không. Cái gì cũng thế, đều là hư vọng".

"Như vậy, tùy trong lòng muốn đi thì đi thôi". Lão lái thuyền gật gật đầu, thờ dài "Ta hộ tống ngươi tới nơi muốn đi, rồi mới an tâm trở về, giống như khi đó ta cũng phải nghỉ ngơi cùng ngươi bình an đến Diệp thành, mới an tâm trở lại. Kỳ thật, nếu ta không trở về Trình thành thì đã tốt, sự tình chưa chắc đã tới bước đường như hôm nay".

Vị bạch y công tử cả kinh, quay đầu nhìn lại, đã thấy lão lái thuyền hạ cái nón tre xuống, tay áo phất qua mặt, trong giây lát, khuôn mặt già nua kia thoáng thay đổi kỳ lạ - thành một khuôn mặt cương nghị sáng sủa, ánh mắt sắc bén thâm thúy.

"Hải vương"

Nhan Bạch nhận ra núi Thái Sơn trước mặt, vẻ kinh ngạc trên mặt chàng thoáng lướt qua, trong giây lát đã bình tĩnh lại, chàng không khỏi thiếu não cười nhẹ một tiếng: Hóa ra Kim Bích Huy bọn họ hao tổn hết tâm tư, tưởng qua mặt được phụ thân, mà không biết rằng hết thảy sự tình đã sớm bị Hải vương dự tính được. Lão nhân một tay che trời, chỉ có duy nhất một lần tính kế sai lầm, đó là hạnh phúc cả đời của nữ nhân duy nhất.

"Cứ lấy mạng của ta đi" Nhất thời, rốt cuộc có thể thoải mái thanh toán hết thảy, Nhan Bạch mỉm cười nhìn vị lục thượng long vương. Ngày đó một thân một mình tiến tới đô thành Dương quốc, vì quân của Thái tử trong ngoài bị giao khốn nên phải cầu viện bên ngoài, tới nơi kinh đô, lại không có nổi một người ra mặt tương trợ, chỉ duy nhất lão nhân ngẫu nhiên gặp tại dịch trạm này, rốt cuộc chu toàn cho chàng. Nhưng chàng đã phụ sự ủy thác đó.

Thất hoàng tử Ly quốc thoáng chưa xót, thờ dài "Lúc trước đích xác là ngài đã nhìn lầm ta"

"Lão phu không có nhìn lầm, công tử đích thực là long trung chi nhân, có điều..." Hải vương hơi ngừng đầu, nhìn lên mưa đêm đang lất phất trên mặt sông. Thuyền đi đã xa, đĩa đèn cũng như bóng người dưới đèn bên bờ sông kia đã không còn thấy. "Có điều, lão phu cũng không nhìn thấu những dây dưa trong lòng người mà thôi. Than ôi... vì thế mà lòng người trĩu nặng".

Trong đáy mắt Hải vương lộ rõ vẻ tang thương, cũng như không giấu được nét bi ai. Hồi lâu mới nói từng chữ "Ngươi đi đi.. Ngủ nha đầu kia một khi đã cho ngươi trốn, thì ta chẳng thể làm khó cho nó. Nha đầu kia... nha đầu kia.. Thật ra là một đứa nhỏ tốt"

"Chính xác" Nam tử áo trắng bật thốt lên, rồi lại chìm vào trầm mặc.

Trong bóng đêm, hồi lâu, mới nghe thấy thanh âm trầm trầm của Hải vương vang lên "Ngươi đi đi"

Nước sông phát ra những âm thanh khe khẽ, con thuyền nhỏ trôi xuôi theo dòng, cũng không biết là đã đến địa phương nào.

Ngày hôm nay, gió cát trên Long Thủ Nguyên và Diệp thành đã bị máu tươi nhuộm đỏ... Tuy nhiên nghe phảng phất tại địa phương xa xôi nào đó, giữa bóng đêm đen mù, gió thổi ào ào, mưa phùn rơi lộp độp, một con thuyền trôi đi vô thanh vô tức.

Tuy nhiên, một con thuyền giữa đêm mưa, trong mênh mông mù mịt, chàng đang ở nơi đâu?

。 。 。

Gió thu đã bắt đầu thổi, mây trắng bay phiêu lãng. Cỏ lau hai bên bờ Ly giang đã đỏ hoa mấy độ, mây nước lững lờ trôi, cũng đã vãi thu qua.

Nhưng mỗi độ thu về hoa lau đều như thế. Mỗi bến thuyền đi qua, cũng đều là như thế.

Cầu thuyền bằng ván gỗ im lìm vuron ngang mặt sông, kè đá bên bờ sông, ngọn đèn phiêu diêu trong mưa gió, những bến sông trong thiên hạ, đương nhiên cái nào chẳng như thế. Người đi, bất luận là đi từ bến thuyền nào đi chẳng nữa, cũng đều gặp cảnh tượng này.

Dần dần, chính chàng cũng không biết mình đã xuất phát từ nơi nào, và cũng không biết mình đang đi đâu.

Dường như mấy năm nay không phải chàng ghé qua mấy ngọn danh sơn, mấy con sông lớn của Trung Nguyên, mà chỉ đi từ bến thuyền này tới một cái bến thuyền khác.

Những bến thuyền giống nhau, những kè đá giống nhau, những ngọn đèn cũ nát phiêu diêu giống nhau, nhưng không còn thấy bóng hồng y đứng dưới ánh đèn trông về nơi xa, mỗi bến ghé qua dường tượng đều giống nhau, bao nhiêu năm tháng trôi qua, dường như cũng đều như vậy mà luân hồi.

Vì không có bất kỳ dấu mốc nào.

Ly quốc đã thống nhất, xưng đế không phải Tử hoàng thúc - Vĩnh Lân Vương chưa kịp đăng cơ, đã bị con trai giết chết.

Thẩm Thiết Tâm chung quy cũng không đầu nhập Vĩnh Lân Vương, mà phong kiến quy ẩn nơi non xanh nước biếc. Mỗi khi thu đến, đều mang rượu hoa

cúc tự mình nấu, ra sông để đối ẩm cùng chàng

Tuy nhiên, chốn phồn hoa đã thành phế tích, chiến sĩ vùi thân nơi đất hoang... Hết thủy, những quan hệ của chàng, tựa hồ đã xa, xa lắm rồi.

Mỗi lần theo cửa sông lên bờ, nhìn thấy những bến sông bị mưa gió ăn mòn, cùng những ngọn đèn phiêu diêu, Nhan Bạch giật mình như thấy lại những ảo giác. Phảng phất như thấy lại thế giới quen thuộc ngày xưa đã bị hủy diệt, tàn lụi, trôi qua, chỉ còn lại cửa bến này, ngọn đèn này, dường như đã tồn tại bao lâu nay mà không thay đổi.

Nếu như, nếu như về sau... chàng còn có thể gặp lại hồng y nữ tử mắt sáng đánh đá dưới ngọn đèn ở bến sông kia, có lẽ, mọi việc sẽ khác.

Nhưng cho tới tận bây giờ, vẫn chưa gặp lại.

Chàng chỉ nghe nói tới, trên Bắc Hải xuất hiện một nữ hải tặc tiếng tăm hiển hách, chỉ huy một đội thuyền lượn lách qua những núi băng trôi nổi như một con gió, chặn cướp những thương đội đi ngang qua, săn bắt cả cự kình to hơn cả căn nhà.

Nàng rút cuộc đã trở lại với bản tính tự nhiên của mình, tựa như chim chóc hoang dã trở về với vùng đại hoang.

Tương vong thù tiên vong? Khuyh quốc thị cố quốc. 3

Nhan Bạch ngồi ở đầu thuyền, không nói gì đặt ngang cây sáo trên môi, lẳng đặng thổi nhẹ mấy tiếng, mặc cho tiểu thuyền trôi theo dòng nước, tây hay đông tây đều mặc kệ.

Chẳng biết bao lâu, đột nhiên thấy một trận gió tạt ngang trên mặt, mát lạnh mà ướt át. Bên tai nghe thấy những âm thanh lao xao trong đêm, từ khe khe nhanh chóng trở thành rõ ràng, gõ vào thiên địa vạn vật. Chàng không trở lại trong khoang thuyền, ngược lại bỗng nhiên thấy chút hứng thú, thổi ra một điệu âm phù.

"Khi gió thế! Sao lại mưa vào lúc này chứ? Lễ mừng thọ cha đã tới nơi rồi". Một thanh âm nữ tử cao vút, không một chút khách khí cắt ngang lời chàng "Nhị ca, người xem bên này có thuyền này! Đây đây, thuyền kia, tới nhanh đi"

Chàng bỗng nhiên quay đầu lại.

Trên bến thuyền, hoa lau đỏ rực, cầu thuyền im lìm vuron ngang mặt sông, những cây đèn tối tàn trong mưa gió phiêu diêu. Nữ tử vận hồng y bên kia phát tay áo, liên tục hướng sang bên này ngoắc nhẹ.

Chàng không kìm được liền đứng dậy nhìn nàng, trong giây lát, dường trời đất đã ngừng lại từ bao lâu nay bỗng đột nhiên lưu động trở lại.

Loáng thoáng nghe thấy tiếng sáo của chàng, cánh tay nữ tử đột nhiên dừng lại.

"Là hán" Hồng y nữ tử đột nhiên thấp giọng hô lên, nhất thời không biết nói gì cho phải.

"Ồi, là hán" Nam tử phía sau nàng cũng ngậy người ra, sau đó trên mặt chậm rãi nở một nụ cười, một tay giữ chặt muội muội: "Nhanh lên! Mau lên thuyền! Nha đầu này, thuyền nhẹ như thế này, chậm là không kịp đâu"

Hán không nói thêm câu thứ hai, kéo tay muội muội, cũng không đợi tiểu thuyền cập bờ, mũi chân điểm vào đầu cầu bên cạnh, nhảy thẳng lên thuyền. Kim Bích Huy vừa bị ca ca túm mạnh một cái thì đã lão đảo rơi xuống thuyền, tựa hồ không đứng vững nổi. Tuy nhiên, đã có hai cánh tay nhẹ nhàng đỡ lấy nàng.

Hồng y nữ tử từ từ quay đầu lại, đột nhiên mỉm cười. Cười, rồi chậm rãi ngẩng đầu, ngẩng đầu nhìn thấy bóng dáng quen thuộc đã nhiều năm không gặp, bỗng nhiên nói "Tạm biệt"

Kỳ thật đã nhiều năm qua qua lại lại, lại biết trong lòng muội muội dù thế nào đi chăng nữa vẫn không thể quên, nhưng tại sao vừa thấy mặt đã nói một câu quyết biệt? Trào Phong cả kinh, vội vàng kéo áo muội muội đang nói toàn những lời ngớ ngẩn.

Tuy nhiên Nhan Bạch cũng không ngạc nhiên, chỉ cười nhẹ, gật đầu "Đúng vậy, tạm biệt".

Trong mắt Kim Bích Huy hiện nét cười, làm khuôn mặt nàng sáng bừng rực rỡ. Nàng ngẩng đầu lên nhìn chàng, những năm gần đây chàng có vẻ gầy đi, nhưng cái vẻ trầm tĩnh xa vắng trong mắt cũng không giảm được nửa phần.

Nàng lại mỉm cười ngẩng đầu lên, đôi mắt cong thành một mảnh trăng non, nơi khóe mắt đã bắt đầu có vết chân chim. Tuy nhiên, nàng vẫn tiếp tục cười rất đặc ý: "Này, ba năm về trước, lúc mà ta với người nói "tạm biệt", trong lòng ta đã tự nhủ với mình, thế nào đến một ngày chúng ta rồi cũng gặp lại, đó chỉ là li biệt tạm thời mà thôi".

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thuyền Xuy Dịch Vũ Tiêu Tiêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 3 - Chương 1: Huyết sắc hoàng hôn

Cái ngày thành bị phá, mưa tầm tã lúc xế chiều.

Sáu tháng vây công, quân đội Ninh Vương vấp phải sự chống trả quyết liệt, tổn thất nghiêm trọng, phải trả một giá thật là lớn mới có thể tiến vào thành, còn bị rơi vào cảnh chiến đấu trên từng con phố. Vì vậy, phải giành từng tấc đất, chiếm từng con đường, thì thể trong thành chồng chất như núi, máu huyết như mưa rơi ngập đất.

Đích thân Tần Vương Phù Diên Kính cầm quân liều chết chống cự, lại chính tay giết chết nhi tử đã khuyên mình đầu hàng, khiến quân sĩ bên dưới cảm động, tận trung thề tử chiến nhất định không đầu hàng.

"Khá lắm, Phù Diên Kính!" Nhìn thi thể la liệt trong thành, vương gia một thân bạch giáp đang ngồi trên ngựa, vừa nghe thủ hạ báo cáo thương vong khi công thành, vừa nở nụ cười lạnh lẽo, "Muốn cùng ta ngọc thạch câu phần (ngọc đá đều tan) sao? Mang thi thể của hắn ra thị chúng!"

"Dạ! Ninh Vương điện hạ." Tướng lĩnh bên cạnh chần chừ một chút, tựa hồ sợ hãi khí thế của thủ lĩnh, cuối cùng mới nói, "Lần này công thành lâu dài, sĩ tốt kiệt sức, lương thảo cũng không đủ, người xem -"

"Truyền lệnh của ta, đồ thành trong ba ngày!" Ninh Vương hạ lệnh không chút do dự, "- Ta muốn người trong thiên hạ biết, dám đối chọi với ta sẽ có kết cục thế nào!"

Bên ngoài bắt gặp có tiếng huyền não xen lẫn sự sợ hãi, bối rối và thờ dài.

Gã thiếu niên mười ba tuổi đứng trong sân một nhà trọ bình thường, nhìn dân chúng từ khắp nơi đổ ra đường, trong thoáng chốc trở thành dòng người hoảng loạn chạy nạn.

Chủ quán đã sớm thu thập đồ tể nhuyển bỏ trốn, ngay cả đối với bọn tiểu nhị như gã cũng không nói một tiếng dận dò. Trong thành loạn lạc khắp nơi, lữ khách chạy đến rồi lại bỏ đi, đâu đâu cũng vang tiếng khóc cùng với tiếng gọi chói tai.

Gã đã sớm thu dọn chút đồ đạc ít ỏi của mình, lại vẫn chưa rời đi, còn đang mãi chú ý vị khách đứng giữa đám dân Dương Châu - nghe nói nàng là tiểu thư nhà phú thương ở Dương Châu, thăm người thân rồi trở về, qua Đài Châu lại đụng phải chuyện binh đao giữa Ninh Vương và Tần Vương, vì vậy phải lưu lại khách điểm này.

Tiểu thư nhà giàu, tính tình lại vô cùng ôn nhu, thường mỉm cười thân thiết với gã, gọi gã là tiểu đệ, hoàn toàn không màng tới thân phận tiểu nhị thấp kém của gã.

Ninh Vương vây thành suốt sáu tháng, vì thế các nàng cũng phải ở lại đây sáu tháng - không biết từ lúc nào gã đã coi nàng là người duy nhất thân cận trên đời này.

Tỷ tỷ mỹ lệ ôn nhu như vậy, thật không nên gặp phải tao ngộ loạn thế như thế này. Người như nàng mà rơi vào tay loạn binh, sẽ có cái kết cục như thế nào đây? - Nghe binh lính Ninh Vương sẽ đánh vào thành trong nháy mắt, gã liền hạ quyết tâm, dù phải liều mạng cũng phải bảo vệ nàng thật tốt.

Gã là cô nhi, trước khi qua đời, phụ mẫu đã dặn dò, nếu không muốn can dự thị phi thiên hạ, thì hãy cố gắng học nội liêm, không nên khinh suất thể hiện tài năng của mình một cách quá lộ liễu, đó mới là cách tốt nhất để bảo đảm sự an toàn của mình trong thời kì loạn lạc. Do đó, gã đã tự mình ăn thân và tập luyện tất cả từ nhỏ, nhẫn nhịn suốt cả mười mấy năm.

Nhưng hôm nay gã đã quyết liều mạng bảo hộ các nàng giữa đám loạn binh.

"Tiểu đệ, sao ngươi còn không chịu đi!" Dù trong cảnh bối rối, tiểu thư vẫn chú ý tới tiểu nhị mặc y phục bằng vải thô này, hỏi gã một câu đầy vẻ quan tâm. Gia đình của nàng vừa thấy đại nạn lâm đầu đã bỏ chạy không còn một người, một mình nàng cầm theo túi nhỏ, đang vội vã đi ra ngoài, chỉ còn một nha hoàn Anh Hồng cầm dù đi theo sau.

"Ta mang ngươi ra khỏi thành, Sáu Ngọc tiểu thư!" Gã đưa tay, bị Anh Hồng ngăn lại, ánh mắt cô ta thoáng khinh miệt nhìn gã, "Tiểu thư, đừng đưa cho người ngoài! Chúng ta chỉ còn chừng này lộ phí thôi đó!"

Nàng lại mỉm cười ôn hòa, giao hành lý cho gã, "Vậy phiền tiểu đệ người dẫn đường!"

Gã gật gật đầu, chuẩn bị dẫn mọi người đi thì cửa lớn bị đá ra —

"Ninh Vương có lệnh, đồ thành ba ngày! Đốt rụi hết nhà cửa, chém đầu người nào bắt được!"

Một đám đông binh lính tiến vào sau khẩu lệnh tàn bạo đó, máu huyết tung tóe trên người từng tên, tay bọn chúng cầm đao, hung quang hiện rõ trong mắt!

Gã thuận tay nhắc cây gậy bên cạnh, che chở hai nữ tử, từ từ thối lui đến góc tường.

"Đệ đệ, đệ đệ... đừng đánh nhau với bọn chúng!" Vị tiểu thư con nhà danh giá đó thấp giọng thỉnh cầu gã từ phía sau, còn kéo kéo áo gã, "Ngươi vẫn còn là tiểu hải tử... là tiểu hải tử nha!"

"Tiểu thư, đừng quan tâm! Hắn là nam hài tử! Đừng dính với hắn, để hắn đánh nhau một chập đi, chúng ta mau ra ngoài lối cửa sau..." Anh Hồng vội vàng chạy tới, chộp lấy hành lý trên tay hắn, kéo Sáu Ngọc rời đi.

"Ha ha, nữ nhân xinh đẹp này, coi ngươi chạy đâu!" Một tên lính không kiềm chế chạy tới, gã không kịp suy nghĩ, một cơn lướt tới, đánh tên kia nằm dài trên đất, ánh mắt lóe lên nổi giận dữ như lang hổ nhìn chòng chọc đám loạn binh — nếu phải chết nơi đây cũng không vấn đề! Gã là nam tử, không thể giương mắt nhìn tỷ tỷ bị cầm thú bắt đi... Gã không có cha mẹ, không có thân nhân thì có chết cũng không làm ai thương tiếc.

Thấy đồng bọn bị đánh ngã, đám lính bạo ngược thoảng giật mình, rồi xông lên bao vây gã tứ phía...

Tới lần thứ bảy bị đánh ngã... nghe được tiếng xương sườn gãy, máu tuôn xối xả, ngất ngưa trên mặt đất. Gã cố gắng vùng vẫy đứng lên, cuối cùng vẫn không đứng lên nổi —

Chết tiệt, sớm biết có ngày như thế này, trước kia nên học võ nghệ thật tốt mới phải! Lâu nay gã cứ nghĩ mình trốn trong nhà trọ, không giành giật với ai, chỉ học vài thứ linh tinh không dùng tới... để hôm nay...

"Tiểu tử, mùi vị thế nào? — Lại dám chống lại quân gia! Mang hắn ra ngoài để ngựa giày chết hắn đi!" Đội trưởng đám lính phẫn nộ nói, kéo đầu gã dậy mà nhổ nước bọt lên mặt gã.

"Đừng đánh hắn! Đừng đánh hắn!" Đột nhiên một thanh âm đầy vẻ hoảng sợ vang lên.

Bạch y nữ tử xinh đẹp kia đột nhiên quay lại, giật gã ra khỏi cánh tay đội trưởng đám lính, ôm vào lòng, sắc mặt tái nhợt, "Hắn còn nhỏ, chỉ là một tiểu hài tử! — Các người, các người muốn ta làm gì cũng được! Xin các người tha cho hắn..."

"Sáu Ngọc tỷ tỷ!" Gã dụng lực ngo ngoay, muốn đứng lên, cả người lại vô lực, máu từ khóe miệng chảy ra không ngừng, không nhận được liếc nhìn nàng, thều thào, "Tỷ quay về làm gì! Mau chạy... chạy mau đi!"

Ôm gã vào lòng, Sáu Ngọc tiểu thư khẽ cười, "Không thể bỏ ngươi lại... Hôn nữa, ta còn có thể đi đâu? - bên ngoài toàn loạn binh, ta chỉ là một nữ tử... thật vô phương sống sót!" Nàng cười, nhưng trong mắt hiện nổi bi thương không thể không chế được.

Mùi hương nhàn nhạt tỏa ra trên người nàng - là mùi bạch mai.

Đám loạn binh suồng sã cười lớn, bước tới xé y phục của nàng, nàng chỉ còn cách bám víu vào trụ cửa, nhất định không buông tay. Nàng cúi đầu nhìn thiếu niên trong lòng, dần dà lần cuối, "Tiểu đệ, tiểu đệ! Thân ta không quan trọng, ngươi còn trẻ, phải cố gắng mà sống! Ngươi là nam tử, phải kiên cường mà sống... ngàn vạn lần không được chết, ngàn vạn lần phải cố gắng mà sống..."

Nàng miễn cưỡng mỉm cười, nước mắt như trân châu rơi như mưa trên khuôn mặt.

Nghe lời nàng dặn, lại nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, gã cảm thấy có cái gì đó bùng lên từ đáy lòng - là thiên tính ngu quên từ lâu đột nhiên hùng hực thức dậy!

"Đừng có dài dòng! Mau quay lại quân doanh bồi tiếp huyênh đệ vui vẻ đi!" nàng còn chưa nói dứt lời, tay đã bị kéo ra, tên đội trưởng cùng đám quân sĩ cười lớn, đẩy gã ngã xuống, còn bồi thêm một cước, "Tiểu tử, nhờ tỷ tỷ ngươi bồi tiếp các đại gia vui vẻ nên tha cho ngươi lần này!"

"Lão đại, rút thăm quyết định đi! Không thể để ngươi một mình độc chiếm được!"

"Ha ha, yên tâm đi, người đẹp như vậy nhất định không bạc đãi các huyênh đệ a!"

Đám cường đạo đó đem Sáu Ngọc tiểu thư nghênh ngang đi mất!

Gã nằm đó gần một ngày mới có sức bò dậy, cúi đầu nhìn lại bản thân, thấy xương đầu gối trắng hếu đã gãy lòi ra ngoài, máu trên người theo áo chảy xuống không ngừng, theo mưa lan ra, cả người gã như tẩm trong máu.

"Tiểu thư! Tiểu thư!..." Lúc này gã mới thấy Anh Hồng từ chỗ trốn chui ra, tay vẫn còn cầm bao hành lý, cô ta khóc rống, "Tiểu đệ, mau dẫn ta ra khỏi thành đi! — Ta nói lão gia tới cứu tiểu thư."

Gã không nói gì, hừ một tiếng, không thèm quay đầu lại, chạy ra ngoài.

"Xú tiểu tử! Ngươi lại bỏ mặc ta?" Giọng nói ghen ngào đằng sau bỗng nhiên mắng lớn lên, "Ngươi là nam tử! Chẳng lẽ không thèm bảo hộ ta sao?! Đồ lang thang hèn hạ!"

Trên khuôn mặt còn nét ngây thơ của gã thoảng co giật, cái loại nữ nhân đê tiện này -

"Đại gia..." Lúc ra khỏi hẻm, gã chạm mặt một nhóm binh lính có vẻ hiền lành, liền dừng lại, chỉ về phía sân của khách điểm, "Có một vị cô nương xinh đẹp trốn trong đó!... Đại gia không nên bỏ qua!"

Sau đó gã chạy đi như điên, sau lưng còn nghe tiếng nhóm loạn binh cười vang trong đình viện cùng với tiếng hét chói tai hoảng sợ của Anh Hồng.

Gã lại nở nụ cười, trong nhãn tình lặng lẽ tràn đầy nét u ám...

Khắp nơi là ánh lửa, khắp nơi vang tiếng kêu thảm thiết, khắp nơi là máu tươi! - Những căn nhà gã thường đi qua đều bốc cháy, bàn ghế bằng gỗ kêu rảng rặc trong lửa đỏ, thậm chí gã còn nghe thấy tiếng xương cốt gãy vụn, tiếng nữ nhân và tiếng bọn trẻ con kêu khóc thảm thiết.

Các nhà láng giềng, các đại thúc đại thẩm, một ngày trước còn đi tới đi lui, còn cười đùa nói chuyện, trong nháy mắt tất cả biến thành thi thể khắp người đầy vết dao, máu huyết bốc hơi trong ngọn lửa thiêu đốt. Những kẻ đồ sát còn đang nói cười lớn tiếng. Những nữ tử dung mạo mỹ lệ bị trói nằm trên lưng ngựa, bên cạnh yên treo thủ cấp máu tươi chảy ròng ròng, tay cầm tài vật vừa cướp đoạt được... -

Đây là nhân gian sao? Là nơi có thể sống được sao?

Không chỉ nơi này, trong thành này, mà toàn bộ Trung Nguyên đã chiến loạn liên miên suốt năm năm nay sao?

"Hì...!" Ngựa đang phi nhanh bỗng nhiên khựng lại vì chủ nhân bỗng nhiên giật mạnh dây cương, lớn tiếng hí vang, hai vó trước dựng đứng lên, gồ thật mạnh xuống phía trước, mồ hôi lạnh trên áo nhỏ xuống như mưa, thấm tới áo giáp ngoài.

"Ái?" Thật là to gan, dám chặn đường ngựa của ta!" Ninh Vương nhờ vào kỹ thuật xuất chúng mới tránh được người đang nằm gục trên đất kia. Định thần nhìn lại, y mới thấy gã kia cả người đầy máu đang cố gắng lật người lại nhìn y.

Nhân thần bình tĩnh kinh người đó... quả thật không thể thấy được ở một đứa trẻ cùng tuổi khác.

Ninh Vương ngạc nhiên, bất tri bất giác đi tới trước mặt hài tử kia, "Tiểu tử, ngươi không muốn sống nữa sao?"

"Ninh, là Ninh Vương điện hạ đó sao?... " Thiếu niên mười mấy tuổi nhìn y, y gật đầu, bỗng nhiên gã mở miệng nói một câu, một câu khắc ghi vào tâm trí Ninh Vương, cả đời không thể quên -

"Mau tới đây giao kèo với ta! Nếu điện hạ hứa cứu tỷ tỷ của ta ra, ta sẽ phụng hiến cả đời này cho điện hạ!"

Nhìn thiếu niên toàn thân đầy máu, Ninh Vương bất giác bật cười... thật là một hài tử ngạo mạn!

"Sao? Thật không? Ngươi có thể làm gì cho ta? Ngươi chỉ là một tiểu hài tử mà thôi..."

Rõ ràng mới vừa bị chiến mã của y đá gãy xương đùi, nhưng thật là ngoài dự kiến, thiếu niên kia đã loạng choạng đứng lên, "Điện hạ cần cái gì? Tiêu diệt thế lực các phiên vương? Làm vua cả thiên hạ? Khai sáng triều đại mới? - Nếu vậy, ta có thể giúp ngài!"

Lời nói thẳng không có kỹ xảo khiến Ninh Vương giật mình, nhìn kỹ gã thêm một chút.

"Ngươi có bản lĩnh lớn như vậy sao? Vậy ngươi có thể tự lập làm vua đó, tiểu đệ đệ!" Ninh Vương hứng thú nở nụ cười, sát khí trong mắt dần ngưng tụ, tay không tự chủ nắm chặt trường kiếm.

"Cũng có thể như vậy, nhưng nếu thiên hạ muốn ổn định e rằng phải là đêm của bao nhiêu năm sau nữa?" Thiếu niên lại xem lời nhạo báng của vương gia như lời nói thật, trầm ngâm, chậm rãi trả lời, "Hiện tại điện hạ có thế lực, có thể tranh bá, không đầy ba năm sẽ nắm cả thiên hạ trong tay, nhanh chóng chấm dứt loạn thế - Ta đương nhiên không muốn kéo dài thời gian nhất thống thiên hạ!"

"Điều kiện trở thành bá chủ, phụ thân ta có nhắc qua. Điện hạ người anh dũng quả cảm, có chí tiến thủ, còn có huyết thống đế vương cùng binh quyền trong tay... ta nghĩ, đại khái cũng đã đủ rồi phải không? Thực ra vẫn còn chỗ thiếu sót, vậy hãy để ta đến bổ túc vào chỗ thiếu sót ấy, thậm chí nếu điều đó là tự làm bẩn tay mình, ta cũng không hối tiếc!"

Lời nói kinh tâm động phách, Ninh Vương bất tri bất giác nói lỏng bàn tay nắm chuôi kiếm. Qua con ngạc nhiên, y bắt đầu nhìn thiếu niên đó bằng con mắt khác, "Phụ thân của ngươi là..."

Gã cúi đầu, nói từng chữ một, "Tại hạ là Cao Quân, gia phụ tên Cao Thiên Thành."

Ninh Vương hít một hơi lãnh khí, bỗng nhiên trầm mặc - Cao Thiên Thành.

Là tùy tùng của tiên đế, khai quốc nguyên lão, là cột trụ quốc gia. Lúc thiên hạ thái bình, người phụ vương nể trọng nhất chính là vị đại thần khai quốc đi đâu không ai biết này, thậm chí khi băng hà, phụ vương còn kê tại y, thờ dài, "Sau khi trẫm đi, bốn vị thúc thúc của ngươi nhất định sẽ tạo phản... xem ra thiên hạ không tránh được con bạo loạn... Ai, nếu Cao thừa tướng còn đây thì tốt rồi..."

Hóa ra Cao Thiên Thành là công thành thân thoái, cùng gia quyến ẩn cư giữa phố chợ lúc đó sao?

Ninh Vương thu lại sát ý trong mắt, trầm ngâm nhìn thiếu niên trước mặt - Bất kể thiếu niên này có bao nhiêu bản sự, yêu cầu của gã chỉ là một nữ tử mà thôi... đối với y mà nói, chỉ đơn giản như nhắc tay lên vậy.

"Tốt lắm! Vô luận ai ngăn ngựa đón đường ta, nói ra những câu như vậy trước mặt ta đều là người có dũng khí - nhà ngươi tuổi còn nhỏ mà đã có bao nhiêu đó đảm lược, được, ta giúp ngươi tìm tỷ tỷ trở về..." Ninh Vương cuối cùng nở nụ cười, vỗ vỗ vai thiếu niên, cảm thấy gã ốm yếu kinh người, " - được, ta chấp nhận!"

"Tỷ tỷ tên là Sấu Ngọc. Xin, xin người mau mau hạ lệnh đi! Bằng không thì không kịp nữa..." Nghe câu trả lời của Ninh Vương, thần sắc gã thiếu niên trở nên âm trầm, vừa mở miệng nói xong cây này liền bắt tri bắt giác ngã ngay xuống vũng bùn.

Mưa càng lúc càng nhỏ, những đám mây chiến tranh bao phủ phía trên thành nghiêng nghiêng kết thành thiên võng (lưới trời) không thể chạy thoát, tà dương hiện ra từ trong mây đen, đem thứ ánh sáng như màu máu chiếu rộng khắp mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thuyền Xuy Dịch Vũ Tiêu Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 3 - Chương 2: Phong khởi vị thủy

Ba tháng sau, quân đội của Ninh Vương về tới Trường An.

"Đệ đệ... Ninh Vương điện hạ đó, hôm nay y nói muốn cưới ta làm vương phi của y." Trong doanh trướng, Sấu Ngọc cau mày, ngón tay khe khẽ vân vê vạt áo trắng, ngơ ngẩn nhìn không gian bên ngoài - gió lớn cuốn những đám mây thành đủ loại hình thù, thoáng chốc đã thay đổi.

Tịch dương nhuộm mây trời đỏ rực - đỏ như đôi má giai nhân mỹ lệ.

Thiếu niên ở bên cạnh im lặng. Từ lúc trở thành tùy tùng của Ninh Vương, gã càng lúc càng lạnh lẽo. Gã đưa mắt hướng ra đằng sau rìa tấm gương, nhìn khuôn mặt tú lệ của tỷ tỷ, lúc nào cũng có vẻ cam chịu.

"Đệ đệ... Sao ngươi không nói gì? Anh Hồng khi chạy trốn còn may mắn, may mắn gặp được người trong đám loạn binh." Nữ tử xinh đẹp thờ dài, cúi đầu, dường như muốn nghe ý kiến của gã, "Ta là nữ nhân... Hôn nhân đại sự này, phải để phụ mẫu làm chủ..."

Thiếu niên vẫn chìm trong cơn trầm tư, đưa mắt nhìn theo hướng khác, không chú ý đến ánh mắt cầu khẩn của Sấu Ngọc.

Không nghe gã đáp lời, ngón tay Sấu Ngọc nhẹ nhàng nắm chặt vạt áo, cuối cùng tự lẩm nhẩm, "Ai... nói là cầu hôn vậy, nhưng theo tình trạng hiện giờ, ta làm sao cự tuyệt y được? Bất quá, ta thật mong có người có khả năng bảo hộ chúng ta - Giang gia tuy có tài lực, nhưng... nhưng mà đạo lý thời nay, có tiền càng nguy hiểm hơn... Không thể đắc tội với Ninh Vương..."

Nói dứt lời, nét mặt nữ tử xuất hiện vẻ kiên quyết.

"Ninh Vương đương nhiên không phải là người có thể phó thác chung thân đại sự... nghe nói, y háo sắc bạo ngược. Nhưng mà dù là người như thế, y vẫn có khả năng bảo hộ gia tộc của ta mà? - chỉ cần có thể bình yên qua khỏi loạn thế, người trong nhà bình an vô sự, ta không quan tâm những chuyện khác! Đệ đệ... Ngươi nghĩ xem đúng không?"

Dường như không chú ý nghe thiếu niên kia trả lời, ánh mắt Sấu Ngọc lấp lánh lệ quang, như hạ quyết tâm, " - Vậy ta đáp ứng y! Viết thư gọi về nhà, rồi thành thân ở Trường An... đệ đệ, cứ như vậy đi, về sau, tỷ tỷ còn có thể bảo hộ cho ngươi..."

Vẫn trong tư thế cúi đầu, nhân tình thiếu niên đã thay đổi, gã đột nhiên mở miệng -

"Tỷ tỷ, gã cho Ninh Vương đi!"

Gã cho Ninh Vương đi! Tuy y cưới tỷ là vì tài phú của Giang gia, nhưng y có thể bảo vệ tộc nhân của tỷ, là người có đủ khả năng nắm bắt quyền lực thiên hạ, y có thể cho tỷ địa vị vinh quang vô thượng...

Còn ta, ta vẫn luôn luôn thủ hộ cho tỷ, quyết không để Ninh Vương lợi dụng hoàn cảnh ruồng rẫy tỷ - dù sớm hay muộn, sẽ có ngày chính mắt ta nhìn thấy tỷ tỷ ngồi trên ngôi cao tột phẩm, là mẫu nghi thiên hạ!

"Tiểu Cao, không nên quá vất vả." Nhìn gương mặt loang lổ máu và mồ hôi của thiếu niên, nhìn thi thể binh lính bồi luyện nằm xung quanh, Ninh Vương lộ nét vui vẻ hưng phấn trong ánh mắt, khẩu khí đầy quan tâm, "Hai tháng nay ngươi khổ luyện không ngừng, tiến bộ rất mau, nhưng không cần hành hạ bản thân tới mức chết như vậy."

"Điện hạ yên tâm - ta biết tự cẩn thận." Cao Quân thu kiếm lại, tiện tay cầm trường thương trên giá - "Đến tối, ta sẽ nghỉ ngơi xem sách..."

Gã muốn nhanh chóng trở nên mạnh mẽ, như vậy mới có thể bảo vệ tỷ tỷ, có khả năng phù trợ Ninh Vương kết thúc loạn thế này một cách mau chóng, kết thúc máu lửa chiến tranh! Ban ngày luyện võ, ban đêm đọc sách, dường như gã đang dốc hết sinh mạng, dùng hết toàn bộ tiềm năng để học hết tất cả kiến thức của các bậc tiền nhân truyền lại.

"Đương Châu Giang gia đã hồi âm, đồng ý hôn sự, ngày này tháng sau là ngày đại hôn của ta và tỷ tỷ của ngươi." Ánh mắt Ninh Vương nhìn người căn lều nóc vàng trong quân doanh, "Ngươi nên nghỉ ngơi tốt một chút, đến lúc đó trong ngoài đều bận rộn!"

Cao Quân không nói gì, cúi đầu nhìn trường thương dài bảy xích trong tay, bỗng nhiên hỏi một câu, "Điện hạ, Vu Thành còn chưa công hạ."

Ninh Vương ngạc nhiên nhìn thiếu niên, thần sắc ngưng trọng, "Đúng a... Thủ hạ Sứ Triệu Long của tứ hoàng thúc là dũng tướng, Vu Thành của y là trọng thành, lương thảo sung túc, tướng sĩ đồng lòng, trong nhất thời không biết làm sao hạ thành."

"Để cho ta đi." Gương mặt Cao Quần không biểu hiện cảm xúc gì, buông trường thương ra, tiện tay cầm thanh kiếm trên giá lên, vuốt thử mũi kiếm, "- để ta đi hạ Vu Thành, làm lễ vật mừng hôn lễ của điện hạ và tỷ tỷ."

Vương gia tuy hiểu gã thiếu niên này không phải vật trong ao tù, thế nhưng nghĩ đi nghĩ lại, chiếm thành cũng cần thời gian nhất định. Thấy gã mới mười ba tuổi, lại chủ động thỉnh cầu, hơn nữa khẩu khí vô cùng kiên định, khiến Ninh Vương bị dọa cho giật mình, "Tiểu Cao, trong quân không nói chơi! Tứ hoàng thúc là nhân vật thâm trầm, không ham nữ sắc, không mê tửu đào, không tham giàu, hầu như không có nhược điểm - hơn nữa thủ hạ Sứ Triệu Long của y là danh tướng. Chỉ cần một tháng hạ Vu Thành... Ngươi chắc không?"

"Tất nhiên ta có biện pháp đối phó với Thành Vương - chỉ xin vương gia dừng cho Sáu Ngọc tỷ tỷ biết chuyện này, tỷ ấy sẽ lo lắng." Đôi con ngươi đen như đá hắc diệu của Cao Quần thoáng chút âm u, nhìn Ninh Vương nói nhẹ nhàng, "Nếu... nếu ta không trở về Trường An trong ngày đại hôn của điện hạ, vậy thì... xin điện hạ đối đãi với tỷ tỷ thật tốt."

Vương gia của ta, trong tay ngươi, nàng ấy sẽ thoát qua những máu lệ và nguy hiểm a!

Xin ngươi bảo vệ tỷ tỷ cẩn thận, trong thời đại nhiễu loạn trần lan, thỉnh ngươi dang tay đỡ nàng tránh xa chiến loạn lênh đênh, như bảo vệ con thuyền nhỏ không bị lật úp khi tiến vào vùng nước xoáy...

Ta đã liều mạng mà vẫn không có cách nào bảo trụ tỷ tỷ, nhưng ngươi, ngươi có thể làm chuyện đó.

Không chỉ một mình nàng ta, còn có ngàn vạn người trong thiên hạ - có lẽ ta không thể bảo vệ họ, nhưng ngươi, ngươi có thể cứu họ...

Người khác nghĩ ngươi lợi dụng tài trí của ta để đoạt thiên hạ cho ngươi, nhưng đổi lại, ta cũng mượn tay ngươi để hoàn thành mộng tưởng của ta mà thôi!

"Tỷ tỷ, nếu có ngày ta không quay về bên cạnh tỷ, nhất định đó là lúc ta chấp nhận hi sinh tính mạng của bản thân cho niềm tin ta đã kiên trì theo đuổi bấy lâu... nếu quả thật có một lúc như vậy, cho dù chỉ con một thân một mình, xin tỷ cố gắng sống thật tốt..."

Đã hai mươi bảy ngày nay không thấy đệ đệ, nhìn thư tín gã lưu lại, nhân tình quý gia tiểu thư lo lắng sợ hãi khôn xiết - nàng không biết gì hết. Không biết Cao đệ đệ của nàng đã đi đâu, cũng không biết Ninh Vương đã ra lệnh gì cho gã...

Nàng chỉ biết một điểm, hải từ đó đối xử rất tốt với nàng. Trong thời loạn ly này, người duy nhất chịu vứt bỏ tính mạng vì nàng là đệ đệ.

Nàng đang mãi mê đọc sách đến xuất thần, thậm chí không chú ý tới đám thị nữ bên người đã lặng lẽ thối lui ra ngoài, lược ngọc tinh oanh đã nằm trong một đôi tay khác -

"Chỉ e đến cả mái tóc của Vệ phu nhân Hán triều ngày xưa cũng không sánh bằng tóc của khanh!"

Nghe lời tán tụng, cảm giác mái tóc đang xao động, Sáu Ngọc chợt bừng tỉnh ngược mắt nhìn, trong gương là Ninh Vương đang đứng phía sau nàng từ lúc nào, lược trong tay y nhẹ nhàng lướt trên mái tóc đen óng như mây.

Nàng bỗng nhiên đỏ mặt, cúi đầu thật thấp, ngữ khí tiểu thư khuê các của nàng có chút rụt rè, "Điện hạ... hôn lễ còn chưa cử hành, nam nữ thụ thụ bất thân, thỉnh người quay về đi!" Nhìn việc làm vô cùng ôn nhu của trượng phu tương lai, không biết vì sao nàng lại không được tự nhiên - có lẽ sau khi trả qua cuộc thám sát đồ thành, vô luận thế nào đi nữa, trong lòng nàng đã không thể thay đổi ấn tượng hung dữ về con người này sao?

Kẻ không hề xem trọng tính mạng mấy vạn dân này, dưới tay là lũ bộ hạ như cầm thú này, tâm tư của y như thế nào đây? Nhưng mà - kẻ đó lại là trượng phu của nàng!

"Không cần giờ cái bộ dạng đó ra..." Giọng nói phía sau bỗng nhiên thay đổi, trong nháy mắt trở nên lạnh lùng độc ác, mang theo sự cay độc trào phúng, "Đừng quên lúc ta kéo ngươi ra khỏi đám binh lính kia, ngày cả y phục ngươi còn chưa mặc vào! - quả thật giống như kỹ nữ! Lúc này lại còn ra về đại tiểu thư."

Không để nàng kịp đứng lên, bàn tay đang đặt trên mái tóc nàng thoát trở nên mạnh bạo, hung hăng lôi nàng đặt lên ghế dài, "Tiểu kỹ nữ! Hãy ngoan ngoãn nghe lời ta! Bôn vương ta muốn nữ nhân nào lại không được? Lần này tuyển ngươi làm vương phi là do tài phú của Giang gia các người! Ngươi đáp ứng hôn sự, trở thành người của ta rồi, vậy thì ta muốn gì đều phải tuân theo đó!"

"Ngươi vọng tưởng..." Mặt Sáu Ngọc trắng bệch, không một chút máu, nàng nhìn ánh mắt như dã thú của người kia qua gương, cố gắng quay đầu ngoài nhìn vị hôn phu, mặc cho tóc bị đứt đoạn rơi là tả, "Dù sao ta là người đã từng chết qua một lần - không ngại chết một lần nữa!"

"Nữ nhân vô tri... Vậy Dương Châu Giang gia của ngươi thì sao? Đệ đệ của ngươi thì sao? Bọn chúng trốn chạy được sao? Hoặc là - để cho bọn chúng chết phứt đi?" Nàng cầm lược lên, Ninh Vương cười lạnh, nhìn gương mặt nhợt nhạt của nữ tử trước mặt, ý đồ tiếp nói, "Ngươi nên ngoan ngoãn làm con rối trong tay ta từ nay về sau, đừng có làm bộ ra vẻ nữa!"

Theo tiếng lười lạnh, Ninh Vương dụng lực, lược ngọc cắm vào da đầu, từ từ kéo xuống, phát ra tiếng soạt soạt -

"Coi như đây là cảnh cáo đầu tiên cho ngươi, vương phi của ta."

"Tách." Sau khi Ninh Vương phát tay áo bỏ đi, lược ngọc gãy đoạn nhẹ nhàng rơi trên đất. Sáu Ngọc ngồi im, lặng lẽ nhìn, từng giọt máu đỏ sẫm theo tóc đen rơi xuống tí tách. Nhìn gương mặt nữ tử xinh đẹp đang trắng bệch trong gương, nàng bỗng nhiên nở nụ cười trong yên lặng...

Lúc này thị nữ hầu hạ nàng mới dám bước vào, thấy cảnh tượng như thế, ai nấy đều cảm như hén - xem ra không phải là lần đầu tiên các nàng thấy chuyện này, cho nên mọi người mặt không đổi sắc, cúi người thu dọn mọi thứ, sau đó yên lặng lui ra.

"Tiểu thư." Cuối cùng một thị nữ ngừng lại trước cửa, quay đầu nhìn Sáu Ngọc đang ngồi như tượng trước bàn trang điểm, nhin không được liền hỏi, "Cần gọi đầu không?"

Mái tóc đen nhánh tán ra như mây trong chậu bạc, máu tươi từ chỗ bị thương tuôn ra khiến nước trong chậu hóa hồng.

"Tiểu thư, có đau không? Có cần gọi đại phu lại không?" Ngón tay chạm khẽ trên tóc, thị nữ nhìn cả chậu máu loãng, mắt loang lè, cẩn thận khẽ hỏi.

"Không cần." Sáu Ngọc thản nhiên đáp, tự tay vắt mái tóc, vắt luôn cả máu, "Không được cho người khác biết ta bị thương - đặc biệt nhớ kỹ, không được cho tiểu Cao hay."

"Ngươi tên gì?" Sáu Ngọc tay kéo tóc, tay cầm tử ngọc trầm cài lên, bỗng nàng quay lại, mỉm cười hỏi tiểu thị nữ. Thị nữ giật mình, thấp giọng đáp, "Nô tỳ tên là Yên Nhi."

"Yên Nhi, ngươi là một cô nương tâm địa thật tốt." Sáu Ngọc khẽ thở dài, ngẩng đầu nhìn bầu trời bên ngoài, phong vân thay đổi trong thoáng chốc, nhân tình của nàng có ánh lệ quang trong suốt.

Ta không sao hết... đều không sao hết. Chỉ cần người trong nhà bình an vượt qua loạn này là tốt rồi... chỉ cần đệ đệ không có chuyện gì là tốt rồi... Các người, các người đều phải trân trọng cuộc sống của mình cho tốt!

Mùa thu tháng chín.

Trường Anh thành, Kiền Thanh điện.

Kim bôi. Mỹ tửu. Hi chúc. (nền đỏ trong hôn lễ)

Trăm quan chúc tụng, thêu rồng kết phụng. Không khí buổi lễ huy hoàng rực rỡ che bớt sắc mặt trắng xanh của nàng, sắc mặt tái nhợt như đang bước từng bước vào cảnh vạn kiếp bất phục... Trang sức trên đầu nặng chịch, châu ngọc cài trên tóc kéo tóc nàng đau buốt, nhưng nàng vẫn phải mỉm cười, nói năng nhỏ nhẹ.

Nhờ Yên Nhi đỡ một bên, nàng mới có thể nhìn cao quan quý khách tới lui, nhưng từ phía dưới tấm khăn hồng nhìn ra, trong đám thực khách đang náo nhiệt kia, từ đầu tới cuối vẫn không nhìn thấy được gương mặt nàng đang mong chờ.

Đệ đệ... đệ đệ rốt cuộc đã đi đâu?!

Nhớ đến lời uy hiếp lãnh khốc của Ninh Vương, lòng nàng lạnh ngắt! - Chẳng lẽ, chẳng lẽ đã...

Ngón tay nàng bóp chặt hi mạt (cái khăn), mồ hôi lạnh theo thái dương chảy xuống, phải bình tĩnh, phải bình tĩnh! Nàng đảo mắt sang chỗ thân nhân đến dự đại hôn, nhìn thấy bộ dạng tươi cười của người nhà, trong lòng mới yên tĩnh một chút.

"Kiều kỳ úy Cao Quân báii kiến!" Chợt nghe giọng nói người xướng lễ truyền tới, chân nàng mềm nhũn, cơ hồ tê liệt muốn ngã xuống - đệ đệ, đệ đệ cuối cùng đã xuất hiện rồi!

"Điện hạ, thuộc hạ mang lễ vậy tới chúc mừng đại hôn của người!"

Hốt nhiên thanh âm trầm tĩnh của đệ đệ vang lên, đúng là tiếng gã thiếu niên đó, giọng nói nghe sâu thẳm không chạm tới đáy được. Trong lúc nàng cố gắng kiềm chế cảm giác kích động của bản thân, chợt nghe tân khách hai bên thấp giọng kêu hoảng - tiếp theo là Ninh Vương kinh hi cực độ "a" một tiếng, thốt, "Tốt lắm, tốt lắm!"

"Thủ cấp của tứ hoàng thúc - làm rất tốt!"

Mùi máu tươi nồng nặc xông vào mũi, tinh thần nàng vô cùng căng thẳng, không chỉ trì hoãn liền ngã xuống.

"Tỷ tỷ, ngày đó đã dọa tỷ sợ phải không?"

Ngày thứ ba sau hôn lễ, đệ đệ đến thăm nàng.

Qua tầng tầng lớp lớp màn che, nàng chỉ nhìn thấy thân ảnh cao lớn của gã... Đúng là hài tử đó mà...

"Đệ đệ... ngươi giết Thành Vương gia phải không?" Nàng hỏi, giọng có vẻ không tưởng tượng nổi, thấy thiếu niên đứng ngoài màn che chậm rãi gật đầu, nhân tình bỗng loang nước mắt, "Ngươi, ngươi... sao lại đi làm chuyện nguy hiểm như vậy? Mau đáp ứng với tỷ tỷ, ngàn vạn lần không được đi nữa,

được không?"

Bóng hình bên ngoài đứng yên không động đậy, hồi lâu, giọng nói chậm rãi đáp lại, "Tỷ tỷ, ta không muốn lừa tỷ bằng các đáp ứng tỷ... ta làm không được. Ta muốn Ninh Vương nắm thiên hạ trong tay, ta muốn tỷ tỷ trở thành hoàng hậu."

"... Tỷ tỷ làm hoàng hậu không vui về gì hết... " Nữ tử trong rèm cười khỏ, nhón tay cầm tấm gương mang theo bên người, nhìn hình ảnh châu ngọc dát đầy đầu của nàng trong gương - ai biết được dưới lớp lớp châu báu hoa lệ kia là một mảnh huyết nhục mơ hồ?

"Tỷ tỷ ở phòng lớn như vậy không hợp, chỉ cần nhà nhỏ gỗ thô là tốt rồi. Phía trước có mảnh sân nhỏ trồng hoa, nuôi gà nuôi vịt. Có thêm một đám hải tử khá ái nữa, sau đó... hàng ngày ta đều ngồi chờ một người, mỗi khi mặt trời xuống núi, người đó sẽ quay về nhà, ngồi vào bàn cùng với gia nhân, vui vẻ ăn đồ ăn do chính tay ta nấu..."

"Chỉ cần như vậy là tốt rồi... Đệ đệ. Người biết không?"

Nàng nhìn gương, nói mê mải, không để ý phía ngoài màn đã không còn một bóng người.

"Điện hạ, người có xem ta là vương phi của người không, ta không cần biết, điện hạ sủng ái phi tử nào cũng được... Hơn nữa, Giang gia không ngừng cung cấp tài vật khổng lồ cho người... yêu cầu duy nhất của ta, xin người đối đãi đệ đệ cho tốt, dịu dặt gã, bảo hộ gã, cả người nhà của ta nữa..."

Trong chôn thâm cung, gió thu man mát thổi, lá ngô đồng khô vàng rơi vào vạt áo trắng như tuyết của nàng.

Duyệt bình xong, Ninh Vương trở về từ binh doanh, không ngờ nhìn thấy gã thiếu niên tắm rửa trên sông, khô giáp cời bỏ trên bờ.

Ninh Vương cho tả hữu lui, một mình bước tới ngồi bên bờ sông, nhìn gã, khen, "Tiểu Cao, gần đây võ học và binh pháp của người tiến bộ thần tốc! Nếu không vì người tuổi còn quá trẻ, ta đã để người thống lĩnh đám Phiêu Kỵ quân rồi! - Hiếm nổi người mới mười bốn tuổi. Chỉ ít cũng phải là mười sáu tuổi, lập vài chiến công, ta mới có thể danh chính ngôn thuận phong vị cho người."

Thiếu niên dường như chỉ lo tắm tấp, không đáp lời vương gia.

Phong vị cái gì, nói cho gã biết chuyện này để làm gì?

"Được rồi... Tiểu Cao, ta muốn hỏi người, tứ hoàng thúc là người như thế, người làm sao tiếp cận y, sau đó, làm sao ám sát y?" Nhìn khuôn mặt thanh tú của thiếu niên vẫn còn thiếu vẻ kiên quyết đó, Ninh Vương cuối cùng cũng không kiềm được lòng hiếu kỳ, "Ta thực sự nghĩ không ra người dùng cách nào!"

Tay Cao Quân dừng lại một chút, sau đó tiếp tục khoát nước lên người, thanh âm lạnh lùng, "Rất đơn giản, kỳ thực điện hạ không phải cũng có nghe nói sao? Thành Vương có một nhược điểm chí mạng - đoạn tỵ chi phích." 1 "A?" Ninh Vương buột miệng kinh hô. Biết mình thất thố, liền ngậm miệng... Trời ơi, hóa ra để tiếp cận tứ hoàng đệ không hề đơn giản, hoàn toàn kín kẽ đó, gã thiếu niên này đã không tiếc trả một giá lớn như vậy...

Khi Ninh Vương còn đang suy nghĩ nên khen thưởng thuộc hạ như thế nào thì gương mặt gã thiếu niên kia không lộ chút biểu tình, lãnh đạm trả lời,

"Nếu làm vậy là dơ bẩn, vậy để một mình ta nhiễm bẩn là được!"

"Tương lai điện hạ là đế vương danh ghi sử sách, nên giữ thanh danh trong sạch... Những chuyện thế này, ta sẽ làm thay người - "

Trong một thoáng, mực quang lạnh lùng như cầm thạch của Ninh Vương trở nên chấn động, đầy vẻ kính phục.

"Điện hạ nhất định phải nắm cả thiên hạ, kết thúc loạn thế - còn tỷ tỷ của ta, thỉnh điện hạ đối đãi nàng ấy thật tốt, là chánh phu nhân ngồi trên ngôi chí cao vô thượng của người..."

"Đó là yêu cầu của ta."

Gió thu lần quần trên mặt sông lạnh lẽo, ánh mắt thiếu niên nhìn vương gia ngồi trên bờ cũng kiên định lạnh lẽo như vậy.

Thu phong sinh lạc thủy, lạc điệp mẫn Trường An.

Gió lạnh se sắt quét qua làm Ninh Vương đang đẩy cửa cung định bước vào bất chợt rùng mình một cái. Nhìn thấy hoàng hậu đang ngồi dưới gốc nguyệt quế, thị nữ ngồi xung quanh, đột nhiên y cảm thấy chán ghét và sợ hãi một cách không giải thích được.

1

Đoạn tỵ chi phích: Câu này bắt nguồn từ mối tình "đoạn tỵ" giữa Hán Ai Đế và Đồng Hiền.

Đồng Hiền là nhân vật chính trong câu chuyện "tình yêu cát áo" của Hán Ai Đế rất nổi tiếng. Ai Đế vì Đồng Hiền đã cam tâm tình nguyện bỏ đi không ít những người đẹp trong hoàng cung để sủng ái một mình ông ta, thậm chí còn muốn đem giang sơn nhường lại cho ông ta. Mối tình giữa họ trở thành hình mẫu cho những người đồng tính luyến ái ở đời sau.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thuyền Xuy Dịch Vũ Tiêu Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 3: Kỷ độ tịch dương

Tháng chín năm thứ hai, Cao Quần lần đầu xuất chinh, trận đầu giết hơn mười người, thắng làm quân đài Kiều Ky quân.

Tháng sáu năm sau, lần thứ hai xuất chinh giết tướng Thành Đăng thủ Khai Phong thành của Tần Vương, thắng làm phó tướng.

Tháng mười một, Hàn Phục Thanh lãnh binh đột kích phía bắc Kim Thang thành, bị chặn đường lui. Cao Quần dẫn kỵ binh phá vây thành công, phản kích giải vây.

Giữa tháng bảy năm thứ ba, Cao Quần lần đầu tiên một mình xuất chinh, tung hoành hơn ba trăm dặm, công hãm sáu tòa thành, trở về lập tức được phong tướng.

Sau đó hai năm, đệ nhất tướng quân Cao Quần nam chinh bắc chiến, đánh đâu thắng đó, tiêu diệt các thế lực cát cứ khắp nơi, danh vọng trong quân cao vọt. Bình quyền thiên hạ dần dần thu về trong tay.

Tháng tám năm thứ năm, tiêu diệt nốt ba hoàng đệ còn lại, chỉ còn một Trịnh Vương chống cự ngoài Trường Thành, Ninh Vương đăng cơ ở Trường An, cải niên hiệu là Ung Thừa, tuyên bố thống nhất trung nguyên.

Cao Quần thụ phong binh mã đại nguyên soái, tiếp tục lãnh binh thảo phạt dư đảng Trịnh Vương.

Đồng thời Ninh vương phi Giang Sáu Ngọc được sắc phong hoàng hậu, thường trú Khôn Ninh cung, làm chủ lục cung, trở thành mẫu nghi thiên hạ. Năm thứ hai, hoàng hậu hạ sinh long tử.

"Hôm nay tỷ tỷ gọi ta cấp tốc vào cung là vì chuyện gì?"

Tịch dương bên ngoài đỏ như máu chiếu vào trong cung điện đỏ sẫm càng thêm phần thâm lãnh. Trong cung Khôn Ninh, Cao Quần mặc quân phục võ tướng nhất phẩm buông chén trà trên tay xuống, nhẹ giọng hỏi người phía sau mình, ngữ khí đầy yêu kính quan tâm.

"Đệ đệ, đã lâu không gặp, người cao lớn hơn nhiều a..." Tuy cách một bức rèm che, Sáu Ngọc vẫn nhìn rõ thân hình thiếu niên cao lớn, vui mừng nở nụ cười, giọng nói không giấu nổi niềm vui, "Bây giờ đệ cũng đã quá hai mươi tuổi, nên cưới thì từ đi... vẫn vô triều thần ai cũng muốn kết thân, đều phải người tới du thuyết, có một đệ đệ như vậy thật làm cho tỷ tỷ kiêu hãnh."

Sắc mặt Cao Quần thay đổi, buông chén trà, thấp giọng, "Ta chưa nghĩ tới chuyện lập gia thất, khiến tỷ tỷ phí công rồi."

"... vậy sao?" Hoàng hậu trầm mặc, cố đoán tâm ý đối phương, dường như mình bạch điều gì, liền đổi câu chuyện, nàng ôm đứa bé quần trong tã, nói với thị nữ bên cạnh, "Yến Nhi, ôm Khánh Nhi ra ngoài cho đệ đệ xem... đã sắp một tuổi rồi mà còn chưa gặp đệ đệ nữa!"

Thị nữ vén màn, bé đứa bé trắng trẻo như ngọc bước ra.

"Hài tử này thật khả ái... nó là thái tử phải không? Tỷ đã là hoàng hậu rồi đó!" Vị nguyên soái trẻ tuổi nở nụ cười hiếm hoi, trêu đùa đứa bé đang ê a học nói trong lòng mình, bàn tay sử dụng binh không khỏi có chút vụng về.

Bỗng nhiên sắc mặt gã thay đổi, "Cái này... cái này là sao?" -

Gã nắm tay đứa nhỏ, vết bầm xanh tím nổi rõ ràng trên cánh tay.

Yến Nhi không kịp che lại, hét lên một tiếng trước màn, ở bên trong Sáu Ngọc bất chấp quy tắc luật lệ lao ra ôm lấy đứa bé vào lòng, "Do ta không cẩn thận... là tại ta không cẩn thận để cục cưng bị thương..."

Thiếu niên dường như không để ý đến chuyện đó, gã hướng mắt nhìn thẳng Sáu Ngọc không kiêng kỵ, chờ nàng phân bua xong mới lẳng lặng nói, "Tỷ tỷ, tay của tỷ..."

Gã hạ tay xuống, nàng rút rìu thu tay lại, không kịp che vết bầm tím kéo dài từ cánh tay đến tận cổ tay.

Không khí trong cung trầm xuống.

Tỷ đệ hai người đối mặt nhau sau bao nhiêu năm xa cách, nhãn tình đầy cảm giác phức tạp lẫn xúc động.

"Ninh Vương... không phải, là hoàng thượng làm chuyện đó sao?" Thanh âm Cao Quần bỗng trở nên lạnh lẽo, con ngươi đen như hắc diệu thạch như có lửa, gã đứng thẳng người lên, "Tỷ tỷ, ta cam đoan từ nay về sau y không dám làm chuyện như vậy nữa!"

Gã có thể chắc chắn chuyện đó, đương nhiên gã có khả năng đó!

Nắm binh quyền trong tay, địa vị của gã lúc này đã là dưới một người tên vạn người - tuy phụ thân từng nói, công thành thân thoái là tốt nhất, gã cũng biết lúc này Ninh Vương vô cùng đồ kỵ và ngò vặc gã, nhưng gã không thể trả chức quy ẩn, một bước bỏ đi tất cả, gã phải nắm chắc trọng binh trong triều đình -

Như vậy mới có thể ngăn nổi việc huyền quyền độc đoán. Gã phải không cố kỵ hoàng đế mới có thể củng cố địa vị của tỷ tỷ, không để nàng chịu thiệt thòi trong cạnh tranh đấu hậu cung.

"Ta không muốn có lần sau..." Hoàng hậu cố hết sức kiềm chế cảm xúc trong một thoáng khuy xuống đất, nước mắt rơi như mưa trên áo lụa, nàng ôm chặt hải tử vào lòng, đứa nhỏ chột khóc nức lên.

"Ngày đó loạn binh giết chết ta ở Đài Châu thành còn tốt hơn... ít nhất cũng không cần phải sống cuộc sống thống khổ như vậy!"

"Không thể nhịn thêm ngày nào nữa! Y không coi ta là hoàng hậu của y, thậm chí còn không coi ta là người!"

"Đệ không biết y hành hạ ta như thế nào đâu... không khác loạn binh lúc đó chút nào! Tên cảm thú!"

Lời nói như mũi lợi kiếm trong sát na xuyên qua tâm trí vị nguyên soái trẻ tuổi bách chiến bách thắng, khiến gã đau đớn run rẩy toàn thân, không dám ngẩng đầu nhìn vào mắt nàng -

Tỷ tỷ... tỷ tỷ nói gì? Nàng... thà chết ở Đài Châu còn hơn sao?!

Bao nhiêu năm gã tắm máu tàn sát để nàng rộng đường bước lên vị trí tối thượng huy hoàng đó... Hóa ra lại làm cho nàng sống không bằng chết sao? Những năm nay, đêm nào nàng cũng rơi vào ác mộng đồ thành như lúc bị loạn quân bắt đi!

Thân hình gã từ từ run lên, cảm giác nhiệt huyết bùng bùng sôi sục, không ngừng xộc thẳng vào não -

Loại cảm giác này giống như quyết định bảo vệ nàng thoát khỏi hỗn loạn không màng sống chết của gã nhiều năm trước.

"Không thể chờ... Chờ thêm chút nữa, Khánh Nhi sẽ bị y giết chết!"

"Y sủng ái Tề Thục Phi, nhất định lập nhi tử của nữ nhân đó làm thái tử, ngươi biết không? Hôm qua, đêm hôm qua, có kẻ vào đây muốn bóp chết Khánh Nhi... nhưng ngay cả hỏi thăm hoàng thượng cũng không lý đến! Là do y ngấm ngấm cho phép... là ý muốn phía người tới giết Khánh Nhi!"

"Nếu chỉ một mình ta, dù ta có thể nào cũng không sao - nhưng mà y, chính y muốn giết Khánh Nhi!"

"Không được, ta tuyệt đối không cho phép! Đệ đệ, đệ đệ, xin ngươi giúp ta!"

Hoàng hậu khẩn thiết nhìn vị nguyên soái trẻ tuổi, đau khổ van cầu.

"Tỷ tỷ... người đòi ta nhập cung, muốn ta phải làm như thế nào?" Cuối cùng Cao Quân cúi đầu nói từng chữ, ánh mắt vô cùng phức tạp.

Kỳ thật không cần nàng đáp, gã cũng đoán ra -

"Xin ngươi giúp ta giết Ninh Vương!"

Quả nhiên là câu trả lời đó... Hốt nhiên trong mắt gã xuất hiện thần sắc bi thương. Gã ngẩng đầu, cương quyết hồi đáp, " - Ta không thể đáp ứng tỷ! Chuyện này ta thật sự không thể đáp ứng!"

Hoàng hậu kinh sợ, nhìn chằm chằm kẻ buông lời từ chối khản cầu tha thiết của nàng.

Nhiệt huyết thiêu đốt tâm trí gã, khiến gã thống khổ và phẫn nộ, khiến gã cơ hồ muốn rút kiếm lao vào Càn Thanh cung giết tên vua không khác cảm thú kia - Nhưng rốt cuộc, sắc mặt của gã vẫn bình tĩnh như không, thậm chí lời nói ra cũng lạnh lùng vô cảm,

"Không phải vì Ninh Vương, mà là vì người trong thiên hạ... Tỷ tỷ, nếu Ninh Vương chết đi, thuộc hạ của y có ngoan ngoãn xưng thần với một đứa trẻ con không? Loạn đảng chư vương mới vừa yên xuống làm sao không thừa cơ hội này mà nổi dậy?"

"Đất bằng vừa lặng sóng, tỷ tỷ lại muốn khơi lên gió tanh mưa máu nữa sao?"

"Tuy tỷ tỷ vì hải tử của mình... nhưng mong tỷ tỷ đừng bao giờ nghĩ đến việc làm những chuyện như vậy."

Lần đầu tiên trong đời gã cự tuyệt thỉnh cầu của nàng, thần sắc cực kỳ kiên quyết.

"Đệ đệ..." Nàng vô cùng kinh ngạc, nhìn gã thiếu niên trưởng thành từng ngày trước mắt mình, nhìn thần sắc vô cùng lạnh nhạt nhưng cương quyết của gã, nhìn đôi vai đã có thể đảm đương binh quyền thiên hạ, rốt cuộc, mắt nàng đã mờ hồ rồi -

Có phải là hải tử năm năm trước đây không? Tuy quen biết không lâu, có phải hải tử đó đã liều mạng bảo hộ nàng giữa đám loạn binh không?

Hài từ đó đi đâu rồi... Giờ này lại trở thành một nguyên soái tay nắm trọng binh, vô cùng lãnh đạm sao?

Đôi môi nhợt nhạt của nàng run rẩy, tay nắm chặt tay áo gã, cố gắng nói lời sau cùng -

"Khánh Nhi còn nhỏ, tất cả đều nhờ ngươi nắm triều chính!... Kỳ thật, nhường ngai vàng cho ngươi cũng được mà! Chỉ cần không phải lo lắng tới tên hoàng đế cầm thú kia, chỉ cần Khánh Nhi an toàn là được!"

Hoàng hậu liêu lĩnh nói tiếp, "Lẽ nào ngươi giương mắt nhìn hai người chúng ta bị giết chết sao?"

"Đệ đệ, ngươi hoàn toàn có thể làm hoàng đế! - Điều ngươi mong muốn không phải là thay đổi thiên hạ sao? Điều ngươi muốn không phải là cuộc sống bình yên cho mọi người sao? Nếu đã như vậy, với tài năng của ngươi, tại sao còn phải nhờ tay kẻ khác thực hiện ý nguyện của ngươi?"

"Nếu muốn nắm quyền chi phối thiên hạ này, thì phải dùng chính bàn tay mình lấy, chứ không phải mượn tay kẻ khác!"

Chờ tỷ tỷ nói hết, Cao Quân nhìn nàng, im lặng thật lâu, chậm rãi rút tay áo ra khỏi bàn tay hoàng hậu, thở dài một tiếng, "Tỷ tỷ, xem ra cuộc sống năm năm trong hậu cung đã thay đổi tỷ rất nhiều. Con người tỷ trước đây sẽ không thốt ra những câu như vậy."

Nhìn ánh mắt tỷ từ hy vọng biến thành tuyệt vọng, nhần tình Cao Quân cũng ngập tràn bi thương, "Thật xin lỗi, tỷ tỷ, ta tuyệt đối không đáp ứng tỷ - Ninh Vương phải được ngồi vững trên bảo tọa, phải giữ yên thiên hạ!"

"Ngươi không giúp ta?" Ánh mắt Sầu Ngọc nguội lạnh, giọng nói lộ vẻ tuyệt vọng thấu tâm can, nàng nhìn hài tử đang nằm trong tay Yến Nhi, bỗng cắn răng, nói từng chữ, "Ngươi không giúp ta, ta sẽ tự tay làm chuyện đó! Trừ phi ngươi tố giác ta với hoàng thượng, tru di cửu tộc của ta, bằng không ngươi đừng mong can ta!"

Mục quang Cao Quân có biến hóa, chần chờ hồi lâu.

Gã cúi đầu, không ai nhìn thấy ánh mắt biến đổi phức tạp trong thoáng chốc.

Hoàng hậu vuốt má tiểu hài tử, cuối cùng cũng thay đổi sắc mặt, lạnh lùng đầu đi, nhẹ nhàng nói, "Đệ đệ... vừa rồi ta đã hạ độc vào chén trà ngươi uống. Nếu... nếu ngươi không tiếp tay cho ta, đừng trách... đừng trách tỷ tỷ không đưa giải dược cho ngươi."

Lời nói nhẹ như gió, ngữ điệu run run - nàng cuối cùng cũng đã nói ra...

Cao Quân đang chìm trong suy nghĩ đột nhiên ngẩng lên, ánh mắt như thiểm điện quét qua người nàng!

Về mặt gã cười như không cười, khoe miệng giật giật như muốn nói điều gì, cuối cùng cũng nuốt lại. Nhần tình đen thẳm thẳm hiện về thê lương, giấu cột số mệnh, tay cầm chén trà trên bàn uống một hơi cạn sạch. Gã mỉm cười, nhìn thẳng vào mắt nàng -

"Tỷ tỷ, đa tạ tỷ tỷ ban trà. Ta xin cáo lui."

Gã phát tay áo cáo biệt, thần nhiên trước sắc mặt trắng bệch của hoàng hậu. Ra tới cửa, gã dừng cước bộ, quay đầu lại -

"Sau này, xin tỷ tỷ tự thân bảo trọng... Đệ đệ chúng quy không thể bảo hộ tỷ cả đời!"

Lời cuối cùng của vị nguyên soái nắm binh quyền thiên hạ trong tay nói với ánh mắt hy vọng tốt độ của hoàng hậu là như vậy.

Sau đó gã xoay người. Rồi đi. Không quay đầu lại.

Mặt trời xuống núi, trôi qua những đám mây chiều, phảng phất như trôi qua những vũng máu tươi.

Phiến lá rời cành, chao liệng theo gió rơi xuống. Mơ hồ cảm thấy đau nhói trong ngực, gã một tay ôm ngực, giờ tay đón lấy lá ngô đồng uốn lượn trong gió kia - tính mạng gã cũng sẽ tàn rụi nhánh chóng như thế sao?

Năm năm, thiên hạ phong vân thay đổi không ngừng. Chỉ có tịch dương vẫn như cũ, như cái ngày đồ thành năm năm trước...

"Tiểu đệ, tiểu đệ! Thân ta không quan trọng, ngươi còn trẻ, phải cố gắng mà sống! Ngươi là nam tử, phải kiên cường mà sống... ngàn vạn lần không được chết, ngàn vạn lần phải cố gắng mà sống..."

Lúc đó nàng đã dặn dò gã như vậy, bảo vệ gã, không quản tới chuyện rơi vào tay loạn binh.

Nước mắt của nàng khiến gã quyết tâm bước vào cõi tục, bước vào cuộc tranh tranh thiên hạ. Gã phải mạnh mẽ mà sống, phải mạnh mẽ để có thể bảo vệ nàng... để cho nàng có tất cả những thứ mà toàn bộ nữ tử trong thiên hạ đều phải ngưỡng mộ...

Chìm trong hồi ức, gã chợt nghĩ thấy hương bạch mai lần quần xung quanh, mắt nàng ngấn nước, nhìn gã cười, "Ta có thể đi đâu? - bên ngoài toàn là loạn binh, ta chỉ là một nữ tử... thật vô phương sống sót!"

Tỷ tỷ. Tỷ tỷ Sầu Ngọc... tỷ tỷ...

Lẽ nào... lẽ nào lại đúng như lời tỷ tỷ vừa mới nói lúc nãy, ‘thà chết ở Đài Châu còn hạnh phúc hơn?’

Những năm khổ công của ta không mang đến hạnh phúc cho tỷ sao?

Hai người chúng ta hi sinh bản thân hết mình để bảo vệ lẫn nhau, không quan tâm đến nỗi đau khổ cháy lòng, chỉ dám đứng nhìn nhau mà không dám bước gần thêm một bước - Nhưng mà... tỷ tỷ... ta và tỷ thủy chung cũng không có được hạnh phúc, từ đầu đến cuối đều không thể bảo vệ đối phương chú nào! Chỉ khiến tỷ thêm trầm luân trong thống khổ mà thôi!

Cước bộ gã càng lúc càng lão đảo trầm trọng. Vừa đẩy cửa lớn phủ nguyên soái ra, gã đã ngã gục xuống trong tiếng kêu kinh hãi của hạ nhân.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thuyền Xuy Dịch Vũ Tiêu Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 4: Phá diệt địch lê mình

Nguyên soái, nguyên soái! Mau, mau tỉnh lại..." Phảng phất như đã ngàn năm trôi qua, gã bị người khác dụng lực lay tỉnh khỏi giấc ngủ vĩnh cửu. Gã mở mắt nhìn quanh, thấy mình đang ở trong trường phủ quen thuộc -

Gã, gã còn sống sao?!

Thế nhưng, thế nhưng - còn được đọc? Chẳng lẽ...

Tỷ tỷ? Tỷ tỷ! Trong chớp mắt gã minh bạch mọi chuyện, mồ hôi lạnh đổ ròng ròng trên trán.

"Nguyên soái! Trong cung cấm xảy ra đại sự - mau, mau đến!" Thị vệ trấn đồ mồ hôi, tay cầm chiến bào của gã, miệng lo lắng giục gã liên tục.

Gã cựa mình vùng dậy, mơ hồ linh tính chuyện không hay, "Nói mau! Có chuyện gì?"

"Đêm qua hoàng thượng và nương nương uống rượu ngắm trăng ở Trường Sinh điện, không biết đã nói những chuyện gì, đã một mực không cho hạ nhân hầu bên cạnh - đến nửa đêm, có lẽ uống hơi nhiều, cả hai người đều trượt chân ngã từ trên đài cao xuống!"

Vừa phục thị nguyên soái mặc chiến bào, thị vệ vội vàng bẩm báo, không để ý đến sắc mặt trở nên trắng bệch trong nháy mắt của nguyên soái.

"Người đầu tiên Lý công công và Yến Nhi, thị nữ thân tín nhất của nương nương báo tin là nguyên soái! Lúc trời chạng vạng, nguyên soái vừa về đến phủ thì hôn mê bất tỉnh, thật là dọa chết tiểu nhân mà!" Trong một thoáng, chiến bào đã mặc xong, thị vệ nhẹ giọng, "Nguyên soái, bình phủ để trong tráp ngọc..."

"Lập tức truyền lệnh, triệu tập toàn bộ quân sĩ trong thành, đóng trước cung cấm, đề phòng bất trắc." Tuy thần sắc nhợt nhạt, nhưng lệnh gã ban ra không chút bần loạn, "Ngoài ra, dùng khoái mã truyền lệnh đến các đồn trú quân, lập tức ban lệnh giới nghiêm, nếu phát hiện bất kỳ dấu hiệu cho thấy có người tác loạn, nhất nhất trấn áp!"

"Tuân lệnh!"

Thủ hạ tuân lệnh rồi đi, gã liền bước nhanh ra khỏi cửa chuẩn bị khoái mã, dẫn theo thân quân phi nước đại đến cấm cung.

Trời tăng sáng. Ánh sáng từ từ chiếu rọi bầu trời còn bàng bạc, khắp nơi yên lặng, chỉ có tiếng vó ngựa dồn dập vang lên.

Gió bên ngoài vẫn thổi từng cơn, trong bóng tối còn sót lại trước bình minh, gã đột nhiên đại ngộ.

Không có được... Ngay từ đầu nàng đã không hạ độc gã... Vị tỷ tỷ ôn nhu đó không thể nào độc thủ người thân của nàng - Câu nói kia là niềm hy vọng cuối cùng của nàng khi lâm cảnh tuyệt vọng.

Nhưng tâm tư sắt đá của gã đã không khuất phục.

Khi đó trong lòng gã có thứ khác quan trọng hơn nàng.

Nàng chỉ còn cách thực hiện kế hoạch tối hậu của nàng - phục thuốc cho gã ngủ mê, sau đó một mình dự yến, dùng cách đồng quy tư tặn để rửa sạch hiềm nghi cho bản thân, đồng thời chấm dứt luôn tính mạng kẻ kia, dọn đường cho hài tử của mình bước lên vương vị an toàn.

Tỷ tỷ... vị tỷ tỷ ôn nhu như thế lại có thể làm ra sự tình điên cuồng như vậy!

Mà cho dù như vậy, có phải vì để bảo hộ người thân của tỷ không?

Tình cảm mẫu tử có thể khiến nàng làm ra chuyện liều lĩnh đến thế.

"Tỷ tỷ là người xấu... muốn thỉnh cầu người một chuyện không thể khước từ để trối buộc người, đệ đệ."

"Khánh Nhi còn nhỏ tuổi, xin người ở bên cạnh nó, chiếu cố cho nó như con của mình, đến khi nó trưởng thành độc lập."

"Nếu nó trở nên bạo ngược như phụ thân của nó, hoặc yếu đuối như mẫu thân không tranh nổi với đời, xin đừng do dự truất phế nó đi! Người hãy nắm thiên hạ... xin người nhất định đáp ứng ta chuyện này."

Nhìn đi chiếu do Yến Nhi đưa tới, khóe miệng gã nhếch ra thành nét cười đau khổ. Gã hiểu tỷ tỷ đã dùng tính mạng của nàng dệt thành tấm lưới không thể chạy thoát, cầm cố gã trong vòng danh lợi mãi mãi...

Tia nắng ban mai ửng hồng chân trời, quét ánh sáng tươi đẹp ra khắp nơi.

Bá quan nghe tin dữ đã vội vàng tới trước cửa cung.

Tỷ tỷ vận y trang hoàng hậu nằm yên trên linh sàng như đang ngủ say, không hề có chút vướng bận, cũng không chau mày, như trong giấc mộng vĩnh viễn. Thị nữ bên cạnh đang ôm thái tử chưa tới hai tuổi, cúi đầu khóc lóc. Hoàng hậu là người ôn nhu hòa ái, trong hậu cung rất được lòng người. Hoàng hậu còn trẻ như vậy đã chết đi, thái tử nhỏ tuổi trở thành cô nhi.

"... Tỷ tỷ không muốn làm hoàng hậu..."

"Tỷ tỷ ở phòng lớn như vậy không hợp, chỉ cần nhà nhỏ gỗ thô là tốt rồi. Phía trước có mảnh sân nhỏ trồng hoa, nuôi gà nuôi vịt. Có thêm một đám hải tử khá ái nỡ, sau đó... hàng ngày ta đều ngồi chờ một người, mỗi khi mặt trời xuống núi, người đó sẽ quay về nhà, ngồi vào bàn cùng với gia nhân, vui vẻ ăn đồ ăn do chính tay ta nấu..."

Đó mới là ước nguyện của tỷ phải không?

Không cần mượn thế lực vương gia để hoàn thành, không cần phải thống trị cả thiên hạ, chẳng qua chỉ là ước nguyện bình thường của một người bình thường, thậm chí khi đó, lúc vẫn còn làm tiểu nhị, gã cũng có thể làm được...

Khi bình minh đến, giấc mộng tan biến, gã mới thấu hiểu được điều này.

Thật xin lỗi, tỷ tỷ, thật xin lỗi... ta chỉ nghĩ chuyện giúp Ninh Vương nắm thiên hạ trong tay, chấm dứt loạn thế, để dân chúng an hưởng thái bình mà thôi - mà tài lực của gia tộc tỷ là điều kiện hoàn thành đề nghị. Vì thế ta đã không nghĩ tới tâm tình của tỷ, ngược lại còn khuyên tỷ gả cho người tỷ không yêu.

Hơn nữa, ta vẫn nghĩ vương miện của hoàng hậu là lễ vật tốt nhất ta tặng cho tỷ.

Nhưng ta đã làm... Chẳng những không mang hạnh phúc lại cho tỷ, còn khiến tỷ bỏ mình ngày hôm nay! -

Tỷ tỷ, nếu có thể quay ngược thời gian lại, ta vẫn lựa chọn như vậy...

Tỷ thấy không? Thiên hạ bây giờ đã bình an, ta và tỷ là những kẻ giống nhau, không phải nếm trải khổ sở chiến loạn một lần nữa. Không phải trải qua tình cảnh như ta và tỷ năm đó, dù hy sinh tánh mạng cũng chỉ có thể tro mắt nhìn người thân yêu chết đi!

Bọn họ ít nhất cũng không phải chịu cực khổ như chúng ta nữa.

Tỷ tỷ, đệ đệ mới là người xấu, tuy yêu tỷ, lại không vì hạnh phúc chân chính của tỷ mà cố gắng, lại chỉ vì tín ngưỡng trong cuộc đời của chính mình, vì thứ mà mình đang theo đuổi, coi tỷ tỷ như phương tiện để đạt tới mục đích - hệt như cách mà đệ đệ đối xử với Ninh Vương mà thôi.

Đệ đệ, hoàn toàn không để tỷ tỷ lên trên mộng tưởng một đời của chính mình.

Cho nên, ta mới chính là tội nhân...

Khi nước mắt chạm tới má, gã không để ý đến ánh mắt kinh ngạc của người xung quanh, chỉ đưa tay bế tiểu thái tử mới hai tuổi vào lòng, hôn lên trán đứa nhỏ, phảng phất như kí thác toàn bộ niềm yêu thương và lòng nhung nhớ xa xôi.

Nắng buổi sáng chiếu sáng khuôn mặt nhỏ nhắn của đứa nhỏ.

Nếu hải tử này là nguyện vọng cuối cùng tỷ tỷ nhắc đến... nếu đó là lời thỉnh cầu duy nhất của tỷ tỷ, đệ đáp ứng tỷ - nguyện trung thành bảo hộ đứa nhỏ này cùng với cả thiên hạ, đến khi nó trở thành đại minh quân.

Hy vọng đứa nhỏ sẽ không phải trải qua những thống khổ giống ta và tỷ trong tương lai.

Cả thù hạ của gã cùng thân dân trăm họ cũng không phải trải qua nỗi khổ chiến loạn tha phương lần nữa.

Nắng sớm dần lên cao, vị nguyên soái trẻ tuổi nắm binh quyền cả thiên hạ ôm quân chủ tương lai trên tay, đứng trước linh sàng của mẫu thân nó, nói :

- Hải tử, ngươi có biết nhân sinh là gì không?

Đó là cả một quá trình, một linh hồn bước vào thế gian này, chịu khổ, sau đó chết đi.

Nhưng vì gã đã cố gắng hết sức,

Gã đã trải qua thống khổ, nên mọi người bắt tất phải gánh chịu.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thuyền Xuy Dịch Vũ Tiêu Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 4 - Chương 1: Tịch nhan 1

Mười năm bình thiên hạ.

Mười năm nghỉ ngơi lấy lại sức.

Mười năm trí thái bình.

Ổ đã trải qua kinh đào hải lăng chiến loạn sau, lịch sử dòng nước xiết rồi cực bằng phẳng xuống dưới. Này mười năm năm tháng, liền giống như son gian thanh tuyên bàn, lắng lắng chảy xuôi, trôi đi ...

Vẫn là không được..." theo một tiếng không thể nề hà thờ dài, vừa mới nâng lên một ít thân thể lại một lần nặng nề mà tụt đến âm thấp trên mặt. Thông khổ rên rỉ ở cổ họng lý bởi hồi một chút, vẫn là bị kinh người tự chủ bức trở về.

Hắn cũng chỉ hạo như vậy nằm ở trong rừng rậm, nhìn đỉnh đầu rậm rạp cảnh lá cùng một chút một chút lộ ra đến xanh thẫm thiên không -

Đều đã muốn mau đi qua một cái canh giờ đi? Từ chi như thế nào vẫn là chặt đứt giống như một chút khí lực đều không có?

Cái kia nha đầu, ra tay thật đúng là không lưu tình chút nào thế nào - cơ hồ là ra hết toàn lực ở cùng chính mình liều mạng! Chẳng lẽ nàng thật sự nghĩ đến chính mình là muốn phụng mệnh đến đuổi giết của nàng sao? Đều là đồng sinh cộng tử tới được giao tình, đối chính mình vẫn là như vậy lãnh đạm cùng dễ phòng, thật sự là đáng sợ một người đầu...

Chẳng lẽ, thật là bởi vì tổ chức vô tình huấn luyện, đã muốn làm cho cái kia nha đầu ngay cả huyết đều biến lạnh sao?

Tám năm trước nàng, cũng không phải như vậy ...

Tám năm trước, tổ chức lý mỗi người, đều hẳn là không phải hiện tại cái dạng này đi?

Rốt cuộc là cái gì... Rốt cuộc là cái gì, làm cho mọi người, đều biến thành hôm nay cái dạng này đâu?

Trước mắt có rất nhỏ màu vàng quang điểm ở dao động không chừng, cùng với từng trận đau đớn - hẳn biết đó là bởi vì kịch chiến trung trọng thương đầu cùng gây bộ khiến cho. Ám áp chất lỏng vẫn không ngừng tĩnh tế sấm, duyên áo đi xuống thẳng.

Là gây động mạch bị hoa bị thương... May mắn né tránh kịp khi, bằng không hội ngay cả toàn bộ mạch máu đều đã bị một kiếm tước đoạn!

Vũ phong song kiếm... Thật là lợi hại vũ phong song kiếm!

Hắn nhớ lại ở chính mình toàn lực mới kham kham hiện lên kia quay về tới lực kiếm khi, Chu Tước khuỷu tay đã muốn không lưu tình chút nào hung hăng đụng vào chính mình ngực, phát ra khách còi một tiếng gây thủy vang - sau đó, chính mình ngay tại kia thật lớn lực đánh vào hạ, như khô điệp bàn bị xa xa chấn khai đi, gây trung huyết sai một đường. Trong nháy mắt, hắn cơ hồ mất đi tri giác.

"Huyền Vũ..." nhìn đầy người là huyết chính mình, vừa hạ nặng tay Chu Tước trong nháy mắt có chút hứa do dự - đại khái là muốn nổi lên một ít cái gì, của nàng ánh mắt cũng biến có chút ôn hòa,

Nhưng là, chính là trong nháy mắt, nàng lại không chút do dự quay đầu tiếp tục bắt đầu hướng ngoài rừng đào vong, đem điều này ngày xưa đồng bạn đi lưu tại đây cái trong rừng rậm - bởi vì nàng biết, nếu không ở trời tối vọt tới trước đi ra ngoài trong lời nói, nàng tất nhiên hội giống như lá rụng bình thường tại đây rừng mưa lý hư thối.

Vì thế, nàng lựa chọn lập tức đào vong - tuy rằng nàng biết, thương người kia gây bộ thương nếu trẻ băng bó trong lời nói, tất nhiên hội nhân mất máu quá nhiều mà tử... Nhưng mà, nàng cũng đã không có thời gian đi bận tâm này đó .

Cái kia bị đánh bại nhân lãng lãng ngửa mặt lên trời nằm ở trong rừng cây, nhìn đỉnh đầu loang lổ biến ảo quang.

Huyết càn không ngừng theo miệng vết thương lý ồ ồ chảy ra, theo gáy bộ theo cổ áo cùng sợi tóc dần dần 涸涸 thành nhìn thấy ghê người đồ tươi.

Như vậy... Hẳn là có thể đi? Lấy như vậy thương thế, trở về ước chừng cũng đã muốn có thể cùng lão đại công đạo -

Tuy rằng không biết chính mình chưa từng ra đem hết toàn lực chặn lại Chu Tước chuyện tình, có thể hay không bị Phong Lam liếc mắt một cái nhìn thấu... Nhưng là, cho dù là xem thấu, cũng bất quá là vừa chết mà thôi đi? Huống chi, các huynh đệ đều nhìn ra được, lão đại tuyệt đối không phải thật sự tương đối Chu Tước giết không cần hỏi.

Thân thể vẫn là không thể động - nhưng mà, huyết cũng vẫn là không có ngừng. Hẳn nằm ở nơi đó, bất đắc dĩ nhìn chính mình bên cạnh người thổ địa một phần một phần bị huyết thấm, tưởng nâng lên thủ che miệng vết thương, lại động liên tục vừa động thủ đầu ngón tay đều làm không đến.

Có lẽ, ở tứ chi khôi phục tri giác thời điểm, trong cơ thể huyết cũng nên lưu quang đi?

Hắn đột nhiên cười lạnh đứng lên: Không sao cả, kỳ thật thật là không sao cả - ở tám năm trước, chính mình mệnh chính là nên kết thúc .

Cùng lão đại cùng nhau, bọn họ bốn người sinh mệnh, tại kia cái thời điểm chính là kiểm trở về ... Tại kia cái tân thời đại mở năm thứ nhất, bọn họ chính là chết tiết người. Bọn họ là nhất định không thể nhìn đến chính mình lâm vào chiến đấu, đồ máu tân thời đại ...

Nghĩa quân có bao nhiêu chiến sĩ ngã xuống chính mình tự tay mở thời đại lý đâu?

Vì phản kháng ngoại tộc mấy trăm năm đến chính sách tàn bạo, vì đem thất bát từ giữa nguyên khu trục xuất đi, bọn họ từng liều lĩnh khởi nghĩa vũ trang đầu nhập chiến tranh; Vì có thể lái được sang một cái tân thời đại, không tiếc dâng lên chính mình sinh mệnh... Đó là cỡ nào hồn nhiên niên kỉ kỉ -

Từng một lòng nghĩ đến, chỉ cần đuổi đi người Mông Cổ, ở tự tay khai sáng tân thời đại lý sở hữu giấc mộng đều có thể đủ có thể thực hiện; Cùng điền miễn thuế, vạn dân ngang hàng một ngày sẽ đã đến, sẽ không lại có đồ máu, cũng sẽ không lại có chiến tranh... Như vậy, bọn họ chính là vì thế lưu hết cuối cùng một giọt huyết, cũng là không hề câu oán hận!

Vì thế, mới mười mấy tuổi bọn họ cùng hứa rất nhiều đa nghĩa quân huynh đệ cùng nhau đắm máu chiến đấu, theo một cái châu chuyển chiến đến một cái khác châu.

Lúc ấy vẫn là hai mươi không đến Phong Lam, từng đầy cõi lòng hy vọng hỏi quá Giang Nam nghĩa quân cao nhất thủ lĩnh phương quốc trần:" tướng quân, không ra mười năm là có thể đem người Mông Cổ đuổi đi đi? Đến lúc đó, có phải hay không thật sự có thể không làm cho người nghèo chịu khổ đâu?"

Sấp quân cười, trả lời vị này thiếu niên chiến sĩ:" đúng vậy, nay chúng ta nghĩa quân cùng Chu Nguyên Chương bộ đội liên hợp sau, chỉ sợ không cần mười năm như vậy trường thời gian, là có thể đem thất bát từ đuổi ra Trung Nguyên ! Cho nên, mọi người đều phải cố gắng chiến đấu!"

Nghe thế câu thời điểm, Phong Lam cúi đầu nắm chặt kiếm, trên mặt có một loại thần nhiên quang huy -

Như vậy quang huy, từ nay về sau sẽ thấy cũng không có ở lão đại trên mặt xuất hiện quá!

Tướng quân trong lời nói không có sai, quả nhiên ở không đến ba năm thời gian lý, khởi nghĩa liên quân lấy lửa cháy lan ra đồng cỏ chi thế thổi quét toàn bộ Thần Châu, thất bát từng bước tan tác, dĩ nhiên không có hoàn thủ lực. Nhưng mà...

Làm tình phong huyết vũ gào thét mà qua, làm không khí chiến tranh rốt cục tán đi, làm Mông Cổ thiết kỵ rốt cục bị trục xuất quan ngoại sau, chờ đợi lịch huyết trở về các chiến sĩ lại là cái gì đâu?!

- cư nhiên là bất ngờ cập không đề phòng phản bội, vô tình giết chóc, tàn khốc trấn áp!

Vì độc chiếm thắng lợi thành quả, đi lên quyền lực đỉnh núi," quân đội bạn " thủ lĩnh Chu Nguyên Chương không lưu tình chút nào bắt đầu nội chiến, đem đầu mâu chỉ hướng ngày xưa minh hữu, đao mổ bắt đầu rơi xuống mặt khác một ít nghĩa quân lãnh tụ như Trần Hữu Lượng, phương quốc trần cùng trương sĩ thành đám người trên đầu!

Nhìn bộ đội bị ngày xưa sóng vai chiến đấu " quân đội bạn " sở vây quanh, nhìn một cái lại một cái ở cùng người Mông Cổ huyết chiến sau may mắn còn tồn tại đồng bạn ngã vào đồng bào đao hạ, từng thuần khiết không rãnh lý tướng cùng mộng bị tàn khốc giẫm lên thành mảnh nhỏ.

Sau lại vài năm, tình thế càng ngày càng ác liệt: Giang Nam nghĩa quân toàn quân bị diệt, sấp quân bị bắt sau rơi xuống không rõ, đội ngũ hoàn toàn giải tán, bọn họ vài người ngược lại đầu nhập vào trương sĩ thành bộ đội, tiếp tục chiến đấu. Bọn họ trong lòng đầy cõi lòng cừ hận - nhưng mà loại này cừ hận dĩ nhiên không hề là đối với dị tộc, đao tìm chỉ hướng là ngày xưa minh hữu, chính mình đồng bào!

Rốt cục tại kia một ngày, đang nhìn đến thu lưu, chiếu cố bọn họ kia nhất hộ nhân gia bị quan phủ cả nhà sao trăm khi, cừ hận rốt cục hoàn toàn bao phủ kia vài cái thân kinh bách chiến thiếu niên chiến sĩ!

Công nguyên nhất tam lục tám năm, Chu Nguyên Chương vào chỗ, sửa quốc hiệu vì "minh", là vì minh thái tổ.

Nhưng mà -

Kia một cái tự xưng vì "Đại Minh" triều đại, chẳng lẽ là bọn họ không để ý sinh tử chiến đấu hăng hái sờ đống lấy đến sao?

Kia một tòa nguy nga để đô hạ, đặt móng luy luy bạch cốt lý không chỉ có có dị tộc thất tử, càng nhiều cũng là ôm nỗi hận chết đi đồng bào!

Kia một cái tự xưng vì "Đại Minh" thời đại khai sáng, ở bọn họ này đó nghĩa quân người sống sót xem ra, lại chính là một cái tràn ngập phản bội, xấu xa, âm u đêm tối bắt đầu! Chính là một cái khác cùng nguyên hướng giống nhau ác mộng bắt đầu -

Cho nên, bọn họ này đó chiến sĩ đem tiếp tục ở trong đêm đen mà trên đường, chiến đấu, không trách hết thấy thủ đoạn cùng cái kia chính quyền là địch.

Tổ chức khởi nghĩa quân lý lưu lại chiến hữu, lấy Phong Lam vì lão đại, một cái cùng triều đình đối nghịch ám sát tổ chức "kinh trập" thành lập - lấy triều đình lý quan lớn vì mục tiêu, càng không ngừng ám sát này được xưng là "quốc chi cột trụ" nguyên lão công thần - cũng chính là trước kia cái gọi là "quân đội bạn" lãnh tụ, này trên tay dính đầy nghĩa quân chiến sĩ máu tươi tên!

Tuy rằng triều đình vài lần phát động truy kích và tiêu diệt, nhưng là ở lão đại dẫn dắt hạ, bọn họ một lần lại một lần thành công đánh lui tiến công, hơn nữa thừa dịp thiên hạ thế cục không có hoàn toàn yên ổn, lấy quát Thương Sơn rừng rậm làm cơ sở, thành công ở gần gũi vài năm nội mở rộng chính mình thế lực.

Nay kinh trập tổ chức, đã muốn là hắc đạo trung hoàn toàn xứng đáng người đứng đầu giả .

- loại này ở trong bóng tối trên đường năm tháng có bao nhiêu lâu đâu? Minh triều khai quốc cũng bắt quá 7 năm đi? Nhưng là, hắc ám cảm giác, lại giống nhau là qua vài mươi năm... Kia giống nhau là vĩnh vô tận đầu hắc ám!

Làm kinh trập tứ đại sát thủ, chính mình trên tay huyết cấu cũng đã muốn rất dày đi?

Thực hạnh khánh, hắc còn sống - nhưng mà, hắc thật là còn sống sao?

Ánh mặt trời dần dần cải biến góc độ, xuyên qua rừng cây trực tiếp chiếu đến của hắc trên mặt -

Đã muốn là nhanh tiếp cận giữa trưa ... Chu Tước kia nha đầu, đã muốn là ở vài trăm dặm bên ngoài đi? Cho dù là lão đại, cũng vô pháp lại đuổi theo đào vong nàng ... Ra này rừng rậm, còn có đại đạo nổi thẳng gần nhất tuyến châu phủ .

Này vẫn là lần đầu tiên có kinh trập nhân viên quan trọng rời đi tổ chức, hơn nữa rời đi lại là tứ đại sát thủ chỉ nhất Chu Tước... Khó trách ngay cả luôn luôn lạnh lùng trầm tĩnh lão đại đều lâm vào chán kinh rồi -

Nhớ lại kia trong nháy mắt Phong Lam biểu tình, hắc tổng cảm thấy dĩ vãng mơ hồ bất an lại làm sâu sắc một phần.

Làm cho Chu Tước chạy mất, có phải hay không thật là chính xác đâu?

Nhiên, nàng là hoàn toàn cùng bọn họ này đó trải qua quá chiến tranh nghĩa quân chiến sĩ hoàn toàn bất đồng một khác loại nhân... Này kinh trập lý duy nhất nữ tính, vốn sẽ không hắc là thuộc loại này đêm tối, nàng bản không nên cùng bọn họ cùng nhau bốn tẩu ở trong đêm tối .

Tám năm trước nàng, hoàn toàn không phải hiện tại cái dạng này - nàng cũng không hắc là trở thành hiện tại cái dạng này.

Nếu rời đi là đạt thành nàng sau này hạnh phúc cách trong lời nói, như vậy hắc vì sao muốn chặn của nàng lộ đầu?

Đối với này nha đầu, tổ chức lý cơ hồ mỗi một cái nguyên lão, đều là khiến nàng không thể hoàn lại nợ nần đi?

Nếu như vậy, không ngại làm cho chính mình trước đến hoàn thành này bút trái...

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thuyền Xuy Dịch Vũ Tiêu Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 2: Tịch nhan 2

Mùi máu làm cho hắc có chút nhớ nhung nôn mửa - cho dù là chính mình huyết, cũng chỉ là tình làm cho người ta tưởng nôn mà thôi...

Hô hấp dần dần có chút khó khăn đứng lên, thái dương vàng sáng trong mắt hắc chậm rãi bắt đầu mơ hồ, thành lớn...

Hắc bỗng nhiên có chút hoảng sợ phát giác: Huyết, chỉ sợ đã muốn là lưu nhiều lắm!

- ở phía sau, hần toàn thân vẫn đang có chút ma túy. Kỳ thật, cho dù là khôi phục tri giác, lấy hần hiện tại thể lực, cũng tuyệt đối không thể phản hồi rừng rậm chỗ sâu nhất tổng đàn .

Một mảnh lá rụng nhẹ nhàng mà điệu ở hần lạnh như băng đi xuống trên mặt - rất nhanh, hần sẽ tượng này phiến khô điệp giống nhau yên lặng tại đây cái trong rừng rậm hư thối đi? Thiêu đốt chiến hỏa, phản phạt phong vân... Đến cuối cùng, vẫn là chỉ để lại bạch cốt cùng hoàng thổ mà thôi.

Hắc hắc, không nghĩ tới, hần cư nhiên muốn trả giá sinh mệnh đại giới đến phóng cái kia nha đầu chạy mất!

Trước mắt dần dần đen xuống dưới, mà bên tai lại vang lên xa xôi chém giết, kêu khóc thanh, nhất nhất rõ ràng như ngày đó... Kia đối với bọn họ mà nói hắc ám bắt đầu ngày nào đó...

Thấy rất nhiều quân địch vây quanh khôn đốn không chịu nổi bên ta, thấy đồng bạn nhóm một người tiếp một người tại bên người rồi ngã xuống đi, trong mắt hàm chứa lệ, miêng cắn ra huyết, xết ở đem hết toàn lực mở một đường máu sau, đội trưởng nâng hần gian nan đi trước, bên người vài cái huynh đệ đều cũng đã muốn là huyết lưu đầy người.

Truy binh tiếng vó ngựa ở sau người mơ hồ vang lên đến đây - vài cái thương binh đều là trắng bệch nghiêm mặt, nhìn đối phương -

Từ. Sở hữu nhân theo đối phương trong ánh mắt, đều đọc được này tự. Thanh long thậm chí đã muốn đem trường thương đảo ngược, để ở hạ hạm -

Duy nhất ngoại lệ là đội trưởng. Tuy rằng đến cùng đồ mặt lộ, Phong Lam trong ánh mắt vẫn đang thiêu đốt chiến hỏa.

" các người giúp đỡ hần nhanh chút đi, nơi này ta đến đối phó." hần buông ra đe dọa Huyền Vũ, thân thủ rút ra thất lung bạn trường kiếm.

Tôi đen sợi tóc phát quá hần thiêu đốt hai tròng mắt.

" đội, đội trưởng..." hần vô ý thức cúi đầu gọi, " không cần lo cho... Chúng ta ... Trốn, chạy mau a..."

Có thể sống xuống dưới một cái là một cái, nếu đội trưởng không đi trong lời nói, cuối cùng chỉ sợ sẽ là mọi người cùng nhau toi mạng ở trong này đi?

" nói cái gì mê sảng! Đi mau!" Phong Lam không có quay đầu, rút kiếm che ở lộ trung ương, đối phía sau vài cái chiến sĩ nghiêm khắc quát lên, " ngay cả hai mươi tuổi cũng chưa đến tên, phải chết trong lời nói còn sớm thật sự! Mau rút cho ta!"

Trưởng kiếm nắm ở hần còn tại chảy huyết trong tay, đồ sẫm chất lỏng theo sáng như tuyết kiếm tích, một giọt giọt theo mũi kiếm tích lạc đến đại lộ thổ nhưỡng lý.

Phong Lam là bọn hần trung nhiều tuổi nhất một vị.

Kia một năm, hần vừa mãn hai mươi tuổi.

" đội trưởng, đội trưởng..." mấy không thể nghe thấy thanh âm theo thượng cái kia gần chết nhân trong cổ họng truyền ra, mấy chỉ tại miêng vết thương phụ cận thì huyết tiểu thủ kinh hoàng nhảy khai đi, lưu luyến ở một bên thử nhìn này cư nhiên còn có thể phát ra tiếng quái vật lớn.

Đội trưởng..

Này xưng hô này cư nhiên đã có vẻ như vậy xa xôi - chính như mỗi người đều bỏ qua nguyên lai vốn tên là giống nhau, từ " kinh trập " sáng lập tới nay, này cách gọi đã muốn bị Phong Lam nghiêm khắc cấm - thủ nhi đại chỉ là tân xưng hô: Lão đại.

Kinh trập tổ chức lão đại. Ám sát tổ chức thủ lĩnh nhân vật. Triều đình khâm mệnh tội phạm quan trọng - Phong Lam.

Làm thấy tổ chức lý đồng bạn bởi vì nhỏ sai lầm, lại lọt vào cực đoan nghiêm khắc xử phạt; Làm Phong Lam hạ đạt phải sở hữu ám sát đối tượng bên người người nhà giết hết, vô luận lão ấu một cái người sống cũng không lưu mệnh lệnh - hần cơ hồ đều hoài nghi trước mắt này vô tình lão đại, cùng năm đó như vậy dùng cuối cùng một giọt nhiệt huyết duy hộ đồng bạn cái kia đội trưởng, vẫn là không phải cùng cá nhân?

Mới chỉ bắt quá đi qua tám năm thời gian đi? Mọi người cư nhiên đều thành hoàn toàn bất đồng một cái nhân!

Nay, cho dù là chính mình, nếu xúc phạm tổ chức quy củ, lão đại nhất định cũng sẽ vô tình tự tay xử quyết.

Trừ bỏ Chu Tước, ở Phong Lam xem ra, bất luận kẻ nào ở khi tất yếu đều là có thể hy sinh đi?

Nhưng mà, Chu Tước dĩ nhiên là đầu tiên bội phản tổ chức một cái! Nàng cư nhiên là cái thứ nhất cãi lời lão đại mệnh lệnh, cũng lấy thực tế hành động cùng lão đại đối lập tổ chức thành viên... Cái kia mới hai mươi không đến, cơ hồ vẫn là cái nha đầu tên!

Bọn họ tận mắt lớn lên nha đầu!

Hần tưởng tượng thấy lão đại giờ phút này biểu tình, khóe miệng trời lên tiểu phi tiểu biểu tình - nếu lão đại còn có thể có thống khổ cảm giác, như vậy Chu Tước bội phản sẽ là duy nhất có thể đau đớn của hần lợi kiếm đi?

Thật sự là châm chọc a...

Nhưng là, vô luận như thế nào, cái kia nha đầu nay là như nguyện lấy thường đào thoát - có thể thoát khỏi thanh long, bạch hổ cùng chính mình dắt tay nhau đuổi giết, chạy ra này phiến từ vọng rừng rậm, này cơ hồ là ngay cả lão đại đều không có khả năng làm được đi? Nhưng mà, nàng nhưng lại thật sự chạy đi.

Có lẽ phía trước kia hai người, cũng giống nhau không có chân chính xuất toàn lực chặn đánh nàng; Hoặc là cố ý chịu bị thương, lúc này, đang cùng chính mình giống nhau nằm ở rừng rậm mỗi một chỗ nhìn bầu trời không đi?

Ý thức dần dần mơ hồ hẳn vẫn là nhìn không được muốn cười ra tiếng đến, đáng tiếc mở ra miệng, nhưng không cách nào phát ra âm thanh đến.

Lạnh như băng cứng ngắt cảm giác... Giống nhau là thật lớn khóa thi bó gắt gao đem chính mình từ đầu đến chân bao lên.

Lại một mảnh lá rụng nhẹ nhàng xuống dưới, công bằng vừa vặn dừng ở hán bán trưng miệng, hán cố gắng vài thứ tưởng bắt nó phun ra đi, nhưng mà mặt bộ cơ bắp cũng dĩ nhiên bắt đầu vô lực, ném thử vài lần, lá rụng ngược lại theo hán dồn dập thở dốc hướng về khoang miệng lý chầy xuống.

"ha, như vậy từ từ tưởng nhưng là tương đương khó coi thế nào... Huyền Vũ."

- bên tai bỗng nhiên truyền đến thanh thúy thanh âm, còn hơi hơi mang theo trêu chọc ý cười.

Mặt bộ cứng ngắt cơ bắp không thể biểu đạt hẳn lúc này nội tâm lồi ngạc cùng khiếp sợ, nhưng mà sở hữu biểu tình hoàn toàn ở hán âm đậm hai tròng mắt trung truyền lại đi ra, của hán ánh mắt bỗng nhiên mở - này, này thanh âm! Cur nhiên, cur nhiên là...

"nếu cho người như vậy từ từ điếu, ngay cả ta này đồng nghiệp đều đã cảm thấy thật mất mặt a." thanh âm đã muốn gần ở bên tai, đồng thời, có nhân đang ở dùng sức đem hán theo thượng nâng dậy đến - có quen thuộc thân nhiên hoa hương vị...

Là nàng? Là nàng!

Khiếp sợ, lo lắng, mừng như điên... Vô số loại cảm tình một cái chớp mắt xẹt qua trong lòng, đột nhiên, không biết làm sao đến khí lực, ai nhân cur nhiên rống giận ra tiếng -

"con mẹ nó, người trở về làm gì!!!"

"uy uy... Tức giận đối miệng vết thương cũng không tốt." cái kia thanh âm vẫn như cũ mang theo hơi hơi trêu chọc, hán cảm giác được có cái gì này nọ phụ thượng gây bộ đồ máu địa phương, thủ pháp thành thạo cầm máu, sau đó xé rách vạt áo vì hán băng bó. Cắn đứt cuối cùng dài đi ra nhất tiết mảnh vải sau, bên cạnh người người kia quay đầu, hắc như điểm nước son hai tròng mắt trung lóe sao giống nhau ánh sáng, cur nhiên thật sự còn mang theo ý cười.

Đáng chết! Như thế nào nàng sẽ đi mà quay lại! Chẳng lẽ thật sự không muốn sống nữa sao?

Đều nhanh ba cái canh giờ, hán còn tưởng rằng nàng sớm xa ở vài trăm dặm bên ngoài tuyến châu thành đâu.

Băng bó, uống thuốc, nghỉ ngơi - một lúc lâu sau, hán rốt cục hoãn quá khí đến.

"không muốn sống nữa sao, nha đầu!" câu đầu tiên nói chính là chính là đồ ập xuống xích hời, mang theo hoàn toàn tức giận. Dùng hết toàn lực một phen đẩy ra bên người phi sắc quần áo cô gái, ngay cả ánh mắt đều bởi vì lo lắng cùng sợ hãi mà biến lam.

Ánh mặt trời đã muốn là tây tà góc độ, toàn bộ rừng rậm tràn ngập một loại nói không nên lời hít thở không thông không khí.

Không còn kịp rồi, tuyệt đối là tới không kịp! Ở trời tối tiền, nàng là tuyệt đối không thể rời đi này phiến rừng rậm!

- nếu trời tối tiền bọn họ vài người không có thảo Chu Tước hồi tổng đàn trong lời nói, thế tất đem kinh động lão đại trực tiếp ra mặt can thiệp.

- nếu Phong Lam tự mình đến nói... Nếu lão đại thật sự bắt đến Chu Tước trong lời nói...!

"chạy mau!" hán có chút run run bật thốt lên nói ra những lời này, đồng thời tưởng giãy dụa đứng lên.

"người xem, tịch nhan mở đầu..." rồi đột nhiên gian, hán nghe thấy bên người nữ sát thủ nhẹ nhàng nói một câu kỳ quái trong lời nói. Dùng sức chịu đựng đau quay đầu, cur nhiên thấy nàng lặng lẽ đứng ở một gốc cây đã đâm bứt dưới tàng cây, nhìn dưới tàng cây nở rộ nhất từng tinh tế xinh đẹp hoa, thân thủ hái được một đoá màu đỏ nhạt đoá hoa dừng ở vạt áo thượng.

Ở tuyết trắng mặt trái xoan thượng, kia một cái thật dài đao sẹo có vẻ hết sức bất mắt.

- theo cái trán vẫn kéo dài đến hạ hạm thật lớn vết sẹo.

"đi mau! Người điên rồi sao? Bị lão đại bắt đến trong lời nói, người thật sự sẽ không chết đâu!" nhìn nàng khí định thần nhàn bộ dáng, hán cơ hồ là phần nộ rồi - chính mình không để ý tánh mạng giúp nàng chạy mất, mà nàng cur nhiên là như vậy không đem sinh tử để ở trong lòng sao?

" vô dụng ... Tịch nhan mờ, ta bước đi không được ." thần nhiên ý cười nổi lên tại kia có chút đáng sợ trên mặt.

Tịch nhan, là một loại ở chạng vạng thời gian mới khai hoa, phi màu đỏ đóa hoa liền tượng chân trời mỏng huyết sắc ánh nắng chiều.

Rõ ràng biết nếu trở về sẽ thấy cũng không cơ hội thoát đi, nàng cư nhiên vẫn là trở về sao? Chỉ là vì hấn không xác định nguy cơ, mà mạo hiểm hấn phải chết phiêu lưu sao? Vừa mới vì thoát đi mà đối chính mình xuống tay không chút nào khoan dung nàng, thế nhưng hội lại trở lại này tử vong rừng rậm lý đến!

Không hổ là họ Tiêu nhân gia hậu đại a... Hấn ở trong lòng thì thảo thờ dài.

Bỗng nhiên trong lúc đó, có cái gì nóng rất gì đó xông lên cổ họng, hấn lấy đao trụ , chậm rãi đứng lên, đối nàng mở miệng:" cho dù là chạng vạng cũng tới kịp - ngươi đi nhanh đi... Ta thay ngươi ngăn lại lão đại."

Hoa dưới tàng cây người kia rốt cục về sợ hãi động dung, quay đầu kinh ngạc theo dõi hấn nhìn hồi lâu.

- ngăn lại lão đại? Huyền Vũ là điên rồi sao? Phong Lam, là bất luận kẻ nào có thể ngăn được sao?

" ai, quên đi. Ta phù ngươi cùng nhau hồi tông đàn đi thôi, cũng cấp lão đại tinh điểm khí lực." bỗng nhiên, thần nhiên ý cười lại xuất hiện ở phi y cô gái khỏe miệng, nàng đi tới đỡ lấy lưng lay sắp đổ đồng nghiệp, xoay người hướng về rừng rậm chỗ sâu nhất.

" nói... Nói cái gì mê sảng! Ngươi muốn tìm cái chết?" hấn lớn tiếng quát , đem nàng đẩy ra," hai mươi tuổi đều còn chưa tới nhà đầu, phải chết trong lời nói còn sớm thật sự! Mau rút cho ta!"

Thốt ra trong lời nói vừa nói xong, hấn bỗng nhiên nhin không được muốn cười - như thế nào, như thế nào chính mình bất tri bất giác ở bất chước lão đại năm đó miệng đầu? Đồng dạng nói, năm đó lão đại đối hấn cũng nói qua đi? Vô luận là năm đó vẫn là hiện tại, vô luận là lão đại hay là hấn, bọn họ đều là liều chết ở bảo hộ cái gì đi?

Hấn vừa định cười, kia nóng rất gì đó bỗng nhiên theo cổ họng vọt ra!

- huyết! Tạng phủ trung huyết!!

Sờ hữu ý thức bỗng nhiên trong nháy mắt đều biến thành không bạch. Cuối cùng ở lại hấn mi mắt lý , chính là kia đâm bịt dưới tàng cây kia nhất từng vừa mới tràn ra tịch nhan. Tượng huyết giống nhau tịch nhan.

Ở dần dần bắt đầu kéo xa ý thức trung, cư nhiên bắt đầu quanh quẩn khơi nhất thủ đồng dao -

"... Phi a phi, phi a phi!

" cái gì phi? Chim chóc phi.

" chim chóc chim chóc như thế nào phi?

" triển khai cánh bay đầy trời ~

"..."

Mờ mịt tựa như xa xa trên nhà cao tầng tiếng ca.

Hấn không tự chủ được theo , đi theo, nhẹ nhàng mà cùng kia trong mộng đồng dao.

" xướng đi... Thịnh, thịnh đừng có ngừng xuống dưới..."

" cái gì phi? Chim chóc phi..."

Bóng đêm đã muốn dần dần bắt đầu buông xuống , toàn bộ rừng rậm tráo một tầng thần nhiên sắp tối, chỉ có kia nhất từng tịch nhan ở giữa trời chiều vẫn là huyết giống nhau bất mất. Mà Chu Tước an vị dưới tàng cây, lấp ló , nhẹ nhàng mà xướng nhi khi từ xưa ca dao.

Huyền Vũ lẳng lẳng ở nàng bên cạnh người hôn mê, trắng bệch trên mặt cư nhiên có hơi hơi ý cười. Nhớ tới phía trước giống nhau cố ý ở nàng dưới kiểm đồ máu, mà phóng chính mình chạy mất thanh long cùng bạch hồ, trên mặt nàng bỗng nhiên có khóc cùng cười hai loại đan vào biểu tình!

Tám năm ... Từng nghĩ đến bọn họ là tất cả đều đã quên ngày nào đó chuyện tình , nhưng mà, hấn lại cư nhiên còn nhớ rõ này thủ đồng dao! Bọn họ bốn người, cùng chính mình giống nhau cũng không từng một lát quên quá bài hát này dao đi? Tuy rằng tám năm lý huyết cùng hấn, đã muốn cũng đủ tụ tập thành một cái thâm mà khoan sông ngòi, đem bọn họ mọi người cùng ngày xưa hoàn toàn cách mờ ra...

Cái kia thời điểm nàng, vẫn là một cái mười một tuổi tóc trái đào ấu nữ, một cái cái gì cũng đều không hiểu bình thường liệt hộ gia đứa nhỏ.

Mà Phong Lam bọn họ, cũng tuyệt đối không phải hiện tại sát thủ.

Theo mười một tuổi cho tới bây giờ mười chín tuổi: Tám năm. Thật dài năm tháng a... Trong bóng đêm trên đường năm tháng - nhưng mà, vì sao tiền phương ngay cả một chút biểu thị xuất khẩu ánh sáng đều không có đâu?

"... Chim chóc chim chóc như thế nào phi? Triển khai cánh đầy trời phi..." ngày xưa xướng này thủ đồng dao đứa nhỏ, trên tay đã muốn nhuộm đầy máu tươi... Chẳng lẽ, giết người, hoặc bị giết, chính là nàng về sau cả đời vận mệnh sao?

Theo mười một tuổi ngày nào đó bắt đầu huyết sắc nhân sinh, chẳng lẽ thật sự muốn kéo dài đến vĩnh viễn sao?

Hoi hoai gió đêm thổi tới, có lẽ lạc đoá hoa bay lá tả rơi xuống dưới, dừng ở Huyền Vũ màu đen quần áo cùng trắng bệch trên mặt. Tịch nhan, là chỉ khai một đêm hoa - là vĩnh viễn không thấy được ánh mặt trời hoa đi?

Nhẹ nhàng thờ dài, nâng thân thủ đi phát Huyền Vũ trên mặt tàn hoa, miệng vẫn như cũ nhẹ nhàng mà hừ từ xưa khúc.

Đột nhiên, nâng thân ở không trung thủ cứng lại rồi!

Có ai, có ai cư nhiên đã muốn lặng yên không một tiếng động đứng ở cửa nàng sau lưng? Cư nhiên ở nàng hoàn toàn không có phát giác tình huống hạ, liền chế trụ nàng sau lưng toàn bộ không môn!

Lạnh lùng kiểm phong kẻ sát nàng sau gáy, trắng nõn làn da bởi vì kiểm quang hàn khí mà hơi hơi nổi lên ngạt đáp.

"lão đại?" nàng nhẹ nhàng hỏi, ngữ điệu lý có một tia run run.

"đừng có ngừng, tiếp tục xướng." phía sau cái kia thanh âm lạnh lùng phân phó, đồng thời nhất kiện này nọ "ba" dừng ở nàng vạt áo thượng, cho hấn ăn cái này!"

Đúng lúc được vật sử ai nhân có chuyển cơ, nghe Huyền Vũ dần dần ổn định xuống dưới hô hấp, của nàng tiếng ca lý tràn ngập vui sướng - gáy sau kia hàn khí bức người lợi kiếm, đối với nàng mà nói tựa hồ hoàn toàn không có một tia lực áp bách.

"vì sao không đi?" mặt sau người kia hỏi.

"nếu ta không trở lại, Huyền Vũ sẽ chết ở chỗ này." của nàng thanh âm thực bình tĩnh, "chết ở ngươi dạy cho của ta vũ phong song kiếm hạ."

"vì hấn ngươi mới ở chỗ này chờ từ sao?"

"nếu thay đổi hấn là ngươi, cũng giống nhau."

"..."

Không biết là không phải bởi vì chấn động, mặt sau người kia hô hấp trong nháy mắt có chút hỗn loạn.

"theo ta hồi tông đàn đi." gáy sau hàn ý bỗng nhiên biến mất, Phong Lam thanh âm cúi đầu truyền đến, "chuyện này coi như không có phát sinh!"

Chu Tước giặt mình ở, ánh mắt không dễ cảm thấy đổi dời - lão đại ý tứ là nói, nếu nàng trở về, sẽ không lại truy cứu gì trách nhiệm sao? Không có hoàn thành nhiệm vụ, giáp mặt cãi lời mệnh lệnh của hấn, thậm chí vì thoát ly, còn sát thương tổ chức lý trọng yếu nhân viên... Làm tổ chức lý lão nhân, nàng hoàn toàn biết này trong đó gì một cái đều đủ để trí mạng!

Phong Lam lại còn nói, nếu nàng khẳng trở về, hết thảy coi như làm cái gì đều không có phát sinh? Ngay cả hấn người như vậy... Cũng sẽ làm việc thiên tư?

- trước kia ngay cả tổ chức lý phạm nhân một cái nhỏ nhỏ sai lầm, đều đã nghiêm trị không thái thiết mặt vô tình lão đại!

Nàng khoe môi dạng ra một nụ cười khổ - nói đến dễ, vẫn là bởi vì tám năm trước kia sự kiện đi? Là vì nàng chết đi song thân, còn có mặt mũi thượng này nói không bỏ đao sẹo đi?

- tám năm tới nay, tất cả mọi người là đặc biệt đối đãi nàng này bé gái mồ côi, ngay cả Phong Lam đều giống nhau!

Hoàng hôn quanh quần Phong Lam cao to cao ngất thân ảnh, chậm rãi quay đầu lại đi, chỉ nhìn thấy hấn một thân thâm màu lam áo khoác cùng tối đen, một tia bất loạn thúc khôi tóc. Kia nhất từng tịch nhan ở ám sắc rừng rậm lý càng thêm bất mắt, một đoá một đoá, tựa như một chỗ một chỗ vắng khắp nơi khai máu tươi!

Tám năm trước kia phác thiên cái địa mà đến máu tươi...

Cùng với mùi máu tươi, còn có kia nhất thủ từ xưa đồng dao -

"... Chim chóc phi. Chim chóc chim chóc như thế nào phi?..."

Non nót giọng trẻ con, ca dao như chuông bạc bàn ở trong trí nhớ tiếng vọng đứng lên.

Quyển 4 - Chương 3: Tịch nhan 3

Tiểu nhan, đừng thăm ca hát! Mau đưa được đoàn đi cấp buồng trong ca ca!" theo từ ái thanh âm, phụ thân bàn tay to xoa nắn trát ớt chỉ thiên tiểu biện đầu, đồng thời, mẫu thân theo được hồ lý đồ ra nòng đậm thảo được nước, cười dài đưa qua.

"ân!" nàng thuận theo đang cầm nhất đại bát to được nước, nhất diện nhất diện về phía buồng trong chạy đi qua.

"chớ đi quá nhanh, cẩn thận được hất đi ra ngoài!" mẫu thân sát cái trán hãn, dặn dò.

"ca ca, ca ca! Uống được!" thờ phì phò, kiễng chân đem chén thuốc phóng tới bàn gỗ thượng, tiểu cô nương tuyết trắng mặt phỉm đỏ ửng.

Nghe được của nàng ồn ào, vốn không khí trầm lặng trong phòng bỗng nhiên trong lúc đó giống nhau có gió nhẹ lưu động đứng lên. Hoặc ngồi hoặc nằm vài người đều đem ánh mắt đầu hướng về phía này còn không có cái bàn chân cao tiểu hài tử, sau đó, trong đó một cái trên mặt nổi lên ý cười, hơi hơi cúi xuống thân đến." vạt và đầu, tiểu cô nương - tên gọi là gì?"

"ta gọi là tịch nhan!- nhạ, là cùng kia xinh đẹp hoa giống nhau tên!" tiểu cô nương phe phẩy hướng lên trời bím tóc, chỉ vào ngoài cửa sổ trong viện nhất từng phi màu đỏ hoa, kiều ngạo mà ngửa đầu nói.

"ân, tiểu nhan tương lai còn dài, nhất định hội so với hoa nhiều hấp dẫn thế nào!" bên cạnh một cái khác ngồi ca ca cũng mỉm cười, cầm lấy trên bàn bát to, uy cái kia nằm ở trên giường nhân uống lên đi xuống.

Đã bị như vậy khích lệ, tiểu cô nương bụm mặt, có điểm ngưng ngừng ha ha nở nụ cười.

"uống xong rồi được bước đi đi. Nhị đệ, người công Tử đệ." đột nhiên, cái kia vẫn đứng ở cửa sổ hướng ra phía ngoài vọng áo lam thiếu niên quay đầu, phân phó khác vài cái,"nơi này không thể ngồi lâu, chỉ sợ quan phủ lập tức hội tra được nơi này."

Nhìn trên giường bị thương, mọi người chần chờ một chút, mới yên lặng gật gật đầu, bắt đầu thu thập này nọ, ngay cả cái kia trọng thương trong người nhân cũng cố hết sức dựa dựa đứng dậy.

"ô oa!" rồi đột nhiên gian, tiểu cô nương biến mếu máo khóc lên, một phen kéo lại phía trước cửa sổ cái kia vừa trở lại muốn đi áo lam thiếu niên, đối ngoại ốc cha mẹ hét lớn đứng lên,"phụ thân, nương, các ca ca phải đi! Phụ thân mau tới, đừng làm cho ca ca rời khỏi a!"

"mọi người đi mau, không cần liên lụy nơi này nhân." áo lam thiếu niên một bên thúc giục những người khác, một bên cúi đầu, dùng sức bài khai tiểu hài tử giữ chặt vạt áo thủ - ra ngoài của hãn dự kiến, này mười tuổi đứa nhỏ thủ kính cư nhiên lớn như vậy, gắt gao cầm lấy của hãn quần áo, vô luận như thế nào cũng không buông ra. Nếu lại dùng lực một chút, chỉ sợ sẽ làm bị thương đến của nàng xương ngón tay đi?

"tê -" một tiếng liệt bạch, vạt áo bị hãn phản thủ một nửa xé mở!

Áo lam thiếu niên kiên quyết về phía sau lui từng bước, nhìn nhìn cầm bán phiên vạt áo ngăn người tiểu hài tử, ánh mắt tránh một chút, tựa hồ xuất hiện thoáng dao động, nhưng vẫn như cũ quay đầu dần dần về phía sau môn đi đến.

"vài vị rất khinh thường ta họ Tiêu đi?" rồi đột nhiên gian, một vị người vạm vỡ tay cầm sẵn xoa ngăn ở cửa, ánh mắt lăm lăm nhìn một hàng vài người,"tại kia cái tiểu huynh đệ thương không hảo phía trước, một cái cũng không chuẩn đi!"

"tiêu đại thúc, không phải chúng ta không tin được ngươi, chỉ là sợ..." áo lam thiếu niên giải thích, bỗng nhiên cúi đầu thấy vạt áo lại lại một lần nữa bị giữ chặt. Vừa tiếp xúc với như vậy vô tà ánh mắt, của hãn ngữ thanh như vậy tạm dừng.

"sợ liên lụy chúng ta sao?" lập hộ cười hắc hắc, sẵn xoa dùng sức trên mặt đất ngừng lại một chút,"các ngươi đi phạm vi mười dặm hỏi thăm một chút, ta tiêu thiết là sợ phiền phức chủ sao? Ta ngày đó có lá gan thu lưu các ngươi vài cái, sẽ không sợ mất đầu xét nhà!"

"đúng vậy, vài vị tiểu huynh đệ, các ngươi liên an tâm ở trong này dưỡng thương đi!" tiêu trần thị cũng vội vàng theo gian ngoài lý chạy lại đây, trong tay còn cầm được hồ,"ta thạch lương thôn nơi này thiên cao hoàng đế xa, quan phủ trong lúc nhất thời cũng không tất có thể lại đây đâu."

Người một nhà đều cố chấp nhìn vài vị thiếu niên, ngay cả cái kia tiểu hài tử cũng là gắt gao kéo lại cái kia áo lam thiếu niên, lớn tiếng khóc - lúc này đây nàng học ngoan, trực tiếp cầm tay nàng cổ tay, sợ buông lỏng thủ hãn lại hội xé rách vạt áo rời khỏi.

Hãn theo suy nghĩ trong lòng lý phát ra một tiếng thở dài, suy sụp buông lỏng ra kiếm, ngồi xổm xuống thân đi dừng ở đứa nhỏ ánh mắt, chần chờ vươn tay, vì nàng lau đi nước mắt ràn rụa thủy - có lẽ hãn trong lòng bàn tay vết chai ma ngứa nắn, cái kia đứa nhỏ bỗng nhiên phốc xích một tiếng cười rộ lên, dùng tay nhỏ bé bắt được tay hãn chỉ:"ca ca đáp ứng lưu lại?"

" ần." hần nhẹ nhàng gật gật đầu, nhìn đứa nhỏ sáng ngời ánh mắt.

- kỳ thật, đối bọn họ nhóm người này đầy người huyết tinh thiếu niên bình mà nói, làm sao thường bắt lưu luyến như vậy tình thuần đôi mắt?

" ca ca, ca ca! Mau nhìn, tịch nhan mở đầu!"

Tịch dương hạ, tiểu hài tử lôi kéo bên người anh tuấn thiếu niên kêu lên, chỉ vào đình viện lý kia nhất tùng Hoa nhi. Hoàng hôn lý, kia phi màu đỏ hoa đại đóa đại đóa nở rộ - hoa là xinh đẹp , nhưng mà, như vậy xinh đẹp hoa, chiếu vào thiếu niên sâu không thấy đáy con ngươi lý, tựa hồ một đóa một đóa đều hóa thành đại than máu tươi!

Này, này huyết, đều là chết vào đồng bào đao mổ hạ đồng bạn !

"... Phi a phi, phi a phi!

" cái gì phi? Chim chóc phi.

" chim chóc chim chóc như thế nào phi?

" triển khai cánh đầy trời phi!

"..."

Nhưng mà, ở chiến tranh bóng ma lại một lần nữa bao phủ trụ thiếu niên hai mắt khi, bên tai bỗng nhiên truyền đến thanh thúy đồng dao thanh, chuông bạc bình thường ở trong gió điều vang. Hần sá nhiên lấy lại tinh thần, nhìn trạm trưởng trong viện rung đùi đắc ý ca hát đứa nhỏ -

Hần nhớ tới đến, ở bị truy binh bức bách bị thương chạy trốn tới này hẻo lánh sơn thôn lý, ở bán hôn mê trung, bên tai cho tới bây giờ đều không có gián đoạn quá như vậy tiếng ca đi? Kia cơ hồ là ở trong mộng đồng dao...

" ca ca, hái hoa cho ta!" cái kia kêu tịch nhan tiểu hài tử cười khanh khách , kiễng chân, đi đủ kia đóa tối hồng Hoa nhi.

Một đóa hoa bị nhẹ nhàng cắm ở cô gái hướng lên trời tiểu biện thượng, thiếu niên cúi đầu đến, hơi hơi đối với mười tuổi đứa nhỏ nở nụ cười - của hần tươi cười, tựa như mây đen dày đặc thương khung trung bỗng nhiên phá vỡ mà ra dương quang, dị thường chói mắt loá mắt.

" Phong Lam ca ca cười rộ lên hảo hảo xem đầu..." này tiểu hài tử tựa hồ có vượt qua đại nhân sâu sắc cảm giác, nhìn thiếu niên sáng lên đến ánh mắt, tán thưởng nói," ca ca về sau phải được thường cười cấp tiểu nhan xem nga - tiểu nhan hội ca hát cho ngươi nghe . "

Tịch nhan hoa giữ, áo lam thiếu niên hơi hơi hơi hơi cười, đó là thật nhiều năm cũng không từng có quá an ninh bình tĩnh tươi cười...

Có lẽ, như vậy cũng không sai đi?

Bọn họ này đó ở quân đội cùng chiến loạn lý trưởng thành lên thiếu niên binh, cũng giống nhau có thể rời xa khói thuốc súng giết chóc đi?

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thuyền Xuy Dịch Vũ Tiêu Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 4 - Chương 4: Tịch nhan 4

Đội trưởng, mau nhìn! Trong thôn châm lửa !!!

Thương hảo về sau, ở phía sau sơn ôn tập võ nghệ, bạch hồ bỗng nhiên nhìn sơn hạ kêu lên. Bốn người kinh hãi, đồng loạt quay đầu, quả nhiên thấy cái kia núi nhỏ trong thôn toát ra cuộn cuộn khói đặc - cái kia yên bay tới địa phương, cư nhiên vẫn là cái kia bọn họ quen thuộc nhất tiểu viện!

" đi mau!" Phong Lam không chút nghĩ ngợi, nhanh chóng xuống núi, những người khác vội vàng đi theo hần phía sau.

Dọc theo đường đi, có tốp năm tốp ba thôn dân liệp hộ theo bọn họ bên người đi qua, mang theo tránh né cái gì thương hoảng sợ vẻ mặt, đều lắc đầu thờ dãi -

" rất thảm ... Ngay cả một cái tiểu hài tử cũng không buông tha, này quan binh vẫn là người sao?"

" ai, cũng là tiêu thiết tên kia gây chuyện - nói như thế nào, chứa chấp phản quân là mất đầu đắc tội a!"

" kỳ thật, ta nghe nói những người đó nguyên lai đều là sắp quân bộ hạ - trước kia vẫn là cùng đương kim hoàng thượng cùng nhau khởi binh đi? Như thế nào thất tử bị đuổi đi, tựa thành phản đảng đầu?"

"ai... Làm sao mà biết a! Dù sao triều đình là như vậy hạ ý chỉ."

"hắc hắc, họ Tiêu xác thực đều là đù có loại! Chủ nhà cùng hắc lão bà không nói, liền ngay cả cái kia mười tuổi tiểu hài tử cũng không từng nói nửa câu cầu xin tha thứ trong lời nói thế nào..."

"vẫn là bị một đao chém chết rõ ràng! Nhỏ như vậy đứa nhỏ, có thể chịu bao nhiêu vụn vặt tra tấn?"

Vài người đều điên rồi giống nhau về phía sơn hạ chạy đi. Bôn chạy trung, Phong Lam thủ khẩu nhanh thắt lưng bạn kiếm, hai tròng mắt trung có ánh lửa phản phát dấy lên - đó là hắc nhiều ngày tới nay chưa bao giờ biểu lộ quá sát ý!

Cái kia đứa nhỏ, cái kia tịch nhan hoa giữ đứa nhỏ!

Huyết giống nhau tịch nhan.

Tuy rằng không có đến chạng vạng nở hoa thời gian, đình viện lý kia từng tịch nhan thượng lại nơi nơi đều là nở rộ huyết hoa - đó là vậy ra nhân huyết cùng thịt. Dâm bụt trên cây treo huyết nhục mơ hồ hai cổ thi thể, mặt trên nơi nơi đều là loạn đao dấu vết, khoang bụng cùng lồng ngực toàn bộ bị xé ra. Huyết một giọt giọt hạ xuống, nhiễm đỏ dưới tàng cây kia nhất từng tịch nhan.

"tiểu tử kia, đây là thứ nhất lần: Kia bốn phần quân binh lính giấu ở nơi nào?" nhìn giữa không trung liều mạng gãy dựa nho nhỏ thân thể, dẫn dắt kia nhất tiểu đội binh lính sĩ quan cấp úy cười lạnh giờ lên trong tay mã đao -

Mặt trên một giọt giọt thẳng lạc, tất cả đều là này đứa nhỏ song thân huyết.

"không nói cho người!" sẽ không nói dối đứa nhỏ mở to tú lệ ánh mắt, mang theo khóc nức nở oán hận trả lời.

"bá!" một đao không lưu tình chút nào chém vào đứa nhỏ vai trái thượng! Đứa nhỏ tê thanh khóc lớn lên, nho nhỏ thân thể thống khổ run rẩy, đây từng chi nha chi nha giáo nhanh, lạc vào thịt lý, làm cho da thịt biến thành thâm tử sắc.

"tiểu tử kia, người nương đã trúng mười bảy đao, cha người đã trúng hai mươi một đao mới tắt thở - hắc hắc, ta đồ muốn nhìn người một chút có thể ai bao nhiêu?" mặt ngựa sĩ quan cấp úy chất thanh cười, phản qua tay dùng sống đao hung hăng quật, hồi một lần, khảm một đao, "hảo, lần thứ hai - nói, này phần quân giấu ở nơi nào?"

Bởi vì kịch liệt thống khổ, đứa nhỏ khuôn mặt nhỏ nhắn vận vẹo lợi hại, từng ngum từng ngum trừu khí, nửa ngày mới bắt thành câu gãy dựa: "không... Sẽ không... Nói cho... Chính là không..."

"tiểu tử kia, nếu không nói, nhưng là cùng cha người mẹ giống nhau kết cục nga!" đao phong một chút theo đứa nhỏ non nớt làn da cắt đi xuống, ở cô gái khóc hào trong tiếng, từ cái trán hoa tới cằm, huyết nhất thời phúc ở tiểu hài tử bán khuôn mặt.

Đứa nhỏ sợ tới mức ngây người, trong nháy mắt ngay cả tiếng khóc đều tạm dừng.

"chắc chắc, người nói có bao nhiêu đáng tiếc - vốn là một cái mỹ nhân bại hoại đâu!" mã đao lại một lần nữa chậm rãi cử lên, đao tiêm thượng huyết châu phiếm lạnh lưng tinh quang, "nói mau, mấy người kia ở nơi nào? Không nói trong lời nói, mặt của người sẽ bị hoa loạn thất bát tao nga! Tiêu muội muội."

"hì hì." nhìn hung thần ác sát bản sĩ quan cấp úy, huyết lưu phi mặt tiểu hài tử bỗng nhiên có chút quý dị nở nụ cười.

Chảy huyết gương mặt, thiên chân vô tà tươi cười, nhưng mà theo dõi hắc ánh mắt cũng là giống như ác ma bình thường!

"mẹ nó, tiểu quý người lại cười cười xem?!" bị xem trong lòng có chút sợ hãi, giọt huyết mã đao lại một lần nữa giờ lên -

"Phong Lam ca ca..." tiểu hài tử nhẹ nhàng mà cười, dùng bên phải kia chi không có bị huyết hồ trụ ánh mắt nhìn của hắc phía sau, giống nhau là nhẹ nhàng mà đối ai dạn dò, "Phong Lam ca ca, muốn giết này nhân nga!"

Kêu khóc thanh thưa thớt ở sau người vang lên, sĩ quan cấp úy hoảng hốt quay đầu - không biết khi nào, trong viện hoành thất thụ bát nằm đầy hắc hơn mười cái thuộc hạ! Hắc mang đến một đội triều đình tinh binh, cư nhiên ngay tại một lát trong lúc đó toàn bộ ngã xuống!

Bốn thân ảnh tia chớp bàn lược tiến sân, ở một mảnh huyết vũ trung đứng ở địch nhân thi thể thượng!

Nhưng mà ở giữa cái kia lam sam thiếu niên kiếm lại còn tại trong vô. Hắc liền đứng cách chính mình không đến một trượng địa phương, dùng hắc đến phát lam ánh mắt lạnh lùng nhìn chăm chăm chính mình, đôi mắt trung giống nhau có lửa cháy ở thiêu đốt - giống nhau là đến từ địa ngục ánh mắt!

"tiểu nhan, xem trọng." Phong Lam trường kiếm thường thường giờ lên, bỗng nhiên tia chớp bàn theo vô kiếm hai đoạn phản thủ rút ra song kiếm!

Đó là nàng cuộc đời lần đầu tiên nhìn đến vũ phong song kiếm - nói thật, khi đó nàng căn bản không thấy rõ sở Phong Lam ra tay, chỉ nhìn thấy kia quay về mà ra lục kiếm Như Lai tự luyện ngục lỗi đình bình thường chói mắt, ở kiếm quang cùng lam ảnh trung, có huyết sắc như khói lửa bình thường nở rộ...

Đầu tiên là hai tay, rồi sau đó là hai chân, liền theo khói lửa trung bay đi ra.

Cuối cùng, song kiếm tương giao thành chữ thập, nhẹ nhàng nhất hoa, tả hữu gáy động mạch trung huyết giống như suối phun bình thường toát ra. Cái kia trong nháy mắt đã bị tước nhỏ một vòng sĩ quan cấp úy, liền như cốc gỗ bình thường ngã xuống kia khóa đâm bứt dưới tàng cây.

Hơn nữa, ở huyết lưu tấn phía trước, này không có tứ chi nhân còn không sẽ chết...

"hì hì..." trên cây treo đũa nhỏ nhẹ nhàng mà, khoái trá nở nụ cười, vết máu hạ ánh mắt lóe kỳ dị sáng rọi, "thật tốt!"

Kiểm quang lại chợt lóe, đây người là huyết đũa nhỏ ngã vào thiếu niên trong lòng -

"tiểu nhân... Tiểu nhân!" của hắn thanh âm cứ nhiên dẫn theo hơi hơi nghẹn ngào, mặc cho máu tươi nhuộm đỏ chính mình lam sam

Ở bên kia, Huyền Vũ bọn họ động thủ bắt đầu cỡi xuống trên cây quai kia hai cụ huyết nhục mơ hồ thi thể - kia một đôi từng dung nạp, chiếu cố bọn họ lập hộ vợ chồng đã muốn chết thắm, thi thể chảy ra bên ngoài cơ thể nội tạng niềm trụ của hắn quần áo, chết đi nhân hai mắt thủy chung chưa từng nhắm lại...

Không đến vài cái canh giờ phía trước, bọn họ còn từng như cha mẫu bình thường quan tâm chiếu cố vài cái thiếu niên.

Này ba cái trải qua quá hơn trăm lần chiến dịch thiếu niên bình đột nhiên thất thanh khóc rống.

Cái kia đũa nhỏ nhưng vẫn vẫn mỉm cười, giống nhau cái gì đều không có phát sinh. Nhưng là, của nàng tươi cười cũng là lạnh lùng mà trống rỗng - đó là bọn họ lần đầu tiên nhìn đến nàng như vậy tươi cười. Mà từ nay về sau mười mấy năm lý, nàng liền vẫn chỉ biết như vậy nở nụ cười...

Ở thu thập thi thể hài cốt thời điểm, Phong Lam nhẹ nhàng nâng thủ, che khuất đũa nhỏ ánh mắt: "không nên nhìn, tiểu nhân."

Nhưng mà nàng không có nhắm mắt lại, vẫn là quật cường mở to - hắn có thể cảm giác được nàng thật dài lông mi ở hắn thô lệ trong lòng bàn tay chớp động, vụt sáng vụt sáng, cùng với thấm ướt nước mắt.

"... Phi a phi, phi a phi.

" cái gì phi? Chim chóc phi.

" chim chóc chim chóc như thế nào phi?

" triển khai cánh đây trời phi!

Rồi đột nhiên gian, trong lòng đũa nhỏ bỗng nhiên hừ nổi lên này thủ đồng dao, nhẹ nhàng mà, nhẹ nhàng mà, giống nhau sợ bưng tỉnh cái gì...

Kia cũng là " tịch nhan " cuối cùng một lần xướng này thủ đồng dao. Không có người biết, ngày nào đó, đúng là của nàng mười một tuổi sinh nhật.

Làm " tiêu tịch nhan " nhân sinh, cũng chỉ là kéo dài đến nàng mười một tuổi sinh nhật mới thôi - ngày nào đó, đối với nàng cùng vài người khác mà nói, đều là đêm tối bắt đầu một ngày, là địa ngục chi môn từ từ ở trước mắt mở ra một ngày...

Từ nay về sau, liền hoàn toàn là ở trong bóng đêm bốn tẩu nhân sinh .

Theo mãn mười tám tuổi bắt đầu, nàng chính thức trở thành tổ chức nhất viên, càng không ngừng bốn tẩu khắp các nơi, dựa theo lão đại mệnh lệnh, thanh kiếm đâm vào một đám triều đình hiền quý nhân viên quan trọng cổ họng, trở thành lam thiên hạ nghe tiếng biến sắc " Chu Tước "- ở đây đất máu tươi trung, nàng vẫn như cũ là cười, cười đến lạnh lùng mà trống rỗng.

Còn nhớ rõ ở liệt hỏa trung thiêu đốt gia viên, còn nhớ rõ trên cây lộ vẻ song thân thi thể, nhưng mà, tám năm đến huyết cùng hắn tụ tập thành sông ngòi là như vậy thâm mà quảng, đứng ở hạ bên này " Chu Tước " đã muốn thấy không rõ lắm kia một bên cách ngạn đi qua năm tháng, thấy không rõ lắm Phong Lam, thanh long, bạch hổ cùng Huyền Vũ vài người đi qua từng mỉm cười quá mặt.

Duy nhất nhớ rõ, chỉ có kia nở rộ huyết hoa tịch nhan thụ, một đóa một đóa, tựa như quanh quần oán linh.

...

" ta gọi là tịch nhan!- nhạ, là cùng kia từng xinh đẹp hoa giống nhau tên!"

" tiểu nhân tương lai còn dài, nhất định hội so với hoa nhiều hấp dẫn thế nào!"

...

Giữa trời chiều, giống nhau đâm bứt dưới tàng cây, nàng theo bản năng nâng thủ, bưng kín trên mặt kia thật dài đao sẹo - kia tự thái dương khỏi vẫn hoa đến hạ hạm xấu xí vết thương.

Cái gì đều cải biến - đi qua huyết sắc đậm mực, trước mắt hắc ám dày đặc, mọi người huyết lạnh như băng đi xuống ...

Nhưng mà, duy nhất chưa bao giờ từng thay đổi, chính là trên mặt vết thương.

Làm cho nàng vĩnh viễn nhớ kỹ nhân sinh như nước tinh khiết thoát phá ngày nào đó!

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thuyền Xuy Dịch Vũ Tiêu Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 4 - Chương 5: Tịch nhan 5

Thi màu đỏ đoá hoa, thừa thốt điệu ở thâm màu lam áo khoác thượng.

Mỗi điệu một mảnh, của hấn tâm cư nhiên liền hơi hơi run rẩy một chút - từng nhìn địa ngục đều mặt không đổi sắc, nhưng này nhất từng hoang đại tịch nhan, cư nhiên tượng châm giống nhau vẫn đâm đến nội tâm chỗ sâu nhất.

Nhớ lại cư nhiên vẫn ngược dòng đến như vậy ngày - hấn còn có thể mỉm cười ngày...

"ca ca, hái hoa cho ta!"

"Phong Lam ca ca cười rộ lên hảo hảo xem..."

"ca ca về sau phải được thường cười cấp tiểu nhan xem nga!- tiểu nhan hội ca hát cho người nghe."

...

"hồi tông đàn đi, hết thấy coi như làm không có phát sinh." tịch nhan hoa hạ, áo lam thủ lĩnh lại một lần nữa thấp giọng lặp lại, tối đen con người lý có hơi hơi tinh quang, dừng một chút, "ta cũng sẽ không lại phải người đi chấp hành người không muốn chấp hành nhiệm vụ."

Hấn... Là ở thỏa hiệp cùng nhượng bộ sao?

"tuyệt không!" nhưng mà, Chu Tước thanh âm vẫn như cũ giống như vụn băng bình thường ở trong gió đêm vang lên. Nàng quay đầu, đứng lên nhìn hoa dưới tàng cây nam tử, một chữ một chữ lặp lại: "từ · cũng · không."

Nàng đương nhiên biết, bội phản tổ chức nhân, duy nhất có thể đi đường, chính là thông hướng địa ngục lộ!

Nhưng mà, nàng lại cũng không quay đầu lại. Rời đi tám năm đến sớm chiều ở chung nhân, rồi đi vẫn nuôi nấng nàng, bảo hộ nàng, dạy cho nàng hết thấy nhân. Ở sở hữu thành viên trước mặt, đối lão đại nói ra "ta muốn rời đi kinh trập" sáu cái tự, nhìn mỗi người kính sợ lão đại, nàng ngay cả ánh mắt đều không có trát một chút.

Ở nàng quay đầu tránh ra thời điểm, không biết là không phải ảo giác, mọi người giống nhau đều nghe được "ba" một tiếng vang nhỏ, tựa hồ trong không khí có cái gì nhìn không thấy bình chương phiến phiến thoát phá ...

Phong Lam bỗng nhiên quay đầu, ánh mắt tia chớp bàn dừng ở này quyết tâm bội phản cấp dưới trên người.

Hấn đương nhiên biết, theo nói ra "phải rời khỏi" này ba chữ khỏi, hết thấy chính là không có đường rút lui có thể đi - của nàng ý chí, cho tới bây giờ đều là không thể thay đổi cùng dao động - theo tám năm trước bắt đầu, chính là như vậy!

Nhưng là, vì sao hấn nhưng lại buồn cười đến muốn vài lần nói ra như vậy yếu đuối giữ lại trong lời nói.

"hảo, như vậy ấn quy củ đến," giống nhau nội tâm xuất hiện chỗ hồng nháy mắt bị tu bổ xong, hấn cũng lạnh nhạt theo miệng phun ra một câu, trường kiếm chậm rãi theo áo khoác trung giờ lên, trên chuôi kiếm kim chúc lóe lạnh lùng quang, "Chu Tước, người đã muốn đánh ngã tổ chức lý khác tam đại sát thủ, nay, chỉ cần lại đá đảo ta, là có thể rời đi nơi này."

Tay hấn lập tức, nâng kiếm hai đoạn, như uyên ngừng nhạc tri -

Nàng biết, ở hấn rút ra kiếm kia một cái chớp mắt, toàn bộ rừng rậm đem bị kiếm quang chiếu sáng lên!

"hi hi." đột nhiên, Chu Tước nhẹ nhàng mà nở nụ cười, của nàng trong ánh mắt lóng lánh thủy bình thường trong suốt lạnh như băng quang. Nhìn quen thuộc thức mở đầu, giống nhau thấy cái gì buồn cười chuyện tình giống nhau che miệng ha ha nở nụ cười, "đùa giỡn cái gì? Của ta võ công toàn bộ đều là người giáo, luận thân thù, luận kinh nghiệm, ta làm sao có thể đá đảo người đâu? Này không phải uống phí kính sao?"

"không đá đảo ta, theo ta thì thể thượng thái đi qua, người sẽ không biện pháp rời đi chỗ này." Phong Lam cũng là không sợ hãi khinh trần một chữ một chữ nói xong, song chương chấn động, áo khoác theo đầu vai chảy xuống - điệu ở lạc mẫn huyết sắc tàn hoa trên mặt. Hai tay lẫn nhau nắm chuôi kiếm, thâm màu lam trang phục kinh trập sáng lập giả giống như sơn bình thường đổ lại ở nàng tiền phương trên đường.

"ai... Thật sự là hao tổn tâm trí." Chu Tước thở dài lắc đầu, cũng chậm rãi theo trong tay áo rút ra song kiếm - nhưng là, nàng rút ra kiếm sau cái thứ nhất động tác, cũng là phản thủ xử dụng kiếm sống chiếu chiếu mặt mình.

Sáng như tuyết thân kiếm phản xạ trong rừng thần nhiên tinh quang, ở cửa nàng sườn trên mặt di động không chừng, đồng thời, cũng ánh trên mặt nàng kia thâm có thể thấy được cốt vết sẹo.

Này nói sẹo... Phong Lam đồng tử bỗng nhiên thoáng co rút lại một chút.

Ồ hần hơi hơi phân thân trong nháy mắt, lưỡng đạo kiếm quang rồi đột nhiên trong đêm tối sáng lên! Như tia chớp xẹt qua Trường Không, chữ thập điện mạo bên ngoài giao quang mang như sấm đình bản tiền hướng cô hống!

"đỉnh!" nhẹ nhàng một tiếng tháy vang.

Hoa hạ nam tử thân hình chút bất động, nhưng hần trong tay kiếm đã muốn ra khỏi vỏ, một lát không muộn tả hữu cái ở đã đến cổ họng biên lợi nhận, chính là nhất chiêu liền dĩ nhiên đem đôi phương thế công ngăn chặn.

Hần không nói gì, nhìn trước mắt cô gái, hắc đến phát lam song đồng lý mơ hồ có đau triệt tâm phế biểu tình.

"ai, nói qua là uống phí kính thôi! Không cùng ngươi đánh." giống nhau là hòn dỗi bản, ở lấy mệnh tướng hợp lại thời điểm, nàng nhưng lại không thêm quan tâm buông xuống kiếm, vào vỏ, sau đó liền thoải mái hồi quá thân khứ tránh ra, phía sau lưng thượng sở hữu không môn hoàn toàn không bố trí phòng vệ đại mở ra.

"bá -!" đột nhiên, lợi nhận cắt qua không khí!

Nàng đột nhiên một cái lao đảo, ở thật lớn lực đánh vào hạ về phía trước chạy ra khỏi tam, tứ bước, chết đi bản phủ phục trên mặt đất. Phía sau lưng thượng một mảnh màu đỏ, một kiếm theo vai trái tà bổ tới thất lưng tể!

"đừng tưởng rằng như vậy làm nũng ta sẽ không hội giết ngươi." phía sau thanh âm lãnh đạm vang lên đến, giày bước qua héo rũ hoa cỏ, ở nàng sau lưng vài bước có hơn ngừng lại:" lấy kiếm! Cho ta đứng lên!"

Bởi vì cực đau, nàng tê tê nhẹ giọng hấp khí, song chưởng dùng sức chống mặt không cho chính mình rồi ngã xuống đi, huyết ở phi màu đỏ quần áo thượng rất nhanh tràn ngập mở ra.

"chính là không, không đứng dậy! Chính là, chính là không..." nàng quý gối nửa quý trên mặt đất, cắn răng, cư nhiên vẫn là có chút dỗi chống đối.

Giọt huyết kiếm lại một lần nữa không chút do dự giờ lên.

"hì hi... Ngươi là không phải cũng tưởng sỏ sỏ xem, ta có thể ai bao nhiêu kiếm mới tắt thở?" đột nhiên, Chu Tước quay đầu lại, nhìn Phong Lam hơi hơi cười rộ lên - như vậy thiên chân vô tà, cũng là lạnh lùng trống rỗng tươi cười!

Những lời này lực sát thương là thật lớn. Cho dù là kinh trập người sáng lập, cũng vô pháp che giấu trong nháy mắt trên mặt thống khổ run rẩy.

"phụ thân, mẫu thân! Các ngươi xem, Phong Lam ca ca muốn giết ta đâu..." nhìn hần sau lưng kia từng tích nham, nàng bỗng nhiên giống nhau là dỗi trên cây người nào nhẹ giọng oán giận hòn dỗi, mảy bởi vì đau đớn mà gât gao nhíu lại.

Xa xôi nhớ lại đột nhiên bao phủ hần.

Liệt hỏa. Máu tươi. Thi thể. Giết hại. Đào vong.

Trong mộng đồng dao. Huyết giống nhau tịch nham.

Giống nhau là bị thôi miên bản, kiếm theo trên tay hần cúi đi xuống. Hần theo của nàng ánh mắt chậm rãi quay đầu lại đi, nhìn phía sau kia nhất thụ đã đâm bụi. Mãn thụ máu tươi. Dưới tàng cây nhiều loại hoa. Huyết nhục mơ hồ thi thể... Trên cây treo đĩa nhỏ ở máu tươi trung cười, nhẹ nhàng dẫn dò hần -

"... Muốn giết này nhân nga, Phong Lam ca ca!"

- trên đầu vai bỗng nhiên có bẹn nhọn đau đớn!

"hì hi... Rốt cục đâm trúng ngươi!" bên tai truyền đến chuông bạc bản tiếng cười, như ca xướng bình thường tiếng cười. Hần đột nhiên quay đầu, tối đen hai tròng mắt trung chiếu ra kia đem thật sâu trát nhập hần đầu vai lợi kiếm, mà một khác đem chính tia chớp bản hoa hương của hần cổ hống.

"phốc." mũi kiếm cát vào cơ bắp.

Chuông bạc bản tiếng cười quàng quạc mà chỉ. Chu Tước tuyết trắng trên mặt có cứng ngắc khiếp sợ biểu tình -

Phong Lam tay phải thượng kiếm đã muốn bị ném tới địa hạ, thon dài ngón tay chảy huyết, nhưng mà cũng là không chút sứt mẻ tay không cầm kia đem

hoa hướng cổ họng kiếm. Mà hấn trong tay trái kiếm, đã cắt vỡ nàng gầy bộ làn da, liền lạnh lùng đứng ở nơi đó.

Chu Tước vẫn mỉm cười trên mặt rốt cục có kinh ngạc cứng ngắc biểu tình, tươi cười ở khóe miệng đông lại - nàng xem thấy! Cự nhiên có sâu kín ánh lửa theo đôi diện người kia đôi mắt ở chỗ sâu trong dấy lên, như luyện ngục lý thiêu đốt liệt hỏa... Của hấn ánh mắt thay đổi!

"răng rắc." nhẹ nhàng thúy vang. Phong Lam ngón tay dần dần buộc chặt, nàng tay phải trung kiếm cự nhiên bị một tắc tắc niết dập nát!

- kia vẫn là ở nàng mãn mười lăm tuổi thời điểm, vài vị ca ca đưa cho của nàng lễ vật.

Một bạt tai dùng sức đánh vào trên mặt nàng!

"ngươi làm sao dám như vậy!" chảy huyết thủ dùng sức phẫn ở trên mặt nàng, đau triệt tâm phế. Của hấn huyết ở trên mặt nàng tung hoành chảy xuôi, dọc theo kia nói vết sẹo chậm rãi chảy xuống. Tuy rằng hoàn toàn đánh bại ý đồ bội phản thuộc hạ, nhưng mà cái kia áo lam thủ lĩnh ngược lại giống nhau hồng mắt bàn nổi giận đứng lên, cơ hồ chỉ dùng đề rít gào thanh âm đối nàng rống -

"ngươi làm sao dám như vậy phản bội ta? Làm sao dám! Từ nhỏ khởi, ta là như thế nào đối đãi ngươi! Ngươi hiện tại lại là như thế nào hời báo ta!"

"vì cái kia cầu quan một nhà, ngươi cự nhiên dám như vậy!"

Nàng bị đánh lão đảo lui về phía sau, ngực nặng nề mà tựa vào kia khóa đã đâm bứt trên cây, bị đâm cho dưới chân tịch nhan hoa bay là tả hạ xuống. Nhìn tám năm đến lần đầu tiên dùng như thế ngữ khí cùng chính mình nói nói Phong Lam, nhìn hấn mâu trung liệt liệt thiêu đốt hỏa diễm, trong lòng nàng bỗng nhiên có chút nao núng, cự nhiên theo bản năng né tránh của hấn ánh mắt.

Thế không cúi đầu. Vốn ở đi ý bắt đầu sinh khoảnh khắc, nàng liền cho tới bây giờ không nghĩ tới chính mình còn có thể dao động.

Nhưng mà, giờ phút này lại bởi vì hấn chưa bao giờ vừa thấy tức giận, nàng mới hiểu được: Tại kia cá nhân sâu không lường được trong nội tâm, nguyên lai chính mình là có một ít phân lượng. Mà của nàng rồi đi dẫn phát rồi của hấn tức giận, làm cho nàng cảm thấy nao núng.

Phong Lam ca ca... Nàng ở bên trong tâm bỗng nhiên nhẹ nhàng kêu một tiếng này xa xôi tên.

"kia hộ nhân gia rốt cuộc cho ngươi cái gì? Ngươi thế nhưng như vậy che chở bọn họ, liều lĩnh cùng ta làm đối!" Phong Lam thanh âm đều có chút khàn khàn, bởi vì cuồng nộ, tối đen trong ánh mắt có ẩn ẩn lam quang, hấn tay trái giọt huyết kiếm lại một lần nữa giơ lên - nàng không có trả lời, chính là nhìn kiếm quang như cánh ve bình thường triển khai, mỉm cười nhắm hai mắt lại.

"đại ca, dừng tay! Dừng tay -!" bên tai bỗng nhiên có quen thuộc vội vàng tiếng kêu, thân thể của nàng bỗng nhiên bị ngoại lực dùng sức mang đến một bên. Ở kiếm phong gào thét mà qua sau, nàng mở to mắt, thấy vội vàng tới rồi thanh long cùng bạch hổ.

Thanh long trường thương đã muốn bị vừa rồi kia một kiếm tiết vì hai đoạn, bạch hổ không chút do dự ngăn ở chính mình trước người.

Vừa rồi ở cùng chính mình giao thủ khi, vì danh chính ngôn thuận phóng chính mình đi, bọn họ hai cái liền hoặc nhiều hoặc ít treo màu, nay tuy rằng là nhị đối nhất mà đối diện Phong Lam, lại vẫn đang có vẻ có chút chật vật.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thuyền Xuy Dịch Vũ Tiêu Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 4 - Chương 6: Tịch nhan 6

Đại ca, tuyệt đối không thể giết Chu Tước! Tuyệt đối không được!"

Nghe được như vậy cường ngạnh trong lời nói, cự nhiên theo luôn luôn đối chính mình kính sợ phục tùng cấp dưới trong miệng nói ra, Phong Lam trong mắt tinh quang chột lóe, trên mặt có cười lạnh biểu tình. Nhưng mà, nhìn trước mặt hai người không chút nào lùi bước ánh mắt, nhìn thượng vẫn đang hôn mê bất tỉnh Huyền Vũ, hấn trong mắt ánh lửa dần dần tắt đi xuống..

Nếu thật sự sẽ đối Chu Tước giết không cần hỏi trong lời nói, chỉ sợ bọn họ ba người hội liễu lĩnh ngăn cản đi? Cho dù là bọn hấn ba người liên thủ không thể ngăn cản, nhưng nếu Chu Tước chết ở chính mình trên tay, từ nay về sau toàn bộ kinh trập tổ chức thế tất hội sụp đổ đi?

Đó là hấn tuyệt đối không muốn nhìn đến cục diện... Thậm chí so với của nàng bội phản càng thêm không muốn.

Tám năm. Tại đây cái bé gái mồ côi trên người, mỗi người đều đầu nhập vào toàn bộ cảm tình... Có lẽ, bởi vì tất cả mọi người tịch tịch.

Trời biết bọn họ vài cái sát thủ, là như thế nào mang đại như vậy một cái tiểu cô nương - nhìn nàng lớn lên, học nghệ, tự lập, gia nhập tổ chức... Từng nghĩ đến mọi người cả đời cũng không hội chia lìa, sẽ ở trong đêm tối cùng nhau đi xuống đi. Huyền Vũ thậm chí từng nói qua: Chỉ có đang nhìn tiểu nhan tươi cười khi, mới có thể ý thức được chính mình xác thực còn sống - chẳng lẽ, chính hấn lúc đó chẳng phải như vậy sao?

Nhưng mà, nay lại như thế nào?

Tận mắt lớn lên nhân phản bội chính mình, ở nàng đưa ra "ta muốn đi" thời điểm, kia kiên quyết ánh mắt, như nhau năm đó đối khảo vấn của nàng quan binh trả lời "chính là không nói" giống nhau - đó là thế không cúi đầu quyết định, không hề viên chuyển đường sống.

Rốt cục, cúi đầu trong lời nói theo Phong Lam bên môi phun ra, phiêu tán ở đêm khuya trong rừng rậm, tuyên cáo cuối cùng phán quyết.

"mười tám tuổi trước kia, ngươi nếu phải rời khỏi kinh trap, tùy thời tùy chỗ đều có thể... Bởi vì cái kia thời điểm, ngươi còn không phải tổ chức nhất viên." hần ngẩng đầu, nhìn ở trong bóng đêm khai chính thịnh đâm bụt hoa, tiếp tục nói:"mười tám tuổi năm ấy, ta cho ngươi trở lại ngoài rừng đi qua người thường cuộc sống, lập gia đình sinh con, bình thân sống quãng đời còn lại... Nhưng là, chính ngươi lựa chọn muốn ở lại tổ chức lý - nếu, cái kia thời điểm ngươi không có đi, nay ngươi tưởng rời đi, nhất định phải muốn trả giá đại giới..."

Chu Tước mang theo vết máu trên mặt nổi lên thân nhiên cười khổ:"đúng vậy, ta biết."

Mười tám tuổi năm ấy nàng vì sao không đi, hần biết không?

"nếu Phong Lam ca ca ở trong này, như vậy ta cũng muốn ở trong này!"

Chẳng sợ tiền phương là vĩnh viễn hắc ám, nàng cũng sẽ không lùi bước nửa bước! Cho dù là luyện ngục, cho dù là ngăn cách, hần ở nơi nào, nàng cũng sẽ ở nơi nào! Loại này chôn sâu tình tở, ở thơ ấu khi cũng đã loại hạ đi?

Ở hần hái cấp nàng kia một đóa tịch nhan thời điểm, nàng đối chính mình nói:"tiểu nhan trưởng thành, nhất định phải gả cho Phong Lam ca ca... Chẳng sợ liền một ngày cũng tốt đâu!"

Bởi vì tưởng cùng được với của hần bộ pháp, bởi vì tưởng trở thành đối hần có giúp nhân, bởi vì tưởng có thể cùng hần sóng vai chiến đấu, cho nên nàng mới chịu được như vậy tàn khốc huấn luyện cùng gay mũi huyết tinh, cho nên nàng mới quả quyết cự tuyệt hần đem nàng tống xuất rừng rậm, trở về bình thường cuộc sống yêu cầu.

Nhưng mà, một năm về sau, làm quyết định rời đi hần bên người thời điểm, nàng ngay cả đầu đều không có cúi.

- này thế gian, tự nhiên có một loại so với tình yêu, hữu tình hòa thân tình càng cường đại hơn lực lượng, làm cho nàng cuối cùng lựa chọn rời đi!

"ta vốn muốn mạng của ngươi... Chu Tước," Phong Lam thoáng khàn khàn thanh âm quanh quẩn ở ban đêm, cùng hần hơi hơi giơ lên sợi tóc, tầm chung quanh không khí đều giống nhau bắt đầu ngưng kết,"nhưng là, nếu mọi người đều phản đối, như vậy cứ như vậy xử lý đi..."

Chảy huyết thủ chậm rãi nâng lên, mở ra, trong lòng bàn tay còn ẩn lờ mờ đạo thâm có thể thấy được cốt kiếm thương, hần lạnh lùng nhìn về phía nàng:"đem ngươi ở trong này được đến gì đó toàn bộ lưu lại, sau đó vĩnh viễn không cần trở về!"

"hào!" nhìn thẳng đối phương sâu không thấy đáy con ngươi, nàng cắn răng một cái, rõ ràng trả lời.

Vàng bạc. Lệnh bài. Ám khí gói to. Tùy thân mang khăn cấp được vật. Tổng đàn bản đồ. Hần tự tay viết cấp của nàng võ học sách nhỏ từ... Còn có rất nhiều nữ hài tử mới thích vụn vặt vật nhỏ, này đây tiền huynh trưởng nhóm lục tục đưa cho nàng đùa.

Ở toàn bộ nhảy ra tùy thân gì đó sau, nghĩ nghĩ, nàng phản thủ cời xuống trên đầu thúc phát ngân hoàn, thật dài tóc như nước giống nhau đổ xuống xuống dưới. Cuối cùng, nàng thậm chí cúi người bỏ đi trên chân giày thêu, quang chân đứng ở ẩm ướt trên cỏ.

"này thân quần áo không có biện pháp hiện tại lưu lại - chờ ta đi ra ngoài mua nhất kiện thay sau, hội lập tức đuổi về cho ngươi..." nàng lạnh lạnh nói.

Nhưng mà trước mặt mọi người không có quay đầu xem nàng:"còn có đâu?"

Còn có? Nhìn lưng quá thân đi Cao đại nhân ảnh, nàng đột nhiên giống nhau bị cái gì nóng một chút giống như, bỗng nhiên ngẩng đầu!

"ta đã biết - đều trả lại cho ngươi!""tại bên người thanh long cùng bạch hổ đều không có hiểu được phía trước, nàng tia chớp bản phản thủ rút ra một khác đem chưa thoát phá trường kiếm, đảo ngược chuôi kiếm!

"sát!" kiếm quang hiện lên, máu tươi vẩy ra - tay trái ngón cái huyết quản bị một kiếm đánh gãy!

Huyết quản vừa đứt, cả đời không thể lại dùng kiếm. Bên người hai người đồng thời thất thanh kinh hô - là này! Lão đại muốn thu hồi, tự nhiên là hần từng dốc túi truyền thụ vũ phong song kiếm?!

Chu Tước lại ngay cả mảy may đều không có mặt nhăn một chút, tay trái ngón cái huyết quản vừa đứt, lập tức dùng răng nanh cắn thân kiếm, đem tay phải hướng kiếm phong thượng thấu đi qua!

"đủ." đột nhiên, của nàng tay phải bị nhân từ không trung cầm - Phong Lam ở điện quang hỏa thạch hết sức trở lại, chế trụ tay nàng cổ tay, thân nhiên nói:"ai nói ta muốn là này?"

Chu Tước đều có chút khó hiểu nhìn trước mắt này nhân - hần, rốt cuộc muốn nàng lưu lại cái gì?

Phong Lam buông ra thủ, chậm rãi mở ra tay kia thì. Trong lòng bàn tay, là một cái cao không doanh tắc bạch từ bình nhỏ, mặt trên dùng chu sa viết ba cái chữ nhỏ: Tẩy trần duyên.

"a?" trong nháy mắt, vắn trán tĩnh nữ tử trên mặt rốt cục nổi lên không thể khống chế run rẩy. Nhìn cái kia nho nhỏ bạch bình sứ, không tự chủ được ngay cả lui lại mấy bước, ngực lập tức lại dựa vào thượng tịch nhan thụ, tránh ra một chữ đến:" không!"

" đại ca!" bên cạnh hai người đồng thời lại kinh hô," không thể!"

" vì sao không thể?" Phong Lam lạnh lùng trả lời, lại đem được đưa tới Chu Tước trước mặt," đây là đương nhiên yêu cầu, không phải sao? Nàng đã biết nhiều lắm tổ chức lý bí mật, như thế nào có thể làm cho nàng cứ như vậy rời đi!"

Nguyên lai muốn nàng lưu lại là này - là này tám năm đến sở hữu nhớ lại! Sở hữu cùng bọn họ cùng một chỗ thời gian, sở hữu sung sướng, chua xót, thống khổ cùng nước mắt... Ở nàng trước khi rời đi, hẳn muốn đem nàng tám năm đến sở hữu đều thu hồi đi!

Giống nhau sợ lãnh giống như , nàng rút một chút thân mình, hết sức rời xa cái kia khủng bố bạch từ bình nhỏ -

Không cần... Tuyệt đối không cần! Nàng tuyệt đối không cần bị tẩy não!! Cho dù là dứt khoát lựa chọn rời đi, nàng cũng không nguyện ý quên sở hữu hết thảy, quên cùng bọn họ cùng một chỗ sở hữu thời gian... Đây là nàng trong trí nhớ nhất trân quý bộ phận, vô luận đang ở phương nào, nàng vĩnh viễn cũng không nguyện ý quên!

" Chu Tước, ngươi đã muốn thoát ly tổ chức, đây là tối rộng thùng thình xử lý , " Phong Lam ánh mắt lóe băng giống nhau quang mang, được bình nút lọ bị nhẹ nhàng mở ra, tiến đến nàng mũi hạ, thanh âm nhẹ như nói mê," như vậy, đối với ngươi, đối chúng ta đều hảo..."

" không! Tuyệt đối không cần!" nàng cơ hồ chỉ dùng để hết toàn lực, tê thanh hô to, muốn từ người kia khống chế phạm vi hạ thoát đi. Nhưng mà hẳn dùng một tay liền đồng phục nàng, điểm của nàng ma huyết, nàng vô lực ngã ngồi tại kia nhất tịch tịch nhan lý, sợ hãi nhìn hẳn đi bước một tới gần.

" đây là ngươi không có biện pháp lựa chọn chuyện tình..." Phong Lam khoe miệng bỗng nhiên nổi lên một tia hiềm thấy ý cười, thân thủ, niết mở của nàng cằm," cầu thả sinh cách, không bằng tưởng quên cho giang hồ - phải rời khỏi nhân là ngươi, không phải sao?"

Nàng dùng cầu xin ánh mắt nhìn bên người mặt khác hai vị, hy vọng có thể có người đến ngăn cản. Nhưng mà, xuất hồ ý liệu , thanh long bạch hồ cư nhiên đều không có động, chính là ở một bên nhìn nàng, ánh mắt bi thương mà đau kịch liệt -

" xác thực, còn không bằng diện mạo quên... Coi như tám năm trước chúng ta vốn không có gặp quá."

" chỉ tiếc, Huyền Vũ không có biện pháp tỉnh lại gặp ngươi cuối cùng một mặt..."

- buông tay, buông tay a!

Tuyệt đối không thể, không thể quên!! Thà chết đều không cần quên!

Nhưng mà, mặc kệ trong lòng nàng như thế nào tê tâm liệt phế hồ hết, kia bình lạnh lẽo chất lỏng vẫn như cũ chậm rãi theo của nàng cổ họng chảy xuống dưới. Phong Lam mặt ngay tại gần trong gang tấc địa phương, nhìn nàng, mang theo ngôn ngữ không thể miêu tả biểu tình.

Đợi cho hẳn buông tay ra khi, được thủy đã muốn hoàn toàn bị quán vào Chu Tước vị lý.

", ... " nàng trong cổ họng phát ra nhẹ nhàng tiếng vang, hết hết thảy khí lực, nhưng không cách nào sẽ đem được nhờ ra! Hai tay ôm cổ họng, nước mắt bỗng nhiên theo nàng trong mắt bùng lên.

Tám năm , nàng đều là như vậy lạnh như băng trống rỗng cười đi? Nước mắt - tựa hồ là xa không thể thành chuyện tình .

Từng nghĩ đến đang nhìn quá như vậy thảm kịch về sau, vô luận cái dạng gì đều không thể lại làm cho nàng chảy ra nước mắt. Nhưng mà nay, ở nước mắt không chịu khống chế hoa lạc hai má thời điểm, nàng mới giật mình thấy, thế gian cư nhiên còn có có thể lại làm cho nàng thống khổ chuyện tình!

Đến ngày mai, thái dương dâng lên thời điểm, mở to mắt chính mình liền vĩnh viễn không thể nhớ lại trước mắt mọi người sao? Sở hữu hết thảy, liền như vụ giống nhau vĩnh viễn tán đi bất lưu gì dấu vết sao?

Sở hữu cười vui, nước mắt nhất nhất tán đi, chỉ để lại một mảnh cái gì cũng không có trắng bạch!

" ta không nghĩ, không nghĩ... Quên các ngươi... Thanh long, bạch hồ, Huyền Vũ... Còn có, Phong Lam... Ca ca..." ở lâm vào được lực phát huy hoảng hốt tiền, nàng chỉ có thể thi thảo lập lại nói như vậy, lại không hề biện pháp khống chế vị lý nhiệt lưu sôi trào.

" phải rời khỏi nhân là ngươi!" Phong Lam bình tĩnh phân bác, nhưng mà đến cuối cùng, ngữ khí cũng bắt đầu kiềm chế không được run run," rốt cuộc cái kia cầu quan cho ngươi cái gì! Ngươi không chỉ có cái lời mệnh lệnh của ta không giết hẳn, cư nhiên còn như vậy kiên quyết rời đi! Đến tột cùng là vì cái gì!"

Thần nhiên mỉm cười bỗng nhiên lại xuất hiện ở Chu Tước tái nhợt trên mặt.

"Lưu đại nhân... Lưu đại nhân là một quan tốt a... Người một nhà đều tốt lắm!" dần dần bắt đầu hoảng hốt trong ánh mắt, bỗng nhiên có nước trong bình thường xinh đẹp thiên chân ba quang - nàng có chút kỳ quái nhẹ nhàng cười, đối với Phong Lam nói:" kia hai tiểu hài tử, đều cười, kêu ' tỷ tỷ, tỷ tỷ... Ôm một cái '! Thật đáng yêu a...

" hơn nữa, hơn nữa, bọn họ trong viện... Có nhất từng từng tịch nhan. Thật khá, thật khá... Thật sự không nghĩ làm cho máu tươi đi lên a..." nàng thì thào nói xong, tựa tiểu phi tiểu, " bằng không, ta cùng năm đó này người xấu... Lại có cái gì hai loại đâu?"

Cười thời điểm, nàng tả trên mặt cái kia đáng sợ vết sẹo liền đi theo nhũ lại, làm cho tươi cười có vẻ có chút quỷ dị. Nhưng mà, của nàng chính khuôn mặt lại phiếm ra kỳ dị ánh sáng nhu hòa, giống nhau là bầu trời xanh Minh Nguyệt, không có một chút ít này ngành sản xuất nội sát thù sở hữu mùi máu tươi.

Phong Lam thanh âm vẫn đang là lạnh lùng, nhưng là trong ánh mắt đã muốn toát ra bi thương thần sắc:" bởi vì kia từng hoa, người cứ như vậy buông tha kia câu quan?- người chẳng lẽ không biết nói năm đó đúng là hắc, giúp đỡ Chu Nguyên Chương giết hại nghĩa quân bao nhiêu huynh đệ!"

" ta biết a..." nàng thì thào thở dài, " cho nên ta đi, lại đã trở lại."

Giống nhau tưởng ở hôn mê tiền đem nội tâm chôn sâu trong lời nói nói cái rõ ràng, nàng cường tự chống đỡ, dứt quãng mở miệng:" Phong Lam ca ca... Người nói, chúng ta làm đều là đối với sao? Người... Người có biết bên ngoài dân chúng nói như thế nào của chúng ta sao? Bọn họ nói chúng ta là loạn đảng, là nên giết phản tặc!

" lần trước, lí Thượng Thư bị ta giết sau... Đến đưa ma dân chúng vẫn sắp xếp hơn mười dặm đường... Nhìn đến bọn họ khóc, trong lòng ta rất khổ sở... Thật sự rất khổ sở."

" từ năm trước giết lí Thượng Thư sau, ta mà bắt đầu suy nghĩ chúng ta làm đúng hay không... Ngay cả sắp quân, đều đã muốn quy thuận triều đình a. Vì sao chúng ta, còn phải không ngừng giết người đâu? Ta không nghĩ lại giết người... Vô luận như thế nào, ta không nghĩ lại giết người! Ta không nghĩ lại nhìn đã có nhân khóc, có nhân tử...

" hơn nữa, dân chúng nói, không đúng là chúng ta... Bọn họ nghĩ tới yên ổn ngày, mà chúng ta, chúng ta ở cùng bọn họ đối nghịch đâu, mọi người đều nói chúng ta đáng chết... Chỉ có chúng ta đã chết, thiên hạ này mới có thể thái bình."

Nàng hơi cười khổ, đem thâm tâm lý trong lời nói thổ lộ đi ra, nước mắt một giọt giọt theo khóe mắt ngã nhào.

" đừng nghe bọn họ nói vậy! Bọn họ như thế nào có thể lý giải của chúng ta ý tưởng?!" có lẽ cảm thấy mạnh mẽ, Phong Lam thanh âm có chút khàn khàn, " ta không phải nói cho quá người sao? Làm những chuyện như vậy, chỉ cần không thẹn cho tâm, không cần để ý người khác cách nói!"

Khôn ý nhất ba nhất ba đánh úp lại, của nàng mi mắt bắt đầu dần dần có chút hạ trụy, thanh âm cũng thấp đi xuống:" đúng vậy, từ nhỏ đến lớn... Người đều là như vậy dạy ta... Mà ta, cũng là như vậy thay người đi giết người, cho tới bây giờ, chưa bao giờ nghĩ đến đề đối hoặc là không đúng...

" Phong Lam ca ca, các người là ta duy nhất thân nhân... Là của ta huynh trưởng, là bằng hữu của ta... Nhưng mà, cho dù như vậy... Ta cũng không tưởng lại giết người... Ta đã muốn nghĩ tới, ta cảm thấy... Ta không thể còn như vậy làm đi xuống..."

Phong Lam thân thủ, đỡ nàng, làm cho dần dần mê man nàng dựa vào đám bụi thụ ngồi xuống. Của hắc trong ánh mắt có thần nhiên bi thương, nhưng mà càng nhiều cũng là thoải mái:" nguyên lai là như vậy nguyên nhân sao?- Chu Tước, nếu người tuyên là cùng chúng ta không đồng dạng như vậy đường, như vậy, liền chính mình hảo hảo tiêu sái đi."

Đêm đã khuya, rừng rậm tràn ngập dày đặc sương mù, yên tĩnh ra kì ban đêm, chỉ có huyết sắc tịch nhan, ở từng mảnh từng mảnh điều linh.

Đó là không thể nhìn thấy ánh nắng hoa.

Nở rộ cho hoàng hôn, điều linh cho đêm khuya, sở hữu xinh đẹp, đều ở trong bóng đêm yên lặng hóa thành bùn đất.

Hy vọng, hy vọng của nàng cả đời, sẽ không là cái dạng này đi? Vô luận như thế nào, không nghĩ thấy của nàng thanh xuân cùng bọn họ cùng nhau yên diệt ở trong đêm tối. Nàng hắc là có chính mình cuộc sống, có chính mình trọng phụ cùng đứa nhỏ, cùng bình thường nữ tử giống nhau an ổn sống quãng đời còn lại - mà không nên trọng bọn họ này đó đầy tay huyết tinh chiến sĩ giống nhau, chung thân chỉ tại trong bóng tối đánh nhau cùng trên đường.

Phong Lam đôi mắt lý hiện ra chưa bao giờ biểu lộ quá ôn hòa cùng quan ái, nhẹ nhàng vuốt ve nàng gầy yếu hai gò má.

" ngủ đi... Ngày mai tỉnh lại trong lời nói, chuyện gì đều không có ." bỗng nhiên, vẫn không ra tiếng thanh long ở bên cạnh nhẹ nhàng nói một câu, mang theo thần nhiên ý cười, làm như an ủi này ít nhất đồng bạn, " chuyện gì cũng không sẽ có ... Người sẽ có một loại khác tân cuộc sống "

" nhưng là, nhưng là ta không nghĩ ngủ... Ta không nghĩ ngủ!" bỗng nhiên trong lúc đó, đã dần dần uể oải Chu Tước giãy dụa dựng lên, kéo lại Phong Lam thủ, móng vuốt, nhưng mà cơ hồ là khóc đi ra bình thường thì thào, " ta muốn tỉnh ... Nhìn, nhìn các người... Nếu ngủ... Sẽ thấy cũng, rồi cuộc nhìn không thấy ..."

Nhưng mà, nàng trong đầu trí nhớ, lại ở như thủy triều bình thường thối lui, dần dần biến thành một mảnh trắng bạch.

Ở yêu cùng hận đều biến mất trước kia, nàng mở miệng nói ra ẩn sâu nhiều năm tiếng lòng -

" còn nhớ rõ, nhớ rõ ngày nào đó người hái cho ta tịch nhan sao? Phong Lam ca ca... Cười rộ lên bộ dáng thật là đẹp mắt... Cái kia thời điểm, ta đã nghĩ... Nếu trưởng thành có thể gả cho Phong Lam ca ca, thật là có bao nhiêu tốt, chẳng sợ chính là một ngày cũng tốt đâu..."

" nhưng là... Người luôn đem ta làm tiểu hài tử xem... Người không biết nhân hội trưởng đại, hội biến sao?"

" không cần như vậy hung được không? Ta thật sự là rất sợ người đâu... Nhưng là, về sau cũng không hội ... Cũng không hội ..."

Rốt cục, ở thì thảo nói đến đây chút nói khi, hai mắt dần dần không thể khống chế hấp thụ.

Đáng tiếc là thần chí đã muốn bắt đầu mơ hồ năng, bỏ lỡ thấy trước kia năm mơ đều không có nghĩ đến quá tình cảnh -

Nàng không có thấy, thế nhưng... Thế nhưng có nước mắt - theo đối diện người kia tới đen mâu trung bỗng nhiên chảy xuống!

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thuyền Xuy Dịch Vũ Tiêu Tiêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 4 - Chương 7: Tịch nhan 7

Mười năm bình thiên hạ.

Mười năm nghỉ ngơi lấy lại sức.

Mười năm trí thái bình.

Ở đã trải qua kinh đảo hải lăng chiến loạn sau, lịch sử dòng nước xiết rốt cục bằng phẳng xuống dưới. Nay mười năm năm tháng, liền giống như son gian thanh tuyên bàn, lắng lắng chảy xuôi , trôi đi ... Trên đời mọi người, vì đều tự hoàn toàn bất đồng nhân sinh bốn ba , nỗ lực - trong chớp mắt, đã muốn là Hồng Vũ mười tám năm.

Ở dân chúng quá an ninh bình tĩnh ngày đồng thời, Đại Minh vương triều quyền lực đấu tranh cũng là càng ngày càng nghiêm trọng.

Từng ở trong chiến loạn cộng đồng chiến đấu, cướp lấy thiên hạ Chu Nguyên Chương triều đình, lại ở tọa ủng núi sông mới xuất hiện nghiêm trọng phân hoá, càng không ngừng bởi vì tranh quyền đoạt lợi mà đấu tranh, hơn nữa bởi vì hoàng đế mãnh liệt nghi kỵ tâm, cũng không ngừng có thảm kịch trình diễn.

Này mười năm đến, ám sát, liên luy, kết đảng, quét sạch, diệt tộc... Ở Minh triều sĩ phu giai tầng trung tầng ra bắt tận.

Hồng Vũ mười một năm, quốc sư lưu bá ôn bị độc chết.

Hồng Vũ mười ba năm, tả thừa tướng hồ duy dung bị tộc tru.

Hồng Vũ mười bảy năm, tào quốc công lý văn trung bị độc chết

Hồng Vũ mười tám năm, Ngụy quốc công từ đạt bị độc chết.

...

Toàn bộ triều đình lâm vào không còn, này đi theo Chu Nguyên Chương theo tinh phong huyết vũ lý sát ra lão thần cơ hồ không một may mắn thoát khỏi, hướng đã cao thấp, đều bao phủ ở một mảnh tinh phong huyết vũ trung, mỗi người cảm thấy bất an.

Mặt trời chiều ngã về tây thời điểm, ở trên quan đạo vội vàng đi tới đoàn người.

Trong đó cái kia áo xanh nhân hồi bên cạnh đồng bạn:" lão đại, chẳng lẽ từ nay về sau... Thật sự liền giải tán kinh trập tổ chức sao?"

Mang theo đầu lap lam sam nhân chính là gật gật đầu, không nói gì.

" thật sự là không giống đại ca nhất quán tác phong a..." kia người đi đường trung niên ki nhẹ nhất nhân không khỏi nở nụ cười, ở hắc y đối lập hạ, răng nanh lóe trắng noãn quang. Nhưng mà đối với quyết định này, nhìn ra được hắn là tự đáy lòng cảm thấy cao hứng." từ nay về sau sau này, rốt cục có thể ngủ một cái an ổn thấy đâu!"

Phun ra một hơi, áo xanh nhân vẫn là có chút mát mắt nhìn xem thiên:" nói như vậy... Về sau sẽ không cùng triều đình đối nghịch ? Thật sự là tiện nghi những người đó ."

" thanh long... Bọn họ đã muốn bắt đầu quét sạch đồng đảng - ngay cả người một nhà đều phải đối phó bọn họ, còn đáng giá chúng ta ra tay sao?" bên cạnh vẫn không có ra tiếng nói chuyện bạch hồ lạnh lùng nói một câu," huống chi... Người thật sự nghĩ đến dựa vào ám sát, có thể làm cho thời gian đảo lưu?"

" dù sao, ta nghe theo lão đại mệnh lệnh." mặc dù có chút không cam lòng, nhưng thanh long vẫn là nói thẳm một câu.

Bên cạnh Huyền Vũ bỗng nhiên nở nụ cười:" người cũng không cần làm ra vẻ làm dạng - về sau có thể trở về cùng Tô cô nương quá an ninh ngày, trong lòng người là cầu còn không được đi?" hần nắm chặt cười, nhìn đối phương mặt khác thường hồng đứng lên.

Chỉ có Phong Lam thủy chung không có hay không nói cái gì, của hần ánh mắt, lại đang nhìn tiền phương gần trong gang tấc tuyền châu cổ thành. Nhìn giữa trời chiều đèn rực rỡ mới lên thành thị, nhìn trong thành vạn gia đèn đuốc, hi nhưong đám người...

Những người đó, này sự, này cảnh tượng, rõ ràng gần ngay trước mắt - nhưng mà với hần mà nói, lại giống nhau là gương mặt khác mặt gì đó, vĩnh viễn không thể chạm đến.

Chính mình có bao nhiêu năm chưa từng ở trong đám người đi qua?... Hần thoát ly này thế gian đã muốn lâu lắm, vẫn tránh ở trong bóng tối, dựa vào nội tâm cừu hận sống sót - lại không biết, bên ngoài dĩ nhiên thay đổi nhân gian.

Nhìn phần hoa thành thị, của hần ánh mắt hơi hơi thay đổi một chút - phương diện này, không ai, hội hy vọng lại trở lại hơn mười năm trước nao động năm tháng trung đi thôi? Dân chúng nhóm hy vọng chính là quá thượng yên ổn cuộc sống, chỉ cần có cơm ăn, có áo mặc, không ai sẽ ở hồ là ai làm hoàng đế, cũng sẽ không để ý người kia là như thế nào lên làm hoàng đế.

Mười tám năm trước, bọn họ là bị triều đình lấy " phản quân " danh nghĩa đuổi giết , nhưng mà, dân chúng liều chết bảo hộ bọn họ;

Mười tám năm sau, ở sở hữu dân chúng trong miệng, đều là lấy " phản quân " đến xưng hô bọn họ đi?

Bọn họ chân chính thành phản đảng , chân chính đứng ở người trong thiên hạ đối diện đi sao?

Chính là dựa vào trong tay kiếm, là tuyệt đối không có cách nào ngăn trở lịch sử cuộn cuộn nước lũ , huống chi, nay bọn họ tồn tại dĩ nhiên là nghịch dân tâm - cho nên... Kinh trập, thật sự không có tồn tại đi xuống tất yếu đi?

Về sau, chính là hy vọng có thể lấy trong tay kiếm, bảo vệ tốt bên người muốn bảo hộ nhân mà thôi...

Hần liền đứng ở giữa trời chiều, nhìn đèn đuốc rã rời thành thị, xuất thần.

" lão đại làm sao vậy?" bên người có các huynh đệ nhẹ giọng nói nhỏ, nhưng mà hần lại giống nhau không có nghe thấy.

" không biết. Gần đây hần thường thường như vậy - có thể là trong lòng có việc gì."

" thật là... Tuy rằng nói là huynh đệ, vài thập niên đến, cho tới bây giờ cũng không biết trong lòng hần suy nghĩ cái gì!" thanh long khẽ thờ dài một cái, lại là lo lắng lại là oán giận," ngay cả lúc này đây vì sao đến tuyền châu, chúng ta đều là mặc danh kỳ diệu."

" hắc hắc, các người đều sai lầm rồi." vẫn như cũ là cái kia nhất tuổi trẻ hắc y Huyền Vũ, bỗng nhiên nhẹ nhàng mà nở nụ cười," lúc này đây, ta biết đại ca suy nghĩ cái gì - nhạ, xem phía trước!"

" a?" mặt khác hai người cũng không từ từ chủ nhẹ nhàng bật thốt lên kinh hô đi ra, nhìn trong thành lý cửa thành rất gần một nhà khách sạn.

Theo lão đại ánh mắt nhìn lại - ở nơi nào, cư nhiên, cư nhiên là...

" tịch nhan?!"

Kia gia khách sạn cửa không thượng, cư nhiên có nhất từng khai chính thịnh tịch nhan - phi màu đỏ đoá hoa ở bóng đêm vây quanh hạ chậm rãi nở rộ, ở ám dạ lý như hỏa diễm bàn thiêu đốt.

- kia giống nhau là khai ở xa xôi nhớ lại lý huyết sắc hoa tươi!

Không tự chủ được đi vào dưới tàng cây, nhìn này nhất từng ở trong bóng đêm mở ra hoa, Phong Lam trên mặt bỗng nhiên có phức tạp thần sắc xẹt qua - mười năm... Chỉ chớp mắt, lại là như vậy trường năm tháng! Cách thượng một lần nhìn đến loại này hoa, đã muốn là như vậy trường năm tháng trôi qua...

Hần dĩ nhiên buông xuống trong tay kiếm, về tới này từng hoa giữ; Mà một cái nhân, giờ phút này lại ở phương nào?

Đột nhiên, hần chấn động toàn thân, giống nhau có lợi kiếm nhảy mắt đâm xuyên qua trái tim của hần!

- tiếng ca! Kia chuông bạc bàn giọng trẻ con!

" phi a phi, phi a phi!

" cái gì phi? Chim chóc phi.

" chim chóc chim chóc như thế nào phi?

" triển khai cánh đầy trời phi!

Hắn liền giống nhau bị định trụ bình thường đứng ở kia khóa tịch nhan dưới tàng cây, kinh ngạc nhìn theo khách điểm chạy đến một cái tiểu hài tử - một cái cầm trong tay hàng tre trúc chim nhỏ, nhẹ nhàng xướng đồng dao sôi nổi đi tới đứa nhỏ.

Áo giác sao? Cái kia đứa nhỏ là áo thấy sao?

Như vậy, tiếng ca... Lại là từ đâu tới đây đâu?

" ai nha, thúc thúc, hái hoa cho ta!" đột nhiên, cái kia đứa nhỏ đã muốn đến bên cạnh người, ngẩng đầu lên cười đối hắn nói. Hắn không tự chủ được quay đầu xem kia nhất từng hoa - phi màu đỏ tịch nhan. Nhưng mà, kia chính là một mảnh xinh đẹp nhiều loại hoa, cũng không có hắn trước kia trong ấn tượng đầm đìa máu tươi... Không có liệt hỏa, không có thi thể, cũng không có treo tiểu hài tử...

Kia chính là một mảnh giữa trời chiều nở rộ hoa.

Hoa giữ còn có một cái ngửa đầu cầu hắn hái hoa tiểu hài tử.

Nhất đại đóa bao hoa nhẹ nhàng cảm ở người thích trẻ con thượng, sau đó, hắn nhìn không được hơi hơi cười cười. Kia chính là nhất từng xinh đẹp hoa đi? Vì sao cho tới nay, chiếu vào chính mình trong mắt, thế nhưng đều là một bãi một bãi vết máu đâu?

" tiểu tử kia, ngươi xướng ca thật là dễ nghe, ai dạy ngươi?" thanh long ở một bên vỗ vỗ đứa nhỏ đầu, cười hỏi.

- nguyên lai, đi vào tuyền châu, là vì nguyên nhân này sao? Là vì trước kia cái kia làm cho người ta đau đầu tên ở trong này sao? Như vậy xem ra, lão đại mấy ngày nay khác thường đều là hoàn toàn có thể lý giải .

" ta không gọi ' tiểu tử kia ' ! Ta đều đã muốn mười một tuổi ! Ta có tốt nghe tên - ta gọi là tịch nhan nga!" đứa nhỏ không phục ngẩng đầu trừng mắt thanh long, bĩu môi, " ca nhi là a nương dạy ta đâu... A nương khả đẹp!"

A nương... Mọi người thần sắc bỗng nhiên đều có chút kỳ quái đứng lên.

" tiểu nhan, tiểu nhan! Thật sự là không lễ phép! Mau đưa đến tìm nơi ngủ trọ khách nhân mang tiền vào a!- không cần thăm ngoạn." khách sạn trong viện, bỗng nhiên truyền ra một cái nữ tử âm thanh trong trẻo, một bên oán giận một bên hướng trong đình viện đã đi tới.

Đột nhiên, của nàng cước bộ đình chỉ, thẳng tắp nhìn đình viện lý kia từng tịch nhan, trong nháy mắt biểu tình có chút không hiểu đại ra.

Chính là một cái sét đánh ở trước mặt đánh hạ, cũng vô pháp làm cho Phong Lam thần sắc giống như hiện tại giống nhau khiếp sợ -

Quả nhiên là nàng... Kia đạo trường trường vết sẹo, kia nước trong bình thường linh hoạt trong suốt sáng mắt, như thế xa xôi lại như thế rõ ràng hiện ra đến, ở cổ thành tiệm khời sắp tới hạ, giống nhau là một cái có thể một hơi thổi trúng tán u linh.

- nhưng mà, ngày xưa cầm kiếm tay cầm ki trừu, dùng đồng sai từng từng kéo tóc, trong phòng trên bàn, còn làm ra vẻ nhất cái giò không có bác hoàn đậu phụ. Trên bàn ánh sáng của đèn dầu nhỏ như hạt đậu, vừa mới làm tốt đồ ăn cơm ở mạo hiểm nhiệt khí, một cái nam chủ nhân trạng nam tử đang ở bên cạnh bàn đứng dậy.

Hết thấy đều là bình thường mà an ninh , bình thường làm cho nơi này sở hữu mọi người không biết làm sao.

Mười năm đến không ngừng chỉ bốn ba cùng giết chóc, làm cho năm tháng trôi qua ở bọn họ cảm giác trung biến nhanh hơn , ngày xưa trí nhớ đối với bọn họ mỗi người mà nói gần gũi đều giống nhau ở ngày hôm qua - nghĩ đến chỉ cần vừa quay đầu lại, là có thể thấy cái kia tịch dương chiếu rọi hạ núi nhỏ thôn cùng cái kia tịch nhan hoa hạ đứa nhỏ.

Nhưng là, đang nhìn vài bước ở ngoài này bình thường không thể lại bình thường bình dân nữ tử khi, bọn họ rốt cục cảm nhận được thời gian vô tình mà thật lớn lực lượng - nay tịch gì tịch, nhìn thấy cổ nhân. Nhưng mà, hôm nay đã phi ngày xưa, người thời nay cũng phi cũ nhân.

Theo sáng lạn hồi phục cho bình thường nàng, không hề là Chu Tước, hay là là tịch nhan. Nàng chính là một cái phổ phùng trung bình thường thứ dân mà thôi. Hôm qua hết thấy, đối với nàng mà nói, chỉ sợ là so với mộng càng thêm mờ mịt hư ảo chuyện tình đi?

Mặc dù có kinh người điều khiển tự động năng lực, nhưng là vẫn đang có hai chữ theo Phong Lam bên miệng chảy xuống đi ra:" tiểu... Nhan?"

Nhưng mà, đáp lại này hai chữ , cư nhiên là cái kia đứa nhỏ kinh ngạc ánh mắt:" thúc thúc, ngươi bảo ta sao? A nương mời các ngươi vào nhà đâu."

Chính là không biết vì cái gì, cái kia mất đi trí nhớ nhân cư nhiên cũng có giật mình biểu tình, ở bậc thang thượng dừng lại cước bộ, bình tĩnh nhìn bọn họ. Nhưng là rất nhanh , nàng liền khôi phục thái độ bình thường, đối tiểu hài tử nói:" mang vài vị thúc thúc đi trên lầu khách phòng!- phúc thành ca, đến hỗ trợ đêm nay đó khách quan mã khiến đến chuông lý đi thôi..." nàng quay đầu, đối với trong phòng nam tử kêu.

" không cần, chúng ta bước đi." đột nhiên, hần cúi đầu trả lời một câu, cũng không quay đầu lại xoay người rời đi.

" ai, vị này khách quan!" của nàng kêu gọi ở trong gió vang lên - sai lầm rồi, kia đã muốn không hề là trong trí nhớ cái kia tiểu nhan.

Cái gì đều cải biến... Bao gồm nhân sinh cùng vận mệnh.

Năm đó, nàng lựa chọn rời đi; Mà hần lựa chọn quên đi - nhưng mà, rời đi nhân ly khai, nhưng tưởng quên đi nhân thật sự có thể quên đi sao? Nay hần, cũng đã muốn buông xuống từng nhiễm đầy máu tươi kiếm; Nhưng mà, lại giác ngộ so với nàng chậm mười năm - này mười năm năm tháng, đã muốn ở bọn họ trong lúc đó họa xuất như vậy không thể vượt qua hồng cầu.

Nay nàng, chính là trở về dĩ vãng sơn thôn lý nhân sinh đi?

Nếu trừu diệu kia giữa tám năm, của nàng nhân sinh, hần là chính là như vậy từ kéo dài xuống dưới. Một khi đã như vậy, coi như làm kia tám năm cái gì đều không có phát sinh, coi như làm bọn họ cho tới bây giờ chưa từng ở của nàng sinh mệnh xuất hiện!- coi như làm... Chưa bao giờ từng xuất hiện quá...

Vì thế, hần xoay người, lên ngựa, rời đi - chưa từng quay đầu.

Không biết chính mình về sau nhân sinh hội như thế nào, không biết này nhất thế hay không còn đầy hứa hẹn hần chờ đợi tình duyên; Nếu có, hần là phủ còn có yêu một người năng lực - nhưng mà, hần còn có bằng hữu, còn có huynh đệ, còn có trong tay kiếm cùng trong lòng đạo nghĩa... Này hết thấy, đã trọn đủ làm hần ở hồng trần trung tiếp tục đi xuống đi.

Hần sẽ không quên nàng, nhưng mà, cũng sẽ không lại đi quấy rầy nàng bình tĩnh cuộc sống.

Đoàn người lên ngựa rời đi khi, trong thành không biết nơi nào trên nhà cao tầng bỗng nhiên truyền đến nhất lũ tiếng tiêu, như khóc như tố tán nhập cổ thành Nguyệt Dạ - sở hữu trôi qua thời gian, đột nhiên, giống nhau ngay tại thổi tiêu giả ngón tay gian khởi lên xuống lạc.

" tuyệt động ngưng huy lãnh bình phong, lạc mai sáo đã canh ba, càng không người chỗ nguyệt long minh.

" ta là nhân gian phiền muộn khách, biết quân chuyện gì lệ tung hoành, đoạn trường thanh lý ức bình sinh."

Hoàng hôn tiệm khởi.

Gió đêm thổi tới, mấn đình tịch nhan chậm rãi nở rộ.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thuyền Xuy Dịch Vũ Tiêu Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 5 - Chương 1: Mạn thanh 1

Vào lần sinh nhật thứ hai mươi, như lời thần y tiên đoán, nàng sẽ chết.

Mong ước cả đời của nàng là làm một chuyện kinh thế hãi tục trước khi sinh mạng kết thúc - không phải kiểu cân quắc anh hùng chống gặc ngoại xâm trong sách sử mà nàng hằng ngưỡng mộ, ngược lại, nàng đã tự tay thích sát mình chủ võ lâm Trung Nguyên, báo thù cho một kẻ dị tộc đã chà đạp lên danh dự của võ lâm Trung Nguyên!

Ngay cả nàng cũng không biết rằng, Mạn Thanh, kỳ thật không phải là người thích hợp trở thành anh hùng...

"Thác Bạt Phong."

Ba chữ dùng mũi kiếm dính máu khắc lên trán người chết.

Tuy nhiên, ba chữ đó vô cùng vụng về và xấu xí, không xứng với khí chất cường hãn của bạch y nhân anh tuấn đang cầm kiếm, như đứa trẻ lên ba vô tri đang tập viết những nét chữ đầu tiên.

Dù hần là kẻ chiến thắng, lại cảm thấy bản thân vô dụng, không khỏi thờ dãi một cái.

"Ồi chà, sao lại viết chữ như mèo quào thế này?" Tiếng cười lạnh lẽo pha lẫn chế nhạo vang lên phía trên đầu hần.

Giọng nói mơ hồ bất định, lúc gần lúc xa, như đám sương mù cứ quẩn quanh bên tai người khác.

Bạch y nhân không ngừng đầu lên, mày kiếm chau lại, lớn tiếng cười: "Chữ của người Hán các ngươi thật khó viết... Hay ngươi dạy ta thư pháp của các ngươi đi?"

Tiếng cười của hắc ngân vang xuyên qua rừng sâu, đuổi bắt theo thanh âm giống như đám sương mù lúc này, âm thanh kia như sợi tơ kéo hoài không đứt, yếu điệu nhầy nhót bên trong khu rừng. Cứ vậy, tiếng cười kì lạ vang vọng khắp cả khu rừng, đuổi bắt lấy nhau, lúc gần lúc xa, khi ẩn khi hiện.

Đối với sự xuất hiện đột ngột của nhân vật thần bí này tại nơi quyết đấu, hắc không hề cảm thấy kỳ lạ. Từ Hoàng Sơn tới đây, dường như cứ mỗi lần hắc cùng với người khác tỷ thí sinh tử đều nghe thấy hoặc nhìn thấy nàng ở hiện trường.

"Được, để bốn tiểu thư dạy cho đồ man tử nhà ngươi nha..." Đột nhiên, hắc cảm thấy âm thanh đó như dừng lại một lát, có tiếng cười nhẹ phía bên trên. Hắc ngẩng đầu, nhìn thấy một thanh y thiếu nữ đang ngồi trên cành cây phong phía trước.

Lá phong đỏ đã bị kiếm khí của trận chiến giữa hắc và Thương Nam Ân Tẩu làm rơi rụng khá nhiều, giữa đám cành lá xác xơ, thiếu nữ đó như một con bướm bướm màu xanh run rẩy đậu trên cành cây, ngón tay thon nhỏ cầm ngọc tiêu xanh biếc.

Trúc tiêu trong tay nàng khẽ động, giống như một thanh lợi kiếm vô hình quét qua mặt đất ẩm ướt, âm thanh vi vu, đột nhiên xuất hiện ba chữ "Thác Bạt Phong" vô cùng tao nhã.

"Hay lắm!" Bạch y nam tử không nhịn được phải thốt lên một tiếng tán thưởng.

"Ta từ nhỏ đã học chữ của Vương Dật Thiệu 1 rồi..." Thanh y thiếu nữ ngồi trên cây phong cười có vẻ tự hào, "Sư phụ nói, ta đã đạt được tám phần hóa hầu rồi đó."

"Cái ta tán thưởng là kiếm khí vô hình lợi hại của tiểu thư." Thử Thác Bạt Phong muốn nói đến lại không hề liên quan, khuôn mặt với những đường nét rõ ràng chợt có chút xúc động: "Không ngờ Trung Thổ vẫn còn tồn tại loại võ công chỉ có trong truyền thuyết này..."

"Ừ, cho nên ta nói, đừng nghĩ rằng từ lúc thách đấu với các đại cao thủ đến nay chưa hề thất bại thì khinh thường võ lâm Trung Nguyên nhé..." Thiếu nữ đó lại cười lớn, nhưng trong tiếng cười nghe có chút lạnh lùng. "Thác Bạt Phong, ngươi đã liên tục giết năm trong số mười đại cao thủ, nhưng số còn lại sẽ ngày càng khó đó."

Bạch y nam tử Thác Bạt Phong nâng kiếm lên, vậy nhẹ huyết châu còn động trên thân kiếm, nhướng mày nói: "Chắc chắn sau khi viết thêm bốn lần nữa trên trán của những kẻ chiến bại tiếp theo, chữ ta viết trên trán Đế Thích Thiên sẽ rất đẹp."

Đế Thích Thiên. Danh hiệu khiến toàn thể nhân sĩ võ lâm Trung Nguyên kinh sợ. Chỉ đến khi được công nhận là đệ nhất võ lâm mới được sở hữu danh hiệu này.

Khuôn mặt xanh xao của thiếu nữ chợt trầm xuống: "Thật là tên man tử cuồng ngạo... Ngươi dám xem thường đệ nhất cao thủ của võ lâm Trung Nguyên như vậy sao? Cho là ngươi có thể gặp vận may đánh giết được tới trước ghế ngồi của lão nhân gia, đến lúc động thủ với ông ấy, sợ rằng bản thân ngươi chết như thế nào cũng không biết!"

"Tiểu thư, nói vậy ngươi cũng xem thường đệ nhất cao thủ Khiết Đan chúng ta rồi."

"...Hừ."

Dường như thanh y thiếu nữ bị hắc chọc giận rồi, chớp mắt đã không thấy bóng dáng đâu cả, cứ như một cánh bướm lập tức bay vút ra khỏi rừng phong.

Thân ảnh nàng tuy đã mất hút trong rừng, nhưng tiếng gió khẽ như cánh bướm rung động ấy vẫn cứ dập dờn trầm bổng, trong không khí vẫn vút theo chút hương cây cỏ nhẹ nhàng. Có tiếng tiêu mơ hồ truyền lại - vạn vật trong khu rừng đột nhiên lặng tiếng, không nghe cả tiếng chim hót. Khu rừng thoảng mùi hương cây cỏ, từ từ lan tỏa khắp nơi, chỉ có tiếng tiêu không ngừng vọng lại từ muôn hướng. Không gian thời gian như chuyển động nhịp nhàng theo ngón tay của người thổi tiêu.

Thác Bạt Phong chợt ngẩn người... Khúc nhạc hay đến mức khiến người ta muốn ngừng thở.

Lại là tiếng tiêu đó.

Hắc không thể nào quên ngày hôm đó - cái ngày hắc nghe được tiếng tiêu này lần đầu tiên...

Cái ngày mà hắc đang giành giật mạng sống mình từ Quỷ Môn Quan, người thiếu nữ mặc áo màu xanh như một cánh bướm, ngồi trên cành cây thổi tiêu với vẻ ung dung tự tại. Mái tóc đen mượt cột cao, như sương mù lan tỏa buổi chiều hôm, nâng đỡ khuôn mặt trái xoan trắng đến trong suốt.

Trong nháy mắt, hắc cho là mình đã gặp được truyền kì - trong bộ tộc hắc, từ xưa đến nay vẫn lưu truyền một truyền thuyết về tiên nữ xinh đẹp trên Tuyết Sơn.

Hắc từ từ nhớ lại cuộc chiến vừa qua - Hoàng Sơn kiếm khách võ lâm xưng tụng đó không ngờ lại xài ám khí âm độc như vậy... Sau khi đối phương nhận thua, hắc buông kiếm, nhưng không ngờ chất độc lại phát tác quá nhanh... Không còn cách nào khác, hắc phải cắt bỏ phần da thịt đang dính độc kia... rồi trước mắt hắc chỉ còn lại một màu đen...

Là người này đã cứu mình sao?

Nàng là người Hán ư? Một người Hán - lại là người Hán trong võ lâm Trung Nguyên, lại cứu hấn sao?

"Này..." khẽ hắng giọng, hấn nói với người thiếu nữ đang ngồi trên cây, giọng không hề khách khí: "Ồn ào muốn chết... phiền người yên lặng một chút có được không? Làm ta ngủ một chút cũng không yên..."

Tiếng tiêu đột nhiên im bật.

Về mặt dò khóc dò cười, thanh y thiếu nữ từ cành cây phi thân xuống, nghiêng đầu nhìn khuôn mặt đang giận dữ của gã, khẽ trề khóe môi, sau đó hứ một tiếng: "Đúng thật là đàn gảy tai trâu, một gã man tử không có chút phong nhã, biết sớm thế này ta để cho người chết quách cho xong!"

Quả nhiên là nàng đã cứu mình, còn biết mình là người dị tộc...

Nhưng, sao nàng ta cứu mình chứ? Hiện tại, không phải toàn bộ nhân sĩ Trung Nguyên đều đang muốn giết mình sao?

Phải biết rằng, từ khi nhập quan đến nay, hấn đã liên tục giết ba trong số mười đại cao thủ của võ lâm Trung Nguyên... Hơn nữa, không phải ám sát, mà là chính thức khiêu chiến, quang minh chính đại quyết đấu.

Hấn là đệ nhất dũng sĩ của tộc Khiết Đan, võ công của hấn không giống với bất kì môn phái Trung Nguyên nào.

Tuy rằng mấy chục năm nay Liêu Tống chiến tranh liên miên, cừu hận của dân tộc hai nước ngày càng sâu, nhưng hấn một mình một kiếm đến Trung Thổ không do bất kì ân oán dân tộc nào, cũng không hề có động cơ chính trị nào.

Hấn đơn thuần chỉ là một người luyện võ. Hấn nhập quan, là muốn khiêu chiến với quyền lực của võ lâm Trung Nguyên mà thôi, hấn không tin những thứ danh ngôn đại loại như "Thiên hạ võ công nguyên xuất Thiếu Lâm" (Võ công thiên hạ đều có nguồn gốc từ Thiếu Lâm)

Hấn muốn dùng thanh kiếm trong tay để chứng minh điều đó.

Hấn muốn máu của Đế Thích Thiên - đệ nhất cao thủ Trung Nguyên - phải nhuộm đỏ trên kiếm.

Nhưng, để có được tư cách giao đấu với Đế Thích Thiên, hấn phải dùng máu của những cao thủ khác chứng minh thực lực của mình - nếu hấn giết hết chín trong mười đại cao thủ, lão Đế Thích Thiên thần bí kia nhất định phải ra mặt đáp ứng lời khiêu chiến của hấn.

Bốn tháng nay, trải qua ba lần quyết đấu sinh tử, vô số lần ám toán và đột kích, nhưng không có ai chạm được vào vạt áo hấn.

Danh dự của võ lâm Trung Nguyên đang từng bước từng bước bị hấn đập vỡ vụn dưới chân.

Chỉ cần là nhân sĩ võ lâm, không ai không biết ba chữ "Thác Bạt Phong", không ai không mong hấn chết - Nhưng thanh y thiếu nữ này, sao lại cứu hấn?

Phải biết rằng, vừa rồi hấn hôn mê không còn chút sức lực, không cần dùng kiếm, chỉ cần để máu chảy không ngừng, hấn chỉ có con đường chết. Để hấn chết, trừ họa cho võ lâm Trung Nguyên, cũng có thể nói là không uống công.

Vậy mà nàng lại bỏ lỡ cơ hội ngàn năm hiếm có này...

"Có thể cử động lại chưa?" Thiếu nữ không khách khí duỗi chân đá hấn một phát, không biết cố tình hay vô ý đá ngay gần vết thương, làm hấn đau đến mức phải bật dậy.

"Nghị lực của man tử quả thật rất mạnh mẽ... Không khác lũ chuột bao nhiêu..." Nàng lẩm bẩm. Kiểu so sánh đó làm hấn không biết nên khóc hay nên cười, lại còn dùng thứ tiếng Hán khó hiểu làm hấn nhất thời không thể phản ứng, chỉ nghe nàng lại tiếp tục: "Tuy rằng sư phụ nói không được lợi dụng người ta lúc lâm nguy.. Nhưng hiện giờ hấn cử động được rồi, chắc là có thể giết hấn!"

Hấn thất kinh, theo thói quen với tay tìm kiếm.

Kiếm không có trên người... Thanh kiếm mà hấn xem như mạng sống, giờ này lại không có trên người hấn!

Trong khoảnh khắc, trên mặt hấn biểu lộ cả sự kinh ngạc và choáng váng.

"Ha ha, rốt cuộc người cũng bị ta dọa chết khiếp rồi..." Tiếng cười của thiếu nữ vang vọng trong gió đêm, rồi đột nhiên cả người nàng mất hút - "Lần sau không được nói tiếng tiêu của ta khó nghe nữa! Đồ man tử nhà người cái gì cũng không hiểu." Tiếng cười lại như cánh bướm bay nhảy khắp rừng sâu, sau đó xa dần... Thật là nội lực kinh người!

Hấn cười khổ... Thì ra nàng không phải tiên nữ, nàng chẳng qua chỉ là một thiếu nữ người Hán bình thường...

Man tử... Những người tự phụ mình là thiên triều thượng quốc đều đối xử khinh miệt với những người không cùng dân tộc như vậy hay sao? Hơn nữa hấn là người đến từ quan ngoại, tên man tử dám làm việc cả thiên hạ ỷ kỵ là khiêu chiến quyền uy võ lâm của người Hán, chính là loài rắn rết trong mắt toàn bộ nhân sĩ Trung Nguyên.

Do vậy, hấn quyết tâm phải dùng chính mũi kiếm của mình, từng tấc từng tấc chém vỡ vụn toàn bộ danh dự của võ lâm Trung Nguyên.

Tay hắn đã tìm thấy kiếm, lại cảm thấy dờ khóc dờ cười, thì ra kiếm đã bị nàng lấy kê phía dưới đầu nằm.

Nụ cười của hắn đột nhiên đông cứng lại. So với việc lấy kiếm lót xuống phía dưới đầu hắn, thì việc cầm kiếm cắt đầu hắn có lẽ dễ hơn một chút?

Sao nàng lại không giết mình? Rốt cuộc nàng là người thế nào? Thanh y thiếu nữ này e rằng không phải đơn giản...

Hai trận quyết đấu sau này, nàng đều đến... Nàng đến quý không biết thần không hay, làm Thác Bạt Phong không khỏi không nghĩ đến ba trận đấu kinh hoàng ngày trước, thanh y thiếu nữ không phải cũng đều ở bên cạnh ngồi xem sao? Dựa vào thân thủ của hắn, lại không phát hiện ra rốt cuộc nàng đến bằng cách nào.

Cứ cho rằng hắn đang tập trung toàn bộ tinh thần để đối phó địch thủ, nhưng nếu xét mặt khác, có thể nói võ công của thanh y thiếu nữ so với mình không cách xa bao nhiêu... Thập đại cao thủ võ lâm Trung Nguyên thành danh đã hơn mười năm, tiểu nha đầu này hiển nhiên không thể nằm trong danh sách khiêu chiến của hắn được, nhưng công phu của nàng nếu so với mười đại cao thủ kia, khó nói trước được điều gì.

"Thiên ngoại hữu thiên, nhân thượng hữu nhân".

Thác Bạt Phong chợt nhớ đến câu nói cuối cùng của Xuất Vân Tử, chương giáo chân nhân phái Võ Đang trước khi nhắm mắt. Lão và nhất đại tông sư phái Thiếu Lâm, sau khi nhìn thấy hắn cường bạo lẫn lộn không giống bất kì kiếm pháp nào của môn phái Trung thổ, vô cùng cảm khái thốt ra.

Hắn của ngày hôm nay, trong lòng cũng có sự cảm khái giống hệt như chương môn Võ Đang ngày trước.

Lại kết thúc một trận quyết đấu, sau khi lưu lại tên trên thi thể của Bích Kiếm Song Hiệp như thường lệ, hắn cỡi y phục nhảy xuống đầm nước rửa máu tươi trên cơ thể, nước lạnh chọc vào vết thương đang hở miệng làm hắn đau khôn xiết, không nhịn được phải rên lên một tiếng.

"Hôm nay trước khi giao đấu ngươi đã bị thương rồi đúng không?"

Đột nhiên từ phía rừng trúc bên hồ truyền lại tiếng nói, phiêu dật như u linh không biết từ chỗ nào.

"Đúng rồi... Ngươi cũng nhận ra sao?" Nghiến răng dùng lực gỡ mảnh vụn ám khí ra khỏi da thịt, hắn thở ra miệng một hơi lạnh khí, trả lời.

"Tôi qua gặp phải Thanh Bình kiếm khách, nghe nói võ công cũng không thấp hơn mười đại cao thủ là bao, nhất thời nhịn không được liền khiêu chiến... Ái chà... Đau quá... Hay thật, ngay cả phi tiêu cũng có độc..." Gỡ mảnh kim loại vỡ ra vứt xuống dòng nước, màu đỏ của máu hòa lẫn vào dòng nước xanh thẳm, mùi tanh bốc lên khó chịu.

"Ái chà, ngươi thật là hiếu chiến đó nha, man tử!" Từ phía rừng trúc truyền lại tràng cười ngoài ý muốn, tiếng cười trong vắt như phong linh đang đưa trước gió, "Đã biết rõ ràng hôm nay phải quyết đấu với đối thủ rất lợi hại, vậy mà vẫn chủ động khiêu chiến kẻ khác? Thật đúng là không cần mạng sống mà!"

"Hết cách rồi, đối với những cao thủ như Thanh Bình kiếm khách, không phải lúc nào cũng có thể gặp được, đã gặp rồi thì phải thử xem thế nào chứ!" Dùng nước rửa sạch vết máu, giọng của Thác Bạt Phong dường như có chút hưng phấn, ánh mắt sáng lấp lánh như thanh kiếm của hắn, đột nhiên hướng về phía rừng trúc cười lớn: "Nha đầu, thật ra ta rất muốn thử đấu với ngươi một phen, nhưng ngươi lúc nào cũng trốn trong đó không chịu ra mặt..."

Từ phía nào đó của rừng trúc đột nhiên truyền lại những âm thanh dị thường, tiếng nói của thanh y thiếu nữ có chút phẫn nộ: "Ngươi nghĩ rằng ta sợ ngươi sao? Nếu thật sự động thủ, còn không biết ai thắng ai thua đó!"

"Vậy sao ngươi không ra đây?" Hắn nói khích: "Ngay cả tên cũng không dám nói, co đầu rút cổ..."

"Ngươi... ngươi đang tẩm mà... Làm sao ta ra đó được?" Thanh y thiếu nữ dường như muốn dùng lời nói che giấu hành tung của mình, từ xấu hổ trở nên tức giận trả lời: "Hơn nữa sư phụ có nói, không được tùy tiện nói tên cho những nam nhân xấu xa không quen biết."

"Người Hán các ngươi lúc nào cũng nói lễ nghi phép tắc, thật cứng nhắc... Như người Khiết Đan chúng ta, làm gì có nhiều quy tắc thế!"

"Cho nên mới nói bọn ngươi là man tử mà..." Giọng nói của thanh y thiếu nữ đột nhiên trở nên giận dữ: "Ngươi giết nhiều cao thủ của võ lâm Trung Nguyên như vậy, Thác Bạt Phong, ta thật sự không thể nể mặt ngươi nữa rồi!"

Hơn một tháng nay, người thủy chung không hề đề cập đến võ lâm như nàng, giờ trong giọng nói đột nhiên lộ ra vẻ hận thù.

Nàng cũng là người Hán... Những người hán giết, tất cả đều là tộc nhân của nàng, là người cùng huyết thống với nàng.

Sự thù địch trong lời nói của nàng vừa xuất hiện, tay Thác Bạt Phong lập tức nắm chặt chuôi kiếm. Sau khi tiến nhập lãnh thổ dị bang, mỗi ngày đều phải đối mặt với vô cùng vô tận sát cơ và đe dọa, ngay cả lúc đi tắm, hắn cũng không rời kiếm.

Mặt nước yên tĩnh. Hắn đứng trong nước, nắm chặt kiếm, chăm chú quan sát động tĩnh từ phía khu rừng trúc.

Một làn gió chợt lay động thoáng qua, đột nhiên như không thể cảm giác được tông tích của thanh y thiếu nữ đâu nữa... "Hi hi..." Đột nhiên tiếng cười vọng lại từ sát trên bờ, hắn giật mình quay đầu lại, chỉ thấy cánh bướm xanh không còn trong rừng trúc, mà vô thanh vô tức đứng ngay cạnh bờ hồ, vậy mà hắn không hề cảm nhận được - "Ê, ngươi cầm y phục của ta làm gì!..." Điều khiến hắn kinh ngạc nhất là y phục để trên phiến đá của hắn đã không thấy tăm hơi đâu nữa. "Ngươi là ăn trộm sao? Mau trả lại cho ta!"

"Thật keo kiệt... Trả thì trả chứ, người trông ta thèm muốn đồng y phục thôi tha này sao?" Nụ cười giòn tan từ bốn phía trong rừng trúc truyền lại, tiếng nói vừa dứt, vang lên những âm thanh khê khàng, một đàn bướm từ trong rừng trúc theo gió bay ra, đập dòn trong không khí thật tao nhã.

Như một tấm vải bị cắt rời thành từng miếng.

1

Vương Dật Thiếu: Vương Hi Chi, hiệu Đạm Trai, người Lang Nha, cùng quê với Gia Cát Lượng, sau di cư tới Sơn Âm.

Vương Hi Chi sinh ra trong gia đình có truyền thống thư pháp. Cha ông là Vương Khoáng, bác ông là Vương Đạo, Vương Dực đều làm quan cao trong triều đình và giỏi thư pháp. Ông là nhà thư pháp nổi tiếng thời Đông Tấn. Ông được nhìn nhận không chỉ là danh nhân thời Đông Tấn mà trong cả lịch sử Trung Quốc.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thuyền Xuy Dịch Vũ Tiêu Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 5 - Chương 2: Mạn thanh 2

Nha đầu thôi!" Bị thiếu nữ như u linh kia chạm trúng nộ khí, hấn đứng trong đầm nước hết lớn: "Người lăn ra đây cho ta!" Một kiếm đâm xuống hồ, mặt nước đang yên tĩnh đột nhiên dựng lên, hóa thành muôn ngàn đạo bạch khí hướng thẳng vào phía rừng trúc, cành lá bị lực đạo chấn rụng lần lượt rơi rụng.

Giữa tiếng lá rơi sột soạt chọt vang lên tiếng tiêu trầm bổng, như đến từ chân trời, xuyên qua thiên sơn vạn thủy truyền vào tai hấn.

Tiếng tiêu chưa thôi xong câu thứ nhất, đã như ở ngoài xa vạn dặm.

Thác Bạt Phong đứng giữa đầm nước, có chút bất lực nhìn theo hướng tiếng tiêu càng lúc càng xa - quả thật là người nói được làm được, ngay lập tức đã cho hấn biết lợi hại.

Cao thủ như thế, lại là một thiếu nữ ngây thơ nghịch ngợm - Xem ra năng nhân dị sĩ của Trung Nguyên thật sự không thể coi thường...

Gió núi nhẹ nhàng thổi qua, thân thể trần trụi của hấn đã cảm thấy ớn lạnh, nhưng giờ không có y phục, làm sao rời khỏi đầm nước đây? Gặp chuyện phiền hà như thế này, dùng sĩ Khiết Đan một mình một kiếm khiêu chiến võ lâm Trung Nguyên như hấn chỉ biết gãi đầu lo lắng, không biết phải làm gì...

Đó là chuyện của hai mươi mấy ngày trước, cách trận quyết đấu thứ chín hôm nay đã một khoảng thời gian.

Thế nhưng mỗi khi nhớ lại dáng vẻ đáng xấu hổ của mình lúc ấy, nội tâm hấn vẫn còn hòa quang phần nộ, ngưng thần lắng nghe, xác định một vị trí chính xác trong âm thanh truyền lại từ bốn phương tám hướng, thân hình đang mang trọng thương của hấn xuất phát theo hướng ẩn thân của thanh y thiếu nữ đuổi theo như ánh chớp.

"Ai da!" Có lẽ xưa nay vẫn quen qua lại bằng lời nói chứ không gặp mặt, thanh y thiếu nữ không ngờ đến việc lần này đối phương sẽ đuổi theo mình, đúng lúc nàng nhắc mình tính phóng đi, gãi bạch y Khiết Đan đã vừa vịn ngồi ngay cành cây nàng đang ngồi.

"Người muốn làm gì?" Tiêu vừa buông xuống, giọng nàng so với tiếng tiêu còn hay hơn, nàng sáng giọng hỏi: "Muốn đánh nhau sao?"

Thác Bạt Phong ngưng ngay nụ cười - một thiếu nữ như mình châu tiên lộ kia, mở miệng ngâm miệng đều là muốn đánh nhau với người khác, tuy hấn quen với nữ tử miền quan ngoại tính tình hào sảng phóng khoáng, nghe xong cũng bật cười. Không hiểu lão Không và lão Mạnh này dạy dỗ hậu đại từ tôn hai lão như thế nào nữa...

"Tiểu tặc trộm y phục..." Hấn vừa mở miệng lại không nín cười được, không biết vì sao, tuy vẫn chưa biết thân phận của thiếu nữ này, nhưng hấn cảm nhận mình không hề có tâm ý phòng bị nàng ta, "Thật là muốn đánh nhau với người một trận - Hại ta đắm mình trong nước đến tối mới dám bước lên".

"Hi hi..." Thanh y thiếu nữ cũng mỉm cười, ban đầu còn muốn giữ hình tượng, nhưng càng nghĩ càng cảm thấy hứng thú, không nhịn được bèn cười lớn, cười đến nỗi cành cây rung lên, đến nỗi Thác Bạt Phong cũng xem rớt xuống đất.

"Người theo ta lâu như vậy, nhất định là biết toàn bộ thông tin về ta rồi - nhưng ngay cả tên người ta cũng không biết, như vậy thật không công bằng!"

"Nếu người có bản lĩnh, người cũng có thể theo dõi ta mà..." Thanh y thiếu nữ nghiêng đầu cười: "Nếu người nghĩ ta rảnh rỗi như vậy, thì người cũng có thể chơi trò trốn tìm giống ta đó..." Nhẹ nhàng buông người, nàng nhảy từ trên cây xuống đất, nghiêng đầu nhìn hấn: "Cửu U Quỷ Mẫu đã là trận thứ chín rồi... Mạng của man từ người thật sự rất lớn đó."

Liếc nhìn nhất đại cao thủ vừa mất mạng còn nằm trên mặt đất, đột nhiên nàng thở dài, tiếng thở dài dường như có chút lo lắng, không giống với giọng

điều này trong sáng hằng ngày chứ nào: "Ta hỏi ngươi, có phải người Hán chúng ta giết cha mẹ ngươi hay quấy nhiễu gia viên ngươi? Sao mạn từ ngươi lại làm khó dễ vô lâm Trung Nguyên như thế?... Ngươi muốn sự tình phải đi đến bước cuối cùng như vậy sao? Giành lấy ngôi vị đệ nhất vô lâm cao thủ đối với ngươi thật sự quan trọng như vậy sao?"

"Mong ngươi đến đây dừng lại, trở về quan ngoại có được không?"

Thác Bạt Phong kinh ngạc nhìn nàng - tuy vẫn biết nàng nhất định là người trong vô lâm Trung Nguyên, nhưng không nghĩ nàng lại đột nhiên lật bài ngửa như vậy.

"Ta không phải là muốn giành đệ nhất thiên hạ gì đó..." Hắn cũng từ cành cây nhảy xuống, đứng bên cạnh nàng lãnh đạm nói: "Ta chỉ là muốn chứng minh một chuyện: Vô học của Thiên triều, không nhất định là thiên hạ vô song. Ta chỉ là muốn cho hào kiệt Trung Nguyên - những kẻ đã tự cao tự đại mấy trăm năm nay một lời cảnh cáo, vô công thiên hạ không phải đều bắt nguồn từ Thiệu Lâm, trong nhân sĩ dị tộc còn có người lợi hại hơn bọn hắn nhiều..."

"Chỉ vì lý do đó thôi sao?" Sắc mặt thiếu nữ vốn đã tái xanh, giờ lại thêm chút nhợt nhạt, ngay cả tiếng nói cũng mang chút hàn ý: "Ngươi đã giết rất nhiều người rồi."

"A, ta hứa với ngươi, ta chỉ giết thêm một người nữa thôi, sau đó lập tức rời Trung thổ". Nụ cười vui vẻ xuất hiện trên khóe miệng của Thác Bạt Phong, hắn lấy tay lau máu còn đọng trên môi từ cuộc giao đấu lúc này... Không sai, đã giết tất cả mười đại cao thủ trừ Thiên Đế ra, Đế Thích Thiên không có lý do gì không chấp nhận lời khiêu chiến của hắn. Thậm chí hắn đã cùng con người thần bí kia hẹn ước, nếu cuộc chiến hôm nay hắn không chết, nửa tháng sau sẽ cùng Đế Thích Thiên quyết chiến trên đỉnh Thiên Độ Phong.

Chỉ cần đánh bại cái gọi là vô lâm chí tôn của người Hán, có thể coi như công đức viên mãn trở về quan ngoại, tiếp tục ra sa mạc cưỡi ngựa săn bắn.

Đương nhiên, hắn cần phải dẫm lên tất cả biển hiệu của vô lâm Trung Nguyên mà ra đi.

"Đã đến mức này, thì cũng không còn gì để nói nữa... Xem ra, nếu ngươi chưa được cùng Đế Thích Thiên giao đấu kẻ sống người chết, thì ngươi nhất định không chịu buông tay." Thanh y thiếu nữ đột nhiên cười gần, nụ cười rất kì quái, giống như âm phù mờ hồ chui ra từ tiếng sáo trúc...

"Vậy ra, ta không muốn đánh nhau cũng không xong rồi -"

Nàng đột nhiên quay người lại, ngưng tụ tinh thần, trong mắt lộ ra một luồng sáng mờ nhạt, tay phải cầm tiêu trúc để ngang trước ngực, như muốn chuẩn bị ứng chiến.

Trên khuôn mặt trái xoan nhìn có vẻ yếu ớt kia, cũng mang một tầng sát khí!

"Ngươi đây là...?" Vốn dĩ tiểu nha đầu ngày thường đều vui vẻ trêu đùa hắn, đột nhiên thay đổi một cách đáng sợ như vậy, tuy rằng theo quán tính khi nhìn thấy sát khí đối phương lộ rõ như thế, hắn sẽ duỗi tay nắm chuỗi kiếm, nhưng vẫn bị kinh sợ và ngạc nhiên đến mức đờ người ra hỏi một câu...

Đột nhiên một ý nghĩ đáng sợ lướt qua tâm thức, hắn sợ hãi, toàn thân toát mồ hôi lạnh: "Không lẽ... Ngươi chính là Đế Thích Thiên chí tôn?"

Đệ nhất vô lâm thần bí đó, tuy rằng trong ba năm gần đây không xuất hiện trong giang hồ, nhưng mỗi khi vô lâm Trung Nguyên phát sinh đại sự, đều không tránh khỏi uy vọng và lực ảnh hưởng to lớn của ông ta. Tuy nhiên, chưa từng ai nhìn rõ diện mạo của Đế Thích Thiên... Hắn, cũng có thể là nàng, hoặc cũng có thể là một nhân vật nào đó chỉ tồn tại trong truyền thuyết.

Nhìn thần sắc choáng váng của hắn, nàng khẽ lắc đầu.

"Hay ngươi là người thân, là đệ tử của hắn, phải bảo vệ hắn?"

Cây tiêu trúc lại chuyển động, một lần nữa phủ nhận sự suy đoán của hắn, nhú mày khẽ nói: "Ta và Đế Thích Thiên, không có mối quan hệ gì hết."

Thác Bạt Phong khẽ thở phào, cảm thấy nhẹ nhõm không ít, nếu nàng đã không phải là Đế Thích Thiên, vậy giữa hắn và nàng không có lý do gì phải lựa chọn kẻ sống người chết nữa.

Hắn đột nhiên phát hiện, dường như mình đã xem người này không phải là người ngoại tộc, cũng không muốn ra tay làm hại nàng.

Thanh y thiếu nữ đột nhiên nhấc tay, bàn tay đeo vòng ngọc bích nắm chặt cây sáo, chỉ thẳng vào mi tâm hắn, ngữ khí của nàng lạnh liệt vô cùng, không hề có chút nhượng bộ.

"Thác Bạt Phong, ta chỉ vì muốn bảo vệ danh dự của vô lâm Trung Nguyên"

"Vì ta là người Hán, vì ta có năng lực, vì điều này liên quan đến sự vinh nhục của Hoa Hạ - cho nên ta không thể cho phép ngươi giết Thiên Đế!" "Ồ, ha ha ha..." Nhìn biểu cảm chân thật vô cùng trên khuôn mặt xanh xao của đối phương, Thác Bạt Phong đột nhiên cười lớn hỏi: "Sao, hình như ngươi phán đoán Thiên Đế của người Hán các ngươi không phải là đối thủ của ta? Ngươi sợ hắn thua ta, sẽ làm mất mặt toàn bộ vô lâm Trung Nguyên các ngươi phải không?"

"Ngươi nói không sai."

Tưởng nàng sẽ kịch liệt phản bác hoặc phủ nhận, nhưng không ngờ, thanh y thiếu nữ lại nhanh nhẹn thừa nhận!

Tại sao? Không lẽ vô lâm Trung Nguyên chỉ tôn lại là một kẻ hữu danh vô thực sao?

Nhìn thần sắc kinh ngạc của gã dũng sĩ Khiết Đan, thiếu nữ im lặng một lúc, cuối cùng cũng mở miệng nói: "Thật ra... từ ba năm trước, do luyện công tẩu hỏa nhập ma, Thiên Đế sớm đã trở thành một phé nhân rồi."

"Ông ta ẩn thân mấy năm gần đây chính là vì lý do này, nhưng hôm nay ngươi lại bức ông ấy không thể không đứng dậy!"

"Cho nên trước khi ngươi tìm được ông ta, ta phải giết ngươi!"

Sát khí trong từng câu nói của nàng ngày càng mạnh, khi nói đến chữ "giết", toàn thân thanh y không gió mà động.

Tuy sát khí của đối phương làm cơ thể tự động phản ứng, nhưng nụ cười lạnh lẽo không tự chủ được lại nở trên đôi môi gã nam tử ngang ngược kia: "Ha ha, vậy sao hán không công cáo thiên hạ? Là hán lưu luyện cái hư danh và vinh hoa đó phải không?"

"Hơn nữa, ta làm sao tin ngươi không gạt ta? Bí mật toàn thiên hạ không ai biết, sao ngươi biết? Huống chi ngay cả ngươi là ai ta cũng không biết!"

Bị câu nói thẳng thừng đó chọc đúng nộ khí, thiếu nữ phản bác kịch liệt: "Thích Đế Thiên khi đó tài năng hiển lộ, cừu gia khắp thiên hạ, nếu tin tức võ công đã mất bị truyền ra ngoài, ngươi nghĩ ông ta còn sống được không?"

"Ta tại sao phải gạt ngươi? Ngươi cho là ta thích quyết đấu với ngươi lắm sao?"

"Sự phụ ta luôn túc trực chữa trị cho Thiên Đế, muốn phục hồi võ công cho ông ấy, ta đương nhiên biết bí mật này!"

Dường như phát hiện mình nói hơi nhiều, thanh y thiếu nữ lập tức im bặt. Sau đó, trúc tiêu trong tay giờ lên một lần nữa: "Không cần nói nhiều, man từ, chúng ta dùng sinh tử để phân cao thấp!"

Khi cao thủ quá chiêu, sai một ly là định rõ sống chết. Mỗi bước tiến lui, cơ hội xoay chuyển đều rất nhỏ hẹp. Trong khi giao đấu, nếu bên nào có suy nghĩ tiếc cho tính mạng của đối phương, không dám xuống tay, thì kết cục máu của mình sẽ nhuộm áo đối phương.

Cho nên ngay từ đầu nàng đã nói rõ ràng với hán giới hạn: đấu sinh tử.

Tức là, không bên nào cần phải chú ý đến sự sống chết của đối phương, đều dùng toàn lực ra tay.

Nàng là người thông minh, biết thâm tâm Thác Bạt Phong chắc chắn có điểm cố kỵ với ân nhân cứu mạng, nên chủ động ra điều kiện. Nàng không muốn lợi dụng người khác.

Nhưng ánh mắt Thác Bạt Phong lại có chút mông lung bất định... Lực đạo mấy lần gia tăng vào kiếm, cũng là mấy lần thu lại..

Không có cách nào, thật sự không có cách nào khác... Hán không thể không giết nàng! Không thể không giết nàng!

Hán chỉ có thể giết nàng đi!

Nhưng, trong nội tâm của hán không còn hào khí trước giờ khi đối mặt với địch thủ - chỉ có xông lên phía trước, thể không quay đầu lại, lần đầu tiên hán cảm thấy có chút gì đó không xác định rõ ràng...

"Ngươi cứ như vậy sẽ chết!..." Đột nhiên, thanh y thiếu nữ đối diện lạnh lùng thốt ra một câu, "Ngay cả ánh mắt còn không thể tập trung nhìn ta, giờ này kiếm đã trở thành vật cản, không còn hợp nhất với thân xác ngươi nữa!"

"Ta cho ngươi nửa canh giờ, tự ngươi điều tiết lại tinh thần đi!"

Nàng lạnh lùng buông lời, sau đó phóng người trên cành cây trên đầu, nhẹ nhàng hô hấp vận khí.

Kiếm trong tay Thác Bạt Phong từ từ chúc xuống, mũi kiếm chỉ xuống mặt đất. Hán cũng bước đến ngồi dưới gốc cây, bắt đầu suy nghĩ về tình huống trước mắt, tự nói chuyện với nội tâm của mình. Hán phải thuyết phục được bản thân, làm cho mình tràn đầy ý chí quyết đấu.

Hán tuyệt đối không thể chết ở đây... Con đường đi khó khăn như vậy, hán đã đi gần đến điểm cuối cùng của giấc mơ rồi, sao lại để người khác ngăn trở như thế này?

Trong đám lá xanh rậm rạp, thanh y thiếu nữ đang vội vã hít từng hơi thở mạnh để điều tiết, khuôn mặt xanh xao bao phủ một tầng âm ảnh mờ nhạt.

Nàng bắt ngón tay đọc kiếm quyết, nhưng đầu ngón tay đột nhiên run lên, không chịu theo sự khống chế của nàng, bắt đầu run lên từng đợt.

"Qua... qua..." trên không trung đột nhiên truyền lại tiếng kêu kì lạ, dồn dập dị thường, kêu gào không dứt như không muốn rời đi.

Thanh y thiếu nữ mở to mắt nhìn trừng trừng về phía trước.

Dưới gốc cổ thụ, gã Khiết Đan từ từ đứng dậy.

Cuối cùng hắn đã có quyết định của mình.

Mục quang sáng chói, khí thế lẫm liệt nhưng ung dung - hắn đã trở về là hắn của ngày trước.

"Có thể bắt đầu rồi..." Hắn bước ra giữa bãi cỏ, không ngần đầu lên nhìn đối phương, chỉ nhìn chăm chăm vào thanh kiếm của mình, lạnh lùng tuyên bố.

Hắn nói xong rồi, kì lạ ở chỗ, thiếu nữ ngồi trên cây rất lâu sau vẫn không hề phản ứng.

Thác Bạt Phong không hỏi dồn, không ngần đầu lên nhìn nàng, chỉ ngưng thần nhìn mũi kiếm của mình.

"Hôm nay chúng ta tạm đình chiến đi..." Giọng nói yếu ớt của thiếu nữ đột nhiên thốt ra ngoài dự tính.

"Được."

Ngoài dự đoán của thiếu nữ, đối phương không hề hỏi tại sao, đã lập tức đồng ý.

"Ba ngày sau, chính ngọ... Tại chỗ này... Chúng ta tiếp tục giao đấu". Âm thanh trên ngọn cây từ từ xa dần, ngắt quãng truyền tới, sau đó nhỏ dần như không còn chút khí lực nào: "Nhớ kĩ... không gặp không về, không chết không ngừng..."

Âm thanh cuối cùng cũng như một sợi tơ mảnh, đứt đoạn trong rừng sâu, kì lạ ở chỗ, lần này không hề có tiếng tiêu phụ họa.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thuyền Xuy Dịch Vũ Tiêu Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 5 - Chương 3: Mạn thanh 3

Không gặp không về... không chết không dừng..." Thác Bạt Phong thì thầm lặp lại câu nói cuối cùng của thanh y thiếu nữ, sắc mặt vô cùng khó coi, thu lại kiếm, bản thân cả người - Tại sao? Tại sao hai người họ vốn dĩ không quen biết không liên quan lại có ngày hôm nay?

Không chết không dừng... chẳng lẽ phải có kết cục tàn nhẫn như vậy mới được sao?

Trước giờ nàng chưa khi nào muốn trở thành kẻ đối địch với hắn kia mà? Nếu không, nàng sẽ không cứu hắn hết lần này đến lần khác... Nếu không phải là người có tâm địa thuần lương, nàng hoàn toàn có thể không cần dùng phương pháp quyết đấu nguy hiểm như vậy để ngăn chặn hắn, căn bản nàng đã có biết bao nhiêu cơ hội có thể xuống tay giết hắn.

Ngày hôm nay cũng vậy.

Hắn vừa mới giao thủ với vị cao thủ thứ chín trong số thập đại cao thủ, toàn thân thọ trọng thương, nếu lúc này động thủ với nàng, hắn chắc chắn sẽ thua... Nhưng nàng chủ động tạm ngưng ba ngày, không hề muốn lợi dụng vết thương của hắn.

Nữ hài từ yếu đuối như nàng tỉ thí với hắn, so về thể lực thì coi như đã bị thiệt thòi, hơn nữa... xem ra hình như cơ thể nàng còn có bệnh.

Hắn còn đang ngờ ngẩn, không chú ý đến tiếng chim kêu kì quái trên không trung cũng đã xa dần từ lúc nàng rời đi.

"Kim Ô, Kim Ô... Đừng khóc nữa... Không phải ta không việc gì rồi hay sao?"

"Đừng kêu nữa - Ta với người cùng đến chỗ sư phụ được chưa?" Vuốt ve bộ lông mượt mà của con quạ đang đậu trên vai, thanh y thiếu nữ nhẹ nhàng nói chuyện với điều nhi, nhưng điều nhi lại không ngừng kêu la thảm thiết, cọt đầu vào cổ nàng.

"Ta sẽ không có chuyện gì đâu..." Giọng nói của thiếu nữ lại nhẹ hơn một chút, đầu cúi xuống trước ngực, dáng điệu vô cùng mệt mỏi gục xuống.

Ba ngày sau.

Ánh dương hắt lên những phiến lá xanh mướt của khu rừng, rọi những tia nắng lên mặt đất, giữa đám rêu xanh ẩm ướt bốc lên từng làn hơi trong suốt nhẹ nhàng.

Đã đến chính ngọ, chính là lúc không gặp không về, không chết không dừng lại.

Nhưng, đứng giữa khoảng không mênh mông ấy, duy nhất chỉ có một người - là nàng.

Ánh sáng mặt trời dần dần chiếu thẳng lên nàng, làn da vốn dĩ đã xanh xao của nàng dưới ánh mặt trời lại trở nên trong suốt như thủy tinh. Mái tóc dài buộc chặt phía sau, ống tay áo ngày thường vẫn để phát phơ hôm nay cũng được bó lại gọn gàng - xem ra, lần này nàng thật sự đã chuẩn bị kỹ lưỡng để

phó ước.

Nhưng giờ ở đây không có bất kì ai - thậm chí ngay cả người phải có mặt ở đây lúc này là Thác Bạt Phong cũng không có.

Nàng ngơ ngác, vô thức nhìn trên mặt đất trước mặt, hình như chỗ đó có một đóa hoa kì lạ đang nở.

Trên mặt đất ẩm ướt hiện rõ một mảng màu đen, rêu mọc xanh mướt, dày đặc dưới gốc cây và trên những phiến đá, nhưng chính giữa lại có đám rêu xanh bị cắt vụn, bên trên viết dòng chữ như rồng bay phượng múa: "Tại hạ nhận thua, vĩnh viễn không bước vào Trung Nguyên".

Xiên xiên vẹo vẹo, vẫn là bút tích như mèo quào mà ngày đầu tiên nàng đã cười chê không ngót, chỉ có cái tên được viết rất đẹp: "Thác Bạt Phong người Khiết Đan"

Nét chữ phóng khoáng tiêu sái, xem ra còn có mấy phần phong cách của Vương Dật Thiếu.

"Bộp", trúc tiêu trong tay nhẹ nhàng rơi xuống mặt đất, thanh y thiếu nữ ngơ ngác nhìn, ngón tay gầy guộc đưa ra chạm vào nét chữ trên mặt rêu, trong mắt đột nhiên có một tia sáng lung linh - nàng đã đoán sai về hắn.

Nếu phải giết chết người mình không muốn giết mới đạt được mục đích của bản thân, vậy hắn sẽ không hồi tâm chuyển ý mà bỏ đi, nếu vì đạt được mục đích mà phản bội lại nguyên tắc của bản thân, vậy tất cả những điều hắn đang theo đuổi chỉ là vô nghĩa; trong lòng người Khiết Đan xem võ thuật như tính mệnh kia, lại có thể còn tồn tại một thứ đáng quý hơn hào quang võ thuật.

Đám rêu xanh mướt cũng nhẹ nhàng lay động theo bàn tay gầy guộc, nàng nhìn dòng chữ, thò ra một tiếng như an lòng, không động đậy một lúc lâu.

Nhìn mãi nhìn mãi, đột nhiên nàng vô thanh vô tức ngã xuống ngất đi!

Khuôn mặt trắng nhợt nằm giữa đám rêu xanh như một đóa lan bạch ngọc đang ứa dần đi, trông thật kinh tâm.

"Quạ..." Giữa không trung, đột nhiên truyền lại tiếng kêu thăm thiết của Kim Ô.

Đôi cánh đen to lớn ngừng bên cạnh người thiếu nữ đang mất dần tri giác, không ngừng kêu thăm thiết.

"A di đà Phật... quả nhiên là ở đây... Ồi chào, xem ra ta đến chậm mất rồi..." Một lão ni áo đen giày vải bước đến từ hướng tiếng kêu của con quạ, bà vội vàng bước lên phía trước ôm lấy thanh y thiếu nữ đang nằm trên mặt đất, xem xét thương thế của nàng... Ánh mắt bà nhất thời cũng dừng lại trên dòng chữ phía dưới - nhìn thấy hàng chữ trên đám rêu xanh, trên khuôn mặt già nua của bà thoáng thần sắc dị thường.

Khuyến quân canh tạn nhất bôi tửu,

Tây xuất Dương Quan vô cố nhân. 2 Trong một túr điểm tại Nhạn Môn Quan, bạch y nhân mỉm cười uống hết ly rượu cuối cùng, vứt một thỏi bạc lên mặt bàn, sau đó quay người lại mở hành lý, lấy ra chiếc áo da thuộc khoác lên người, thay cái áo dài lúc ban đầu.

Hắn muốn trở lại cuộc sống trước đây...

Đã tình nguyện vứt bỏ mục tiêu ban đầu, lập thế không bao giờ trở lại Trung Nguyên, hắn phải trở về cuộc sống cười ngửa sẵn sẵn trong sa mạc mênh mông của ngày trước thôi.

Tây xuất dương quan vô cố nhân - Thế nhưng, trong Trung Nguyên rộng lớn như thế này, hắn còn có "cố nhân" nào có thể tin tưởng?

Tây xuất quan ngoại, điều duy nhất là sẽ không bao giờ được nhìn thấy thanh y thiếu nữ kia nữa... thiếu nữ thối tiêu có khuôn mặt xanh xao như u linh, cùng với tiếng tiêu như của thiên sứ... tất cả, chỉ có thể trở thành những hồi ức trong suốt quãng đời còn lại.

Trong tương lai xa xôi, một ngày nào đó, ngồi trong lều trường ở sa mạc hay trong những căn nhà gỗ trên Trường Bạch Sơn, sau khi rượu chè say sưa, có thể hắn sẽ nhắc lại với bọn trẻ con thời anh hùng của hắn khi một mình khiêu chiến với cả võ lâm Trung Nguyên, sẽ nói về thanh y thiếu nữ Hán tộc, người không coi hắn là mãnh thú hồng thủy, người như Tuyết Sơn thánh nữ, không ăn hương hỏa của nhân gian.

Nhưng hắn biết dù cho dùng lời lẽ gì hắn cũng không bao giờ có thể hình dung ra được tiếng tiêu ấy... Như tiếng tiêu đến từ thiên giới...

Hắn gặp được truyền kì, thế nhưng hay cả tên của nhân vật chính trong truyền kì hắn cũng không biết... Ngay cả tên nàng hắn cũng không biết.

Không biết làm gì, hắn chỉ có thể thờ dài, thu kiếm

"Nó họ Tô, tên Mạn Thanh". Đột nhiên một âm thanh già nua cất lên từ phía sau hắn, khiến hắn kinh ngạc vô cùng - lúc này chỉ vô ý tự mình lầm bầm thôi, sao lại để người khác nghe được chứ? Có cao thủ đứng bên cạnh, vậy mà hắn không hề phát giác!

Quay đầu lại, nhìn thấy ở góc túr điểm có một lão ni áo đen giày cỏ, khuôn mặt già trầm tĩnh như một cây cổ thụ ngàn năm trong rừng.

"... Bần ni gọi nó là Thanh Nhi."

Đó là tuyệt thế cao thủ - Lần đầu tiên nhìn thấy Không Tịch đại sư, trái tim Thác Bạt Phong đã đoán như vậy.

Thế nhưng cho dù là Thiên Đế đến trước mặt hắn, cũng không thể khơi dậy khát vọng tí thỉ của hắn nữa. Giờ đây chỉ là thời khắc hắn phải ra đi.

"Tô Mạn Thanh..." lẩm nhẩm đọc lại ba chữ tên nàng, trong mắt hắn có nụ cười kì lạ, thật là một cái tên hay, rất thích hợp với hình ảnh thanh y thiếu nữ ngồi trên ngọn cây thối tiêu. Hắn hiểu rõ, đoạn truyền kì này đã kết thúc rồi.

Dù thế nào đi nữa, cuối cùng hắn đã biết được tên của nữ nhân trong truyền thuyết.

Sau này, đại mặc Giang Nam, thiên sơn vạn thủy, vĩnh viễn không tương phùng.

"Đa tạ đại sư thông tri... cũng không còn gì hối tiếc nữa!" Hắn mỉm cười đứng lên, nắm chặt kiếm bước ra ngoài. Dưới cảnh liễu trước cửa quán, con ngựa yêu của hắn đang ngẩng đầu hí vang như muốn vượt ra khỏi dây cương, nhanh chóng dậm vó trên con đường trở về cố quốc.

Mùa xuân đang đến ở vùng quan nội, hoa liễu như tuyết rơi trong không trung, mà giờ ở miền quan ngoại xa xôi, nhất định tuyết lạnh cũng đang rơi dày đặc như pha lê.

Mã hậu đào hoa mã tiền tuyết, xuất quan chầm đắc bắt hồi đầu?

(Sau lưng ngựa là hoa đào, phía trước là tuyết, xuất quan sao có thể không quay đầu lại?)

"Ta mong người đem Thanh nhi đi cùng - trước khi nó ngừng hô hấp".

Vừa nhảy lên ngựa, quay đầu, đột nhiên tai hắn nghe thấy câu nói mơ hồ phía sau.

Mùi trầm hương ấm áp lan tỏa trong căn nhà trúc, giọng nói già nua cay đắng hòa với tiếng lá trúc reo trong gió.

Vừa nói chuyện với gã Khiết Đan ngồi trước mặt, Không Tịch sư thái vừa châm nước vào bình, nhìn lá trà xanh từ từ nóng rồi bung ra, biến thành một màu xanh dễ chịu, những nếp nhăn trên mặt run rẩy.

Một số thứ, khi đã khô héo thì không có cách nào sống lại được - ví dụ như ái tình... hoặc như sinh mệnh...

"Thanh Nhi... Thanh Nhi là một cô nhi do ta nhận về.

"Nó từ nhỏ đã mắc bệnh... hơn nữa, là trọng bệnh...

"Lúc nó chưa đến một tuổi, ta phát hiện nó rất thường hay bị ngộp trong tã lót, hay khóc thét lên, khuôn mặt nhỏ xíu lúc nào cũng tím tái.

"Lúc đó ta không hiểu mấy về y thuật, bèn đi hỏi thăm người nổi tiếng nhất trong võ lâm lúc bấy giờ là Mặc thần y - ông ta nói phổi của Thanh nhi bị khiếm khuyết bẩm sinh, không thể hít thở không khí một cách bình thường, phổi của nó sẽ từ từ cương hóa, mất đi khả năng hô hấp.

"Ông ta còn nói, nếu muốn kéo dài sự sống của hài tử này, thì không được để nó hít thở thứ không khí ô nhiễm.

"Cho nên ta chấp nhận mai danh ẩn tích trong giang hồ, đem nó ẩn cư dưới chân núi Nhạn Đẳng, để từ nhỏ nó có thể hít thở không khí trong lành của cây cỏ thiên nhiên.

"Đương nhiên, ta có truyền một ít nội công để dưỡng thần tịnh khí cho nó để cơ thể nó khỏe mạnh hơn một chút. Nghe nói thối tiêu có thể điều tiết khí tức, luyện cho phổi nở to ra, ta bèn bắt đầu đi khắp nơi tìm nhạc phổ, cho nó tập luyện.

"Điều ta không ngờ tới là, Thanh nhi lại có thiên phú bẩm sinh luyện võ cao như vậy.

"Ngay cả Thiên Đế cũng nói với ta rằng, Thanh nhi tư chất tuyệt đỉnh, là kì tài trăm năm hiếm có của võ lâm. Hơn nữa, nó từ nhỏ đã sống trong rừng sâu, võ học lại có thêm tâm vô tạp niệm, tiến bộ thần tốc...

"Bắt đầu từ lúc mười lăm tuổi, võ công của nó đã có thể liệt vào hàng những đệ nhất cao thủ thiên hạ rồi.

"Mỗi khi nhìn nó ngày càng xinh đẹp, võ công ngày một xuất sắc, tim ta như bị xé nát vậy - những thứ đó có tác dụng gì đâu chứ? Cứ cho rằng nó có thể trở thành thiên hạ đệ nhất cao thủ, thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, nhưng nó cũng chỉ có thể sống đến năm hai mươi tuổi mà thôi...

"Thanh nhi ốm yếu như vậy khiến người khác vô cùng đau lòng.. Ngay cả một luồng gió nhẹ dường như cũng có thể thổi nó bay đi.

"Suốt ngày ta vô cùng lo lắng, lúc nó ngủ ta cũng phải túc trực bên cạnh, nghe ngóng từng nhịp hô hấp của nó - Ta e sợ nếu như có một ngày, nó cứ im lặng ngủ như thế, rồi sẽ không thở được nữa.

"...Thật nực cười phải không? Một người đã xuất gia mấy chục năm như ta, rốt cuộc cũng không tránh khỏi sự giằng xé của ân oán hồng trần..."

"Thanh nhi rất thông minh, lại nghe lời, mỗi ngày đều phải uống rất nhiều thuốc, nhưng chưa bao giờ kêu đắng, cũng chưa bao giờ hỏi bản thân mắc bệnh gì - nhưng ta biết lòng nó hiểu rõ, vì mỗi ngày đi qua, nó đều ra hậu sơn, khắc một đạo lên cây trúc chính tay nó trồng, mỗi năm lại thay một cây.

"Mà nó cũng chỉ trồng hai mươi cây tử trúc mà thôi, thậm chí những cây trúc con mọc thêm đều bị nó dời đi nơi khác.

"Nó rất hoạt bát, thậm chí còn hay nói hay cười hơn những cô gái bình thường, mỗi ngày đều có thể vì một chuyện nhỏ nào đó mà cười không ngớt - Ta thường nghĩ, thời gian nó cười trong hai mươi năm đó, sợ rằng còn nhiều hơn những người khác cười cả một đời. Giống ta, từ lúc xuất gia đến giờ hình như chưa từng cười bao giờ.

"Tuy như vậy, nó lại không thể đến chỗ đông người, vì không khí ô nhiễm chính là điểm yếu trí mạng của nó. Nó chỉ có thể ở trong rừng sâu, chơi với cây cỏ và làm bạn với lão ni đây... Tuy rằng có nuôi thêm Kim Ô, nhưng nó chỉ có thể ngày ngày tự mình nói chuyện với Ô Nhi mà thôi.

"Cổ nhân của ta không nhiều, đôi khi cũng có khách đến, nó rất cao hứng, giữ chặt lấy đôi phương hồi biết bao nhiêu chuyện trên trời dưới đất.

"Cũng từ những cô nhân của ta ở đây, nó mới biết cái gọi là đại nghĩa dân tộc và Hồ Hán phân biệt, nó thích nhất là nghe kể những câu chuyện kiểu như Mộc Lan tòng quân, rất ngưỡng mộ tình cảm và sức sống của những nữ anh hùng trong truyện cổ, dù sao, nó cũng chỉ là một cô gái yếu đuối như tờ giấy mà thôi.

2

Thơ Vương Duy.

渭城曲

渭城朝雨浥轻尘，

客舍青青柳色新。

劝君更尽一杯酒，

西出阳关无故人。

Vị Thành khúc

Vị Thành triều vũ áp khinh trần

Khách xá thanh thanh liễu sắc tân

Khuyến quân cánh tận nhất bôi tửu

Tây xuất Dương Quan vô cố nhân.

Dịch nghĩa:

Bài Ca Vị Thành

Buổi sáng ở Vị thành có mưa thấm ướt bụi nhỏ.

Khách xá xanh mát bởi sắc dương liễu vừa ra lá non.

Khuyên anh hãy uống thêm cùng tôi ly rượu này.

Bởi một khi anh đi về phía tây tới Dương quan rồi, anh sẽ không còn bạn cố tri nữa.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thuyền Xuy Dịch Vũ Tiêu Tiêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 5 - Chương 4: Mạn thanh 4

Sau đó, lão bằng hữu của ta từ phương Bắc đến tìm, mang theo một đoá Thiên Sơn Tuyết Liên cho Thanh nhi chữa bệnh.

"Lần đó Thanh nhi vô cùng cao hứng, ôm lấy đoá Tuyết Liên ngắm nhìn mãi, còn bắt người bạn của ta kể chuyện cho nghe.

"Bạn ta vốn là người ít nói, nhưng sau khi nhìn thần sắc của Thanh nhi, bất tri bất giác đến gần nó, rồi kể cho nó nghe những nhân duyên mà ông ấy gặp được trong đại mạc - cát chảy, cổ thành, hải chấn, tuyết sơn, tiên nữ.

"Sau đó ông ấy có nhắc đến một truyền thuyết cổ xưa còn lưu truyền trong những dân tộc thiểu số, ở trên Tuyết Sơn xa xôi, có một thánh nữ vô cùng xinh đẹp trú ngụ, nếu có người nào lạc bước vô ý nhìn thấy nàng, sẽ quên đường về nhà, ở trong Tuyết Sơn trở nên si ngốc mà đóng băng chết, linh hồn cũng bị giữ lại trên Tuyết Sơn.

"Thanh nhi nghe rồi thở dài buồn bã nói, tiên nữ đó nhất định cũng rất tịch mịch, mới muốn có người đến nói chuyện với nàng.

"Người bạn của ta nhìn nó, vô cùng đau lòng, sau đó nói với ta muốn đem nó ra miền quan ngoại, thay đổi hoàn cảnh, muốn tìm phương pháp mới trị liệu cho nó.

"Thanh nhi rất vui, nhưng không biết ý của ta thế nào, chỉ chăm chăm nhìn ta, chờ ta đồng ý.

"Nhưng ta đã không gật đầu... Ta muốn lưu lại Trung Nguyên, vì duyên cớ của một người - như ta đã nói, con người của ta, hoàn toàn không thể đạt tới tứ đại giai không của kẻ xuất gia... Cuối cùng, ta vẫn không đồng ý.

"Là ta quá ích kỷ, ta sợ tịch mịch, ta không thể để Thanh Nhi rời khỏi ta được.

"Bằng hữu đó không còn cách nào đành bỏ đi, Thanh Nhi ba ngày sau đó không có một nụ cười.

"Ta biết, là ta đã giam cầm ước mơ của nó...

"Sau lần đó, khí tức của nó dần dần yếu đi - Lượng thuốc dùng ngày càng nhiều hơn, nhưng lần nào nó cũng ngắt đi vì không thể hô hấp được.

"Tính mệnh của nó cũng từ từ thay đổi theo tuổi tác, trở nên mỏng manh hơn, như một tờ giấy vừa mỏng vừa giòn, làn gió nhẹ thổi qua cũng lay động, dường như chỉ chờ gió mang đi... Ta đột nhiên nghĩ đến kì hạn sinh mệnh của nó, nghĩ đến những ước mơ của nó, nhìn nó giống như ánh tích dương chiếu những tia sáng lên cành cây, tuy vẫn rực rỡ nhưng lại vô cùng mong manh, ta bắt đầu hối hận... Ta đi khắp nơi tìm tung tích của lão bằng hữu đang phiêu bạt, đồng ý cho y đưa Thanh Nhi ra quan ngoại.

"Thế nhưng, ta nhận được tin - cách đây hai tháng, y đã bị một dũng sĩ người Khiết Đan giết chết.

"Ha ha, Thác Bạt Phong thiếu hiệp, ngươi không cần phải kinh ngạc, không sai, hẳn chính là Tuyết Sơn thần kiếm, một trong thập đại cao thủ - cũng chính là đối thủ đầu tiên của ngươi sau khi nhập quan.

"Y là người giang hồ, chết trong giang hồ là sự trở về đương nhiên. Ta không thể oán trách gì và cũng không hối tiếc - Hơn nữa, y chết trong sự khiêu chiến và quyết đấu quang minh chính đại. Ta chỉ có thể nghĩ, có lẽ ta phải đích thân mang Thanh Nhi ra vùng quan ngoại... Nhưng, Trung Nguyên này còn có chuyện ta không thể dứt bỏ được.

"Ta đang ở trong tình thế tiến thoái lưỡng nan.

"Cái chết của bằng hữu của ta bắt đầu khiến Mạn Thanh hận ngươi... Vì ngươi đã phá tan giấc mơ của nó, lại còn giết chết người trưởng bối mà nó vô cùng kính trọng. Nó nghĩ đến những câu chuyện cổ đã từng nghe, những người nữ anh hùng trong đó đều vì quốc diệt thân, không thua kém đám tu mi nam tử.

"Nó quyết định giết ngươi. Nhưng nó cũng biết sự hư nhược và điểm yếu của cơ thể, cho nên nó bắt đầu chú ý đến hành tung của ngươi. Mỗi khi ngươi quyết đấu, nó đều lên đến xem. Vì nó muốn hiểu rõ võ công lộ số và xuất thủ của ngươi, để nắm chắc được phần nào trước khi khiêu chiến.

"Ta đã không nỡ ngăn chặn nó làm việc nó muốn làm nữa - Vì nó năm nay đã mười chín tuổi rồi!

"Cùng với kì hạn sắp tới, theo như phán đoán của Mặc thần y năm nào, bệnh của nó ngày càng nghiêm trọng... Thậm chí ngay cả ban ngày cũng có lúc đột nhiên ngắt đi. Cũng do phổi bị tổn thương, từ lâu rồi nó không còn thổi tiêu nữa... Ta nghĩ, thôi thì nó muốn làm gì hãy cứ để nó tự lựa chọn đi!

"Huống hồ, những việc nó muốn làm, hoàn toàn là những việc đúng đắn - Cả đời nó bệnh hoạn yếu đuối, nhưng nó có quyền chọn cho mình cái chết huy hoàng nhất... Trong những tháng ngày cuối cùng của cuộc đời, hãy cứ để nó tùy tâm phát triển, để cho cả thế gian đều biết đến nó, thương tiếc nó.

"Như vậy, cũng xem như không phụ hai mươi năm ngăn ngại của nó, không có ai biết đến tài hoa kinh thế của nó.

"Ta nghĩ, trong lúc giao đấu, nếu ngươi sử dụng thủ đoạn hèn hạ, Thanh nhi đứng trong bóng tối quan sát sẽ lập tức giết chết ngươi - thế nhưng ngươi không có, ngược lại những kẻ dùng thủ đoạn nham hiểm lại là người của võ lâm Trung Nguyên.

"Tâm địa Thanh nhi thuần khiết, cho nên nó vô cùng kinh ngạc - vì nó không bao giờ nghĩ rằng những người xấu thật sự lại chính là những vị trưởng bối mà nó vô cùng ngưỡng mộ.

"Nó cứu ngươi. Sau đó, khi ngươi đánh được đến trước mặt Thiên Đế, nó cũng sẽ rất vui vẻ cùng ngươi tương ngộ...

"Trong vòng nửa năm đó nó thật sự rất vui vẻ, thật đó - Ta chưa từng thấy nụ cười rạng rỡ của nó như vậy bao giờ.

"Nó từng nói, điều mà nó ngưỡng mộ nhất chính là sức sống và khí tức sinh mệnh mạnh mẽ toát ra từ cơ thể ngươi, ngưỡng mộ vì ngươi đến từ đại mạch Tuyết Sơn - vùng đất trong giấc mộng của nó.

"Nó còn nói ngươi là người tốt, thậm chí còn tốt hơn rất nhiều người Hán khác - Người xuất thân từ Tuyết Sơn đại mặc, sao có thể là người xấu được?"

"Hơn nữa... nó cũng từng nói với ta rằng, nó nhất định ngăn cản ngươi giết Thiên Đế, nó sẽ dùng tính mạng của mình để bảo vệ thanh danh và thanh uy của võ lâm Trung Nguyên."

"Ta đồng ý rồi - Ta thậm chí từng nghĩ, nếu nó không thành công, nếu nó chết dưới kiếm của ngươi, lúc đó ta sẽ thay nó khiêu chiến với ngươi - Tuy ta thoái ẩn đã bao năm, võ công phần lớn cũng quên rồi, tuy rằng khiêu chiến với một thiếu niên nhỏ hơn mình mấy chục tuổi là việc mất thân phận - nhưng ta sẽ giống như Thanh nhi, dùng tánh mạng của mình ngăn chặn ngươi giết Đế Thích Thiên."

"Nhưng mà, Thác Bạt Phong thiếu hiệp à, ngươi thật làm cho người ta không ngờ được..."

"Ta và nó đều không nghĩ ngươi có thể vì nó mà từ bỏ con đường sắp đến đích. Bọn ta cho là nếu không đổ máu thì sự việc này không giải quyết được, vậy mà, giữa tiến và thoái ngươi lại có thể lựa chọn một cách ung dung như vậy."

"Ngươi theo đuổi con đường võ học, nhưng không làm việc trái với đạo nghĩa - từ điểm này mà nói, võ lâm Trung Nguyên e rằng không có người nào có thể so sánh kịp - thậm chí ngay cả chí tôn Đế Thích Thiên cũng như vậy!"

"... Ta tin tưởng ngươi, mong ngươi đem Thanh nhi đi đi - đưa nó đi xem thứ nó muốn xem, trước khi nó ngừng thở."

"Hãy bỏ qua cho ta, ta không thể rời Trung Nguyên đi cùng các ngươi được."

"Việc này sẽ không làm phiền ngươi quá lâu đâu, hy vọng ngươi có thể đáp ứng..."

"Đi... Ta đưa nàng đi xem sa mạc."

Trong ngôi nhà trúc tĩnh xảo, từng làn gió nhẹ vi vu hòa cùng tiếng tiêu ngắt quãng, thiếu nữ ngồi trên bệ cửa sổ không còn đủ sức thổi liên tục một bài tiêu, âm thanh nghe như từng giọt mưa rơi xuống lá sen, từng đoạn từng đoạn, chiếc vòng ngọc bích trơn tuột chạy trên cánh tay gầy của nàng.

Nghe thấy lời nói vang lên sau lưng, nàng kinh ngạc quay đầu lại, nụ cười như hoa nở trên môi.

Xem đại mặc, ngắm Tuyết Sơn, ngắm trường hà lạc nhật, xem cát vàng trải thẳng đến tận chân mây.

Đó chính là mơ ước của nàng, là mộng ước đẹp nhất, duy nhất trong cuộc đời ngắn ngủi của nàng.

"Nhưng... hình như ta đi không nổi nữa rồi." Nàng do dự thờ dài, chiếc váy xanh của nàng đã trở nên rộng hơn nhiều so với cơ thể gầy guộc - nàng như con bướm gãy cánh không thể đậu trên cành được, cũng không thể ca hát nữa.

"Không sao, ta công nàng đi - dù sao thì nàng cũng nhẹ như tờ giấy thôi." Dáng vẻ hần như cười đùa, trong thanh âm thanh nghe có chút âm đạm.

"Được rồi, ta đi với ngươi". Nghĩ ngợi một lúc, nàng mỉm cười gật đầu, "Nếu ta đi không nổi, ngươi phải công ta, không được phép bỏ ta xuống."

"Yên tâm, ta có chết cũng sẽ ở bên nàng." Đột nhiên hần thốt ra lời hứa thật nghiêm túc, sau đó lại hối hận sợ những lời nói mạo muội như vậy sẽ làm nàng giận. Tuy nhiên, khuôn mặt nàng tươi tỉnh vô cùng, nhìn hần một lúc rồi nói khẽ: "Ta thích ngươi, man từ!"

Tiếng tiêu đột nhiên vang lên, như từng giọt thủy ngân rơi tí tách - lúc đầu có chút rụt rè e ấp dường như che giấu trăm ngàn sự nhiệt tình, mang theo thương cảm và ngơ ngẩn, tiếng tiêu là lướt bồi hồi, dường như có sự lưu luyến khó nói thành lời; dần dần trở nên day dứt không nguôi, trở nên mềm mại tinh tế, tuy tràn ngập trong căn phòng trúc im ắng nhưng vẫn âm ỉ hiện hiện như đến từ nơi xa xôi nào đó. Nhạc khúc như tiếng vọng từ thiên đình, khơi gợi nỗi thương đau và sự vui sướng ân sâu trong tâm hồn con người, khiến người nghe say đắm.

Tiếng tiêu lại thay đổi, âm thanh tươi trẻ từ từ hé lộ tình cảm nồng nhiệt đang che giấu, nhẹ nhàng kể lại câu chuyện trong lòng mỗi người.

Đột nhiên âm sắc trở nên trong sáng hơn, tình cảm dâng trào bộc phát, như trăm hoa đột nhiên bùng nổ trong dòng băng lạnh giá, mỉm cười với gió tuyết cho hương hồn bất tử của mình... đó chính là tình yêu mạnh mẽ đối với sinh mệnh, là sự lưu luyến với cuộc sống, là sự tán tụng về đẹp của nhân gian.

Hần biết, trước khi ra đi, nàng muốn tận lực thổi khúc tiêu cuối cùng.

Sau này, cánh hồ điệp xanh biếc không còn đậu trên đất cổ hương nữa, nàng sẽ không ngừng bay, bay, bay mãi cho đến chân trời.

Sau đó, biến thành tro bụi...

Khi khúc tiêu kết thúc, nàng bước đến gần, nắm chặt tay hần, nhìn nam tử Khiết Đan cao hơn nàng một cái đầu, mỉm cười nói: "Chúng ta đi đi... Ta phải tranh thủ thời gian xem thật nhiều phong cảnh ở đó."

"Không Tịch sư thái không đi chung với chúng ta..." Hần giải thích.

Mạn Thanh chỉ mỉm cười: "Ta biết rồi. Sư phụ cần phải ở lại chăm sóc Hoắc thúc thúc... Người không thể đi cùng với ta ra quan ngoại được, nếu người đi, khi quay lại e rằng Hoắc thúc thúc không còn nữa."

Thì ra, người mà Không Tịch sư thái không thể rời bỏ, là nam nhân họ Hoắc.

Sau đó, nàng khẽ ngẩng đầu, nhìn hần rồi nói: "Ta không tốt... Ta đã lừa ngươi, man tử - ta và Thiên Đế, không phải không hề có mối quan hệ nào, ta biết ông ấy, từ lúc rất nhỏ đã biết ông ấy rồi. Ta muốn ngăn ngươi giết ông ấy, một nửa nguyên nhân là vì sư phụ ta... Ta biết, Hoắc thúc thúc thật ra là người yêu ngày trước của sư phụ, sư phụ một mực không thể quên được ông, cái người tên là Hoắc Anh Minh đó, mấy mươi năm trước vì theo đuổi cảnh giới vô học chí cao vô thượng, đã bỏ hết dục vọng trần gian - ngay cả sư phụ ta và cha mẹ người thân, ông ta cũng không màng đến.

"Sau đó, ông ta trở thành Thiên Đế, rồi sau đó lại bị tàn phế - nhưng trong mắt sư phụ ta, không cần biết ông ta trở nên như thế nào, ông ấy vẫn là người sư phụ yêu thương nhất... dù thế nào đi nữa, người cũng không bỏ ông ấy mà đi được.

"Sư phụ đáng ra không thích hợp làm người xuất gia..."

Trong lúc nói chuyện, nàng bắt đầu thu dọn đồ đạc. Nhưng khi cầm lên, mới thấy toàn bộ đều là thuốc, đủ các loại các thức, đựng đầy ắp một túi hành lý.

"Yên tâm, ta đưa nàng đi Thiên Sơn, đi Trường Bạch Sơn, đi lập niệm thanh (thật sự không hiểu đây là cái gì, bạn nào biết, xin chỉ giúp, cảm ơn) - Nhất định sẽ tìm được linh đơn diệu dược trị bệnh cho nàng". Nhìn bóng dáng gầy yếu mảnh mai, hần không nhịn được bèn nói, "Người Hán dùng phương pháp của họ nhưng không trị được bệnh của nàng, không chắc người bộ tộc chúng ta không thể chữa, nhất định sẽ có phương pháp, nha đầu!"

"Chúng ta phải đi rất nhiều nơi xem phong cảnh, những phong cảnh mà cả đời xem cũng không hết được.

"Ừ..." nàng quay đầu lại, nở nụ cười rạng rỡ, ngoan ngoãn gật đầu, sau đó chớp chớp mắt rồi nói: "Chưa không được cũng không sao, ta chết ở đâu, người cứ chôn ta ở đó..."

"Lời người nói thật hay biết bao... Mấy trăm năm sau, cho dù đôi mắt của ta có hóa thành tro bụi, ta vẫn sống trong mộng ước của ta! Ta vẫn có thể nhìn thấy đại mạc, nhìn cát chảy, ngắm thảo nguyên... Ta không cần sống cuộc sống như thế này nữa, suốt ngày trốn dưới tán lá nhìn mặt trời..."

Vừa nói, nàng vừa đi ra cửa, Thác Bạt Phong đón lấy hành lý từ tay nàng, đặt lên yên ngựa, sau đó nhẹ nhàng đỡ nàng lên, đột nhiên có chút do dự hỏi: "Nàng không từ biệt sư phụ sao?"

Thanh y thiếu nữ ngẩng đầu nhìn qua tòa nhà trúc bên kia, sau màn trúc bên trong đó, một thân ảnh cô đơn già nua đang yên lặng đứng nhìn.

Nước mắt như những hạt ngọc không ngừng rơi trên khuôn mặt tái xanh của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thuyền Xuy Dịch Vũ Tiêu Tiêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 5 - Chương 5: Mạn thanh 5

Nhìn bóng dáng thiếu nữ áo xanh khuất dần trong rừng trúc, Không Tịch sư thái thở dài, trong mắt đầy lệ.

Đồ đệ yêu dấu của bà đang ngồi trên lưng ngựa, một thân thanh y lướt thướt như có cả đàn hồ điệp trong tay áo, mái tóc dài nhẹ bay trong gió. Bên cạnh là nam tử Khiết Đan áo trắng như tuyết, tay cầm cương, vừa đi vừa nói chuyện cười đùa vui vẻ với thanh y thiếu nữ.

Nó đi rồi, đi ra sa mạc, chỉ để lại con chim không biết nói năng này làm bạn với người già tịch mịch này.

Nhưng trong lòng Không Tịch sư thái hiểu rõ, Thanh Nhi của bà nhất định sẽ quay lại, vì nam tử trong truyền thuyết của nó, là một người Khiết Đan.

Điều đó không thể được. Cũng chính vì như vậy, truyền kỳ này nhất định không có thật... chỉ có bà mới biết điều đó không bao giờ trở thành hiện thực.

Không Tịch đột nhiên phát hiện điểm khác nhau giữa bà và thiếu nữ: bà vì người kia chấp nhận từ bỏ tự do, một đời lưu lại Trung Nguyên, chăm sóc cho người yêu nay đã trở thành vô lâm truyền kỳ; còn đồ đệ của bà - hồ điệp Giang Nam lại chấp nhận theo đuổi người làm cho nó động tâm, bay vào một thế giới khác, ở đó, có thể gặp được những nhân duyên ngàn năm: cô thành, hải chấn, tiên nữ... Cuộc đời của Thanh Nhi có thể sẽ không như bà tưởng tượng.

Dưới sự bảo hộ của người Khiết Đan kia, có thể nó sẽ đi đến những nơi là mơ ước cả đời nàng, sau đó, chết trên đỉnh Tuyết Sơn, trở thành thần nữ xinh đẹp của Tuyết Sơn.

Đó là giấc mộng đẹp... Cho dù là không thể thực hiện được.

Thanh Nhi sẽ hạnh phúc.

Ít ra, có một người có thể vì nó chấp nhận từ bỏ vinh hoa chí tôn trong tay, có thể đưa nó đến nơi mong ước trước khi nó nhắm mắt.

Nó là người may mắn, cuộc đời vắn vắn có hai mươi năm lại có thể gặp được người mấy đời mấy kiếp tìm không ra.

Còn bà, mấy mươi năm cố chấp yêu một người, so với người Khiết Đan kia thì lại là kiểu người hoàn toàn khác.

Nhưng đó mới chính là duyên phận... Là duyên phận khác nhau của mỗi người.

Ba tháng sau, trong võ lâm đột nhiên bùng phát tin tức kinh người - Thác Bạt Phong, người Khiết Đan từng giết vô số cao thủ Trung Nguyên, ngày mười một tháng ba đã bị chỉ tôn Đế Thích Thiên giết chết tại Nhạn Môn Quan.

Ai nấy vô cùng cao hứng - đặc biệt là trong thời điểm Liêu quốc liên tục xâm chiếm biên giới Đại Tống, tin tức này vô hình đã cổ vũ toàn bộ nhân sĩ võ lâm.

Con người khoa trương kia cuối cùng cũng không lợi hại bằng Thiên Đế.

Đế Thích Thiên quả không hổ danh là đệ nhất cao thủ, là cột trụ tinh thần của võ lâm Trung Nguyên... Vì thế, võ công Trung Nguyên đích thực có thể xưng hùng thiên hạ, không ai dám phản đối. Tất cả mọi người đều nghĩ như vậy, trong tâm dù ít hay nhiều cũng có chút kiêu ngạo.

Nhưng trước sau không ai nhắc đến thiếu nữ gầy gò yếu ớt đang hôn mê bất tỉnh bên cạnh người Khiết Đan kia, nếu không phải vì bảo vệ thiếu nữ đó, Thác Bạt Phong hoàn toàn có thể thoát thân, không cần chịu chết thê thảm như vậy. Đương nhiên càng không có ai biết, cuộc chiến kinh thiên động địa giữa hai đệ nhất cao thủ đại diện hai dân tộc thật ra không phải vì võ bình đẳng, mà hoàn toàn do Đế Thích Thiên bí mật tổ chức cao thủ võ lâm Trung Nguyên tiến hành một lần bao vây tiêu diệt, phải giết gã ngay trên đất Trung Nguyên trước khi tên dị tộc chà đạp lên danh dự võ lâm Trung Nguyên xuất quan.

Tình cảm dân tộc thâm căn cố đế mấy ngàn năm và danh dự đạo đức hư vô trong võ lâm làm cho trường lão của các đại môn phái không hẹn đều âm thầm đồng ý, giúp đỡ phương án tanh máu mà mình chủ võ lâm đề xuất, đồng thời bí mật phái những tinh anh của môn phái tham gia cuộc chiến.

Tuy đột kích giết chết gã Khiết Đan đúng như ý nguyện, nhưng hai mươi cao thủ của các môn phái chỉ còn bốn người sống sót. Trong vòng một năm mất đi chín trong số mười đại cao thủ, lại trải qua cuộc chiến này, từ đó về sau võ lâm Trung Nguyên rơi vào cảnh tiêu điều xơ xác, hơn mười năm sau mới phục hồi nguyên khí.

Nhưng nếu xét trên một phương diện khác, danh dự của võ lâm Trung Nguyên trải qua sự việc lần này, càng tỏ rõ địa vị không thể lung lay...

Thế nhưng, tin tức làm người ta cảm thấy thương tiếc hơn là, tuy đã đánh bại kẻ thù dị tộc kia, nhưng cột trụ tinh thần của võ lâm Trung Nguyên vạn người ngưỡng mộ Thiên Đế Đế Thích Thiên, đột nhiên trong một đêm mưa gió đã ra đi...

Bên ngoài truyền rằng Thiên Đế qua đời tự nhiên khi sinh mệnh đến hạn kỳ, chỉ có vài nguyên lão võ lâm chính tay khám nghiệm biết rõ: thi thể không có đầu.

Là có người giết Thiên Đế.

Kỳ quái nhất là xét từ sự bố trí đồ đạc trong phòng và động tác của thi thể, Thiên Đế hoàn toàn không có dấu hiệu phát giác và phản kháng lại.

Trong gian nhà trúc bé nhỏ, một thân ảnh già nua đứng tựa màn trúc, bà đứng ở đó nhìn ra cửa, dường như đang mong chờ điều gì.

Cuối cùng, một cơn gió thổi vào phòng, màn trúc khẽ lay động.

Một cánh bướm xanh biếc lướt vào phòng.

"Su phụ... Đệ tử về rồi..." Nàng như con bướm gãy cánh, vô lực ngã lăn trên nền gạch trong gian phòng trúc. Lão ni áo đen nhẹ nhàng đỡ nàng ngồi dậy - nàng ốm đến kinh người, nhẹ như một tờ giấy, dường như không còn chút trọng lượng.

"Trở về là tốt rồi..." Tựa hồ không nhìn thấy y phục đồ đệ đầy máu tươi, cũng không hỏi nàng làm sao thoát ra khỏi cuộc vây bắt tàn khốc đó, bàn tay già nua chỉ dịu dàng vuốt mái tóc nàng, vẻ vô cùng yêu thương.

Trên khuôn mặt xanh xao của thiếu nữ, hai quầng mắt đen thẫm sâu như biển không nhìn thấy đáy, do thiếu không khí cực độ, gương mặt đã nhợt nhạt đáng sợ.

"Con... con đã tranh thủ kịp về đúng ngày sinh nhật hai mươi tuổi..." Mạn Thanh cười yếu ớt, rồi nói: "Su phụ, con có quà tặng người..."

Nàng đưa tay chỉ, Không Tịch sư thái nhìn thấy trên lưng nàng có một chiếc hộp màu đen.

Mở hộp ra, thân hình già nua chợt run rẩy bầy như lá trước gió thu!

"Su phụ, Hoắc thúc thúc, Hoắc thúc thúc... từ nay sẽ không... rồi bỏ người nữa, người nói có tốt không?" Thanh y thiếu nữ cười vui vẻ, dường như mình vừa làm một việc rất tốt đẹp, "Thanh nhi để ông ấy vĩnh viễn lưu lại bên người, người có vui không?"

"Bịch", đôi tay khẳng khiu của lão ni đánh rơi chiếc hộp xuống đất, mùi máu tanh tươi bốc lên khắp gian phòng trúc - cái đầu người từ trong hộp lăn lông lốc ra ngoài, đôi mắt mở to, thần sắc trước khi chết dường như không thể nào dám tin đối phương sẽ hạ thủ với mình.

"Trời ơi... Thì ra là do người làm sao? Thanh nhi! Ông ấy là do con giết sao? Là con giết ông ta sao? Là con giết ông ấy thật sao?"

Không Tịch sư thái không ngừng hỏi dồn, thanh âm tê tái, mắt nhìn chăm chăm thiếu nữ.

"Con muốn báo thù cho chàng!" Khóe miệng thanh y thiếu nữ nở một nụ cười lạnh lẽo quật cường, ánh mắt lại dần trở nên rã rời. "... Cơ thể càng ngày càng không chịu nghe lời con nữa rồi, con đã phải dùng đến Thiên Ma Giải Thể Đại Pháp mới có thể đánh đến mặt thất mà ông ta đang dương thương, dù sao thì con cũng sắp chết rồi... con chẳng còn sợ gì cả..."

Đột nhiên, nàng dùng lực nắm chặt cánh tay của sư phụ, trừng trừng nhìn sư tôn mà nàng yêu quý nhất, dường như muốn khóc, run rẩy hỏi: "Sư phụ!... Có phải là người không? Có phải người đem hành tung của chúng con báo với Hoắc thúc thúc không?... Là người bắt đứng chúng con rồi phải không?"

Thật ra, không cần hỏi nàng cũng biết câu trả lời cuối cùng - bởi vì khi họ rời Trung Nguyên, chỉ có mình sư phụ biết.

Trên khuôn mặt già nua của Không Tịch sư thái, toàn bộ những nếp nhăn đều co lại... Cả người càng lúc càng run dữ dội hơn.

"Bọn họ có hứa với ta... tuyệt đối không làm hại con..." Bà vô lực trả lời, không dám nhìn đôi mắt đầm lệ của đồ đệ.

"Con biết... Con chỉ là một lá bài, một lá bài để áp chế chàng thôi, không phải sao?" Mực quang rã rời của thanh y thiếu nữ đột nhiên trở nên sắc bén, móng tay dùng lực bấu chặt vào cổ tay của sư phụ, vừa khóc vừa cay đắng nói: "Là người cố ý thỉnh cầu chàng mang con đi, không phải sao? - Người, người hiểu rõ, cho dù thế nào đi nữa chàng cũng không bỏ con lại một mình..."

"Cho nên, cho nên chàng đã bị người của Hoắc thúc thúc giết chết rồi... Chàng chết rất thảm thiết - Sư phụ, người biết không? Chàng chết rất thảm!" Âm thanh của nàng trở nên lạnh lẽo và điên cuồng.

"Không thể để hấn sau khi đến Trung Nguyên chém giết một trận rồi lại ra đi như không... Như vậy, mặt mũi của người Hán đều bị mất hết..." Lão ni trả lời. "Hấn là hồ nhân, không phải tộc loại của chúng ta - giết nhiều người Trung Nguyên như vậy... là hấn đáng chết..."

"Ha...ha..." Thanh y thiếu nữ liên tục cười nhẹ mấy tiếng, tiếng cười ấy ẩn giấu sự lạnh giá vô tận. Nhìn người sư phụ đã nuôi dưỡng mình suốt hai mươi năm trời, từng giọt từng giọt nước mắt từ trên khuôn mặt trắng xanh như trong suốt ấy rơi xuống, cuối cùng mới khẽ nói: "Sư phụ... Con không hận người... Con biết, trước giờ Hoắc thúc thúc vẫn là người quan trọng hơn con... Vì ông ấy, sư phụ có thể làm bất kỳ điều gì..."

"Cũng giống như, giống như chàng vì con, có thể làm bất kỳ điều gì... ngay cả tính mạng cũng không cần..."

"... Sư phụ, con hận những "đại hiệp" của võ lâm Trung Nguyên đến chết... Kiếp sau, con không bao giờ làm người Hán nữa..."

"Con muốn làm một người Khiết Đan... đi xem sa mạc, xem Tuyết Sơn, ngắm thảo nguyên... cùng với chàng."

"Con không bao giờ muốn làm hồ điệp Giang Nam, cả đời chỉ biết ngồi dưới gốc cây nhìn ánh mặt trời bên ngoài..." Hô hấp của nàng dường như càng lúc càng gấp rút, cả khuôn mặt dần tím lại, nàng cảm thấy thân thể mình dường như đang trở nên nhẹ bồng, từng bước rời xa vòng tay của sư phụ.

"Tha thứ cho con vì đã giết Hoắc thúc thúc, có được không? Sư phụ, hiện giờ, ông ấy sẽ mãi mãi ở bên người..."

Thị giác dần trở nên mơ hồ, toàn bộ ánh sáng trong con ngươi của nàng từ từ biến mất, trở nên tối tăm. Nhưng chính ngay lúc đó, những cảnh tượng rực rỡ mà nàng cả đời chưa được nhìn thấy đột nhiên hiện ra trước mắt: trường hà lạc nhật, hải thị cận lâu, cát chảy, tuyết sơn tiên nữ...

Dưới chân thành chàng vạng, một nam tử dị tộc đang bước đến gần, ôm lấy nàng đang đứng ngẩn ngơ nhìn bức tranh kia, dìu nàng lên ngựa, mỉm cười rạng rỡ, nói với nàng: "Đến đây!... Ta đưa nàng đi xem phong cảnh - những phong cảnh mà cả đời xem cũng không hết. Nàng chết ở đâu, ta chôn nàng ở đó, chôn trong bức tranh này."

Hắn cười ngựa, dắt nàng bước vào trong bức tranh xinh đẹp kia.

Nàng mỉm cười, mỉm cười với người trong ảo giác... Sư phụ bên cạnh nàng kinh ngạc đứng đó, nhìn nụ cười rực rỡ nhất trong cuộc đời của đồ nhi.

Nàng cảm thấy mình càng lúc càng nhẹ, càng mỏng dần... Sau đó từ từ biến thành một tờ giấy mỏng, khẽ bay lên, bị những tờ giấy khác kẹp chặt vào bức tranh.

Nụ cười của nàng trong lúc sáng chói nhất đã đông kết lại thành vĩnh hằng.

Cuối cùng sinh mệnh của nàng đã hoàn toàn chấm dứt.

Lúc sinh mệnh kết thúc, nàng đã làm ra việc kinh thế hãi tục - không giống những nữ anh hùng trong sách cổ ra trận giết giặc, nhưng là chính tay giết chết võ lâm minh chủ để báo thù cho một người dị tộc.

Thì ra, bản thân cũng không biết, Tô Mạn Thanh nàng, thật ra không thích hợp làm một anh hùng..

Cuối cùng, nàng được chôn trong rừng trúc, chôn dưới khóm tử trúc chính tay nàng đã trồng.

Những dấu vết nàng tự tay khắc lại trên thân trúc trong hai mươi năm loang lỗ phía bên trên - dấu vết của sinh mệnh.

Cuộc đời này, cuối cùng nàng vẫn chỉ có thể ngồi dưới tán cây ngắm mặt trời mà thôi.

Không Tịch sư thái đem chôn cái hộp đen kia bên cạnh rừng trúc, cách không xa đám tử trúc kia là bao.

Dù nói thế nào đi nữa, thật ra khi còn tại thế không thể nhận nhau, nhưng là cha con, sau khi chết rồi cũng nên gần nhau một chút có lẽ sẽ tốt hơn.

Kim Ô kêu những tiếng bi thương, còn bà vô cùng cô đơn trầm nghĩ về ân oán và số phận của cuộc đời mình, tay cầm cây tiêu màu ngọc bích.

Trước giờ vẫn không nói với Thanh Nhi, nàng chính là con gái ruột của mình... chỉ vì thân phận của phụ thân quá đặc biệt, và mẫu thân lại xuất gia nên không thể công khai thừa nhận. Cây tiêu này, chính là lễ vật mà "Hoắc thúc thúc" tặng cho nàng ngày thôi nôi.

Đó chính là món quà duy nhất của người theo đuổi võ công và danh hiệu đến mê muội tặng cho con gái mình...

Bạn đang đọc truyện *Dạ Thuyền Xuy Dịch Vũ Tiêu Tiêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.